

Библиотека Любов и Сърба

САНДРА БРАУН

УЖИЛВАНЕ

 БЕРГОН

САНДРА БРАУН УЖИЛВАНЕ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Бестселър №1 на Ню Йорк Таймс и Ю Ес Ей Тудей

Когато Джорди Бенет и Шоу Кинард сблъскват погледи в един съмнителен бар, определено прехвърчат искри. Шоу Кинард излъчва опасни вибрации, които карат мъжете да внимават, а жените — да седнат и да си имат едно на ум. Никой не усеща това подводно течение по-силно от схватливата бизнесдама Джорди, която съвсем не е от онези, които ще нагазят в тинята без да му мислят. Обаче... ето че тя е тук, и вече няма връщане. И Шоу Кинард е тук... за да я убие.

Щом Шоу и партньорът му прихващат целта, Джорди е сигурна, че времето ѝ е дошло. Но се оказва, че Шоу има други планове и отвлича Джорди, надявайки се, че така ще пипне трийсетте милиона долара, които нейният брат е откраднал и, очевидно, скрил. Обаче Шоу не е единственият, който преследва богатството. Безмилостният шеф на брат ѝ, както и ФБР, също са по следите му. И сега, бягайки и от федералните, и от отявлени престъпници, Джорди и Шоу ще трябва да разчитат на своята съобразителност и взаимопомощ, за да останат живи. На километри далеч от цивилизацията и заобиколени от блата, двамата играят един срещу друг и заедно срещу общите врагове. За Джорди единственият шанс да оцелее, е да надхитри Шоу, но и на него скоро му става ясно, че милото ангелче изобщо не е за вярване. Съучастник ли е тя в измамата на брат си, или е невинна пионка в смъртоносна вендета? И колко точно е ценен животът ѝ за Шоу, нейният безмилостен и манипулативен похитител? Изгаряни от въпроси без отговор, двамата неестествени съюзници в края на краищата правят отчаян ход, който за тях може да се окаже последен.

С неспирните сюжетни обрати и измъчващо еротично напрежение, които са направили Сандра Браун един от най-обичаните автори в света, „Ужилване“ ще държи читателите си на ръба на стола чак до последната страница.

ПРОЛОГ

Точно двацет и две минути преди да се срещне със Създателя, Мики Болдън хвърли шепа пуканки в устата си, ухили се и каза:

— Жена влиза в бара.

Шоу Кинард, който се беше прегърбил на бар стола до Мики, се взря в питието си с всички признаци на досада и разклати лениво няколко пъти чашата с текила.

— Е, и?

— Ми нищо.

— И това ли ти е цялата шега?

— Не е шега, не е каквото и да е проклето нещо, ама е смешно.

В миг досадата на Шоу изчезна. Той обърна глава да погледне Мики.

Очите на мъжа бяха не по-големи от стафиди и полузатворени от тлъстини, но Шоу успя да забележи как се стрелнаха от единия край на бирения бар до другия. Като се изкушаваше да погледне лично, той задържа поглед върху подпухналото лице на партньора си. Знаейки вече отговора, попита:

— Някоя определена жена ли имаш предвид?

— Имам предвид нашата жена.

— Тук ли е?

— В плът и кръв. — Мики изтръска солта от пуканките по ръцете си. — В момента е зад теб, сяда на стол точно до извивката на бара, така че не се обръщай, в случай че погледне насам.

От усмивката на Мики човек би предположил, че двамата мъже са потънали в приятен разговор, докато всъщност неочакваното пристигане на Джорди Бенет си беше неприятна изненада.

— Да я вземат мътните — промърмори Шоу. — Сама ли е?

— Така ми се стори. — Едното подпухнало око на Мики се затвори бързо. — Но вечерта едва сега започва. — Подхилкването му го правеше само още по-грозен, ако това изобщо беше възможно.

Шоу наведе поглед отново към чашата си с „Пейтриън Силвър“.

— Мислиш ли, че ни е забелязала?

— Не-е. Как би могла?

— Тогава какво, по дяволите, прави тук?

Мики сви рамене.

— Може би госпожата е ожадняла?

— Ожадняла е точно в деня, в който пристигнахме в града?

— И по-странни неща са се случвали.

— Странните неща ме изнервят.

— Защото нямаш опита, който аз имам — изсумтя Мики.

Шоу му хвърли един поглед с неприкрито презрение, мислейки си, че в този момент опитът е равнозначен на глупаво и опасно самодоволство.

— Е, и аз не съм новобранец — каза той.

— Тогава би трябвало да знаеш, че е нужно да пазиш самообладание, ако стане засечка.

— Засечка? Това си е истински блокаж.

— Може би. Но докато не разберем, ще гледам на това като на случайно съвпадение и няма да бързам да правя заключения, които вероятно ще са погрешни. Случват се гадости. И най-добре обмислените планове се объркват. Понякога просто трябва да се оставиш на течението и да импровизираш.

— Нима? Ами ако течението те отнесе в канализацията?

— Отпусни-и-и се, брато — провлачи Мики. — Всичко е наред. Тя просто оглежда мястото небрежно, не че търси специално някого. Фаровете ѝ минаха покрай мен, но не просветнаха.

Шоу изсумтя, вдигайки чашата към устата си.

— Щото си грозен като смъртта.

— Хей, има много жени, които ме харесват.

— Щом казваш. — Шоу обърна остатъка от текилата. Остави празната чаша на бара и погледна към интересуващата го особа, която в момента благодареше на бармана за чашата бяло вино, която той остави пред нея.

Тя беше причината с Мики да са тук. Тук, в затътената провинция на южна Луизиана. Не тук, в местната кръчма от ръждясала гофрирана ламарина, нестабилно клекнала върху калните брегове на ръкава на едно лениво блато. Ако заведението имаше име, то Мики не

го знаеше. БАР гласяха червените неоновы букви, които съскаха и пропукваха, докато проблясваха над вратата отвън.

Вътре мястото беше задимено и смърдеше от потта на недодяланите клиенти бачкатори. Ритмите на зайдеко^[1] гърмяха от джубокса, който изглеждаше като оцелял след двайсетина урагана.

Двамата с Мики се смесваха доста добре в цялостната атмосфера на заведението, но това не бе от местата, където човек би очаквал да види Джордан Илейн Бенет, наричана от семейството и приятелите си Джорди. И въпреки това тя бе тук. И пиеше бяло вино, представете си. Сякаш това не я правеше подозрителна в място, където бирата беше бутилирана, а твърдият алкохол се лееше чист.

Мики загребва още една шепа пуканки от пластмасовата купа и ги натъпка в устата си. Дъвчейки неразпуканите овъглени зърна, той попита:

— Мислиш ли, че присъствието ѝ тук е нещо повече от съвпадение?

— Представа нямам — промърмори Шоу. — Не ми се вижда нормално, все пак. — Той кимна с глава да благодари на келнера, който безмълвно предложи да му долее още текила, и досещайки се правилно, отвори следваща бутилка бира за Мики.

Като отпи една глътка, той присви очи към дъното, където барът завиваше под прав ъгъл. Той преглътна, оригна се на бира и каза, хълцайки:

— Може би просто е излязла на лов.

Шоу изви едната си вежда в съмнение.

— За мъж, имаш предвид?

— Че защо не?

— Не е такава.

Мики се изкиска и сръга Шоу в ребрата.

— Всички са такива.

— Гласът на опита ли говори пак?

Мики кимна сериозно.

— Правят се на интересни. Женски глупости, измислени да ни накарат да се стараем.

Шоу обмисли гледната точка на Мики, след това взе текилата и я пресуши. Остави решително празната чаша на бара и се плъзна от

стола, уверявайки се, че ризата му покрива пистолета, пъхнат в кобура на колана му.

Мики се задави с бирата си.

— Ей, ти къде...?

— Да проверя теорията ти, дебелако.

— Не можеш... тя...

Шоу го остави да ломоти.

Докато вървеше без да бърза покрай редицата столове до бара, пияници от двата пола го измерваха с погледи. Жените го оглеждаха или несигурно, или с директна покана. Дезинтересиран, той не реагира, дори не се усмихна. Мъжете му хвърляха строги, студени, предизвикателни погледи, на които той отвърщаше с още по-строги, по-студени и по-предизвикателни. Всички извърщаха очи, преди да го направи той.

Шоу си имаше този маниер.

Никой още не беше събрал кураж да заеме празното място на бара до Джорди Бенет. Местните явно разбираха, че е забранена зона за простолудието. В нейните очи Шоу сигурно също изглеждаше такъв, защото когато я доближи, улови погледа ѝ само за миг, преди тя да насочи фаровете си обратно към чашата с вино. Никаква промяна в изражението на лицето или в езика на тялото, нито дори потрепване на миглите.

Недостъпна беше Джорди Бенет.

С това лице и това тяло спокойно можеше да бъде селективна. Без съмнение можеше да накара да потекат лигите на всеки мъж.

Което в известен смисъл беше разочароващо.

Тъй като Шоу беше нает да я убие.

[1] Музикален стил, възникнал в началото на 20 век от смесването на френска народна музика, африкански и креолски ритми, характерен с бързото си темпо. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Три дни по-рано Шоу се печеше на слънце край сапфиреносин басейн, гледаше две момичета с бански без горница да подскачат в плиткото, замаян от пастелно питие във висока чаша, с разцъфнал в нея цвят на хибискус, и се наслаждаваше на хедонистичния стил на живот, който можеше да се купи с нови пари в Старо Мексико.

Той бе отседнал във вила, разположена на една скала, обърната към залива. Измазаната с бял хоросан постройка се беше разпростряла на върха на обраслия като джунгла склон, спускащ се стръмно към песъчливия бряг. Великолепният имот принадлежеше на мъжа, когото Шоу щеше да екзекутира по-късно същата нощ.

Но онзи следобед, докато гледаше момичетата да играят и отпиваше тропически коктейл, той все още не знаеше това.

След партито около плувния басейн на гостите бе дадено време да се върнат в стаите си и да се облекат небрежно-елегантно, преди да се съберат отново за продължителен коктейл, последван от вечеря с четири блюда, сервирана от почтителен, изцяло мъжки състав с бели памучни ръкавици на ръцете и черни пистолети в коланите около прясно колосаните униформи. За десерт на всеки гост бе предложено да избере микс от сладкиши, следвечерна контролирана стимулираща субстанция и сенъорита.

Докато Шоу си избираше, мобилният му телефон започна да вибрира. Той се извини, че трябва да приеме разговора, и напусна терасата, за да отиде към една от откритите стаи, свързани с нея.

Кабинетът беше пицно обзаведен. Прекалено пицно. Което свидетелстваше за младежката превзетост и липса на вкус на собственика.

Шоу вдигна телефона:

— Да?

В другия край един дрезгав глас произнесе:

— Знаеш ли кой е?

Мики Болдън.

Шоу в продължение на месеци се беше опитвал да спечели достатъчно доверие, за да му разрешат интервю с убиеца. Той най-после се бе съгласил на среща с Шоу, по време на която и двамата бяха предпазливи и бдителни... към обкръжението, разбира се, но най-вече един към друг. С внимателно кодиран език Шоу бе информирал Мики за уменията и опита си в тяхната неповторима област.

Нещо, може би неговата проницателност и неохота за самохвалство, бяха убедили Мики, че е компетентен. В края на срещата им Мики заяви, че ще се обади, в случай че възникне необходимост от уменията на Шоу. Това беше преди шест месеца. Шоу почти бе изгубил надежда, че ще го чуе отново.

— Още ли искаш работа?

Шоу погледна навън към терасата, където поднасянето на десерта се бе изродило напълно в истинска оргия.

— Моноспектакъл?

— Ще ми бъдеш партньор.

— Трябва да е специално представление?

— Искаш ли, или не?

— Как делим?

— Петдесет на петдесет.

Човек не би могъл да иска повече от това.

— Кога ти трябва?

— Четвъртък.

Беше вторник вечер, което му оставяше съвсем малко време да приключи работата си тук и да стигне до Ню Орлиънс в определения ден.

Той имаше поне сто въпроса към Мики Болдън, но възможността беше прекалено добра, за да я пропусне, и предполагайки, че достатъчно скоро ще получи подробностите по договора, съдържа любопитството си и каза на мъжа, че може да разчита на него.

Това бе наложило някои ловки маневри и голямо пътуване, но бе приключил работата си в Мексико онази нощ и успя да стигне в Луизиана даже по-рано. Дватамата с Мики се бяха срещнали вчера и бяха пътували заедно до община Тобаяс тази сутрин.

Прекараха деня в проучване и развиване на стратегия как е най-добре да ликвидират Джордан Илейн Бенет, собственичка на „Екстраваганза“ — силно уважаван бизнес за организиране на събития

в Ню Орлиънс. Тя беше сестра и единствена жива родственица на Джошуа Реймънд Бенет, силно издирван измамник.

Той и Мики бяха следвали Джордан из града, докато тя изпълняваше рутинните си задачи. Малко след шест тази вечер се беше прибрала вкъщи. Бяха чакали три часа, но тя така и не се появи отново. Предполагайки, че обектът им е решил да прекара спокойна петъчна вечер у дома, той и Мики бяха отишли в една местна кръчма да вечерят. Над жилавите стекове и мазни картофки Мики нахвърля план за нападение.

Шоу бе изразил изненада предишния ден, когато Мики разкри самоличността на обекта им. Сега се учудваше на експедитивността на удара.

— Защо утре?

— А защо не?

— Изглежда прибързано. Предполагах, че ще я наблюдаваме известно време, ще си създадем по-добра представа за ежедневието ѝ график, след това ще изберем най-доброто място и най-подходящия момент.

— Панела избра момента — каза Мики, докато режеше стека си.

— А клиентът е винаги прав. Иска това да се направи утре, значи го правим утре.

— Гони го краен срок?

— Така изглежда.

След вечеря те решиха да отмят лошата храна с питие, преди едночасовото шофиране обратно към Ню Орлиънс. Този бар им беше препоръчан от сервитьора в таверната, чиито стандарти очевидно не бяха много високи.

Но пък подхождаше на целите им, защото на безименно място като това всички държат главите си надолу.

Джорди Бенет, разбира се също, по дяволите. Докато Шоу продължаваше да върви към нея, тя се беше съсредоточила върху чашата си с вино, сякаш го чакаше да ферментира още. Когато стигна края на бара, той не спря, а мина точно покрай нея, долавяйки дъх на скъп парфюм. Дързък аромат. Нещо екзотично и неуловимо, което би накарало един мъж да иска да направи проучване по всичките сто и седемдесет сантиметра от нея, търсейки източника му.

Той не спря, докато не стигна електрическият орган „Вурлитцер“ до стената. Изправен в разноцветния блясък на искрящите му тръби, той подпря чело на дъговидния му капак. Позата изискваше тялото му да застане под лек ъгъл, така че докато прелистваше избора от песни, представляващи интерес, можеше да използва периферното си зрение да държи под око Джорди.

Тя отпи глътка вино с устни направо като от мръсен филм, след това остави чашата на бара и отпусна ръката си до нея. Дълги тънки пръсти. Без пръстени. Лакирани нокти в толкова блед цвят, че Шоу се зачуди защо си е дала изобщо труда да прекара цял час в салона. Часовникът ѝ беше обикновен правоъгълен, с кафява каишка от крокодилска кожа, по-скоро практична, отколкото красива, но вероятно човек можеше да си купи една добра кола втора ръка с парите, които беше платила за нея.

От обикновеното ѝ бяло горнище без ръкави се показваше ивица от сатенения ѝ сутиен, а при най-лекото движение на главата дългите кичури на боядисаната ѝ в махагонов цвят коса я докосваха и правеха да изглежда още по-сатенена. Сандалите ѝ бяха с високи токчета, а дънките — тесни. Кацнала на бар стола, задничето ѝ наистина изглеждаше сладко.

Той не беше единственият тук, който я беше забелязал. Един тип, по-млад от нея най-малко с десет години, и сигурно два пъти по-млад от Шоу, насъскван от приятелите си по чашка, се изправи.

Зареден с уиски и насърчаван от кикот, той се насочи бавно към празния стол до нея.

— Нещо против?

Малката ѝ червена чантичка, не по-голяма от плик за писма, лежеше на бара с виеща се от нея сребриста верижка. Тя я придърпа към себе си, давайки по този начин разрешение на дръвника да заеме стола.

Може би Мики беше прав и беше излязла на лов. Но тя не погледна към кандидата за Ромео нито с внимание, нито с окуражаване, и според Шоу нямаше големи шансове да успее в нещо, освен да я раздразни.

Шоу хвърли поглед към Мики да види дали е забелязал, че тя сега има компания. Свинското му лице беше зачервено и потно. Той говореше по мобилния си телефон. Не беше нужно Шоу да се пита кой

е от другата страна на линията. Несъмнено Мики се консултираше с техния клиент за това как трябва да процедират сега, след като изненадващата поява на госпожица Бенет беше объркала плановете им.

Шоу върна вниманието си към развитието на романа. Както очакваше, Джорди Бенет отвърщаше на сексуалните намеци на мъжа е нарастващо нетърпение. Той беше млад и пиан, и решен да покаже мерациите си пред секси мадамата, но не виждаше ли, че е извън лигата? Не че Шоу обвиняваше глупака, че опитва. Изчукай я, направи го.

В този момент една ръка се отпусна тежко на рамото му. Той инстинктивно се пресегна за пистолета.

— Спокойно — изръмжа Мики, — аз съм. — Той посочи към списъка с песните. — Имат ли Мърл Хагард?

Шоу прелисти няколко от картите с изброените песни.

— С кого говореше по телефона?

— С кого мислиш?

— Какво каза?

— Изръси един кош псувни, след това каза, че този вертеп щял да се напълни и трябвало да се чупим. Веднага. — Той едва доловимо кимна към сцената, която се разиграваше зад него, където младежът се беше навел към Джорди Бенет под такъв остър ъгъл, че едва пазеше равновесие на стола си. — Какво правят сега? Ами напорканият? Виждаш ли нещо, което трябва да ни тревожи?

Шоу наблюдава двойката още няколко минути, след това поклати глава:

— Просто иска да й бръкне в гащите.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Окей. Да вървим. — Мики се извърна от джубокса и поведе към изхода.

Шоу тръгна след него. Устоя на изкушението да хвърли един последен поглед на Джорди Бенет.

Веднага щом с Мики излязоха, си пое дълбоко дъх, опитвайки се да разкара напрежението между плешките си и да прочисти главата си от смрадта в бара.

Но външният въздух беше топъл и влажен, не много по-свеж от този вътре. Раменете му си останаха схванати, докато следваше Мики

към колата. Бяха я оставили в далечния край на паркинга, който представляваше ветрилообразно оформено парче земя, покрито пред таверната с натрошени черупки от стриди.

Мики се вмъкна на пасажерската седалка. Като подчинен партньор в тази задача, се падаше на Шоу да шофира. Коего за него беше окей. Мразеше да се вози. Когато нещата се оплескат, обичаше да има контрол над колата.

Той пъкна ключа да запали, но Мики го възпря:

— Почакай. Още не отиваме никъде.

Сърцето на Шоу подскочи.

— Защо?

— Ще постоим тук.

Шоу само го погледна и след малко каза:

— Ти майтапиш ли се?

— Не. Панела каза, че няма по-подходящ момент от сега.

— По дяволите, не е вярно! — изсъска Шоу като сочеше назад към бара. — Видяха ни, че сме тук.

— Коего е още една причина, поради която Панела настоя да действаме.

— Няма никаква логика.

— Има идеална логика.

— Само ако човек иска да го хванат. Що се касае до мен, аз нямам такова желание.

— Тогава не позволявай да те хванат. — Мики изсумтя от усилието да извади пистолета си от кобура, залостен между гънките на шкембето му. — Панела ни посъветва също да внимаваме за това.

— Лесно му е да го каже. Не си рискува той задника, нали?

Мики му хвърли кос поглед.

— За първи път си навън и вече се разкисна.

— Не съм се разкиснал, старче. Просто съм благоразумен. Не виждам защо е това шибано бързане.

— Обясних защо.

— Да, но утре пак ще е достатъчно скоро.

— Вече не. Панела промени мнението си. Малък град като този, където всички се познават? Веднага ще тръгне приказка, че двама „чужденци“ обикалят наоколо.

— Добре. Значи я чакаме да се върне в Ню Орлиънс?

— Това може да отнеме дни. Тя не ходи редовно в града. Работи много извън къщи. Така или иначе, не ние решаваме. Панела поръча да приключим с нея, особено сега, когато могат да ни пипнат под един покрив с мишената.

Шоу разбираше причините, но това продължаваше да не му харесва. Никак.

Мики продължи да говори:

— И Панела като теб се страхува, че появяването ѝ тук тази вечер може да не е съвпадение.

— Това казах и аз, но просто си дрънках. Идването ѝ тук е случайно. Няма начин да знае за нас.

— Ами, както и да е, Панела каза да го направим сега, така че...

— За препинателен знак Мики използва плъзгача на 9-милиметровия си, за да вкара патрон.

Шоу осъзна две неща: че гласът му не се брои; и по-нататъшният спор е безсмислен.

— Мамка му. — Той извади пистолета от кобура си и се обърна назад към вратата с пращящ неонов надпис над нея. — И как смяташ да го направим?

— Изчакваме я тук, докато излезе. Ако селяндурът е с нея, го ликвидираш. Аз ще се погрижа за нея.

— Ами ако излезе сама?

— На мен ще се падне честта — каза Мики, докато надяваше латексови ръкавици. Той подаде един чифт и на Шоу. — Ти вземаш чантичката ѝ. Панела казва да го направим така, че да изглежда като обир, който е взел лош обрат. Един вид случайно престъпление.

— Без връзка с него или с брат ѝ?

— Без връзка с нищо.

— Сякаш някой ще повярва — изсумтя Шоу.

Мики се изкиска.

— Не е твой проблем кой в какво вярва. Ти ще си далече и ще се радваш на твоята половина от двеста бона.

— С това се купува хубава яхта.

— С това се купува хубава женска.

— Подсъзнанието ти е в канавката, Мики.

Той се изкиска отново.

— Където се чувства точно като у дома си.

Забелязвайки движение с ъгълчето на окото си, Шоу погледна през задния прозорец.

— Ето я, излиза.

— Сама ли е?

Шоу се забави с отговора, докато вратата се затвори зад Джорди Бенет и никой не я последва навън.

— Аха.

Тъй като постройката нямаше никакво външно осветление, паркингът тънеше почти в пълен мрак. Тънката бледа луна беше закрыта от обраслите с мъх клони на един дъб, който се простираше над три четвърти от паркинга. Не се виждаха приближаващи се фарове нито в едната, нито в другата посока на тесния щатски път.

Възползвайки се от възможността, Мики отвори вратата на колата и излезе, движейки се с по-голяма пъргавина от тази, на която Шоу би предположил, че е способен. Дебелият мъж беше възбуден. Мики Болдън изпитваше удоволствие от работата си.

Но също и Шоу. Шотовете текила не му бяха дали дори приблизително този прилив, който адреналинът направи сега.

Възможно най-чевръсто те последваха Джорди Бенет, когато тя тръгна през паркинга. Той беше пълен с очукани камиони и корозирали от солена вода таратайки. Нейният последен модел седан беше гладък и лъскав, и изпъкваше. Тя използва дистанционно да отключи вратата.

Шоу улови пореден полъх от онзи съблазнителен аромат, когато тя внезапно се завъртя кръгом.

Явно стъпките им — неговите и на Мики — по натрошените черупки не бяха толкова тихи, колкото си мислеха. А може би животински инстинкт я бе предупредил за смъртна опасност. Във всеки случай, когато ги видя да бързат към нея, устните ѝ се отвориха да си поеме бързо въздух, а очите ѝ се разшириха.

Мики бързо скъси дистанцията между тях и дясната му ръка се вдигна с точност и убийствена целеустременост.

Заглушителят на пистолета притъпи звука на изстрела, но в заобикалящото спокойствие той прозвуча за ушите на Шоу като тревога за пожар.

Мики се стовари като торба цимент, от обезобразената му глава по натрошените черупки рукна червен поток.

Джорди Бенет гледаше в ужас как кръвта пълзи към сандалите ѝ. След това тя вдигна очи към Шоу, който още държеше насочения си пистолет към нея. Той каза:

— Моята половина току-що се удвои.

ВТОРА ГЛАВА

Специален агент от ФБР Джо Уайли тъкмо се канеше да седне пред свинското задушено, когато мобилният му телефон иззвъня.

Съпругата му Марша, която бе претоплила яденето за него, защото той се прибираще прекалено късно, за да вечеря с нея и децата, се намръщи, но знаеше, че не бива да възразява, когато той каза:

— Съжалявам, скъпа, но трябва да се обадя. — И натисна бутона за приемане на разговор. — Важно ли е, Хик? Тъкмо сядам да вечерям.

— Съжалявам, че те прекъсвам — каза агент Грег Хикман със сериозен глас. — Но да, важно е. Знаех, че ще искаш да го чуеш колкото се може по-скоро.

Хвърляйки на Марша извинителен поглед, той отиде в килера.

— Добре, слушам.

— Преди няколко часа Мики Болдън е бил намерен мъртъв в Терабън до една затънтена бирария на петнайсет минути път с кола от Тобаяс.

И най-неочаквано топлото свинско печено вече не беше в близкото бъдеще на Джо.

Той прокара ръка надолу по лицето си.

— Не допускам, че може да има повече от един Мики Болдън.

— Вероятно, но това е онзи същият, когото ние знаем и обичаме. Обичахме.

— Поясни какво означава „намерен мъртъв“. Предполагам, че не е починал спокойно в съня си.

— В тила му е изстрелян куршум с кух връх. Отнесъл е по-голямата част от лицето му.

— Тогава откъде знаеш, че е той?

— Шофьорската книжка в портфейла му беше фалшива, но патолозите взеха пръстови отпечатъци от трупа. Местните власти бяха силно развълнувани, когато разбраха, че е свързан със случая на Били Панела, и — както се изисква — се свързаха с най-близкия офис на ФБР.

— Късметлиите ние. — Джо надникна през вратата в кухнята, където Марша седеше срещу празното му място на масата, гледайки притеснено, докато отпиваше от чашата студен чай. Той произнесе в слушалката: — Болдън е убит близо до Тобаяс в петък вечер, само три дни след...

— Вторник. Сигурно има връзка.

— Сигурен ли си, или предполагаш? — попита Джо.

— Мамка му, почти сигурен. Джорди Бенет е била на мястото, когато Болдън е бил убит.

— Я повтори?

— Джорди Бенет...

— Няма значение. Чух още първия път. По дяволите, ти каза: *била*.

— Тя и Мики Болдън са били в бара по едно и също време.

— Заедно?

— Не. Но са излезли в рамките на минути един след друг, тя малко след него. Но тук е решаващият факт, лексуса ѝ е още на паркинга. Мики е бил на три крачки от него, когато е бил застрелян.

— От нея?

— Малко вероятно.

— Защо?

— Ако тя го е убила, защо колата ѝ ще е още там?

Джо нямаше представа.

— Липсват ми парченца от пъзела. Подай ми нещо.

— Някакъв тип в бара направил опит да флиртува с госпожица Бенет. Тя го помолила любезно да се разкара и когато той не го сторил, му казала да върви по дяволите, грабнала си чантичката, излязла навън и след това никой не я е виждал, нито чувал.

— Исусе! Моля те, кажи ми, че не чувам правилно.

— Съжалявам, но ме чу съвсем правилно — каза Хик. — За нея не се знае нищо.

— Мислех, че си накарал някой от местните да я наблюдават след вторник.

— Мъж. Един. Добре де, двама шерифски заместници, които се редуваха. Полицаят от нощната смяна я е видял да напуска къщата си в 9:32. Очевидно без да бърза, го е превела през града. Но след като е

излязла сред нищото, натиснала педала на газта и успяла да се отърве от него.

— И отишла в някаква бирария?

— Където е видяна за последно. Няма никой нито в къщата ѝ, нито в работния ѝ офис. И двете места са здраво заключени. Нищо не е пипано. Алармената система си е включена. Шерифът се опасява от престъпление...

— Не, по дяволите.

— ... и вече издирват нея и мъжа.

— Лигльото, който я е последвал от бара?

— Не този, другия.

— Какъв друг?

— Приятеля на Мики.

— Мики е имал приятел?

— Невероятно е, знам. Но двамата дошли заедно, обърнали по няколко пътиета, изглеждали на една и съща вълна. Никакви пререкания, никакви заплашителни физиономии. Нищо такова. Не са влезли в разговор с никого, излезли са заедно. Но ако мъжът е застрелял Мики, предполагам, че не са били чак толкова близки приятели. — Хик направи пауза и си пое дълбоко дъх. — Такава е ситуацията, затова те прекъснах. Кажи на Марша, че съжалявам.

— Мястото на престъпление охранява ли се?

Агентът смънка:

— Детективът по убийствата, който ме уведоми, работи извън филиала на общинския шерифски офис на Тобаяс. Звучи доста остро. Пристигнал е малко след първите реакции, но все пак е било прекалено късно. Каза ми, че веднага щом тялото било открито, клиентите на таверната се пръснали като хлебарки при включването на лампите. Може би са били издадени дузина или повече заповеди за претърсване. Освободени затворници. Пуснати под гаранция. Дребни наркостилъри. Мястото е такова. Той и другите полицаи са успели да пипнат няколко от тези, които са се забавили вътре. Не много. А тези няколко нямали желание да говорят с властите.

— Точно обратното на това, което трябва да правят.

— Така е, но се оплакват, че са били задържани заради Джош Бенет. Когато един от тях произнесъл неговото име, се изплюл на пода.

— Предполагам, че нито той, нито Били Панела са били видени наоколо.

— Само техни представители.

— Сестрата на Бенет, Джорди.

— И Мики Болдън. Знае се, че той е бил човекът на Панела за изпълнение на мокри поръчки.

— Знае се, но никога не е било доказано — каза Джо.

Представяйки си неохотните свидетели и сцената на престъпление, замърсена до степен на безполезност, Джо въздъхна и прокара ръка през оредяващата си коса.

— Кажете на онзи детектив от отдел „Специални операции“ да задържи свидетелите, докато не успеем да ги накараме да се разприказват. Не ми пука колко ще мрънкат.

— Скачай на чопъра и газ до дупка. Ще те чакам на летището.

— По кое време?

— Тръгвам веднага. Изпрати екип от наши криминалисти.

— Направих го, преди да ти звънна. Сигурно ще стигнат там преди нас.

— Добре. Ще се видим след малко.

Джо затвори и се върна в кухнята. Стиснала примирено устни, Марша вече му приготвяше сандвич с шунка и сирене. Той прехвърли ремъка на кобура си през рамо и дръпна якето си от закачалката на задната врата.

— Става въпрос за случая „Панела — Бенет“, иначе щях да остана да хапна. Задушеното наистина мирише приятно. Розмарин ли има?

Тя пхна грубо опакования сандвич в ръката му.

— Мразя, когато летиш насам-натам в тъмното с онзи проклет хеликоптер.

— Знаем, но...

— Колко стар е, впрочем?

— Стар е, но надежден. — Той я целуна по устата, но в отговор получи само намръщване. — Кажете на децата, че съжалявам, че ги изпуснах. Ще се обадя.

— Може да не вдигна. Ще гледам „Топ гън“.

Той спря на път към вратата.

— Това е любимият ми филм.

— Знам. И ще направя пуканки с двойно повече масло, също така ще нанесе сериозни поражения на една бутилка вино. — Тя се усмихна със зловна веселост. — Приятно прекарване!

Той се върна при нея, наведе се и прошепна:

— Знаеш ли коя е любимата ми част в този филм? — Той сложи ръката си върху гърдите ѝ и ги стисна. — Когато Маверик и момичето правят секс.

Тя го отблъсна.

— Върви! — Каза го строго, но се усмихваше.

* * *

Когато Шоу осъзна, че се е отдалечил достатъчно, за да спре безопасно, той сви от магистралата по един отъпкан коловоз, който водеше в гъсталака. Изгаси двигателя и изключи фаровете. За онова, което трябваше да направи, щеше да използва фенерчето на телефона си, който беше нов. Само той имаше номера.

Той насочи фенерчето към седалката, за да провери Джорди Бенет. Това, което можеше да каже, беше, че е още в безсъзнание и не беше помръднала, откакто я бе сложил на задната седалка. Но нямаше да е вечно в безсъзнание и той неизбежно трябваше да се подготви.

Излезе навън, извади от багажника това, което му трябваше, после отвори вратата на задната седалка и остави телефона си на пода, за да му осигурява светлина.

Тя беше отпусната като кухненски парцал, което му позволяваше лесно да премести ръцете и краката ѝ. Само веднъж промърмори нещо неразбираемо и той спря, докато не се увери, че няма опасност да се събуди. Колкото по-дълго останеше в безсъзнание, толкова по-добре за него.

По-добре и за нея, също така.

Но тя не дойде в съзнание, така че той бързо събу сандалите ѝ, проклинайки изящните катарамии на каишките, след това ефикасно завърза краката и ръцете ѝ. Понечи да се отдръпне заднишком от вратата, но спря да повдигне един кичур коса от страната ѝ. Тогава забеляза кръвта, с която беше изпръскано лицето ѝ.

— Мамка му. — Тя щеше да се изплаши. Той помисли, след това реши, че още няколко допълнителни минути няма да са от значение.

Когато приключи всичко, което беше нужно да направи, внимателно затвори вратите на задната седалка и багажника, и се върна на шофьорското място. Телефонът ѝ и този на Мики лежаха на пасажерското място, където ги бе хвърлил, когато избяга от бара.

Започна с нейния и с облекчение видя, че има сигнал. Влезе в данните за последни разговори и ги прехвърли бързо, сканирайки номерата, които е търсила и които са я търсили днес и през изминалите няколко дни. Всичките имена бяха вписани в нейните „контакти“. Нищо особено.

Нищо, с изключение на последното обаждане, което беше получила.

Беше дошло няколко минути след девет тази вечер. Съседен телефонен код. Номер без име. Тя му беше звъняла обратно два пъти. Шоу се поколеба, но накрая го набра. Чуха се няколко сигнала, но никой не вдигна. Затвори.

Обърна глава и няколко минути гледа замислено спящата жена. След това изключи телефона ѝ, извади батерията и го пъхна в жабката.

Взе телефона на Мики, влезе в „последни разговори“ и разбра, че непознатият номер е бил на Панела. Той сигурно беше на линия, чакаше да чуе от Мики: „Мисията изпълнена“.

— Прекалено късно, задник — прошепна Шоу. — Сега си имаш работа с мен. — Той извади батерията от телефона и го затвори в жабката при този на Джорди. Усетил натиска на времето, запали двигателя.

Когато излезе на тъмната и пуста магистрала, си помисли отново за вечерта. Не беше станало, както беше предполагал, но всъщност се беше оказало далеч по-добре от очакваното. Беше избягал с първата награда. Тя лежеше в безсъзнание на задната седалка.

ТРЕТА ГЛАВА

— Боже, имай милост — въздъхна Хик, когато слязоха от патрулката на шерифския офис и огледаха сцената на престъпление. — Лошо, както и очаквах.

Хеликоптерът, който беше докарал него и Джо, бе оставен в една нива, която в ранна есен служеше като терен за панаири. Един полицаи ги съпроводи оттам до мястото, където беше убит Мики Болдън.

Бяха докарани преносими прожектори. Грозната таверна беше по-осветена и от „Лас Вегас стрип“. Униформените, които се въртяха наоколо, хвърляха зловещи сенки, които стигаха до околната гора, преди да бъдат погълнати от нея.

— По-лошо — каза Джо в отговор на обобщението на Хик за ситуацията. Двамата се провряха под жълтата лента, която трябваше да държи хората далеч от паркинга, но беше напълно игнорирана. Повечето от преминаващите, обаче, се държаха на разстояние от лексуса. Той и Хик взеха най-прекия път към него.

Един ефективен млад агент на име Холстръм, следовател от техния нюорлиански офис, обсъждаше нещо с мъж, чийто спретнат крепонен костюм и дребно лице изглеждаха не на място тук, в затътената провинция, където никой нямаше смелостта да идентифицира всички парчета месо в чинията и самата идея за закон, контролиращ оръжията, беше смехотворна.

Джо и Хик размениха едва доловими поздрави с техния колега, който представи дребния мъж, с когото беше говорил, като д-р Някой си, общински патолог. Всички носеха ръкавици, така че не се ръкуваха, което беше добре, защото трябваше да се пресегнат над езерото съсирена кръв между тях.

Отивайки право на темата, криминалистът каза:

— Той вече е в моргата, но когато беше идентифициран, ме извикаха да говоря тук с вас. Направих снимки на това как е изглеждал, когато пристигнах.

Той потупа екрана на айфона си и го вдигна, за да могат да виждат. Прехвърли няколко снимки в едър план на трупа на Мики Болдън, направени под различни ъгли и на различно разстояние. Не беше красива гледка. Джо почти изпита съжаление към разюздания негодник.

Хик, благочестив католик, промърмори една молитва и се прекръсти.

Джо, който също беше католик, но не чак толкова набожен, каза:

— Не е нужно да питам за причините за смъртта.

— Не е усетил нищо — каза патологът много по-безстрастно, отколкото Джо би очаквал от мъж с такова благо лице.

Джо посочи към една от снимките на айпада, тази с пистолета, лежащ на сантиметри от разтворената ръка на Мики.

— Кой е намерил оръжието му?

— Първите колеги, пристигнали на сцената на местопрестъплението, смятат, че от него не е стреляно скоро — каза Холстръм, — но са оставили колегите от отдел „Специални операции“ да го вземат.

— Добре. — Джо забеляза също така на снимката, че ръката на Мики е с ръкавици. Попита за тях.

— Докараха го с тях в моргата — каза патологът. — Сложих ги в найлонов плик. Един полицаи ги взе, така че сега са в офиса на шерифа. Описани са всички вещи.

— Благодаря. Ще искаме рапорт от аутопсията колкото се може по-...

— Знам, знам. Вие, приятели, никога не казвате: „Не бързай, докторе. Когато стане — тогава“.

Той може и да приличаше на леприкон, но имаше характер на гърмяща змия. Джо реши, че не го харесва.

Оглеждайки близкия район, Джо забеляза два маркера, оставени в чакъла.

— Какво е имало тук?

— Дамската чанта на госпожица Бенет и дистанционното ѝ — отвърна Холстръм. — Детективите ги взеха.

Погледът на Джо се стрелна по-надалеч, търсейки следи от плъзгане на токчета, които биха индикирали борба или че някой — Джорди Бенет — е била влачена. Но нямаше нищо такова.

— Никакви признаци за борба?

— Каквото виждате, това е. Продължаваме търсенето — добави Холстръм, посочвайки към свой колега на двеста-триста метра, който се беше навел и изследваше свободната повърхност на паркинга. — Но мениджърът, който също така държи бара, смята, че когато това се е случило, е имало паркирани петнайсет-двайсет превозни средства.

Хик, който забеляза, че са останали само пет, се обади:

— Трябва да са се изнесли масово.

Холстръм кимна.

— Открихме дузина пресичащи се следи от гуми на камиони и само няколко отпечатъци от обувки. — Той вдига ръце настрани.

— Никой ли не е видял да потегля кола? — попита Хик.

Холстръм поклати глава.

— Никой още не е свидетелствал. Но може да се появи някой.

— Да, а може да завали и сняг всеки момент. — Той хвана плата на мократа си риза и я повдигна от потното си тяло. Обръщайки се отново към Холстръм, попита: — Охранителни камери?

По-младият агент се усмихна безрадостно.

— Водопроводната система на това място е възможно най-изисканата. Тази „система“ е тоалетна отзад, която няма капак, но има ръчно написана табелка, предупреждаваща, че водата тече само понякога.

— Значи не им е до охранителни камери — произнесе Джо с безизразно лице.

— Не им е до охрана, точка. Освен ако не броите двете рязани пушки, които държат заредени зад бара.

Джо посочи към една отвратително изглеждаща локва на няколко крачки от предната броня на колата.

— Това повръщано ли е?

— За да съм точен — полусмлян чийзбургер, пържени чушки и много уиски — отвърна патологът.

— Кой е бил изисканият собственик? — поинтересува се Хик.

— Според един от първите колеги, пристигнали на местопрестъплението, младият мъж, който е намерил тялото, си е изповръщал червата — каза Холстръм. — Тук, а после три пъти вътре. За щастие, държат една кофа наблизо за тази цел.

— Къде е той сега? — попита Джо.

— Още е вътре. Накарахме го да почака, докато дойдете. Приключихме ли? — попита патологът.

Джо му благодари и после, главно напук, му напомни, че рапортът за аутопсията е важен фактор за разследването им. Като мърмореше, мъжът се отдалечи.

Джо се обърна към Холстръм:

— Приятен човек. — След това: — Под надслова „Какво става, по дяволите“, трябва да ви попитам има ли нещо полезно, което да ни кажете?

Холстръм разсеяно потърка бузата си.

— Не много, боя се. Колата е регистрирана на името на Джордан Бенет. Била е намерена отключена, но всички врати са били затворени. Един полицай ѝ взе отпечатъци, но честно казано, не мисля, че тя е влизала вътре, след като е напуснала бара.

Джо каза:

— Значи е останала с онзи, който е убил Мики? — Тъй като никой от двамата агенти не отговори, нито предложи друга хипотеза, той продължи: — Добре тогава, тръгнала ли е с този тип доброволно, или по принуда?

Агент Холстръм погледна към Хик, който сви рамене.

— Пълно единомушие — каза Джо, — защото и аз не знам. — Той тръгна към входа на бара, извиквайки през рамо на Холстръм: — Уведоми ме незабавно, ако намериш нещо.

— Разбира се.

— Как се казваше детективът, с когото говори? — обърна се Джо към Хик, докато отваряше вратата.

— Клиф Мороу.

Мороу беше в средата на трийсетте и не се отличаваше с нищо, освен с облеклото си. Носеше бейзболна шапка, екипна тениска, трениорски шорти и прашни маратонки. Джо и Хик свалиха латексовите си ръкавици и се ръкуваха с него. Той обясни защо изглежда така:

— Тренирам отбора по софтбоул на дъщеря си. Празнувахме победата тази вечер в една пицария, когато ме извикаха. Нямах време да се преоблека.

Човекът изглеждаше компетентен и готов да помага, може би дори облекчен да сподели разследването с тях.

— Хората тук таят много неприязън и гняв срещу Джош Бенет — каза той. — Местно момче.

— Което е станало лошо — каза Хик.

— Бяха позабравили това — каза детективът. — Но мнозина гледат на него като на фурнаджийска лопата.

— Което е много по-лошо от измамник — каза Джо.

Мороу се усмихна смутено.

— Според някои е така.

— А според вас? — попита го Хик.

— Аз съм полицаи. Джош Бенет наруши закона.

Това беше прозаичен отговор, който Джо бе доволен да чуе.

— Значи въпреки местните връзки на Бенет имаме вашето пълно сътрудничество?

— Абсолютно, сър. Имате подкрепата на целия отдел „Специални операции“. Шерифът ми поръча да ви го кажа. Той вече сръфа задника на онзи полицаи, който позволи госпожица Бенет да му се изплъзне. Още е млад и зелен. Работи от три седмици. Дори не знаеше защо е била наблюдавана. Всъщност на никого от нас не беше казано защо искахте да я следим.

Джо се престори, че не е чул неизказания въпрос. Може би трябваше да сподели причината за наблюдението с шерифа и да му покаже колко е сериозно. Може би ако го беше направил, тази задача щеше да бъде възложена на някой по-опитен. Но сега вече беше прекалено късно, белята беше сторена и той нямаше намерение да губи време да умува със задна дата.

— Осветлете ме набързо, детектив Мороу.

— Веднага щом с партньора ми дойдохме тук, ги отделихме за разпити. — Той посочи към една група не особено добре изглеждащи мъже и жени около бара.

Съдейки по мрачните им изражения Джо каза:

— Нека отгатна. Никой не знае нищичко.

Мороу се ухили.

— В общи линии. Но до този момент нищо не ме кара да мисля обратното. Партньорът ми разпита бармана в задната стая, но първоначалният извод е, че е бил невинен наблюдател, както останалите. По-наблюдателен, може би. И единственият, който е разменил няколко думи с Болдън и неговия придружител.

— И никой не знае самоличността на придружителя?

— Никой от местните не го е виждал преди тази вечер.

— Разбира се, че не — каза Джо. — Кога ли се е случвало да извадим късмет да получим името и адреса на първоначалния заподозрян. Къде е пистолетът на Болдън?

Мороу посочи към бара. Пистолетът беше в найлонов плик с етикет отгоре.

— Работният му инструмент — отбеляза Джо, докато изследваше оръжието с все още завинтен към дулото заглушител.

— Не е стрелял с него тази вечер — каза Мороу. — Цял пълнител, с изключение на куршума в цевта.

Джо вдигна плика за улики, който съдържаше малка червена чанта. Нямахше нищо специално в нея, освен това, че изглеждаше скъпа. Той се надяваше Марша никога да не закопнее да има такава.

Също на бара, в друг плик, бяха дистанционното за колата на Джордан Бенет, гилза червило, наречено „Ефирни криле“, кредитна карта, двайсетдоларова банкнота и шофьорска книжка от щата Луизиана.

— Дамата е пътувала с малко багаж — каза Мороу, докато Джо и Хик изследваха вещите една по една.

Подозрително липсваше мобилен телефон и Хик отбеляза това.

— И на мен ми направи впечатление — каза Мороу. — Закопчалката на чантата ѝ беше отворена, когато я намерихме. Предполагам, че си е взела телефона.

— Но е оставила двайсетачка и кредитната си карта — отбеляза Хик.

— Това не е свързано с кражба — въздъхна Джо. — А с това коя е, кого познава и какво знае. — Той се обърна към Мороу. — В Тобаяс ли сте израснали?

— От осемгодишен.

— Доколко познавате семейство Бенет?

— Ами, говорехме си, питахме се един друг за здравето. Такива неща. Джош беше в моя клас, но не сме излизали заедно. Джорди беше с няколко години по-голяма от нас.

— Имало ли е някакво съперничество между тях? — попита Джо.

— Нищо сериозно. Не че знам, всъщност. Двамата бяха умни и изкарваха добри оценки. Тя движеше с популярните.

— А Джош — не?

— Той не беше чак толкова популярен и, казано честно, не беше близък с никого. Падаше си особняк, и не вкарвам в тази дума негативен смисъл. Беше вманиачен във видеоигри и такива неща.

— Тя е била социална, той — интелигентен. Правилно ли е да се каже така?

Мороу обмисли въпроса на Хик и кимна:

— Да, правилно е. Но като брат и сестра бяха близки.

Джо се оживи.

— О?

— Знаете какво се е случило с Джош, когато е бил малък?

Джо и Хикъм кимнаха.

— Ами, предполагам заради това Джорди винаги се грижеше за него. През последната си година в гимназията тя беше с онзи тип, един супер атлет. Пълен глупак, но, сами разбирате, желан. Един ден след часовете Джорди седяла с този в колата му на училищния паркинг. Говореше се, че са се карали. Във всеки случай Джош се приближил с мотора си. Не с „Харли“, не от такъв клас. Той и глупакът си разменили думи през прозореца на колата и Джош — дали случайно, дали нарочно — мненията се различават, блъснал решетката на колата на глупака с предната си гума.

Той млькна за малко, поклати глава и продължи:

— Дори не направил вдлъбнатина, но онзи побеснял. Излязъл и заплашил, че ще откъсне главата на Джош. Развикал се, опитвайки се да събори Джош от мотора, наричал го какъв ли не. Джош не го е контраатакувал... или не е могъл. Но Джорди го направила. Излетяла от колата и въздала правосъдие на глупака, удряйки го във физиономията. Вярно, той сигурно тежал с петдесет, че и повече килограма от нея, но тя го простряла на земята. След това се качила на задната седалка на мотора на брат си и потеглили. Това бил краят на романа с глупака. Напуснала го, и доколкото знам, никога повече не разменила с него дума.

Джо се замисли над историята, след това гледа дълго Мороу, преценявайки доколко може да му се вярва.

— Чудиш се защо поискахме Джорди Бенет да е под наблюдение по-рано тази седмица? Ами, ето затова.

Интелигентните очи на детектива регистрираха важността на казаното от Джо. Той подсвирна леко.

— Вие — ФБР, имам предвид — сте държали това в тайна.

— Да — отвърна Джо. — Но това не означава — искам да кажа: *в никакъв случай* не означава, — да се разпространява, докато бюрото не реши.

— Заради това, което Били Панела може да направи, ако се разчуе.

Хик кимна:

— Именно. Това, което ни тревожи, е, че новините вече сигурно са стигнали до Панела, където и по света да се е скрил. Иначе защо Мики Болдън е бил тук тази вечер? Защото е бил наемникът на Панела.

— Ни най-малко не ме натъжава, че Мики вече не е наша грижа — каза Джо. — Но в картинката е този друг мъж, който явно никак не се плаши от оръжия. Засега е неизвестен.

— И в същото време Джорди Бенет изчезна. — Проумявайки сериозността на ситуацията, Мороу свали бейзболната си шапка и избърса челото си с опакото на ръката си. — Открехме номера на мобилния ѝ телефон едва преди десет минути. Петък вечер е. Всички са излезли. Но най-после се свързахме с нейната секретарка. Тя ни даде номера на госпожица Бенет и започнахме да ѝ звъним.

— Нека позная — прекъсна го Хик. — Нищо.

— Не се включва дори гласова поща.

— Нашият призрачен „приятел“ трябва да е достатъчно умен да извади батерията, така че да не може да бъде проследен — каза Джо. — Намерихте ли телефон у Мики?

— Не — отвърна Мороу.

— Няма съмнение, че онзи е взел и него. — Джо сложи ръце на кръста си и изруга тихо. — Този неидентифициран придружител на Мики започва да ме притеснява.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Щрак.

Невинният иначе звук имаше въздействието на изстрел. Джорди замръзна.

Когато първото изщракване бе последвано веднага от друго, тя осъзна какво означават.

От шофьорската седалка той беше натиснал ключ, който освобождаваше детската предпазна заключалка на задната врата, след това бе натиснал отново да я заключи, надсмивайки се по този начин на напразните ѝ опити да отвори вратата.

Преди около час беше дошла в съзнание с тъпа болка отстрани на главата. Инстинктът за самосъхранение я беше предупредил да не показва, че се е събудила. Досега си мислеше, че се е преструвала умело, за да го накара да повярва, че още не е дошла на себе си. Явно не е била така убедителна, както си въобразяваше.

Тя беше направена на глупачка, не той.

След като се събуди и прецени ситуацията си, доколкото можеше със затворени очи, тя бе напълно убедена, че лежи на задната седалка на превозно средство със завързани ръце и крака.

Движейки се едва доловимо и колкото е възможно по-тихо, бе открила, че ако протегне крака, може да достигне вратата на задната седалка с боси стъпала. С нарастващо отчаяние и напрегане на мускулите тайно се опитваше да повдигне дръжката с пръсти, като през цялото време си мислеше, че похитителят ѝ е разсеян.

Знаейки, че вече е разкрита, а най-вероятно — още от самото начало — отчаяние, страх и гняв се сляха в един стон.

Веднага след като беше дошла в съзнание и остатъците от замайването бяха изчезнали, тя осъзна, че това не е нейната кола. Бузата ѝ почиваше върху платнена тапицерия. Познатата текстура и миризма на кожени седалки на колата ѝ биха ѝ дали известна сигурност, но тази тук ѝ беше толкова непозната, колкото и шофьорът, местоположението и дестинацията им.

Тъй като вече не беше нужно да се преструва, тя отвори очи и примига, за да ги фокусира. Единствената светлина идваше от таблото. От страничните прозорци не се виждаха градски светлини. Нямаше осветени пътни знаци, нито надлези, показващи, че са на главна магистрала, не идваха насрещни фарове. Отвъд стъклото на прозореца не се виждаше нищо, освен черно небе и примигващи звезди.

Което беше добра гледка, докато се опитваше да блокира менталните образи на дебелия мъж, прицелен с пистолет в челото ѝ, след това на лицето му, което буквално беше отнесено, на тежкото му тупване на земята, на кръвта, плъзнала към краката ѝ, толкова бърза и тъмна, като разлято мастило.

Тя си спомни как се вира в един пистолет на близко разстояние и чува вторият мъж да произнася: „Моята половина току-що се удвои“.

При събуждането първата ѝ мисъл беше удивление, че още е жива.

Вместо да я застреля, онзи високият трябва да я е ударил със заглушителя на пистолета си и да я е отвлякъл от сцената на бруталното убийство, което го бе видяла да извършва. Карайки я сега да се чуди защо не е убил и нея. Нямаше ли да е по-практично и експедитивно от отвличане? Така че защо я държеше жива?

Разсъждаването над мотивите му предизвика пристъп на паника и тъй като не се налагаше повече да действа тихо, тя се помъчи да освободи ръцете си. Те бяха вързани ниско на гърба ѝ с нещо тънко, но невероятно здраво, което се вливаше в плътта ѝ. Усилията ѝ да се освободи станаха още по-неистови.

— Престани!

Неочакваната заповед от шофьора я стресна и за момент тя остана да лежи неподвижно. След това изсумтя:

— Върви по дяволите! — и поднови усилията да се освободи.

След пет минути обаче плувна в пот, която автомобилният климатик превърна в ледена вода. Тя призна, че колкото и да се беше мъчила, битката беше безплодна и щеше да доведе само до изтощение и ожулени, кървящи китки. Насили се да се отпусне на седалката, пое си няколко пъти дълбоко въздух през устата и с усилие на волята потисна паниката.

Установи, че това, с което бяха вързани краката ѝ, беше по-меко и по-еластично от другото около ръцете ѝ.

Повдигайки глава, тя плъзна поглед по тялото си и бе принудена да преглътне надигналото се отвращение, когато видя тъмните пръски по бялото си горнище.

Засъхнала кръв. Кръвта на мъртвия мъж.

Тя потръпна, но не си позволи да мисли за това как беше умрял. Ако го направеше, страхът, че може да я сполети същата участ, щеше да я парализира ментално и физически.

Стегна се да не мисли за отвратителните петна по дрехите си и тогава видя, че глезените ѝ са стегнати с шал с камуфлажен принт. Започна да трие краката си един в друг, като се опитваше да разтегне памучния плат и да го направи достатъчно еластичен, за да измъкне евентуално краката си и тогава...

Тогава какво?

Задната врата щеше да продължава да си бъде заключена и да не може да се излезе от нея.

Можеше да ритне похитителя си отзад в главата. Един добре премерен, изненадващ ритник можеше да го зашемети за няколко ценни секунди.

И да го накара да разбие колата.

Или да го провокира да я убие още по-скоро.

Може би беше възможно да отвлече вниманието му по някакъв начин. Ако вдигнеш шум, преструвайки се, че се задавя, или направеше нещо, което да го принуди да спре колата и да отвори задната врата да провери какво става с нея, тя би могла да се възползва от шанса да излезе и да избяга, ако...

Имаше прекалено много „ако“ и никоя от опциите не обещаваше успех. Но, по дяволите, тя нямаше просто да си лежи тук и да чака да я ликвидира, когато реши. Нямаше намерение да го улеснява, както беше направила предишната му жертва. Нямаше да си отиде от този свят без бой.

Само че инстинктът ѝ подсказваше, че няма да е лесно да надхитри този мъж или да го победи физически.

Когато беше излязла от бара, паркингът беше тъмен и тя си мислеше, че е пуст. Бързаци стъпки по чакъла я бяха накарали да застане нащрек при приближаването на двамата нападатели. За част от секундата между обръщането ѝ и гръмването на пистолета бе осъзнала, че е видяла двамата в бара само няколко минути по-рано:

набития мъж, който не ѝ беше направил никакво особено впечатление; и *другия*, който беше.

Когато мина покрай стола ѝ в бара, погледите им се бяха срещнали за кратко. Тя помнеше високия му — над средностатистически — ръст, ленивата, някак хищническа походка, суровото лице и острите очи, способни сякаш да срежат диамант. Беше реагирала интуитивно на този режещ поглед и бързо бе извърнала глава.

Трябваше да се вслуша в това интуитивно предупреждение за опасност, но тогава го бе взела погрешно за друг вид реакция, друг вид опасност.

Всяко внезапно движение на главата ѝ караше туптенето да се засилва, но сега тя предпазливо я наклони, за да го вижда по-ясно. Над облегалката за глава на шофьорската седалка можеше да види облак коса. Помнеше, че беше дълга и разрошена. Сега на синята светлина от таблото изглеждаше по-тъмна, отколкото под кехлибарените, опушени крушки вътре в бара.

В пространството между двете предни седалки се виждаше част от дясната му ръка в ръкав от син плат. Тя си спомни, че ризата му имаше седефени копчета. Маншетите бяха навити почти до лактите му. Не я беше впечатлил особено с огромни мускули, не беше тип бодибилдър, но явно беше достатъчно силен, за да я занесе до колата си, защото тя определено не беше отишла на собствен ход.

Сега неохотно трябваше да признае колко трудно ще ѝ бъде, ако не и невъзможно, да го победи физически.

Не, за да оцелее, трябваше някак да го надхитри, а за да направи това, не можеше да действа във вакуум. Нуждаеше се от информация, а той беше единственият ѝ източник.

Тя прочисти гърлото си:

— Поздравления. Предавам се. Кой си ти?

Ако се съди по отговора, който получи, то той трябва да беше глух.

— На какво определено място ли отиваме, или просто увеличаваш дистанцията между нас и сцената на престъплението?

Той продължи да мълчи, без да покаже никаква реакция.

— Колко време бях в безсъзнание?

Нищо.

— Часове?

— Всъщност няма значение. Полицията бързо трябва да е стигнала до извода, че си убил онзи мъж хладнокръвно и си ме отвлякъл.

Каменно мълчание.

— Досега трябва да са започнали пълно разследване. Отвлечането е федерално престъпление. Така че не само местните власти, но и ФБР се е включило в лова, и няма да се откажат, докато не ме намерят. *А те ще ме намерят.*

— Давам им три дни.

Тъй като не беше отговорил на нищо друго, тя за миг се слиса, когато чу гласа му отново и още повече се разтревожи, че той постепенно спира. Когато колата намали, той направи десен завой.

С излизането от магистралата гледката през прозореца на автомобила се промени. Фаровете им подскачаха лудо по допиращите се върхове на дърветата, които закриваха гледката към откритото небе. В продължение на петдесетина метра по шасито потропваха камъчета всеки път, когато колата се разтърсваше над някоя дълбока дупка.

— Три дни минимум — каза той. — Дотогава ще съм се върнал в Мексико, ще си пийвам сервеса^[1] и ще купувам рибарски лодки.

— Ами аз?

Той спря колата и се обърна към нея:

— Ти няма да ходиш в Мексико.

Това безцеремонно изявление накара гърлото ѝ да се свие.

Той изключи двигателя, угаси фаровете и излезе. Лампите на тавана в купето светнаха, когато отвори вратата към шофьорската седалка. Джорди примига срещу внезапния блясък, който се изливаше върху нея.

Той отвори задната врата и провря главата си вътре. Тя отново усети острият му като бръснач очи. Лампата отгоре хвърляше неясни сенки върху лицето му, подчертавайки изпъкналите скули и неусмихващи се устни.

Без да каже нищо, той стисна левия ѝ глезен. При докосването му тя дръпна рязко коленете си нагоре, освобождавайки краката си от неговата хватка, и след това се опита да ги забие в лицето му. Той успя да се отдръпне навреме. Петата ѝ едва го докосна по брадичката.

Тя опита отново. Но не можа да го достигне. При третия ѝ опит протегна ръка, хвана я за глезена и грубо дръпна крака ѝ към гърдите си, където го задържа, докато с другата си ръка вдигна единия ѝ сандал от пода и го нахлузи на стъпалото ѝ. Закопча каишката с малката закопчалка със същата незаинтересованост, с която беше стрелял в главата на съучастника си.

— Ще ме... убиеш, нали?

Погледът му се вдигна и срещна нейния.

— Не вътре в колата.

Когато и двата ѝ сандала бяха обути, той се дръпна от вратата и я затвори. Заобиколи от другата страна и отвори отсрещната врата. Пресегна се, хвана я под мишниците и я издърпа навън.

Щом я сложи да стъпи на земята, я обърна към себе си.

— Без повече тъпи номера като онзи с ритането.

— Върви на майната си.

Сякаш не бе произнесла нищо, той каза:

— Любопитен съм. Ако беше отворила онази врата с пръстите на краката си, какво щеше да направиш? Да се опиташ да се изнижеш през нея, без да забележа? Какъв беше планът ти?

Тя не го удостои с отговор, само го гледаше мрачно.

— Да кажем, че се беше измъкнала през вратата, после какво, Джорди?

Коленете ѝ почти поддадоха, когато произнесе името ѝ.

Разбира се, ако е взел чантата ѝ, когато я е отвлякъл, трябва да е прочел името ѝ в шофьорската ѝ книжка и кредитната карта. Правилно, нали?

Неправилно. Защото и на двете беше напечатано пълното ѝ законно име, а не фамилиарния прякор Джорди.

Този тип знаеше коя е.

Най-отчайващото обаче беше, че това не дойде като реална изненада. Когато видя мрачната двойка да крачи към нея на паркинга, тя осъзна мигновено каква е целта им и кой ги е изпратил.

Единственото нещо, което не знаеше, беше: *защо сега?*

— Не си го измислила много добре — каза той, продължавайки нишката. — Движехме се с над седемдесет мили в час. Ако беше отворила онази врата, щеше да прозвучи като аеродинамичен тунел. Да кажем, че успееше да се развържеш, щеше да се размажеш на шосето

като онези буболечки върху предното стъкло. — Той посочи. — Пляс! Щеше да се наложи да спра и да те изстържа оттам, което щеше да отнеме време и да е адски мръсна работа.

— Защо ще си даваш труд да спираш и да ме изстъргваш?

Той отвърна, без да мигне:

— За да си получа парите, трябва да покажа трупа ти.

[1] Бира, исп. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Е, добре, беше попитала, нали?

И той ѝ беше отговорил без колебание и гняв, без дори презрителна подигравка. По-плашещ и от изпълнен със заплаха глас бе този, напълно лишен от емоции. Това характеризираше и студенокръвния начин, по който беше убил другия мъж.

Тя преглътна мъчително.

— Кой беше той? Мъжът, когото уби?

— Мики Болдън. Наемен убиец.

— Бил е нает да ме убие?

Той само я погледна.

— Сега ще го направиш ти самият.

Изражението му не се промени.

— Кой те нае?

Както очакваше, той не отговори. Не че имаше нужда.

Тя каза:

— Предполагам, че трябва да съм поласкана, задето съм поръчана на двама убийци. Дватамата с господин Болдън често ли работехте заедно?

— За първи път.

Тя го погледна с изненада.

Той сви рамене с пълно безразличие.

— Отдавна му беше време да се пенсионира. Беше се успокоил в работата. Беше станал немарлив. Например, когато ти влезе в бара, той ме посъветва да се отпусна и да карам по течението. Каза, че появата ти там тази вечер била случайна.

Тя съзря уловката в думите му и не направи коментар.

— Но виж, аз имах проблем с тази теория на случайността.

Тя не попита какъв му е бил проблемът, но той ѝ каза.

— Например тази скапана бирария в пущинака не е твоят тип място.

Тонът му беше прикрито осъдителен, с намек за гордост от това, че той самият не е сноб, което я постави в отбранителна позиция.

— Нямах представа какъв е моят тип място.

— Е, тук бъркаш много, Джорди. Написах си домашното. Знам много за теб.

Вероятната истина я разтревожи доста, но тя запази мълчание, като го гледаше право в очите, както той нея.

— Дори без да съм си подготвил домашното, щях да знам, че жена като теб не посещава барове, които обслужват отрепките от караваните. А също така имах проблем с гаджето ти.

— Гадже? Джексън?

— Фамилията му е Теръл. Мики ми каза всичко за него. Каза, че те е пуснал като горещ картоф при първия знак за беда. Къса и бяга, като истински мерзавец. Вярно ли е?

Тя продължаваше да мълчи упорито.

— Няма значение — каза той. — Така или иначе не говорех за него. Говорех за мъжа, който ти се лепна вътре в бара.

Тя се изсмя невярващо.

— Онзи мухльо? Изобщо не го познавам.

— Напълно се беше заплеснал по теб.

— Не съм го канила.

Той наклони глава.

— Значи не сте си уговарили време и място да се срещнете?

Тя отвори уста да заговори, след това се отказа, стисна устни и не му каза нищо.

Той повдигна вежда.

— Щеше да кажеш нещо?

— Щях да кажа: _ да ти го начукам!_ — Тя обаче не спря дотук, изригна поток от нападки. Той издържа тирадата без да мигне, но когато тя започна да се повтаря, притисна показалеца си към устните ѝ.

— Млъкни.

Тя млъкна, но главно заради смразяващия глас, а не толкова заради самата заповед.

Устните ѝ задържаха вниманието му няколко минути. Може би ги гледаше как побеляват от натиска, който беше приложил. След това той бавно отдръпна пръста си и очите му се върнаха обратно към нейните.

— Много си устата, Джорди Бенет.

Отново не толкова самите думи, колкото маниерът му на говорене беше този, който накара вътрешностите ѝ да се разтреперят. Тя не мислеше, че той има предвид точно езика ѝ и изводът я парализира. Докато се сети да диша отново, той се беше навел пред нея, развързвайки шала около глезените ѝ.

Мига, в който възелът беше развързан, тя се изстреля.

Беше отскочила на три стъпки от него, преди той да обвие ръка около кръста ѝ и да я спре рязко, след това да я обърне към себе си. Беше бесен.

— Не си мисли, че можеш да ме надхитриш, да ме надприказваш или да ме надбягаш. Не можеш. Опитай само още веднъж, и ще ти се стъжни.

— Безпокоиш се за моя комфорт?

— Не ми плащат да те измъчвам.

— Тогава просто ме убий.

— Това влиза в длъжностната ми характеристика.

Тя си пое шумно въздух.

— А защо не го направи още на паркинга, когато гръмна приятелчето си? Защо протакаш, защо е това... това... *изтезание*? Защо още съм жива?

Той доближи лицето си към нейното.

— Защото твоята кожа струва много повече от това, на което Мики се беше съгласил; и защото още не съм договорил моя дял.

Както всичко, което каза, думите му бяха прями и уместни. Най-малкото сега тя разбираше защо още диша.

Той я побутна леко, което увеличи дистанцията между тях.

— Освен това, трябва да пусна една вода.

Хвана я за лакътя и я тласна леко пред себе си по неравната камениста пътека, притисната от двете страни от гъсти гори. Отвъд мъждивия блясък от вътрешността на колата околната тъмнина беше непробиваема. Тя долови вонята на застояла вода, усети формите на живот, които ги следяха от гнездата над главите им и от скривалищата под земята, почувства призрачното докосване на крила на насекоми по лицето и ръцете си.

Парализиращ страх се плъзна по нея отново, също както гъмжащата от живот тъмнина. За тъмнината не би могла да направи

нищо, но трябваше да държи под контрол саморазяждащия страх. *Информация*, напомни си тя. Без информация нямаше надежда за бягство.

— Делът ти се е удвоил, когато си убил партньора си.

— Щом помниш, че съм го казал, значи не съм те ударил толкова силно.

— С пистолета си?

— Беше заглушител.

— Достатъчно, за да загубя съзнание.

— Очите ти се подбелиха, коленете ти омекнаха. Подпрях те с рамо, когато залитна напред. Трябваше да те преместя, така че да мога да взема телефона ти и този на Мики. Но успях да избягам и с двата.

Докато тя смилаше информацията, че телефонът ѝ е у него, той продължи:

— Пренесох те в колата.

— Където ме завърза.

— Не, шофирах пет-шест мили, преди да спра и да направя това. Когато те оставих на задната седалка, ти изпъшка няколко пъти, но не се събуди. Използвах една бутилка с вода и ти измих лицето. Но и това не те събуди.

Тя сведе поглед към изцапаното си горнище. Лицето ѝ сигурно е било изпръскано с... Не искаше да мисли за това, което бе измил от нея. Нито пък как я мие, как я докосва, държи.

Бяха се отдалечили от колата и слабия кръг светлина, идващ от нея. Земята стана по-пружинираща. Токчетата на сандалите ѝ потъваха в нея с всяка стъпка, затруднявайки вървенето. Когато залитна, ръката му се стегна около лакътя ѝ, за да ѝ помогне да запази равновесие, но после не се махна, продължи да я води напред.

А може би ѝ бе казал, че преговаря за сделката, за да я успокои, да я накара да сътрудничи, да стане по-кротка, така че да не трябва да се напряга прекалено да свърши работата.

Опитвайки се да запази гласа си спокоен, тя каза:

— Ще те хванат, знаеш го.

— Не и скоро. Не знаят с каква кола съм.

— Ще вземат описанието на колата от някой, който те е видял да излизаш от паркинга.

— Никой не ме видя. Уверих се. Карах цяла миля, преди да завия на светофара и не срещнах ни една кола по този затънт горски път. Когато спрях да те завържа, смених и табелките с регистрационни номера. Тази предпазна мярка си заслужаваше да загубя няколко минути. Смених ги от луизиански на арканзаски, струва ми се. Или пък бяха от Тенеси?

— Щом си разполагал с такъв избор, значи си бил подготвен.

— Трябва да отдам дължимото на Мики. Преди да тръгнем за Тобаяс, той изсипа цяла колекция от табелки в багажника.

— Това не звучи като човек, който е станал немарлив.

— Егото му беше по-раздуто и от шкембето му. Мислеше си, че не може да бъде хванат. Такава арогантност е рецепта за беди. Той привличаше вниманието към себе си, караше хората да го запомнят. Ако си чистач, това са лоши навици.

— А с това, че го уби, не е ли възможно да привлечеш вниманието към себе си и да те запомнят?

Той се изкиска.

— Несъмнено.

— И това не те тревожи?

— Не.

— А би трябвало.

— Не ме тревожи. Насам. — Той внезапно я избута от неравния път в едни високи бурени.

Сърцето ѝ се сви. Въпреки ругатните, които бе изригнала преди няколко минути, сега бе скована от смъртен страх и не можа да сдържи едно изскимтяване. Дали беше вдигнал пистолета си? Щеше ли да чуе изщракване при дръпването на спусъка? Щеше ли да изпита болка? Или... нищо? *Моля ти се, Боже.*

Тя щеше да моли Господ за живота си. Но нямаше да моли *този тук* да я пощади.

Когато стигнаха до едно голямо дърво, той започна да разкопчава дюкяна си със свободната си ръка. Тя вдигна поглед към него, неспособна да прикрие смайването си.

— Какво? — Този път в гласа му имаше подигравателна нотка, което съответстваше на вдигнатото ъгълче на устата му. — Казах ти, че трябва да пушна една вода. Ти какво си помисли?

— Знаеш какво съм си помислила, кучи сине!

Гневът ѝ явно го развесели. Той издаде насмешлив звук и се обърна към дънера.

— Освен ако не искаш да гледаш, иначе можеш да си затвориш очите.

Тя го направи и не ги отвори, докато не ѝ каза:

— Окей, можеш да гледаш.

Беше се закопчал, но бъркаше в предния джоб на дънките си. Сърцето ѝ прескочи, когато го видя, че измъква нож. Беше малък, но дръпването с пръсти освободи противно острие.

— Обърни се. — Тя се поколеба, карайки го да се намръщи. — Искаш ли да ти развържа ръцете, или не?

Все още не ѝ се вярваше, но обещанието беше прекалено примамливо, за да устои. Тя се обърна с гръб към него и ѝ се искаше да се разплаче от облекчение, когато ножът преряза найлоновата връзка. Тя се завъртя към него, усещанията се бяха върнали в китките ѝ.

— Благодаря.

Той плъзна ножа в джоба си.

— Можеш да отидеш зад дървото.

Осъзнавайки вече защо я е развързал, тя поклати глава:

— Категорично не.

— Страх те е от змии? Буболечки? Или си просто срамежлива? Какво?

— Няма да отида.

— Знам, че трябва да отидеш. Изпи онова вино в бара.

Наистина, чувстваше се некомфортно, откакто бе дошла в съзнание.

Той изчака, докато преброи до десет, после каза:

— Не искам да се напикаеш в колата.

— Няма.

— Хубаво. Няма. Защото ще го направиш тук, ще го направиш сега.

Тя поклати отново глава.

— Нямаме време, Джорди, така че действай. Можеш да се скриеш зад дървото, или да останеш тук и аз ще гледам. Можеш да разкопчаеш дънките си и да ги смъкнеш, иначе аз ще имам честта. Мен ме устройват и двата начина, въпреки че вторият е по-примамлив,

защото тогава ще знам нещо, за което се чудя, откак те видях седнала на бар стола, а то е дали имаш нещо под този деним или не носиш нищо. И без това мога да разбера, но мама ме е възпитала добре, така че ще те оставя ти да решиш, а ти разполагаш точно с две секунди да ми кажеш. Едно.

Унижението да се облекчи беше за предпочитане пред това да се подмокри. А щом той се тревожеше, че тя ще се изпусне в колата му, значи не планираше да я убие веднага.

— Две.

Колкото по-дълго останеше жива, толкова по-големи шансове имаше да избяга или да бъде спасена.

Кокалчетата на пръстите му се притиснаха в пъпа ѝ, когато той плъзна пръсти в колана ѝ, за да разкопчае дънките.

Тя ахна.

— Добре.

Той измъкна ръката си не толкова бързо, колкото я бе пъхнал вътре. Тя се обърна и се отдалечи на няколко крачки от него, преди той да хване края на ризата ѝ и да я дръпне назад.

— Вярвам, че си достатъчно благоразумна, за да не бягаш — натърти той. — Огледай се. Какво има там? Пълен мрак, тресавище, шубраци, крокодили, глигани, диви кучета, пантери, водни змии, насекоми, всякакви твари, които хапят и смучат кръв.

Тя освободи ризата си.

— Може и да извадя късмет да оцелея от тях. Но имам ли шанс да оцелея от *теб*!

Той я погледна, очите му бяха непреклонни, никакъв проблясък на топлина или състрадание, нищо, което да ѝ даде надежда. След няколко секунди той вирна брадичка към другата страна на дървото.

— Побързай.

Поради всички изредени от него причини, тя осъзна, че е глупаво да се опитва да бяга. Ако успееше да стигне преди него на главния път, той можеше лесно да я догони с колата, преди да се появи някой друг. Ако му се изплъзнеше в мрака на това блато, без вода, без посока и без каквито и да е средства, с които да се защити, съществуваше малък шанс да оцелее, преди да намери помощ или помощта да я намери.

Припряно, и като гледаше да мисли колкото е възможно по-малко, тя направи каквото беше необходимо. Когато излезе иззад

дървото, той хвана китките ѝ и ги стегна отново.

— Моля те — прошепна тя.

В продължение на няколко секунди той се взира в грозните червени белези, които найлоновата връзка беше оставила върху кожата ѝ, след това погледна в очите ѝ.

— Кажете ми за гаджето си!

— О, за бога!

— Има ли си име?

— Сигурна съм, че има, но аз не го знам.

Очите му се присвиха.

— Запази номерата и нахалството си за някой друг, който ще ги оцени. Не си играй с мен. Питам те пак: *как му е името?*

— Не знам. Кълна се. Ако ми е казал, не си спомням.

— Защо се срещнахте там тази вечер?

— Не сме! — Тя отвърна с предизвикателство на подозрителния му поглед, но той омекна. Тя сведе очи и ги насочи към едно от седефените му копчета на ризата, като произнесе тихо: — Казах ти истината. Беше непознат, който се приближи и предложи да ми купи питие. Казах му: не, благодаря.

— Каза му повече от две думи. За какво друго си говорихте?

— Предимно за това, че искам да се разкара и да ме остави на мира.

— Не си си уреждала среща с него?

— Колко пъти трябва да ти казвам?

— Докато ти повярвам.

— Не съм си уреждала среща с него.

Той внезапно се пресегна, сложи дясната си ръка върху задника ѝ и я притегли рязко към себе си. Преди тя да успее да реагира, той пъкна ръката си в десния заден джоб на дънките ѝ и извади нещо оттам. Пак така внезапно я отблъсна. Погледна смачканата хартийка, която бе измъкнал от джоба ѝ, изруга, след това я вдигна на сантиметри от носа ѝ.

— Мики ме попита дали според мен този тип се домогва до нещо. Отвърнах му: не, не виждаш ли, че е най-обикновен пияница, който иска само да ѝ бръкне в гащите. Но си знаех. Видях го да пъха това в джоба ти. Сега — продължи той тихо, но заканително — си

помисли пак дали да ми кажеш, че е бил непознат, Джорди. Защото да ме лъжеш може да се окаже опасно за здравето ти.

ШЕСТА ГЛАВА

Джо Уайли помоли полицай Мороу да му покаже младия мъж, който беше досаждал на Джорди Бенет, беше я последвал навън и бе открил тялото на Мики Болдън.

Детективът кимна към билиардните маси в дъното. Само трийсетина сантиметра отделяха тавана от трите затъмнени прозореца. Под тях имаше редица столове, само един от които беше зает.

— Оставихме го там съвсем самичък.

Джо и Хик тръгнаха нататък. Между две червени пейки от пластмаса стоеше маса с безброй издраскани върху нея имена и инициали, както и сантименталности за любов и омраза. Някои изглеждаха скорошни, други сякаш от десетилетия.

Агентите се плъзнаха на столовете срещу младия мъж. Той имаше дълга, твърда коса. Като се изключи това и баналната козя брадичка, той показваше поразителна прилика със сивия череп върху предницата на избелялата си черна тениска.

Мъжът изгледа Хик с високомерието на бял селяк към чернокож, когото толкова очевидно превъзхожда. След това изсумтя презрително:

— Вие сте проповедникът, младоженецът или трупът?

Хик, който винаги беше елегантно облечен, се усмихна приятно при подигравателната забележка към тъмния му костюм, бяла риза и вратовръзка.

Джо го игнорира:

— Как се казвате?

Той плъзна навъсения си поглед към Джо.

— Кой пита?

Джо го гледа в продължение на няколко секунди, след това се пресегна за калъфа с документите си, отвори го и плъзна полицейската си карта по мръсния тезгях.

Реакцията на младия мъж беше мигновена.

— Сигур се майтапите? Вие — федерални? Нищо не съм направил.

— Оттук, където аз и агент Хик седим, не изглежда така. Досаждал си на една жена...

— Не съм досаждал...

— Излязъл си след нея навън, когато е напуснала бара, което се равнява на преследване.

— Приятелите ми ме предизвикваха...

— Един мъж е убит, мозъкът му е по земята, а ти казваш, че си го намерил така. — Джо остави това потресаващо описание да отекне, след това продължи: — Какво щях да направя аз, ако бях на твое място? Щях да загубя ума и думата и да спра да се зъбя.

Младокът се размърда неспокойно, дръпна червената очна ямка на черепа върху тениската си и смотолеве името си:

— Ройс Шърман.

Хик го написа в айпада си и се зае да проверява дали Ройс Шърман има полицейско досие.

— Наблизо ли живееш, Ройс? — попита Джо.

Онзи каза името на съседен град, но не Тобаяс.

— Какво те доведе тук тази вечер?

— Разбрахме се с приятели да се срещнем, да поиграем бiliarд, да пийнем по някое питие.

— Познаваше ли Джордан Бенет преди тази вечер?

— Никога не съм я виждал, преди да влезе. Продължавам да не я познавам.

— Но разпозна името.

— Не. Не го знаех, докато не ми го каза. — Той посочи към Мороу.

— Свидетели са казали на полицай Мороу, че си се държал доста агресивно с госпожица Бенет. Вярно ли е?

— Не. — Част от самочувствието му се беше възвърнала. — Той потъна по-дълбоко в стола си. — Приближих се до нея и я попитах може ли да ѝ купя питие. Това е — обяви той, потропвайки с върха на показалеца си по масата.

— От всички жени в бара избра да флиртуваш точно с нея. Как така?

Той се изсмя късо.

— Майтапите ли се с мен?

Изражението на Джо не се промени.

— Майтапя ли се с него, агент Хикъм?

— Не ми се вярва, сър.

Сериозният им тон накара злобата на младия мъж да се укроти. Той се размърда на стола отново.

— Ако я бяхте видели, нямаше да питате. Тя е жестока работа.

— Виждал съм я. Всъщност, аз и агент Хикъм прекарахме много време с дамата.

Кървясалите очи на Ройс Шърман сновяха напред-назад между тях.

— Сериозно?

— По служба.

— Тя какво е направила?

— Познаваш ли един беглец, Били Панела?

— Беглец? Имате предвид — от правосъдието?

— Чувал ли си за него?

— Не.

— А за Джошуа Бенет?

— Неин роднина?

— Брат.

— И него не познавам.

Джо не мислеше, че този е дотам умен, та да лъже толкова добре.

— Според свидетели госпожица Бенет не е посрещнала добре вниманието ти и е отказала да я черпиш.

— Каза, че имала питие, благодари ми и ме помоли да се махна.

— Но ти не се махна? Упорстваше.

— Няма закон, който да забранява да се водят приятелски разговори, нали? Аз... — Запъвайки се, той хвърли поглед към Хик, който го гледаше, очаквайки отговор. — Аз... нали разбирате, аз...

— Упорстваше — повтори Джо. — Досаждаше й.

— Не съм я пипнал!

— Но не прие „не“ за отговор.

Той се прегърби, въздъхна, гледаше ги мрачно.

— Добре де, предложих й отново, и когато тя отново каза „не“, й казах, че ми се вижда самотна. Тя отвърна, че не била и че не е моя работа дали е самотна или не. След това я попитах дали очаква някого.

Джо се наведе напред.

— И тя какво каза?

— Нищо.

— Не отговори?

Той поклати глава.

— Просто остана безразлична.

— Какви изводи си направи от това?

— Изводи?

— Как възприе реакцията ѝ? Че може би очаква някого?

— Не. — Той ги изгледа с глуповата усмивка. — Не мислех съвсем ясно.

Джо продължи да го върти още няколко минути, но стана ясно, че младият човек изобщо не е мислил с главата си, че е обърнал повече от „няколко питиета“ с приятелчетата си. Видял е хубава жена и са започнали да го предизвикват да я заговори, без да има нещо друго наум, освен евентуално да му излезе късметът.

— Свидетели са я дочули да ти казва да вървиш по дяволите.

— Оказа се, че изобщо не е от дружелюбните. Вярно е, беше нахална кучка. На кого му е нужно такава нещо? Всъщност се радвам, че ми отказа.

Без да вярва на това и за секунда, Джо погледна към Хикъм, който се подсмихна. И той не вярваше, разбира се.

— Ти колко време след нейното излизане я последва?

— На приятелите ми не им пукаше, че са ме отрязали, така че може би след пет минути.

— Откъде знаеше къде е паркирана колата ѝ?

— Не знаех. Просто обикалях в тъмното, гледах да успея да я хвана, преди да си е тръгнала.

— Успя ли?

Твърдата му коса изпърха срещу страните му, когато той поклати глава.

— Кълна се в Бога. Повече не я видях. Не се натъкнах на нищо друго, освен... ъ-ъ-ъ... нали разбирате... трупа. — Той преглътна толкова мъчително, че Хик го попита дали се нуждае от кофата за повръщане. — Не. Добре съм.

— Докосна ли нещо?

— Искате да кажете там, навън? Не, по дяволите. Или може би решетката на колата. Мисля, че подпрях ръката си на нея, докато се бях навел да драйфам.

— Не забеляза ли никакви фарове, или напускаща паркинга кола? — попита Хик.

Поредно поклащане на глава.

— Бях прекалено зает да драйфам.

Джо се намеси:

— Беше ли видял Мики Болдън в бара?

— Мъртвия мъж ли? — След утвърдително кимване, той каза: — Да. Точно преди да изляза, той отиде до джубокса и заговори другия мъж.

— Как изглеждаше другият?

Той сви кокалестите си рамене.

— Като мъж.

— Млад, стар, висок, нисък, черен, бял?

— Бял. По-скоро висок. По-висок от мен. По-млад от вас. — След това погледна към Хик: — Може би на ваша възраст.

— Някакви татуировки, отличаващи се дрехи, мустаци, брада?

— Не бих могъл да кажа. Очите ми бяха залепнали за балконите на онази мадама, не съм зяпал някакъв тип.

Джо погледна към Хикъм, който му отговори с кисела физиономия: *това няма да доведе до нищо.*

Джо забеляза близостта на джубокса до чупката на бара, където му бяха казали, че е седяла Джордан. Той се върна към въпросите.

— Докато стоеше там до джубокса, онези двамата проявиха ли някакъв интерес към госпожица Бенет?

— Не съм видял. Но, както казах, не им обръщах много внимание, бях се наквасил здравата.

Мороу се приближи и попита дали може да размени няколко думи с Хикъм и двамата мъже се отдалечиха.

Ройс Шърман се облегна на пластмасовата облегалка, разтърка очи и простена:

— Сега може ли да си вървя?

— Някъде другаде ли трябва да бъдеш? — поинтересува се Джо.

— Ще ям калай от гаджетото, понеже казах, че ще се прибера, а не се прибрах.

— Женен ли си?

— Не, но ще си помислиш, че съм, както ми се е качила на главата. Първото ченге, което ме разпитва, ми взе телефона, така че не

мога дори да ѝ се обадя.

Хик се върна и се плъзна на стола си.

— Господин Шърман, имате проблем.

— К'во?

Вместо да му отговори, Хик се обърна към Джо:

— Един свидетел твърди, че е видял господин Шърман да слага нещо в джоба на госпожица Бенет.

Джо се облегна назад, скръсти ръце пред гърдите си и фиксира обвиняващия си поглед върху младия мъж, който внезапно стана нервен.

— О. Това. Да. Виждате ли... — Той облиза пресъхналите си устни. Изпука кокалчетата на пръстите си. — Забравих напълно.

— Той май ни взема за глупаци, агент Хикъм.

— Предполагам.

— Кълна се! — простена младият мъж. — Забравих.

— Каза ми, че не я познаваш.

— Не я познавах. Наистина!

— Че не си я докосвал.

— Не съм. С изключение... на това.

— Какво ѝ даде?

— Моите цифри.

— Твоите какво?

— Телефонния си номер. П-преди да отида при нея, откъснах от салфетката на чийзбургера си едно парче и написах на него телефона си. Пъхнах го в джоба на дънките ѝ.

— Тя какво направи?

— Каза ми да си махна ръката от задника ѝ. Не с тези думи, но...

— Имаш ли оръжие?

— К'во?

— Не се шегувам, Ройс. Отговори на въпроса.

Беше ясно, че той се канеше да излъже, но след това кимна неохотно.

— Ловджийска пушка в багажника, освен ако не са я задигнали, докато кисна тук толкова дълго.

— Пистолет?

Той отново помисли, преди да каже под нос:

— Два.

— Къде са?

— Единият е в камиона ми под шофьорската седалка. Другият е вкъщи при гаджето ми. Държи го на нощното шкафче, когато нощем съм навън. Можете да й се обадите и да попитате.

— О, можеш да разчиташ, че ще го направим, Ройс. Ще отнеме малко време да вземем заповед за претърсване на камиона ти. Но ти можеш да почакаш.

Отне му известно време, за да смели това, после измъкна от предния джоб на мръсните си дънки връзка ключове и ги плъзна към Джо.

— Нямам какво да крия.

— Както по-рано, имаш предвид? — каза Хик.

Ройс изруга под нос, след това се стегна и промърмори в защита:

— Всеки е открадвал по нещо в живота си.

— Изкарал си трийсет дни в окръжния арест за това и сто и двайсет за вандализъм в магазин за автомобилни гуми.

— Задникът ме уволни безпричинно.

— Чух достатъчно. — Джо побутна Хик. Хик слезе от стола и Джо го последва. Но когато Ройс Шърман понечи да тръгне, Джо каза: — Ти оставаш тук. Докато проверяваме оръжията ти, ще стоиш тук и ще се опиташ да си спомниш всичко останало, което така удобно беше забравил да ни кажеш за разговора си с Джорди Бенет.

Те го оставиха да се оплаква и възмущава, че правата му са били нарушени. Джо не го смяташе за заговорник или нещо подобно, но когато настигна Мороу, му подаде ключовете на Ройс Шърман и го информира:

— Нямам причина да мисля, че ще открием оръжието на убийството, но освен претърсването на камиона, нека някой звънне на гаджето му и да потвърди, че вторият му пистолет наистина е вкъщи. Също така уреди да попитат приятелите му какво е било онова, което е пъхнал в задния джоб на Джорди Бенет.

Мороу го увери, че двете задачи ще бъдат изпълнени, и тръгна.

— Добре — каза Джо на Хик. — Следващият, барманът.

Мъжът зад бара беше с широк като бъчва гръден кош, с гъста черна брада, която се сливаше със сплетената на плитка коса, стигаща до кръста му. Беше с потник в армейско зелено, който разкриваше сложните татуировки по голите му ръце.

Ако Джо притежаваше бар в пуцинаците и клиентите му бяха неуправляеми разбойници, щеше да иска да назначи този тип.

Той предложи на него и Хик кафе и те приеха. След като отказаха сметана и захар, Джо започна интервюто като го попита дали Джорди Бенет е била редовна клиентка.

Той се засмя, разкривайки забележително равни бели зъби.

— Не. Появата ѝ тук тази вечер беше събитие. Тя влезе и ценето ми увисна. Точно затова запомних часа. Точно десет вечерта.

Джо и Хик се спогледаха, една и съща мисъл премина през главите им: *имала е среща.*

Джо се обърна към брадатия:

— Никога не е била тук, но сте я познали?

— Още щом се появи на вратата. Тя и брат ѝ са най-близкото нещо до знаменитости в този град. И хората, които не ги познаваха, научиха кои са след онова, което Били Панела забърка. Още ли не сте го спипали?

— Работим по въпроса — отвърна кратко Джо.

— Намерихте ли парите?

Джо игнорира това.

— Застреляната жертва идвала ли е някога в бара преди тази вечер?

— Не си спомням, а имам таланта да помня лица. Особено лица като неговото. Грозен кучи син.

— Сега е още по-грозен — промърмори Хик.

— Да — съгласи се барманът с лека нотка на съжаление. — Когато младежът влетя тук, като викаше и драйфаше, излязох да проверя какво става. — Брадата само отчасти закриваше неговата гримаса. — Такова нещо съм виждал само в Ирак. Единственото хубаво в цялата тази работа е, че не го е очаквал. Горкият негодник, обърнал се е с гръб към погрешния човек, предполагам. Още когато влязоха тук, разбрах какво носят, но никога не бих...

— Откъде знаеш какво са носили? — прекъсна го Джо.

— Имам талант за това — каза той без фалшива скромност. — Забележа ли, че някой е въоръжен, не го изпускам от очи. Но тези двамата нямаха вид на хора, които ще създават неприятности.

— Госпожица Бенет беше ли въоръжена?

— Не. Чантичката ѝ беше прекалено малка, а дрехите прилепваха прекалено плътно към тялото ѝ. — Той пусна една усмивка като между мъже и Джо едва се сдържа да не му отговори.

— Разкажи за другия мъж.

Той присви око.

— Със сигурност много по-добре изглеждащ от приятеля си. Всъщност, не ми направиха впечатление да са приятели. Бяха толкова различни, като деня и нощта.

— По какво се различаваха?

— По всичко. Дебелият изглеждаше по-безгрижен. Гледаше те в очите, когато ти говори. Изпи си бирата и омете една купа с пуканки. Другият изобщо не ги докосна. Изпи два шота текила. О, съжалявам за чашата.

Бяха научили от Мороу, че барманът е измил чашата веднага, след като клиентът му я беше пресушил, така че имаше малка надежда да вземат отпечатъци за идентификация. Бутилките бира, от които Болдън беше пил, бяха отишли в един контейнер с другия боклук, но не се налагаше да го идентифицират.

— Какво друго ще кажеш за двамата? — попита Джо.

— Дебелият говореше много повече. Другият почти не си отвори устата. Избягваше зрителен контакт. Не го хванах нито веднъж да се усмихва. Приличаше на човек, който се тревожи за много неща.

— Сдържан — подсказа му Джо.

— Ако това означава „не ме закачай“, тогава да. Носеше предупреждението като табелка около врата си.

Хик попита:

— Забеляза ли някаква реакция у него, когато госпожица Бенет влезе?

— Всъщност не мога да кажа, защото вниманието ми беше съсредоточено върху нея. Спомням си, обаче, че им сервирах втори път, след като тя дойде. Дебелият, който пиеше бирата, изглежда не бързаше много да приключи. Но другият се справи бързо с текилата си, след това отиде при джубокса.

Той им каза, че Мики е провел телефонен разговор, и когато го приключил, платил сметката им кеш и се присъединил към приятеля си до джубокса. Малко след това двамата излезли заедно.

— Без да кажат нищо на госпожица Бенет?

— Да. Сигурен съм, защото по това време младокът беше седнал до нея и тя му се караше. Тъкмо се канех да му кажа да се махне, когато тя стана и изфуча навън.

— Колко време след излизането на двамата мъже излезе и тя?

— Минути. Може би пет.

Джо разтърка очите си, които го дразнеха заради липсата на сън, и го смъдяха от цигарения дим в бара.

— Добре, онзи съдържания... можеш ли да ни дадеш по-подробно описание на външността му? — Той започна с въпроси за ръста му, искаше да знае дали спомените на бармана съвпадат с тези на Ройс Шърман, че мъжът е бил „по-скоро висок“.

— Не по-малко от 1.90. Слаб, но мускулист. По-скоро защитник, отколкото нападател. Феновете ли сте на „Сейнтс“^[1]?

Джо кимна и попита:

— Приблизителна възраст?

— Към трийсетте. Сурово лице, трудно е да се каже.

— Коса?

— Кестенява. Дълга. Не обаче колкото моята.

Джо погледна дългата плитка на бармана и се усмихна.

— Трудно е да се конкурират с теб.

— Неговата отзад стигаше до яката му.

— Брада, мустаци?

Той поглади буйната си брада.

— Не. Щях да забележа.

— Татуировки? Белези? Пиърсинги? Нещо такова?

— Никакви татуировки. Във всеки случай не и такива, които се виждат. — Той протегна ръце. — Щях да забележа мастилото. Имаше белег, обаче. Тук — каза той и докосна брадичката си отстрани.

Сърцето на Джо пропусна един такт.

Хик спря да кълве по айпада си и вдигна глава.

Джо прочисти гърлото си.

— Сигурен ли си?

— За белега ли? Да — отвърна барманът. — Забелязах го, защото минаваше през задната част на врата му. О, и освен това... не се беше бръснал най-малко два-три дена.

— Опиши белега.

— Ами, когато го гледах, това се падаше... от лявата страна. Леко извит, като буквата „ес“, само че на обратно — каза той, изписвайки я във въздуха на сантиметри от лицето на Джо.

Без да откъсва очи от бармана, Джо попита Хик:

— Имаш ли снимка под ръка?

Сърцето на Джо беше започнало отново да бие и сега туптеше от ужас, докато Хик изпълняваше необходимите операции, за да отвори файла със снимки. Той извика на екрана една снимка на заподозрян, увеличи я и обърна екрана към бармана, който възкликна радостно:

— Той е! Няма съмнение. — После, когато видя израженията им, усмивката му угасна. — Не е ли добре?

Джо се извърна и бръкна за мобилния си телефон, подхвърляйки на Хик през рамо:

— Ще предупредя в офиса.

Хик остана да отговори на въпроса на бармана:

— Не. Не е добре. Особено за Джорди Бенет.

[1] Отбор по американски футбол в Ню Орлиънс, Луизиана. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Е? — поиска да знае Шоу.

— Какво?

Държейки в двата края парченцето хартия пред лицето на Джорди Бенет, той го опъна, така че тя да вижда добре какво е написано на него.

— Телефонен номер. Местен телефонен код.

— Това е било в джоба ми? — Тя премести поглед от хартиятката към очите му. — Изобщо не съм знаела.

Той разкопча горния джоб на ризата си и пъхна листчето вътре.

— Точно така. И онзи мухльо в бара е бил напълно непознат.

— Да.

— Не си се възмутила, когато този непознат е започнал да ти разтвива задника.

— Не исках да правя сцени.

— Ти направи сцена, когато влезе на това място.

— Казах му да си дръпне ръката от мен, иначе ще си изпати. Не знаех, че е пъхнал нещо в джоба ми.

— Колко удобно, че вече е имал написан номера. Сякаш е знаел, че ще бъдеш там и е планирал тайно да ти го подхвърли.

— Казах ти, нямам нищо общо с това.

— Следващото, което ще ми кажеш, е, че си била редовна клиентка, че ходиш там всяка вечер за чаша бяло вино. — Когато тя не отговори веднага, той наклони глава. — Е? Прекрачвала ли си прага на това място преди? Минавала ли си някога покрай него?

Тя не каза нищо.

— Така си и помислих. — Той стисна пръсти около лакътя ѝ и я побутна напред. — Но тази вечер отиде там и позволи на онзи задник да те опипва.

— Именно. Беше задник. Защо ще искам телефонния му номер?

Той спря рязко и я погледна.

— Не съм казвал, че е *неговият*.

Дъхът ѝ спря. Те се гледаха един друг няколко мига, след това тя примига няколко пъти и каза:

— На кого друг може да е?

Той се наведе и прошепна:

— Ти ми кажи, Джорди.

Тя вдигна очи, но не трепна от това. Всъщност очите ѝ се присвиха.

— Откъде ти и партньорът ти знаехте, че ще бъда в онзи бар тази вечер?

Шоу се отпусна.

— Не знаехме. Истина е, бяхме адски шокирани, когато те видяхме да влизаш. Мечтаех си за едно разтърсващо порно по платения канал в мотела, последвано от хубав нощен сън. В този момент се появяваш ти. Отменяш план „А“. Имаме нужда от план „Б“. Така че трябва да преценя ситуацията. Междувременно Мики провежда телефонен разговор и казва: „Да я очистим“. „Тук? Сега?“ — питам аз. „Тук. Сега“ — отговаря той. Нямах избор, освен да се съглася. Донякъде.

Той я изчака да го смели и продължи:

— Но не прави грешката да си мислиш, че пронизвайки с куршум тлъстия му мозък, съм спасил кожата ти. Спасих моята. Докато с Мики вървахме към теб, ми светна, че когато той напусне паркинга, ще има два трупа на земята, и че единият ще бъде моят.

Той се приближи към нея.

— Така че, Джорди, виждаш защо е толкова важно за мен да знам какво правеше на онова място тази вечер точно по това време, защото на мен ми се вижда като нагласено.

Устните ѝ се разтвориха, но каквото и да възнамеряваше да каже, остана неизречено. Накрая промълви:

— Не съм участвала в нищо нагласено, което да е свързано с теб. Дори не знам името ти.

— Шоу Кинард. Приятно ми е да се запознаем. Защо беше в онзи бар?

— Просто ми хрумна.

— Глупости.

— Отбих се за едно питие.

— На място, където и мъртва не могат да те замъкнат. Играта на думи не беше нарочно. Та, кой те изпрати там?

— Никой.

— Някой го е направил.

Тя си пое дълбоко въздух и отметна косата си назад.

— Добре. Да допуснем. Твоята роля каква беше?

— Да поема вината за убийството ти. Мики дори ми каза да ти грабна чантата, да изглежда сякаш обирът се е осуетил и да не може да бъде свързано с никой друг.

— Това би изисквало доста сложна постановка. Той не би могъл...

— Напротив. Направи го. Беше професионалист, добре познат на ченгетата, но никога не е бил съден. Един от редовните му номера да се измъква чист, беше да обвинява умрелия.

Тя помълча малко, след това каза:

— Не знам нищо за него, нито за репутацията или постановките му. Ти си параноичен.

— Адски си права. — Той произнесе това с нисък, напрегнат глас, който остави думите да вибрират между тях. — Така. За последен път. Кой те изпрати там тази вечер?

Погледът ѝ се сведе към джоба на ризата му, където беше пъхнал листчето с телефонния номер, след това извърна глава.

— Никой. Не знам за какво говориш.

— Лъжеш най-безсрамно. Но няма да си губя времето да се мъча да изкопча истината от теб тук. — Той я хвана отново за лакътя и я бутна към колата.

Тя изглеждаше облекчена, че не е вързана, поне засега, и прояви повече покорство. Но когато стигнаха колата и той събра ръцете ѝ, тя го погледна.

— Моля те, недей. Боли.

— Вината е твоя. Престани да се дърпаш. — Той я обърна с гръб към себе си и преди да я върже, каза: — Само за да ти покажа, че мога да бъда и мил... — И уви китките ѝ с друг шал, преди да я стегне.

Тя не му благодари, нито оцени жеста. Вместо това се дръпна от него, когато я остави на задната седалка. Седеше, вперила очи напред, докато той разкопчаваше сандалите ѝ и връзваше глезените ѝ с първия шал.

Приключил с това, той отиде до багажника и извади бутилка с вода.

— Не е студена, но си е течност.

— Няма нужда.

— Ще се дехидратиращ.

— Колкото по-скоро умра, толкова по-скоро ще си получиш парите.

— Така си е. Но умирането от жажда отнема много време.

Той докосна устните ѝ с ръба на бутилката и когато тя продължи да отказва да пие, ѝ каза:

— Това е болезнен начин за изпробване, но прави каквото искаш.

— Наклони бутилката към устата си и я пресуши, после избърса мократа си брадичка с опакото на ръката си. Хвана я, че гледа белега му. — Какво?

— Нищо.

— Паднах от колелото, когато бях малък.

Красноречивият поглед, с който го изгледа, показваше, че е наясно, че той лъже. Белегът беше прекалено скорошен, за да е причинен от детска злополука.

— Боли ли те главата? — попита той.

— Не.

Той прокара два пръста през косата ѝ отстрани на главата и изследва скалпа ѝ. Когато откри малка бучка, тя примига.

— Защо лъжеш? Имам адвил.

— Не, благодаря.

— Виж, казах ти, че мъчението не е част от това изпълнение. Така че, по дяволите...

— Не. Благодаря.

— Хубаво.

Той се върна до багажника, хвърли празната бутилка в него, затвори го и се върна при нея.

— Лягай.

— Ще седя.

— Ще ти е по-удобно да си легнала, вместо седнала с вързаните отзад ръце.

Тя обърна глава настрани, отхвърляйки презрително предложението му.

— Този път не ти давам избор, Джорди. Или лягаш, или ти връзвам краката към дръжката на вратата, което няма да ти позволи да седнеш.

— Върви по дяволите.

— Вече бях.

Той тъкмо се канеше да я накара да легне насила, когато внезапно се поколеба и вместо това сложи показалеца си в средата на челото ѝ и го прокара по упорития ѝ профил спускайки се надолу по носа и брадичката, оставяйки ръката си да падне.

— Трябва да кажа, че се възхищавам на дързостта ти. Би могла да ревеш и да се молиш.

— Никога няма да се моля за живота си.

— Обзалагам се, че ще го направиш.

— Ще бъдеш разочарован.

Той остави да минат няколко секунди, преди да произнесе:

— А може би няма. Да вика и да се моли, е по-скоро в стила на брат ти. Той се съгласява бързо, нали?

Тя го стрелна бързо с поглед.

Той прихна.

— Това явно докосна оголен нерв. — Като се хилеше от удоволствие, той ѝ направи знак да легне на седалката. — Не ме карай да те връзвам.

Тя го изгледа презрително, но все пак легна. Той затвори вратата, отиде на шофьорското място и излезе на заден ход на магистралата.

Не последва размяна на реплики, но той можеше да усети как гневът ѝ тлее. Накрая, когато погледна в пролуката между седалката, я видя, че спи. Или спеше, или се правеше на заспала.

Позволявайки ѝ да отиде зад дървото да се облекчи не беше кавалерски жест. А тест, който тя беше минала.

Той знаеше прекрасно, че онзи селяндур с черепа на тениската си не е бил за нея нищо повече от досадник. Ако беше от значение за нея, тя щеше да запомни номера, който бе пхнал в джоба ѝ и след това да се отърве от доказателството, вероятно още преди да напусне бара, но ако не тогава, то със сигурност, докато беше извън полезрението му зад онова дърво. Кое то тя не бе направила.

Беше решил, че ако повдигне въпроса, ако я обсипе с въпроси за онзи мъж и телефонния му номер, накрая ще я пречупи и ще научи

какво е търсила в бара тази вечер. Защото знаеше, по дяволите, че това не е било случайно.

* * *

С изгрева на слънцето той напусна магистралата и сви по друг страничен път, почти толкова разбит, колкото и първия. Спря колата, излезе и отвори багажника.

Извади това, което му трябваше, и докато отиде до нейната врата, Джорди Бенет вече се опитваше да се изправи седнала. Пресегна се да ѝ помогне, но тя отказа:

— Мога и сама.

— Може би, но ми губиш времето.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я повдигна, което я накара да го изгледа възмутено. В следващия момент обаче забеляза сгънатия на четири шал, който той развяваше.

— Колко такива имаш?

— Вървят по дванайсет в опаковка.

— За какво ти е този?

Той подпря крак на прага на вратата и използва вдигнатото си коляно като платформа, на която да сгъне шала в триъгълник, след това прегъна средната му част напред няколко пъти, докато се образува лента с приблизителна ширина от десет сантиметра.

— Превръзка за очи.

— Какво?

— Прев...

— Ще я слагаш върху очите ми? Защо?

Той я изгледа така, сякаш му беше задала най-тъпия въпрос.

— За да не мога да гледам, когато ме застрелваш? — Гласът ѝ изтъня от паника. Само следа, но доловима.

— Обърни си главата — каза той.

— Не.

— Няма да гледаш стрелкови взвод, Джорди. Просто не искам да видиш къде отиваме.

— Нямам никаква представа къде сме, а още по-малко — къде отиваме. Не знам дори посоката...

— Обърни си главата!

— Не мога да виждам нищо, когато лежа. Затова настояваше да съм легнала на седалката, нали? За да не виждам пътните знаци и табели? Единственото нещо, което мога да видя през прозореца, е небето.

— Което беше чудесно, докато беше тъмно. Но сега се разсъмва.

— Няма да съм в състояние да видя нищо.

— Да, ако си с превръзка на очите. А сега обърни глава, за да мога да я завържа.

— Ще трябва да го направиш насила.

— Това ли искаш?

Тя не помръдна.

— По дяволите — изруга той. — Беше дълга нощ. Изморен съм от тези глупости.

— А аз съм изморена от *теб*. — Гласът ѝ прекъсваше. — Защо най-после не приключиш с това. Панела няма да знае кога... — Тя млъкна, когато осъзна, че е изтърсила името.

То увисна, звуковата вълна за миг се спря между тях. С бавно движение Шоу се наведе.

— Виж ти! — Той го произнесе меко, но достатъчно натъртено, за да усети тя дъха му срещу лицето си. — По-рано ме попита кой е наел Мики и мен да те убием. Защо се правеше на глупава, при положение че знаеше, че е Били Панела?

Когато тя не отговори, той хвана брадичката ѝ и натисна главата ѝ назад така, че очите ѝ да гледат право в него.

— Знаеш ли къде е той, Джорди?

— Откъде да знам?

— Адски добър въпрос.

— Никой не знае. Той изчезна. Никой не го е виждал, нито чувал...

— Мики го е чувал.

Това за миг я обърка, след това тя каза:

— Не и аз, във всеки случай. Аз съм последният човек, с когото би се свързал.

— И нямаш никаква представа къде се намира?

— Никаква.

— Тогава защо искаше да плати двеста хиляди да те пъкне във фризера?

— Можеш да го попиташ лично, когато предоговаряш сделката си. Но ако той си мисли, че знам нещо за *нещо*, напразно си дава парите да ме убиват.

— Ами брат ти Джош? Той има ли представа къде е Панела?

Сините ѝ очи блестяха от гняв, безсилие, вероятно страх, цяла палитра силни емоции, но тя не вербализира никоя от тях, може би боейки се, че може да изпусне друга информация.

Той я подкани със студена усмивка:

— Да не си глътна езика?

— Съвсем не. Мога да произнеса ясно: *върви по дяволите*.

Те се гледаха гневно известно време, след това той изсумтя:

— Интересно. — Тя не го попита кое е толкова интересно, но той продължи, сякаш го беше направила: — Вчера сутринта, когато с Мики напускахме града, той посочи един билборд на автострадата.

Лицето ѝ остана равнодушно.

— Нещо, което не би могло да се пропусне. „Екстраваганза“ беше изписано с блестящи букви, зад буквата „Е“ избухваше искрящ фойерверк. А най-отдолу на табелата стоеше името ти.

Даде ѝ време да коментира. Тя не го направи.

— Сега, след като брат ти е беглец от закона и...

— Джош не е признал, че е извършил престъпление, нито е бил обвинен в такова.

— ... човек би допуснал, че ти, голямата му сестра, ще искаш да не привличаш внимание. Може би да се преместиш някъде, където не те познават, или да промениш името си, за да не те свързват с него. — Той понижи глас почти до шепот: — Но ти не го направи, Джорди. Изтипоса името си на билборд, така че цял свят да го вижда.

— Каква връзка има това?

— Или... и тук вече става интересно.

— Хайде, чакам.

— Или — натърти той — онзи билборд е декларация, че си самостоятелна жена, която няма нищо общо с Джош и неговите престъпления.

— Или?

— Или е твоят начин да покажеш на всички среден пръст. Да им кажеш да мислят каквото си искат за малкия ти брат. Ти не се срамуваш от него. Ще си останеш лоялна, непоколебима и предана, независимо от всичко. — Той изчака малко. — Дистанцираш ли се от Джош, или обявяваш, че той винаги ще има твоята обич и подкрепа, че ще си винаги готова да му помогнеш, ако някога има нужда от теб? Кое от двете, Джорди?

— За теб какво значение има?

— Няма — отвърна той. — Но очевидно има за Били Панела.

ОСМА ГЛАВА

Джо Уайли влезе в офиса си, хвърли един сандвич от „Събуей“ върху купчината документи на бюрото, и без всякакво въведение каза:

— Мислех, че е в Мексико.

— Беше — каза Хик.

За пръв път двамата най-после имаха възможност да говорят насаме за Шоу Кинард.

Веднага щом уведоми офиса си за несъмненото участие на Кинард в многозначителния стил на екзекуция на Мики Болдън, Джо приключи възможно най-бързо в Тобаяс, оставяйки този аспект на случая на заместник-шериф Мороу, така че с Хик да могат да съсредоточат усилията си в търсенето на Шоу Кинард и Джорди Бенет.

Усещайки, че бързат да тръгнат, Мороу ги беше осведомил бързо какво е излязло наяве, докато разпитваха бармана. Единственото престъпление на Ройс Шърман, освен глупостта, изглежда беше притежанието на нерегистрирани оръжия и липсата на разрешително. От другите свидетели не беше получено нищо съществено, така че бяха пуснати да си ходят.

От паркинга и околностите не бяха открити никакви други физически доказателства, но екипът от ФБР, заедно с този на шерифа, продължаваха работа.

Бяха свалени пръстови отпечатьци от колата на Джорди Бенет. Нейните бяха регистрирани в Global Entry^[1]. Ако се откриеха други, освен нейните, Мороу обеща да уведоми агентите незабавно.

Предложи им да ги закара до полето, където чакаше хеликоптерът, но по искане на Джо първо спряха в офиса на Мороу, за да вземат онова, което е останало от куршума, който криминалистите бяха отстранили от главата на Мики Болдън. Джо искаше Бюрото да проведе балистичните тестове, въпреки че те биха били теоретични. Джо знаеше кой е извадил завинаги Мики от бизнеса.

Изправен под въздушната струя на хеликоптера, Мороу отдаде чест и обеща, че ще стои начело на разследването и ще ги уведоми

веднага при евентуално развитие. Докато се издигаха, Джо си помисли, че оставят довършването на работата на един добър човек.

Шумът не позволяваше на Джо и Хик да разговарят по време на краткия обратен полет до Ню Орлиънс. Тъй като всеки бе оставил колата си на летището и щяха да се разделят там, Джо предложи да спрат по пътя към офиса и да си вземат няколко сандвича.

Сега Хик взе един от кесията, разви го и откри кюфтетата, покрити с разтопена моцарела. Подаде го на Джо, който каза:

— Не се тревожи. Твоят вегетариански е тук. — Той отхапа от кюфтето и поклати глава: — да живееш в Ню Орлиънс и да си вегетарианец...

— Не се хаби. Казвал си го. Около десет хиляди пъти.

— По-лошо е от хабене. То си е грях. Питай свещеника. Ще ме подкрепи. — Той използва една кърпа да попие маринатата от ъгълчето на устата си. — Значи Кинард не е в Мексико.

— Нашите хора действат, но досега са установили само това. — Хик отпи от сладкия студен чай, пресегна се за една папка и я отвори. — Измъкнал се е по забележителен начин. — Той обърна папката, така че Джо да може да види най-горната снимка в тестето. Тя показваше телата на двама мъже в купето на последен модел Мерцедес, и двамата окървавени и несъмнено мъртви.

— Колата, както виждаш тук, е била оставена на две преки от сградата на полицейското управление, което е било толкова близко, колкото бодливата тел около двора е позволявала.

— Полицията трябва да е взела това предвид.

— Не особено. — Хик наклони глава към снимката. — Мъжът в униформата... Това ли е шефът?

— На полицейското ли? — попита Джо и когато Хик кимна, той уви остатъците от сандвича в хартията и го остави настрана, пророкувайки, че сигурно ще получи бясно сърцебиене.

— Но не плачи за него — каза Хик. — Бил е толкова корумпиран, колкото можеш да си представиш, играел с двете страни в нарковойната, и получавал процент и от двете.

Джо погледна снимката отново.

— На кого е тяло номер две?

Хик плъзна горната снимка, разкривайки тази под нея. В най-долната част беше напечатано име с червен маркер.

— Трийсет и тригодишен американец, родом от Финикс, средната класа, син на двама професори в колеж. Станал дилър първата година в гимназията.

— Началото на една бляскава кариера?

Хик кимна.

— Дълго време е бил оператор на оръжейния пазар и наркопазара. Починалият полицейски шеф му е служел като старши бодигард, но той държал на служба цяла армия такива като него и те наистина са му трябвали. Освен от кръвожадните врагове, обявили цена за главата му, той е издирван и от цял куп федерални агенции, включително нашата, от Федералната служба за алкохол, цигари и оръжия, от Агенцията за наркотици и контролирани субстанции. Списъкът продължава.

Джо изследва направената с телефон снимка — млад мъж с детско лице, седящ в сепаре на нощен клуб, с цигара, увиснала от арогантно извитите му устни.

— Прилича на фукльо.

Хик се засмя.

— Защото по същество манталитетът му е бил такъв. Един таен агент от Агенцията за наркотици докладва, че той бил в конфликт със съдружниците си от южната страна на границата — нервирал ги с това, че живее прекалено разточително и привлича внимание към себе си. Голяма хасиенда. Лъскави коли. Щури партита. Бил организирал едно такова, когато Кинард ударил.

— Кога е станало?

— Вторник през нощта.

Джо направи физиономия.

— Този вторник? *Сега* вторник?

— Ъ-хъ.

— Не може да е съвпадение.

— Не. Кинард е гостувал в неговата вила. Една от компаньонките, наети за вечерта, казала на властите, че Кинард, фукльото и бодигардът напуснали партито заедно в мерцедеса, шофиран от Кинард.

— Той ги застрелял в колата, изоставяйки я с труповете вътре, така че да ги намерят и после какво?

— Над това се чудят всички — каза Хик. — Никой не знае как се е измъкнал, нито къде и как е пресякъл границата. Пристигнал в Ню Орлиънс в четвъртък по обяд с полет от Далас/Форт Уърт. Хапнал на летище „Чили“, преди да се качи в самолета.

— Как е стигнал до Далас?

— Досега не са намерили следа. Единственото, което се знае, е, че е хванал такси, за да го закара до летището от местен мотел, където прекарал една нощ. Имаме го на безброй охранителни камери. — Хик прехвърли снимките, показвайки Шоу Кинард върху неясните снимки на оживеното летище. — Като излязъл от летището, махнал на едно такси и то го оставило при „Дабълтрий“. Не се е регистрирал, обаче.

— Влязъл е и е излязъл от друга врата.

— Не и преди да помахна на охранителната камера — каза Хик мрачно. — Излязъл е от страничната врата на улицата, спуснал се е по тротоара и тогава е бил видян за последен път, докато не се появил в онзи бар с Мики Болдън.

Джо се оригна зад юмрука си.

— Какъв документ за самоличност е използвал, когато е минал през проверките за сигурност на международното летище в Далас?

— Шофьорска книжка от щата Джорджия. Минал бързо. Регистрирал един багаж. Оръжията трябва да са били вътре.

Джо промърмори:

— Не разчитай на това.

Той натъпка боклука си в торбичката за изхвърляне, после стана и обиколи малката стая, давайки време на Хик да изгълта сандвича си.

— Нещо ново от Мисисипи? — възобнови въпросите си той.

Мики Болдън бе поддържал апартамент в Билокси. Основно убежище. Нищо луксозно. Плащал за него с изкарваното като управител на ресторант в едно запуснато хотелско казино. Подавал декларации в Данъчното като добросъвестен гражданин и плащал данъците и сметките си навреме.

Хобито му, към което изпитвал явна страст, било далеч по-доходоносно от ресторантската му работа. За съжаление Бюрото още не бе открило в коя банка е държал хонорарите, които е печелел от убиването на хора. Това беше една от причините да не могат да образуват дело срещу него, което един прокурор да приеме, че ще издържи в съда.

— Миналата сряда Болдън казал на работодателя си, че трябва да си вземе няколко дни отпуска — каза Хик.

— Което е правел периодически.

— И никой дори не питал защо.

— Вероятно защото всички са знаели — отбеляза Джо.

— Вероятно. Така или иначе, не е забелязван около апартамента си в Билокси от четвъртък вечерта. Но колата, регистрирана на негово име, още е на паркинга.

— Наета?

— Няма нищо наето на негово име.

Джо не очакваше да е така. Мики би трябвало да има някой, който не привлича много внимание и го снабдява с кола, когато отиде на работа.

— Чух се с Мороу — каза Хик, — но не е въодушевен. Полицаяте са проверили квартала на Джорди Бенет. Една дама забелязала непозната кола, паркирана в края на улицата вчера. С две думи: всичко, което си спомня, е, че е тъмна на цвят и е с четири колела.

Джо изсумтя.

— Може и да са били двама мъже вътре. Тя не можела да каже със сигурност.

Съдебните институции в Луизиана и околните щати бяха нащрек за Джорди Бенет и Шоу Кинард, но те дори не знаеха за какъв тип кола да гледат или в каква посока е тръгнал Кинард.

Досега нямаше обаждания за нищо необичайно дори от откачалките, които редовно звъняха да кажат, че са видели Елвис или Осама бин Ладен.

— Полицаяте са разпитали служителите на госпожица Бенет и приятелите, с които е поддържала връзка — каза Хик. — Всички изпаднали в истерия, когато им съобщили за нейното изчезване и евентуално отвлечане. Никой не бил полезен, но всички твърдели в един глас: трябва да е свързано с брат ѝ и Били Панела.

— Каж ми нещо, което не знам — промърмори Джо. — Някаква връзка с Джаксън Теръл?

— Открили го по телефона в някакъв луксозен спа хотел в Колорадо. Събудили го и не бил сам.

— Ново гадже?

- Нова съпруга. Оженили се преди няколко месеца.
- Предполагам, че не сме били поканени.
- Не сме.
- Той явно не страда от скъсването си с Джорди Бенет.
- Явно не. За нея не знам, обаче.

Джо се замисли за това и стигна до извода, че всъщност не разполагат с нищо. Никакви следи — фалшиви или други, които да следват. За съжаление, се намираха в черна дупка, ситуация, вбесяващо подобна на последния път, когато Шоу Кинард бе техен заподозрян.

Хик попита, сякаш четеше мислите му:

— Какво е правил с Мики Болдън?

— Мики е бил връзка към Били Панела и трийсет милиона долара, плюс-минус няколко милиона. — Той замислено подръпна долната си устна. — Само предположение, но може би Кинард се е обърнал към Болдън преди време и е направил план. С надеждата да се добере до Панела и всички тия мангизи, създаде е мнимо партньорство с неговия доверен човек за убийства.

— Предложил му е услугите си.

— Аз само предполагам — напомни му Джо.

— Вярно ми се вижда, обаче — каза Хик. — Дал е на Болдън да разбере, че е на разположение за мокрите поръчки, след това седнал и зачакал обаждане.

— Което получил във вторник.

— Опекъл си е работата в Мексико и е офейкал оттук. — След малко Хик попита: — Мислиш ли, че е знаел кой е бил прецаканият?

— Вероятно е предполагал, че е Джош Бенет.

— В кой момент, според теб, е научил, че всъщност е била сестра му?

Джо разтърка челото си.

— Не знам. — Той прокара пръсти през косата си, осъзнавайки, че е мазна и се нуждае от душ. Дори Хик изглеждаше далеч по-свеж. — Да си дадем почивка няколко часа. — Джо взе папката с ужасните снимки и я пхна под мишница. — Трябва да успокоя напрежението в семейството. Мисля, че трябваше да ходим на карнавал в училището на децата тази вечер.

— Марша как ще приеме отсъствието ти?

— Ще бъде ядосана, но ще ми прости. Накрая. А как е твоят любовен живот? Още ли е на етап „обещаваща връзка“?

— Да. Още обещава.

— О, няма? Кога ще я изведеш на следващото ниво?

— Няма да е скоро.

— Как така?

— Заради всичките ми други обещаващи връзки.

Джо завъртя очи и направи знак на Хик към вратата, но той не помръдна.

— Пропуснах да спомена едно нещо по-рано. Наетата за партито компаньонка, която е разпитвана от властите в Мексико.

Джо кимна.

— Била е с тримата мъже, когато са си тръгнали.

— Обясни.

Хик му каза, че след като трупове на двете жертви са били открити близо до полицейското управление, младата жена е била арестувана във вилата заедно с другите гости. Той посочи към папката под мишницата на Джо.

— Тя сътрудничила в замяна на анонимност, така че няма да намериш името или снимката ѝ тук. Но именно тя е издала Шоу Кинард. Казала на детективите, че точно когато партито било в разгара си, Кинард се приближил до фукльото и му доверил, че има един човек, с когото трябва да се срещне, човек от конкурентен картел, който искал да смени екипа. За да покаже, че е искрен, този тип щял да изпее всичко, което знае за операцията на конкурентите организация, но трябвало да стане веднага, преди онези да го гепят и да го накарат да млъкне веднъж завинаги. Нашето момче неохотно изоставило секса, наркотиците и рокендрола, но Кинард му внушил, че този тип може да реши, че средната продължителност на живота на един предател е кратка, и да загуби интерес. Така че те трябвало да продължат или да се сбогуват с една златна възможност. И нашият наперен младок, макар и без желание, тръгнал с Кинард. По предложение на Кинард взели само един бодигард, така че бъдещият предател да не вземе да се стресне.

— И младокът е избрал своя топбодигард, полицейския шеф.

— Всъщност Кинард направил избора — каза Хик. — Знаем това, защото младокът бил върху парти мацката по време на тази

дискусия и тя чула всичко. Когато дошло време да тръгват, младокът настоял и тя да отиде „да им прави компания“. Това са нейни думи.

Качили се в мерцедеса. Кинард бил зад волана. Точно след като излезли от снабдената с охранителни камери порта на вилата, той спрял колата и заповядал на момичето да излезе. Нашият младок се противопоставил, но Кинард му казал да си пази чепа за онзи, който ще ги снабди с ценна информация, а не за някакво котенце, тъй като котенца има колкото щеш. Нашият се съгласил. Кинард излязъл, отворил ѝ задната врата да слезе и ѝ казал да се омиа. — Хик спря да си поеме дъх.

Джо кимна.

— Окей.

— Но защо го е направил? Защо просто не е убил и момичето? Щеше да бъде много по-бързо и по-чисто. — Той сви рамене. — Може би има слабост към жените.

Джо се замисли над това за миг, после като изсумтя отново, каза:

— Не разчитай на това.

[1] Програма на американския митнически и граничен контрол, която позволява на нискорискови пътници да бъдат обслужени експедитивно при пристигането си в Съединените щати. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато колата намали и после спря, Джорди притисна гръб в седалката, използвайки момента, за да се изправи в седнало положение. Ако това не му харесва, да си гледа работата.

— Къде сме?

Тя предполагаше, че е минало около час, откак беше спрял, за да сложи превръзка на очите ѝ. Имаше чувството, че са се движили в кръг, но без да гледа би могла лесно да изгуби представа.

Без да каже и дума, той отвори вратата си и излезе.

— Къде отиваш?

Въпросът ѝ остана без отговор, но по стъпките му, които се отдалечаваха, можеше да съди, че се движи предпазливо. Какво правеше? Какво се канеше да прави?

Обзета от паника, тя се помъчи да освободи краката и ръцете си. Безрезултатно, разбира се, но трябваше да прави нещо, иначе щеше да полудее от притеснение.

Тя подскочи ужасено, когато вратата на багажника се вдигна, което означаваше, че го е отворил с дистанционно.

— Какво правиш?

— Проверявам някои неща.

— Моля те, свали ми превръзката.

— Зает съм.

Той се отдалечи отново и няколко секунди по-късно тишината бе нарушена от дрънчене на метал в метал, последвано от стържещ звук и остро скърцане, напомнящо ръждясали панти.

Той се върна до колата и остави това, което бе взел, в багажника. Чу се тежко тупване. Инструмент за гуми? Той не си даде труд да затвори капака на багажника, преди да се върне на шофьорската седалка и да включи двигателя.

— Какъв беше този шум? Какво правеше?

Колата потегли бавно, гумите изскърцаха по чакъла. Тя усети момента, в който влязоха в някакво оградено място. Дори с превръзка

върху очите можеше да каже, че вече не са на светло; качеството на въздуха се промени, лъхаше на мухъл и влага, на машинно масло и мишки.

Той спря колата, изключи двигателя и излезе. Нямаше го една-две минути, но го чуваше да се върти наблизко, след което се върна и отвори задната врата. Когато я докосна по бузата, тя трепна.

— Спокойно — каза той.

— Какво правиш?

— Опитвам се да обърна главата ти.

— За какво?

— Мислех, че искаш да махна превръзката.

Тя се поколеба, след това извърна главата си. Той развърза шала и го хвана, когато се смъкна от очите ѝ.

Тя примига, за да фокусира погледа си, гледайки го как натъпква края на шала в предния джоб на дънките си.

Никой от тях не проговори, когато той се подпря на отворената врата и се пресегна да освободи стегнатите ѝ глезени. След това се изправи, погледна я, но пак не каза нищо. Само ѝ направи знак да излезе от купето. Беше неудобно да го прави с вързани ръце, но той не се помръдна да ѝ помогне, вероятно защото беше отхвърлила предишните му опити.

Вече извън колата, тя се завъртя бавно да се ориентира.

— Гледката не си заслужаваше дългото пътуване, което отне, за да стигнем дотук.

— Не дрънкай. — Той пристъпи зад нея и кльцна найлоновите връзки, след това разви шала, който беше използвал за китките ѝ.

Когато тя ги разтри, за да възвърне чувствителността им, се осмели да го попита:

— Какво е това място?

— Прилича на гараж с универсално предназначение. В момента е отвратителен.

Гофрираният ламаринен покрив беше виждал и по-добри дни. Стените бяха от дърво, небоядисано и овехтяло. Дневната светлина се процеждаше между вертикалните летви и блестеше като малки прожектори през дупките.

По-голямата част от подобното на пещера пространство беше празно, но едно голямо петно от машинно масло в средата на пода

показваше, че навремето тук е имало машина или превозно средство. Купчина изтъркани гуми заемаше единия ъгъл. Риболовни принадлежности, включително въдица, висяха от кука, забита в стената. Имаше също така лък, тетивата беше закрепена само в единия край. Тя не забеляза стрели, обаче. Голям извънбордов двигател лежеше до стената. Краят на едно от ръждясалите му витла беше счупен, обшивката на двигателя беше покрита с мръсотия и паяжина.

Когато погледът ѝ се върна към Шоу Кинард, той пъхаше батерия в един мобилен телефон. Сърцето ѝ се изпълни с оптимизъм.

— Моят ли е?

— На Мики.

— Къде е моят?

— Не ти трябва да знаеш — каза той. — Скрих го, но не на същото място, където скрих батерията му или ключовете на колата. — Той разтвори ръце. — Заповядай да претърсиш всичко, което искаш. Няма да ги намериш, а дори и да ги намериш, те няма да ти донесат нищо добро. — После вдигна края на ризата, за да покаже, че пистолетът му, без заглушителя, все още е в кобура на колана му. Той погледна екрана на телефона, чакайки го да се зареди.

— Полицията може да проследи мобилни телефони — каза тя.

— Да, но този е с предплатена SIM карта. Чисто нов. Мики го сложи в багажа вчера сутринта, преди да тръгнем от Ню Орлиънс към Тобаяс. Той звъня само на един човек и само един човек му звъня.

Тя не си даде труд да отгатва кой е.

— И сега се каниш да му се обадиш?

— Не. Ще го оставя той да ми се обади.

— Ами ако не го направи?

— Вече го прави. Пет пъти. — Той обърна телефона, така че тя да вижда екранчето. Неизвестен номер беше звънял няколко пъти. — Ще се обади. — Той плъзна телефона в джоба на ризата си, където беше пъхнал листчето с написан върху него телефонен номер.

— Онзи слабоумник с череп на тениската може да потвърди, че всичко, което ти казах, е истина, че той само се опитваше да ме свали и че не знаех, че е пъхнал тайно номера си в джоба ми.

— Лоша идея.

— Защо?

— Защото досега полицията ще е разпитала всички, които са били в бара по време на убийството, включително него. *Особено* него, тъй като ти и той сте общували. Телефонът му вероятно е бил конфискуван по време на разпитите. Така че ако звънна на номера, който ти е оставил, и се окаже, че е *неговият*, ще ми вдигне някое ченге.

— Но като е с предплатена карта...

— Полицията си има средства и начини. Не поемам рискове. — Той се намръщи. — Съжалявам. Разбирам, че много ти се иска да направя грешка. Но аз не правя грешки.

Състрадателният му покровителствен тон я вбеси:

— Ще направиш.

Той я погледна още по-състрадателно заради самозаблудата ѝ.

— В някакъв момент трябва да спиш.

— Вярно е. — Той я хвана за ръката и я потегли към вратата на гаража, която беше оставил отворена, след като вкара колата вътре. — Трябва да видиш това.

Вратата беше широка, като врата на хамбар. На хлабава кука висеше счупен катинар, което обясняваше шумното дрънчене; беше го разбил с лост за гуми. Огромните панти бяха превзети от ръжда.

Той я дръпна през отворената врата навън.

— Хубаво погледни средата на нищото.

Сърцето ѝ спря за миг, тъй като околността извън изоставената постройка не би могла да се опише по-точно — изглеждаше по същия начин, както мочурливия пейзаж, който бяха напуснали преди часове. Сигурно беше шофирал в кръг цяла нощ не само след като завърза очите ѝ, но още от момента, в който я бе натъпкал в колата и напуснал бирарията.

Тесният чакълест път, по който бяха пристигнали, свързваше един канал, широк най-малко шест ярда. Той беше пълен с толкова мътна и зловещо неподвижна вода, че дълбочината ѝ не можеше да се прецени. От другата страна на канала пътят изчезваше в гора от кипариси и широколистни дървета, които скриваха дневната светлина, създавайки дълбок мрак под клоните, обвити с нещастни кичури испански мъх.

— А зад нас...

Той я дръпна към ъгъла на сградата, която граничеше отзад с вода със същата гъстота като тази в канала. Тя се виеше между дървета и дълги ивици земя, създавайки привидно безкраен лабиринт от канали, простиращи се във всички посоки до хоризонта.

— Нали виждаш срещу какво ще се изправиш, ако се опиташ да бягаш? Тази вода е същински научен проект. Не ти препоръчвам да се топваш.

Когато той вирна брадичка по посока на блатото, очите ѝ бяха привлечени от белега с формата на сърп, който личеше още по-ясно сега, когато не се беше бръснал. Асоциирайки белега с неговата арогантност и с надмощието му, тя насочи гнева си към него. След това го погледна в очите и каза предизвикателно:

— Ще измисля нещо.

Той само сви рамене, обърна ѝ гръб и тръгна към вратата.

— Гладен съм.

Поведението му, с което демонстрираше, че отхвърля всяка заплаха, каквато тя би могла да представлява, я накара да се почувства безсилна. Краката и ръцете ѝ вече не бяха вързани, но той не се тревожеше, че би направила опит да избяга. Вероятността да успее се равняваше на нула и ако умреше, докато се опитва, той пак щеше да си прибере парите от Били Панела и вероятно щеше да бъде доволен, че си е спестил още един куршум.

Когато стигна до вратата, той спря и, обръщайки се към нея, кимна към отвора. Това ѝ напомни къде е. Той стоеше и чакаше. Без нетърпеливо потропване. Без признаци на раздразнение. Просто чакаше. Напълно убеден, че ще му се подчини.

Позата му я ядоса, но проявата на недоволство сега нямаше да я доведе до никъде. Щеше да ѝ коства само енергия, която трябваше да пести. Но проклета да е, ако му позволеше да я види уплашена. Като се държеше така, сякаш беше нейна идея, тя тръгна към вратата, мина покрай него и влезе. Той я захлопна след нея.

— Не може ли да я оставиш отворена да влезе чист въздух?

— Не.

— Задушно е. И смърди.

— Тогава си защити носа. Вратата остава затворена. — Той отиде до багажника на колата и извади оттам бакалска торба, след

което я отвори пред нея да я инспектира. — Мики напазарува, така че не отговарям за избора. Вземи си.

Вътре имаше кутии с консервирана храна.

— Не съм гладна.

Той наведе глава да инспектира.

— Сардини. Хотдог. Чили мак. Равиоли. Доматена супа.

— Не съм гладна.

— И кутия пластмасови лъжици.

— *Не съм гладна.* — Тя обърна глава и го изгледа гневно. Което беше грешка. Защото лицето ѝ се оказа толкова близо до неговото, че почти се докоснаха.

Упоритите му очи блеснаха, след това се спуснаха и се фокусираха върху разтворените ѝ устни.

— Сигурна ли си?

Шепотът му имаше текстурата на фина шкурка. Тя я усети като милувка по корема и за един удар на сърцето — прекалено дълъг — краищата на всеки неин нерв пламнаха, усещайки присъствието му. Тялото му излъчваше топлина, издръжливост, първична мъжественост и обуздана сила, и реакцията ѝ на всичко това я паникьоса.

Тя извърна глава и се отмести.

— Да, сигурна съм. — Гласът ѝ беше дрезгав и лишен от твърдата убеденост, каквато искаше да съдържа. Каквато ѝ се искаше да *чувства*.

Той остана така още известно време, след това изтръска пластмасова лъжица от кутията с принадлежности за пикник, извади една консерва от кесията и я върна в багажника.

Занесе нещата до една празна дървена щайга, обърна я и седна. Като примига, той бръкна под ризата си, извади пистолета от кобура и го сложи до себе си. След това се наведе над консервата и започна да загребва храна с агресивност, предназначена да задоволи апетит, без значение на аромат или дори вкус.

Джорди се оттегли към капака на колата и седна върху него. Гледаше го от тази безопасна дистанция и след като измина цяла минута, произнесе в тишината:

— Защо не ме уби?

— Казах ти.

— Не вярвам, че ще го направиш.

Като продължаваше да държи главата си надолу, той замръзна с лъжицата на половината път към устата си, преди да я придвижи до целта ѝ.

— Вярвай.

— Не.

— Виж, само защото едва не се целунахме...

— Няма начин, по дяволите.

Той за миг вдигна поглед.

— Както и да е. Ти си моят хляб и моето масълце. Струваш най-малко двеста бона, а мисля, че дори много повече.

— Тогава защо не звънна на Панела?

— Ако аз го потърся пръв, губя предимството на пазарлъка. Той се е разтревожил защо Мики не му се обажда и защо не отговаря на телефона. Ще го оставя да се поизпържи.

— Колко ще му искаш?

— Не е твоя работа.

— Животът ми не е моя работа?

— Не и етикета с цената му. Това е между Панела и мен. — Той я гледа секунда-две, после каза: — Знаела си през цялото време, че е той.

— Да.

— Тогава защо позволи да се случи?

— Отказвах да призная.

— Опасно е да отказваш да признаеш такова нещо. — Той продължи да се храни.

— Не мисля, че е казал на Мики къде е.

Той се изсмя над абсурдността на думите ѝ.

— Не, но и той не знае къде съм аз. Или по-точно: *ти* къде си. Ще се изприщи, докато не получи потвърждение, че си мъртва.

Мислите ѝ витаеха и се променяха като буреносни облаци, затруднявайки разбирането. Но тя се хвана за една дума:

— *Потвърждение?* Вече не се ли налага да закараш трупа ми?

— Никога не се е налагало. Как мога да му закарам тялото ти, след като не знам къде е, а той не е готов да разкрие местонахождението си? Казах ти го само, за да те накарам да... сътрудничиш.

— Ужасена съм.

— Тогава проработи.

Страните ѝ пламнаха от гняв и смущение, че е била толкова наивна, но ѝ се искаше да продължи разговора. Колкото повече научеше, толкова по-добре въоръжена щеше да бъде. Трябваше само да изтръска от праха уменията си за долавяне на лъжа, защото този човек тук беше един завършен лъжец.

Но като предполагаше, че поне отчасти е бил искрен, тя попита:

— Какъв вид потвърждение ще иска?

— Ще знам, когато го попитам.

— Имаше дванайсет и повече часа да предоговориш нова сделка с него. А вместо това си се забил тук с устатница като мен в тази прекрасна обстановка. — Тя посочи една цепнатина в ламаринения покрив, която изглеждаше като направена със старомодна отварачка за консерви. — Не си ли нетърпелив да се върнеш в Мексико и онази *сервеса*? Какво те задържа тук?

Той гребна последната храна от кутията, пусна лъжицата в нея и я остави на пода. Измъкна шала от джоба си и избърса с него ръцете и устата си, след това протегна крака и скръсти ръце.

Тя забеляза, че подметките на каубойските му ботуши са видели много път. Бяха преживели доста. Като лицето му.

— Обичаш ли брат си?

Неочакваният въпрос я накара да вдигне рязко очи към него.

— Защо питаш?

— Просто ми отговори.

— Разбира се, че го обичам. Нали ми е брат.

— Той е един долнопробен страхливец.

Реагирайки така, сякаш я беше ударил, тя му се сопна:

— Какво знаеш ти за Джош, знаеш ли изобщо нещо?

— Дори човек като мен гледа телевизия.

— Порно.

— Понякогахващам новините. Каквото не знаех за „случая Панела“, Мики вчера ме светна, докато те следяхме.

— Следили сте ме?

— Проследихме те из града. Изчакахме, докато ти правят маникюр. Паркирахме надолу по улицата, където се намира къщата ти.

— Шпионирайки ме.

— Не толкова шпиониране, колкото набелязвайки как ще... нали разбираш.

— Начертали сте план А. Какъв беше план А?

— Няма значение. Така или иначе се отмени. Да се върнем към брат ти, какъв беше животът, когато бяхте деца?

— Защо те интересува?

— Престани да отговаряш на всеки въпрос с въпрос.

— Тогава престани да ми задаваш въпроси.

— Не ти ли харесват въпросите ми?

— Не ми харесва, че любопитстваш. Или ровенето в миналото на жертвите ти е чат от твоя модус операнди?

— Моя модус операнди? — Това го развесели. — Предполагам, че и ти гледаш понякога телевизия.

Почти се усмихна, както видя тя, но това не смекчи линията на устата му, нито другите черти. Всъщност по-скоро подчерта суровата ъгловатост на лицето му. Полуусмивката не се задържа. Тя избледня, когато той наклони глава на една страна и я погледна с изучаващ поглед.

— Имах една идея. Но преди да я съобщя, искам да знам защо темата за брат ти те прави нервна и те кара да се държиш отбранително.

— Не е вярно.

Нетрепващият му поглед казваше само: *знам много добре*.

След известно време тя омекна, прокара ръка през косата си и въздъхна.

— Нямах нищо изключително в живота на семейството ни. Бяхме типични. Средна класа. Майка, баща, аз — голямата сестра и Джош — малкият брат.

— Ти ли се грижеше за него?

— Повече или по-малко. Както по-големите правят.

— Кое беше? Повече или по-малко?

— Ако трябва да избира, бих казала: повече.

— Защо?

Тя се размърда и млъкна, но след малко продължи:

— Всяко семейство има своя собствена динамика.

— Това са приказки, които не значат нищо.

— В нашето семейство значеха — аз, като по-голямото дете, се предполагаше, че трябва да имам отговорност да закрилям по-малкия си брат. — Всъщност нейната отговорност да защитава Джош била повече от предполагаема. Тя ежедневно ѝ се напомняла ако не с вербални поучения, то с признаци на разочарование или с укорителни погледи, което било равносилно, ако не и по-ефикасно.

— Да го закриляш от какво?

— По принцип от всякакви детски опасности.

— Хм.

Тя добави нетърпеливо:

— Например да не настъпи ръждясал гвоздей. Да не падне по стъпалата. Да не тича с ножица.

— Досадна и неблагодарна работа за дете — каза той, на което тя не отговори. — И тия твои благи намерения да го закриляш продължиха ли и в зрелия живот?

— Не. И двамата пораснахме.

— Джош порасна до крадец. Какво мислеха майка ти и баща ти за това?

— А твоите какво мислеха за това, което ти стана? — изстреля тя в отговор.

— Всъщност татко беше доволен. Вървах по неговите стъпки и към мен имаше високи очаквания. В нашия бранш той беше прочут.

— О... Значи твоето възпитание е било всичко друго, само не и типично.

Той сви рамене.

— За мен беше обикновено. Бях дете и не познавах друг тип семеен живот.

Тя се замисли над думите му, след това си спомни по-раншното споменаване на майка му.

— Майка ти те е научила не само да задиряш жени, но не е имала нищо против избора ти на професия?

— Не, тя умря, искайки да избера друга кариера.

— Починала ли е?

— И двамата. Татко я застреля, след това допря пистолета до главата си и натисна спусъка.

Тя не можа да сдържи шока си. В контраст на това чертите ѝ останаха неподвижни и непроницаеми.

Какво правеше той, опитваше се да я слиса с жестока откровеност? И дали изобщо казваше истината? Нямахме как да знае. Би могъл да я лъже най-безгрижно, но възможно беше и да разкрива ужасяваща истина със съответстваща невъзмутимост.

— Джош винаги ли е бил портаджия? — попита той.

— Не искам да говорим повече за това — каза тя. — Особено пък за Джош.

— Ами, виж, трябва да ми разкажеш повече за него.

— Защо пък да трябва?

— Защото, Джорди, малкият ти брат може да спаси теб и апетитното ти задниче.

Игнорирайки забележката, тя се хвана за смисъла на това, което бе казал.

— Как?

— В един момент по време на нашето дълго нощно пътуване...

— Ти шофираше в кръг през цялото време, нали?

— Искаш ли да чуеш, или не?

Усмирена от резкия му тон, тя млъкна и кимна леко.

— Ето тук животът ти се превръща в твой бизнес. Защото някъде между полунощ и зазоряване ми хрумна, че може да си по-ценна жива, отколкото мъртва.

Пулсът ѝ се ускори. Тя погледна пистолета, който продължаваше да стои върху щайгата.

— Няма да ме убиеш изобщо?

— Зависи. Единственото, което трябва да направиш, за да го предотвратиш, е да ми кажеш къде е брат ти.

Пламъчето на оптимизма ѝ угасна. Раменете ѝ се смъкнаха и тя се изсмя сухо:

— Нямам никаква представа къде е Джош.

— Джорди — каза той меко, — не ти ли казах, че не е добре да ме лъжеш?

— Това е истината! Когато се оказа, че Джош е информатор, го задържаха, за да му осигурят безопасност. Дори аз не знам къде е. Не ми разрешиха да контактувам с него. Федералните го охраняваха денонощно.

— Не, вече не.

Стомахът ѝ се сви.

— *Какво?*

— Малкият ти брат Джош е успял да се измъкне от пазачите си... — Той издаде свистящ звук, съпровождайки го е жест на ръката като излитащ самолет. — Излетял от клетката.

Думите и онова, което те означаваха, бяха толкова странни, че в първия момент не можа да схване. Когато най-последно казаното стигна до съзнанието ѝ, беше останала без кислород. Онези несвързани мисли, които се беше опитвала да канализира преди малко, сега се бяха разпръснали напълно.

— Лъжеш!

Той бавно поклати глава.

Тя си пое рязко въздух.

— Джош...

— Е офейкал.

— Изоставил е правителствената защита?

— Измъкнал се е вторник сутринта от мястото, където федералните са го изолирали.

Докато тя продължаваше да се опитва да асимилира тази информация, той стана и тръгна към нея.

— Какво мисля аз ли? Онези трийсет милиона, които брат ти и Панела са откраднали, не са у Панела. И което е още по-лошото: той не знае къде са скрити. Джош знае.

— И сега никой, дори федералните, не пази Джош от Панела.

Стигайки капака на колата, където тя седеше, той подпря ръце от двете ѝ страни и се наведе над нея.

— Освен теб.

ДЕСЕТА ГЛАВА

От момента, в който Джош Бенет реши, че най-добрата му опция е да сключи сделка с федералните, той бе започнал да се подготвя за деня, в който ще я наруши.

Бяха го откарали на тайно място само с дрехите на гърба му и малка брезентова торба, съдържаща няколко лични принадлежности. Торбата и съдържанието ѝ бяха претърсени, но не толкова основно. Специален агент Джо Уайли и компания бяха загрижени главно за скрити от него предмети, с които би могъл да си посегне. След като не намериха нищо, му върнаха торбата с няколко неоткрити дреболийки.

По-важното от тях обаче беше богатството от информация, която той криеше в главата си. Тъмничарите му — не че така ги наричаха, но си бяха такива — нямаха представа колко дузини пароли и номера на банкови сметки, номера на кредитни карти и други такива се съхраняваха в твърдия диск на неговата памет.

През изминалите шест месеца би могъл да надхитри пазачите си и да духне по всяко време, но изчакваше удобния момент, докато се създаде рутина, наблюдението се поразхлаби и шумотевицата около превръщането му в информатор на ФБР заглъхне.

Не че се отпусна за тази половин година. Беше използвал времето постепенно да промени външността си. Оплаквайки се от сухи очи, беше сменил контактните лещи с очила. Оправдавайки се с липса на апетит както за храна, така и за живот, беше свалил приятните десет килограма, които се бяха натрупали около кръста му, докато фалшифицираше счетоводните книги на Панела.

Винаги гладко избръснат преди, сега бе изоставил този навик и се бръснеше през няколко дена. Наболата му брада растеше в неочаквано риж цвят, така че дори близки познати — а те се брояха на пръсти — едва биха го познали небръснат и очилат.

Беше се подготвил както трябва и последния вторник изпълни добре своя план.

Беше махнал контролната гривна около глезена си, което по принцип би трябвало да е невъзможно, но не беше. С двудневни червеникави мустаци и раница, пълна с неща, които беше отмъквал междуременно, той се промуши през прозореца на спалнята на втория етаж и стигна пеша до най-близката магистрала.

Повечето хора в Тенеси, Мисисипи и Луизиана бяха от дружелюбната порода. Ако пък му се случеше да налети на някой вкиснат тип, комуто се зловидеха навлеци като него, Джош щедро го поеше с млякото на човещината и състраданието, за да си изкръпка помощ и да избегне повторното залавяне.

Разбира се, много бързо беше качен на стоп от един кореняк в камион, който взеше глутницата си ловджийски кучета след едномесечни тренировки в Джорджия. От време на време кучетата лаеха от клетките си и Джош научи много повече за породата блутик кунхаунд, отколкото някога беше искал да знае.

Той и собственикът на кучетата се разделиха в Грийнуц, Мисисипи, където Джош отиде в мъжката тоалетна на една бензиностанция и си направи временна татуировка на врата. Сложи си слънчеви очила и мръсна, износена бейзболна шапка, която беше задигнал от кутия за благотворителност, докато пазаруваше един ден с пазачите си. Така дегизиран, отиде до центъра на града и се присъедини към неконтролирания хаос в едно оживено и претъпкано бюро за безработни.

Прекара остатъка от деня, попълвайки безброй бланки с информация, която си измисляше в самия процес. Прехвърляха го от една дълга опашка към друга като дузината останали, подпомагани от нетърпеливи и нехайни бюрократи. Това бе отлично място за криене.

В края на работното време Джош запрати купчината формуляри в най-близкото кошче и използва друга мъжка тоалетна да измие татуировката и да избърсне бакенбардите си до петдневни. Няколко преки по надолу намери мотел, където се регистрира, използвайки кредитна карта с фалшиво име, която контрабандно бе внесъл в торбата си, когато го бяха взели от Ню Орлиънс.

Прекара по-голямата част от вторник вечерта в прехвърляне на телевизионни канали. По никоя новинарска програма не се споменаваха за бягството му. Предположи, че федералните не искат да се разгласява, че са били прецакани. Правоохранителните органи

трябва да са били вдигнати по тревога да го издирват, но той се надяваше — сега повече от всякога, — че няма да привлече никакво внимание.

Не трябваше да е чак толкова трудно. Никога не беше привличал внимание. Наистина, бе прекарал по-голямата част от живота си, отбягвайки го на всяка цена. До такава степен беше свикнал да се прави на невидим, че лесно щеше да се провре през пукнатините на ежедневието.

Въпреки това реши, че е по-добре да е предпазлив, отколкото заловен, така че избра да остане и да прекара още две нощи в този мотел, преди да продължи.

В петък сутринта се облече в избелелите си дрехи на безработен, но пропусна татуировката и щедро добави масло на косата си, така че това, което се показваше под бейзболната шапка, изглеждаше много по-тъмно, отколкото беше в действителност. Качи се на стоп в кабината на един тираджия, който му изнесе проповед за коварните капани на дявола, как да ги открива и как да избягва хитрините му.

Джош се смееше наум, мислейки си: *само ако знаеше.*

Като отказа да бъде покръстен, но обеща да помисли за това, той слезе на пресечката на две щатски магистрали близо до границата между Мисисипи и Луизиана и се върна назад пеша към един военноморски магазин, който бе забелязал на минаване. Направи покупка, след това отиде до близкия мотел и се регистрира в него.

Едва тогава самодоволството му премина в страх.

Той вече не се смееше тайно и вместо това крачеше неспокойно из малката стая, чакайки нещо да се случи, но със страх какво може да е. Стръскаше се при всеки звук. С приближаването на всяка двойка фарове сдържаше дъха си, докато отминат.

С напредването на нощта параноята му ескалира и започна да се бои, че може да не е бил толкова „невидим“, както си мислеше. Ами ако не беше надхитрил никого? Дали хората, с които се беше сблъскал по пътя, го помнеха и бяха дали описанието му в полицията?

Ужасни сценарии за арест, съдебен процес и хвърляне в затвора — отразени в медиите — се въртяха отново и отново в главата му. Стаята започна да му се струва като затворническа килия.

Сега, в състояние на силна тревога, той опакова принадлежностите си и обу панталона в цвят каки, който си беше

купил от военнофлотския магазин. Нахлупи шапката ниско над челото си. Когато излезе от мотела, се опитваше да не се озърта, но беше трудно да устои на импулса.

Беше добре, че е преди съмване, но шофьорите на камиони бяха по магистралата дори в този час. Само два минаха, преди един да спре и да го покани да се качи. Почти веднага Джош съжали, че го е направил. Искаше само тишина и спокойствие, в които да мисли, но шофьорът беше общителен и се впусна в пикантни разкази за щурите си — и според Джош измислени — връзки с безброй жени.

Джош го изключи и се размисли, потискайки желанието да му изкрещи да млъкне.

Трябваше да издържи достатъчно дълго, за да стигне там, закъдето бе тръгнал. Просто се налагаше да стигне! Веднъж да видеше, че всичко е наред, щеше да е добре.

След като преминаха през Източна Луизиана, той помоли да бъде оставен на едно широко място на пътя. Беше изчакал, докато камионът изчезне от поглед, след това тръгна по селското шосе към една бакалия. Трябваша му няколко основни провизии — не повече, отколкото би могъл удобно да носи в торбата си, — които да го улеснят да осъществи втория етап от бягството си.

Той напазарува бързо и занесе нещата си на касата. Знаейки за охранителните камери, държеше главата си наведена, така че козирката на шапката да скрива лицето му.

Касиерката му се усмихна дружелюбно.

— Това ли е всичко, приятел?

— Да, благодаря.

— Какво ще кажете за едно кафе за навън?

— Няма нужда, благодаря.

Внезапно вниманието му се премести от сините сенки на очите ѝ към телевизора на тезгяха зад нея. И по-специално към лицето на неговата сестра Джорди, което го гледаше от екрана.

ДЖОРДАН БЕНЕТ пишеше най-отдолу. **ОПАСЕНИЯ ЗА ОТВЛИЧАНЕ.**

Джош се изпоти. Коленете му омекнаха.

— Промених мнението си — каза той на касиерката и взе един лотариен билет от купчината до касата. — Добавете и това към сметката.

Той се концентрира върху това да не позволи на ръцете си да треперят като използва химикалката с мъхест връх да отбележи числата, като поглеждаше тайно с едно око сутрешните новини, излъчвани от един нюорлиански канал.

Снимката на Джорди беше заменена от сцена на престъпление, оградена с жълта полицейска лента. Текстът в долната част на екрана гласеше: На живо от община Терабън. Джош позна лексуса на Джорди на паркинга зад репортерката, която стоеше извън неубедителната барикада.

В магазина влезе още един клиент и поздрави касиерката фамилиарно. Джош продължи да стои с наведена глава, добросъвестно попълвайки празните места върху лотарийния билет, докато следеше действието на екрана на телевизора.

— Чу ли това? — попита клиентът касиерката и посочи към телевизора. — Увеличи звука.

Джош се преструваше на разсеян, но попиваше всяка дума. *Убийство. Явно отвличане. Детективи.* Интонацията на репортерката подчертаваше написаните думи, докато единственото, което можеше да прави Джош, беше да се сдържа да не изкрещи.

Репортерката приключи, казвайки:

— В този момент властите разполагат по-скоро с въпроси, отколкото с отговори за това брутално убийство. Но нашият екип научи, че има заподозрян. — Една снимка изпълни екрана. — Шоу Кинард е придружил жертвата в бара и после е излязъл с него. Смята се, че той може да е отговорен не само за убийството, но също така и за изчезването на госпожица Бенет. Предполага се, че е въоръжен и опасен. Сигнализирайте на най-близкото поделение, ако имате някаква информация. Говорител от офиса на госпожица Бенет изрази загриженост...

Касиерката намали звука, като в същото време клиентът отбеляза:

— Обзалагам се, че Били Панела стои зад това. Връща си на Джош Бенет.

Касиерката кимна.

— Ако изобщо намерят тази дама, то ще е когато някой измъкне трупа ѝ от някое блато.

Мъжът тръгна тежко към касата с мляко, като говореше през това време:

— Междувременно брат й е избягал. Ако тя бъде наранена, трябва да оковат този кучи син във вериги и да го хвърлят в тъмница.

Ушите на Джош писнаха. Той едва контролираше дишането си. Джорди беше *отвлечена*?

— Тези ли са печелившите?

Всяко мускулче в тялото му се сви, когато осъзна, че касиерката говори на него. Джош й хвърли напрегната усмивка, когато й подаде лотарийния билет.

— Е, човек се надява.

Тя регистрира числата му и пусна касовия бон. Той плати кеш и след това сякаш й отне цяла вечност да опакова продуктите му. Когато най-после свърши, Джош й благодари и тръгна към вратата.

— Приятен ден — извика тя след него.

Той изруга под нос и тръгна по отклонението на шосето, докато видя една пътека, която завиваше към гората. Последва я и след най-малко стотина ярда, когато се озова на една поляна, свали брезентовата си торба и се отпусна върху жилавите корени на гигантски дъб. Избърса очилата си, притисна чело в сгънатите си колене и вдиша и издиша няколко пъти.

Думите от новините се нахвърлиха върху него като призраци в обитавана от духове къща.

— ... брутално...

— Мики Болдън, заподозрян в безброй неразрешени случаи на убийства...

— ... въоръжен и опасен...

— ... Братът на госпожица Бенет, Джошуа Бенет, беше обвинен в...

— ... Според слуховете Били Панела и Джошуа Бенет...

— ... се оказа информатор на федералните прокурори...

Това беше ужасна новина. Ужасна!

Жуженето в ушите му се засили, придружено от бързото пулсиране на сърцето в тъпанчетата му... Почувства се замаян и започна да му се гади. Кожата на гърба му се опъна в познатата, силна, безпощадна болка.

Джорди *отвлечена*? Това не можеше да бъде. Просто *не можеше*. Тия от телевизията се бяха заблудили. Нямахше да повярва, докато не го чуеше от устата на самата Джорди.

Той трескаво разкопча раницата си и извади мобилния телефон, който беше взел от един от пазачите си през първата седмица след затварянето си. Седмици след това бе подочул полицаия да се оплаква на колегите си, че го е изгубил. Джош беше сменил SIM картата с нова и не подлежаща на проследяване, която беше внесъл в подплатата на брезентовата си торба.

След като намери телефона, той не можа веднага да открие батерията, която вървеше с него. С нарастващо отчаяние изсипа съдържанието на раницата на земята, след това се разрови из дрехите и другите неща, разхвърляйки ги като циклон, докато откри батерията. С вдървени пръсти и като дишаше задъхано и примигваше от потта, влизаща в очите му, накрая успя да я постави; веднага след като се появи сигнал той набра номера на мобилния телефон на Джорди.

Но в този момент мозъкът му изкрещя: *да не си полудял?*

Той спря трескавите си движения и си даде няколко минути да помисли.

Независимо дали беше жива, или не, Джорди нямахше да вдигне телефона си. Някой друг щеше да го стори. Най-вероятно — похитителят ѝ. Или пък полицията. Който и да вдигнеше, щеше да иска да знае кой я търси. И какво щеше да каже той? „Брат ѝ. Онзи, който изигра безскрупулния Били Панела и федералното правителство. Онзи, който избяга миналия вторник. Може би сте чували за мен?“

Като възвърна способността си да мисли по-рационално, той се облегна на здравия дънер на дъба, затвори очи и се застави да диша дълбоко и равномерно. Минаха няколко минути. Спря да се поти. Пулсът му се забави. Носът му престана да капе и гаденето премина.

Беше се взел в ръце.

Той отвори очи, намери очилата си сред разхвърляните предмети на земята, и си ги сложи. Сякаш им бяха поставили магични стъкла, започна да вижда ситуацията от напълно нова перспектива — тази на Били Панела.

Защото докато работеше заедно с мъжа и го мразеше до мозъка на костите, той бе започнал да се възхищава на силата, която Панела притежаваше. Нито едно коляно не се разтреперваше, когато се

споменеше името *Джош Бенет*, но само да се прошепнеше *Били Панела*, и големи мъже казваха, че подмокрят гащите. Джош завиждаше на това качество.

Беше виждал, когато се случеше нещо неочаквано, Панела да изригва. Но също така го беше виждал бързо да си възвръща самообладанието и да се справя с проблема. Страхът и паниката никога не го бяха отклонявали от постигането на целта.

Джош реши също да не им се поддава.

Вече с уверени ръце той свали батерията от телефона и я върна обратно в раницата. Нямахте да звъни на Джорди. Дори ако по някакво чудо можеше да говори с нея, какво можеше да каже?

Панела беше заплашил да я преследва до дупка, ако Джош го измами. Беше ли я предупредил Джош най-покорно?

Да. Безброй пъти.

Да е слушала и да е внимавала повече. Каквото и да ѝ се случеше, нямаше кого да обвинява, освен себе си.

Той трябваше да мисли само за това, което беше най-добро за него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джорди се отдалечи от Шоу, но нямаше спасение от хипнотизиращия му поглед.

Когато осъзна, че си поема дъх през устата, тя стисна устни, но дишането ѝ остана несигурно, докато умът ѝ преработваше този стресиращ обрат на събитията.

Какво си е въобразявал Джош?

Беше сключил страхотна сделка, далеч по-добра, отколкото тя се бе надявала, че е възможно. Щатският прокурор в края на краищата му гарантира пълен имунитет в замяна на това да свидетелства срещу Били Панела. Невероятно беше, че брат ѝ е пропилял всичко...

Невероятно, нали?

Погледът ѝ се присви, когато се спря върху нейния похитител, който продължаваше да стои наведен над нея, упражнявайки натиск, без дори да я докосва.

— Ти си един убиец и негодник. Лъжец. Защо трябва да ти вярвам?

— Това не е лъжа.

— Не е ли? Кажете ми нещо, което да ме убеди, че е истина.

— Сърцето ти още бие.

Той го обяви без пауза и без да се замисля. Просто като факт. Ако Джош не беше фактор, тя щеше да е мъртва. Този мъж отдавна да я е убил.

Той каза:

— В мига, в който хвърлиш топа, излизаш от обръщение. Жива — ти си жетон за размяна.

— С Панела.

— И брат ти.

Тя се изсмя на това.

— Забрави идеята, че парите са у Джош. Или дори, че знае къде са. Ако знаеше, щеше да ги е предал, когато...

— Когато изтъргува душата си, превръщайки се в доносник?

— Спаси душата си, като направи правилното нещо.

— Спасил душата си, как пък не! Всичко, което Свети Джош е правил, е било за негова лична полза. Но сега наистина е загазил здравата. Не е изпълнил споразумението с федералните. И сякаш това не е достатъчно лошо, ги е направил за посмешище, карайки ги да му повярват. Ако го хванат, ще хвърлят вината върху него. Ще прекара остатъка от живота си в затвора. Но да се моли да го хванат те, преди Панела да го направи. Защото той ще откъсне лъжливия език на брат ти, ще му разпори корема, ще го хвърли в Залива и ще размаха звънчето за вечеря. При всички положения Джош е загубен. Освен ако аз не го хвана пръв.

Тя се страхуваше, че предсказанията му за бъдещето на брат ѝ не са далеч от вероятното.

— Ако ти го хванеш пръв, тогава какво?

— Ще го убедя, че е в негов интерес да ми даде дял от цялата тази нечестна печалба. Съгласи ли се — всички се прибираме вкъщи щастливи. Добре де, не вкъщи. Но разбираш какво искам да кажа.

— Това ли ти е идеята?

— Дяволски добра, ако ме питаш!

Тя притисна пръсти към челото си и го разтърка.

— Отвратителна идея, господин Кинард. Базирана изцяло върху погрешно предположение. Джош няма парите, никакви пари. Но дори да кажем, че ги има, да кажем, че джобовете му са тъпкани с пари, той може да е навсякъде в страната. Как смяташ да го намериш?

— Няма да се налага. Той ще ме намери. Защото държа теб. — Той ѝ хвърли крокодилска усмивка. — Рано или късно ще чуе за отвличането ти.

— Ще предположи, че съм мъртва.

— Може би. Докато не му кажеш обратното.

— И как точно се очаква, че ще го направя?

— По същия начин, както си комуникирала с него досега.

Тя се засмя.

— Не съм имала контакт с брат ми, откакто го задържаха. Никакъв — каза тя. — Това беше едно от условията на споразумението, което той сключи с правителството.

Той я гледаше втренчено, немигащо, неподвижно.

— Добре, вярвай каквото искаш — каза тя. — Фактът няма да се промени. Нямам представа къде е бил изолиран Джош през последните шест месеца и не знам как да се свържа с него. Точка. Край на дискусиата.

— Много лошо. Обсъждаме малкия ти брат, когото си пазила от подхлъзване по стъпалата и от ръждиви пирони. Казваш ми, че не е започнал да ти плаче след вторник, когато влезе в конфликт с големия лош Чичо Сам?

— Това е истината.

— И не знаеше, че е избягал?

— Не! Докато ти не ми каза.

Той се наведе по-ниско.

— Дори ако вярвах, че не се е свързал с теб през изминалите четири дни — *което аз не вярвам*, — ФБР щеше да ти се нахвърли като патица на бръмбар. Както напрани Били Панела. Искаш Джош Бенет и не можеш да го намериш? Лесно е. Хвани сестра му, най-близкият му роднина, първият и единствен човек, към когото ще изприпка, когато е в беда.

— ФБР не са ме уведомявали, че е избягал.

Той я погледна гневно, сякаш се опитваше да измъкне истината със заплаха от нея, което я изнерви, защото не беше умела лъжкиня. Не че лъжеше съвсем.

Вярно, никоя държавна агенция не я бе информирала за изчезването на Джош. Но властите може да са я държали под око, за да видят дали той ще се появи на прага ѝ.

Снощи, когато пътуваше към бара, беше забелязала фарове в огледалото за обратно виждане. Оставаха си на едно и също разстояние, докато тя шофираше през града. Може и да е било напълно безобидно. Но тя беше достатъчно параноична, за да остави зад себе си другата кола, когато стигна тесните пътища.

Нямаше да сподели това с Шоу Кинард, обаче.

Вместо това тя запази изражението си колкото се може по-равнодушно, и той най-после омекна, като се изправи, давайки ѝ пространство. Което ѝ позволи най-после да си поеме дълбоко въздух.

— Грещиш за Джош и откраднатите пари — каза тя. — Били Панела офейка с тях. Всички го знаят. Изнесе се някъде извън страната.

— Значи е изхвърчал да се наслаждава на щастливо randevу с милионите си?

— Не изглежда ли логично?

— Напълно. Така че ми отговори на това — каза той. — Ако Панела лъска бастуна върху купища пари, тогава защо е толкова разтревожен от изчезването на Джош?

— Не знам. Може би той... той... — Тя заекна и млъкна.

— Хм? Какво беше това? — Шоу я изчака да довърши и когато тя не го направи, каза: — Мики ми каза, че Панела искал да те убие, за да изпрати на Джош послание. Той не е забравил, нито е простил това, което брат ти му причини. Говоря за мафиотски тип отмъщение, Джорди. Панела мисли по следния начин: ти ме предаваш, аз избивам семейството ти, за предпочитане — докато гледаш.

Тя не се нуждаеше от урок върху методологията на Панела. Беше добре образована по въпроса.

Джош работеше в малка инвестиционна фирма, когато Панела го издири и му направи оферта. Това беше такова неправдоподобно партньорство: Панела със своите костюми по поръчка и многоречив като амбулантен търговец и нейния срамежлив, непохватен брат, който не знаеше как да се държи в обществото.

Но Панела се нуждаеше от гениалния ум на Джош и не му отне много да го убеди с ласкателство и обещания за богатство.

Скоро след като Панела му завъртя главата, той според Джорди установи нездравословни работни отношения. Тя се тормозеше и гневеше като го виждаше как контролира брат й, използвайки неговата слабост и несигурност, понякога по начини, които граничеха със садизъм.

Обезпокояващи също така бяха слухове за забъркването на Панела в други начинания в добавка към онова, което беше започнал с брат й. Тя умоляваше Джош да види Панела такъв, какъвто е в действителност. Най-малкото — като манипулативен грубиян. Най-лошото — като ловък, вероятно престъпен спекулант, на когото не може да се вярва. Както винаги, Джош се заинати и остана глух за молбите й, заявявайки, че ревността е причина тя да не харесва шефа му.

Тя изпита почти облекчение, когато къщичката от карти, която Джош и Панела бяха изградили, най-после се срути. Но се срути върху

главата на Джош. Участието му в техните престъпления беше несъмнено и когато ФБР му даде шанс да стане информатор, тя го притисна да приеме споразумението.

Панела имаше доста причини да се възмущава от нея, но знаеше добре, че Джош не би капитулирал без нейното окуражаване, и този факт я превърна в негов заклет враг; а според слуховете, които витаеха около него, Панела не се отнасял любезно към враговете си.

В продължение на седмици след като Джош бе арестуван, а Панела вероятно бе напуснал страната, тя бе внимателна и нащрек за обкръжението си, боеше се, че Панела ще реши да си отмъсти на нея, и косвено — на Джош. Джош беше намекнал за такава вероятност, когато се опитваше да се измъкне от сключване на споразумение с ФБР.

— Той ще убие и теб — беше проплакал брат й. — Казвал ми е, че ще го направи.

Но тъй като времето минаваше и нищо не се случи, тя занемари своята бдителност. Докато не видя Мики Болдън и Шоу Кинард да се приближават към нея снощи. В онзи момент осъзна, че Джош не е драматизирал. Предупреждението му е било сериозно.

Опитвайки се да скрие своите опасения от похитителя си, тя каза:

— Панела имаше шест месеца за отмъщение. Защо точно сега?

Той отвърна с тих глас:

— Знаеш защо, Джорди. Панела направи своя ход, когато Джош направи неговия. Може би той познава брат ти по-добре от теб. Може би е знаел през цялото време, че Джош си играе с федералните. Спотайвал се е и е чакал, и когато брат ти избяга, е пуснал в действие плана, който е имал от преди това.

— Да ме убие?

— Въобразявайки се, че убийството ти ще бъде най-суровото наказание, което да нанесе на Джош за предателството му. Освен това, ако си мъртва, не можеш да кажеш на ченгетата всичко, което знаеш.

— Че какво знам? — възкликна тя. — Аз не знам нищо!

— Панела явно мисли, че знаеш.

— Е, значи греша.

— Според Мики, след като Панела изчезна, са те подложили на хубав разпит.

Тя кимна, спомняйки си онези мъчителни сесии.

— ФБР ме разпитваха на дълго и на широко в продължение на няколко седмици. Не можах да им кажа нищо, просто защото не знам нищо.

— Те повярваха ли ти?

— Разбира се.

Той издаде скептичен звук.

— Защо да се разбира? Заради честното ти лице? Или защото си ги заслепила, правейки се на Шарън Стоун^[1] в стаята за разпити?

Обидена, тя скочи на крака.

— Сядай — натисна я той към капака на колата.

Тя отблъсна ръката му от себе си.

— Казах на ФБР истината и те ми повярваха.

— Може би. Но Панела явно е на мнение, че си им казала нещо, дори случайно, което рискува неговото гладко измъкване.

— Не съм.

— Изнервяш го, Джорди. Защо иначе би се свързал с килъри, за да те накара завинаги да млъкнеш? Панела е наемал Мики много пъти, за да се отърве от една или друга напаст, и то за много по-безобидни провинения.

— Добре, но ти видя, че Мики вече не е заплахата за мен, нали?

— Панела разполага и с други. А и не е от онези, дето се гнусят сами да вършат мръсната работа. Око за око? — Той изпъшка. — Панела е комплект от принадлежности, снабдени с инструкции за привеждане в действие.

Противно на собствените си мисли от малко по-рано, тя каза:

— Това са слухове. Преувеличения. Пускани от хора, които се правят на по-близки с него, след като той стана прочут беглец.

— Слухове, а? Тогава ние с Мики какво сме? Измислици, плод на въображението? — Той нямаше намерение да чака отговор. — Аз издирях Мики Болдън, защото дори убийците говорят, а между нас се носеше, че Панела плащала добре. Ако си мислиш, че единственото му престъпление е открадването на спестяванията на усилено работещите труженици, жестоко се лъжеш.

Джош беше направил смътен намек за „способността на Панела да убеждава“, но никога не бе влизал в подробности, а на нея не ѝ се искаше да разпитва, да не би подозренията ѝ за зловещата страна на

Панела да се потвърдят. Не искаше да ги признае сега и на Шоу Кинард, който рисуваше плашеща картина, удобна на собствените му цели.

Тя каза:

— Единственото, което знам за бизнеса на Панела, е това, което всички знаят. Че е откраднал трийсет милиона долара и е изчезнал с тях.

— Не е съвсем изчезнал — каза той. — Мики говори за последно по телефона с него снощи.

— Може да е говорил с него от всяко място на света. Швейцария. Катманду. Южна Америка.

— Възможно е. — Между веждите му се образуваха две вертикални бръчки. — Но ако Панела беше в Южна Америка с трийсет милиона на негово разположение, щеше да се излежава на плажа, смугли момичета в бикини да му правят свирки, и последното нещо в съзнанието му щеше да е сестрата на неговия финансист, който стана доносник. Ако Панела имаше достъп до парите, щеше да скъса завинаги връзки с Щатите и всичко, което е в тях. Вместо това човекът е направо обсебен. Не искаше да те оставя да излезеш жива от бара и предричам, че ще се разяри ужасно, когато го информирам, че не си мъртва. Е, защо според теб би му пукало чак толкова?

Той помълча малко, преди да продължи:

— Освен това е адски параноичен. Мики разправяше, че използвал синтезатор, за да изопачава гласа си. Ако беше в Швейцария или Катманду, защо ще се затруднява да си преправя гласа? Виждаш накъде бия, нали, Джорди? Ако сега се кефеше някъде, палейки си пурата със стодоларова банкнота, нямаше да му пука, че Джош е потънал в земята. Вместо това бягството на брат ти миналия вторник направо го разяри.

Тя се помъчи да не показва, че се е разтревожила при мисълта за това колко разярен е Панела. Това не предвещаваше нищо добро за нея и за Джош.

— Как изобщо е разбрал за бягството на Джош? Във вестниците нямаше нищо.

— Можеш да си сигурна, че ФБР си ги бива, и че са побеснели, че звездният им свидетел се е измъкнал от споразумението, но няма да

тръгнат да раздухват по телевизиите, че канцеларският им плъх се е изплъзнал между пръстите им.

— Тогава Панела как е чул?

— Питам Мики. Заяви, че не знае, и може наистина да не знае. Предполагам, че Панела има човек в полицията. Който вероятно му е помогнал да избяга. Фалшиви паспорти. Частен самолет. С трийсет милиона може да е пръснал доста рушвети.

— Ти твърдеше, че не са у него.

— Не е джакпотът, но сигурно е скътал един-два милиона да си покрива разходите.

— Като хонорара ти.

— Да, нещо такова. Двеста бона минимум. — Той сложи ръце на коленете си и се наведе, за да се изравни с лицето ѝ. — Но ти не трябва да се притесняваш, че ще те изпързелям, ако ми кажеш къде е брат ти.

— Пак ли се връщаме на този въпрос?

— Къде е той, Джорди?

— Колко по-ясно да се изразя? Не! Знам!

— Направи си услуга. Не ми викай.

— Не ти викам.

— Четири дни и Джош не се е свързал с теб по никакъв начин?

— Не.

— Писмо в бутилка, димен сигнал, симпатично мастило?

Тя не удостои думите му с отговор.

Приближавайки се още към нея, той прошепна:

— Защо беше отишла в онзи бар?

Сърцето ѝ прескочи. Не се отказваше, проклетникът! Тъй като си нямаше доверие, че ще говори спокойно, тя замълча.

Той ѝ хвърли дяволита усмивка.

— Отиде там, очаквайки да намериш Джош, нали?

Тя извърна глава. Той повтори движението със своята и когато тя отново се обърна към него, хвана лицето ѝ в длани.

— Какво стана, да не би с Мики да провалихме трогателна семейна среща?

Тя затвори очи, за да не вижда безмилостната решителност в погледа му. Но също и да не се издаде случайно.

— Къде е брат ти, Джорди? Бъди разумна и ми кажи. Панела ще ми плати да те убия. Джош ще ми плати да не го направя.

— Ще ме убиеш независимо от всичко.

— Няма. Честен кръст.

Подигравателният му тон я раздразни. Тя хвана китките му, забивайки нокти в кожата.

— Престани! Не искам да те нараня.

— А аз искам да те нараня!

— Ужасно боли!

— Тогава ме пусни.

— Ще го направя веднага щом ми кажеш къде да намеря брат ти.

— Не мога — отвърна тя, процеждайки думите през стиснатите си зъби. — Не знам.

— Последен шанс. Няма да питам повече. Кажете ми, иначе не ми оставяш избор, освен да се свържа с Панела. Защото вложих много време и усилия да получа тази работа. Която ме издигна до върха на тарифата за плащане. Няма начин да си тръгна с празни ръце, по дяволите.

Тя отвори очи, за да прецени решимостта му. Разбра, че блъфираше.

— Тогава предполагам, че ще трябва да ме убиеш.

Втренчили очи един в друг, те продължиха да се гледат неотстъпчиво, докато телефонът в джоба му не иззвъня.

[1] Визира се прословутата еротична сцена във филма „Първичен инстинкт“. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо влезе в къщата си през кухненската врата, плъзна папката, която носеше, на масата, след това уморено съблече омачканото си яке и го закачи до вратата. Остави кобура на недостъпно за децата място.

— Има ли някой вкъщи? — Той отвори хладилника и извади портокалов сок.

Марша го завари да пие направо от кутията.

— Децата знаят по-добре от теб как се прави това.

— Когато не ги хванеш. — Той пресуши кутията и я остави на плота до една голяма тиква. — Какво е това?

— Нарича се тиква.

Джо я изгледа.

— За карнавала. Трябва да ѝ изрисувам лице. — Тя вдигна черния маркер, който бе донесла в кухнята.

— Къде са децата?

— Горе. Моли е във ваната. Хенри се облече и е готов за лягане. В стаята си е, играе видеоигра.

— Добре ли са?

— Имаше малко тупа-лупа тази сутрин за това кой е на ред да изпразни сушилнята.

— Кой спечели?

— Аз.

Джо се усмихна, издърпа един стол иззад масата и се отпусна на него.

— Как беше „Топ гън“?

— Гуус умира всеки път.

— Виното?

— Може би трябваше да си позволя осемдоларова бутилка.

— Нещо за пиене, което върви с пуканки?

— Пропуснах пуканките. Ще надебелея.

Той се пресегна към нея и сложи ръка в скута ѝ. Прокара я по бедрото ѝ и каза:

— Извивките ти са женствени.

— Дънките са ми отеснели.

— Харесвам ги тесни. Да правим секс.

— Децата могат да ни изненадат, а и трябва да нарисувам лице на тиквата.

— Ще отнеме шейсет секунди?

— Тиквата или сексът?

Той се засмя.

— Както съм уморен, ще са ми нужни повече от шейсет секунди.

Тя докосна лицето му загрижено.

— Изглеждаш изтощен. Какво става?

— Джош Бенет явно се е изморил от гостоприемството на данъкоплатците и е изчезнал. — Възползвайки се от мълчанието ѝ, той допълни: — Не го обявявай по високоговорителите на карнавала. Още не го разгласяваме. Надявам се да го хванем, преди да се наложи.

— Как е избягал?

— Не слязъл за закуска. Полицаяте отишли да проверят. Стаята била празна, леглото си стояло оправено.

— Мислех, че има гривна за наблюдение.

— Хитрецът я е свалил. Намерили са я в банята. Станало е във вторник. А снощи... — Той ѝ разказа за случилото се след обаждането на Хик. — Решихме малко да си починем, преди да хукнем отново. Сега, когато сестрата на Джош Бенет изчезна и цялата каша се възобнови, може би трябва да премисля решението си за обявяването на неговото изчезване. При всички положения няма да ходя на карнавал. Съжалявам.

— Всичко е наред. — Тя го погали по главата. Знаеше по-добре от всеки друг колко го тормози случаят „Били Панела“.

В продължение на три години Панела умело беше подлъгвал клиентите на инвестиционната си фирма да вложат пари във фалшиви фондове, комунални облигации, фармацевтични за лечение на рак, енергийни проучвания, щадящи околната среда, курорти и ексклузивни пенсионерски общности, дори ферми за скариди и морски вълци — нито едно от които не съществуваше.

С фокусничествата на Джош Бенет с цифрите и способностите му за жонглиране с парите Панела бе извършил измама за повече от трийсет милиона. Беше направил така, че всичко да работи известно

време, като плащаше от време навреме дивиденди с обещанието за големи бъдещи печалби.

Каквито не дойдоха никога. Дивидентите ставаха все по-малки, а недоволните клиенти се увеличаваха, докато накрая една дебела папка не кацна в отдела на Джо и той не започна цялостно, но тайно разследване на „Панела Инвестмънс“.

След месеци проучвания той и Хик решиха, че Джош Бенет е слабото звено в партньорството. Отидоха при него, казаха му, че безобразията им с Панела са разкрити и предложиха да намалят обвиненията, които го чакат, в замяна на доказателства и свидетелски показания срещу Панела.

Джош Бенет получи пълен имунитет и след голямо съдебно жонглиране федералният прокурор се съгласи с неговите условия. Това не зарадва Джо, но Панела беше много по-едрата риба. Беше заявено, че той има пръст в много кални сделки, но с информацията, която Джош даде, отделът на Джо бе първият, който изгради непоклатим процес срещу него. В стила на обвиненията срещу Ал Капоне за избягване на данъци, те можеха да сложат край на отвратителната престъпна кариера на Панела и многобройните му незаконни хобита.

Но явно Панела не беше забравил предателството на Джош, както се преструваше. Зад огнените стени, които Джош Бенет му беше помогнал да конструира, хитрецът беше успял да прехвърли купища пари, без дори гениалният му партньор по престъпления да знае.

По времето, когато Бенет открил, че сметките методично се изпразват, било прекалено късно. Джо и Хик занесоха федерална заповед за ареста на Панела в къщата му на Сейнт Чарлз Авеню, колкото да намерят мястото обърнато с краката нагоре. Панела се беше изнесъл скоропостижно.

При информацията, че Панела е на свобода, Джош изпадна в суицидална депресия.

— Направо ми иде да си прережа гърлото — каза той, когато Джо му съобщи лошата новина.

Беше отвратително, най-лошите му предчувствия се бяха оправдали. В цялото бюро се носеха слухове за спривавия характер на Панела и склонността му към отмъщения. Никога не бе прокарана директна връзка между него и Мики Болдън, но Джо разбра, че Панела стои зад няколко случая с изчезнали хора и зловещи убийства, за които

бе заподозрян килърът, но никога не бе подведен под отговорност. Властите никога не направиха изявление.

Заплахата, която Панела представляваше за Джош Бенет, Предателя, беше напълно реална. В същия ден, в който Панела изчезна, Бюрото не губи време, премествайки своя информатор на друго място. С падането на нощта Бенет беше откаран на сигурно в Тенеси и поставен под засилена охрана.

Както се оказа, обаче, не достатъчно засилена.

Джо каза:

— През изминалите шест месеца и осем дни, през които беше тук, полицаите го описваха като бавен и мрачен, и плашещ се от сянката си, убеден, че Панела ще го открие и ще го ликвидира.

— Мислех, че Панела е духнал с парите.

— Такова е общото мнение. Но дори да е истина, ръцете му са дълги и Джош Бенет знае това по-добре от всеки друг. Той е счетоводителят, който плаща на Мики Болдън за извършване на услуги. Коего кара човек да се чуди защо изскочи от прикритието си и изложи живота си на риск.

— Паника?

— Възможно е. Според мъжете, които са го охранявали, с напредването на деня ставал все по-напрегнат. Паникьосал се, когато пуснали вътре един мъж да поправи климатика на къщата. Бил убеден, че е убиец, изпратен от Панела.

— Правена ли му е психологическа оценка?

— Няколко пъти. Коефициентът му на интелигентност е много над нормалното. Но е страшно параноичен и...

— Нервен.

— Да. За толкова умен човек, направи нещо наистина глупаво. Избягвайки по такъв начин, развали всичко. Особено с нас. Но също и с Панела. Веднага щом е научил за бягството на Бенет, Панела е наел килъри, които са тръгнали подир сестра му.

— Защо подир нея?

— За да изпратят послание на Джош. „Бягай, предателски кучи сине. Аз пък ще убия сестра ти“.

Марша се замисли.

— Знам, че с Хик я разпитахте. Подозирахте ли, че е замесена по някакъв начин?

— Всъщност, не. Но... — Той вдигна рамене. — Жените правят добри обири.

— Ние сме хитри.

Той се усмихна и я целуна по устата.

— Браво.

— Този Мики Болдън е бил убит от своя партньор?

— Страшен негодник. Шоу Кинард. Никакви предишни връзки към Мики, но е бил временно свързан с една банда тук в Ню Орлиънс, търгуваща с оръжия и наркотици, и косвено пране на пари; така ни стана известно името му. Никога не можахме да го разпитаме, обаче. Заслужаваше внимание броят на убийствата, свързани с него, регистрирани в офиса на областната прокуратура. Но прокурорът отказа да го подведе под съдебна отговорност. „Липса на доказателства“, заяви.

— И го пуснаха?

— Аха. Отпътува към изгрева. Но преди няколко месеца се появи на радар на бюрото в офиса в Ел Пасо. Първи заподозрян в убийство. Избегнал хващането като се прехвърлил в Мексико, а там никой не е в състояние да го пипне, защото се предполага, че е в крепостта на един наркобарон.

Той погледна към папката върху масата. Не я отвори на ужасяващите снимки, но разказа на Марша за компаньонката, която напуснала къщата с тримата мъже, двама от които били убити. Единият бил домакинът на Кинард, а другият — шефът на полицейско управление.

— Мили Боже.

— Истински хлеббарки. И двамата. Но Кинард ги ликвидирал хладнокръвно. Самото това изисква съобразителност. — Той й каза, че телата били оставени наблизко до полицейското управление и как Кинард е помахал в охранителната камера на хотела в Ню Орлиънс. — Като че ли изобщо не му е пукало, че знаем, че се е върнал в града. Вбеси ни — промърмори той.

— И е отвлякъл сестрата на Джош Бенет?

— Ами, него го няма, и нея я няма. Не може да е на добро.

— Не подозираш, че са съучастници, нали?

Той се засмя.

— Тя — с този образ? Няма начин. Тази жена е от класа. Висока топка. Той е пълната ѝ противоположност.

— Хората казват същото за теб и мен.

Той наведе глава и потърка нос в яката на блузата ѝ.

— Аз го казах. — Целуна я по шията, след това се отдръпна. — Предполагаме, че животът на Джорди Бенет е в опасност. Ако вече не я е убил.

— Ако се е канел да я убива, защо не го е направил, когато е убил Мики Болдън?

— Боя се да правя предположения. Тъй като е пощадил онази компаньонка, Хик смята, че жените може да са му слабост.

— А ти какво мислиш?

Джо извика в съзнанието си лицето на Шоу Кинард на полицейската снимка, коравите му черти, безчувствения поглед, насочен право в камерата.

— Не мисля, че този човек има слабост към каквото и да било. Включително към себе си.

* * *

След извънмяването на телефона Шоу и Джорди за миг застинаха в нерешителност. Той се съвзе пръв, отвори горния джоб на ризата си и извади звънящия телефон, докато тя наблюдаваше с мрачно предчувствие.

Той сложи телефона на говорител:

— Какво има, Панела?

— Какво... по дяволите? Кой е? Къде е Мики? Защо ти вдигаш телефона?

— Мога да измисля само една причина.

Шоу беше забелязал потръпването на Джорди, когато чу електронно модифицирания глас на Панела. Може би той искаше да избегне запис на гласа, но Шоу предположи, че използваше устройството, защото знаеше, че то звучи зловещо и допринася за неговата загадъчност. Точно сега, обаче, той мълчеше, чуваше се само съскащото му дишане.

— Ти си помощникът на Мики? — прозвуча след известно време.

— Точно така.

— Къде е Мики?

— Заради непредвидени обстоятелства се наложи да остане.

— Какво означава това?

— Мисля, че можеш да се досетиш.

— Ах, ти, кучи сине.

— Не се казвам така.

— Мъртъв ли е?

— Аз изпълних задачите. Взех също така и Джорди Бенет — каза Шоу. — Не трупа й. *Нея*. Което означава, че ако още я искаш убита, ще трябва да преговаряш с мен.

Панела пусна една ругатня и започна да сипе заплахи, които се чуваха силно и ясно въпреки изопачения глас.

— Мислиш се за страшно умен, а?

— Ами, надхитрих Мики. Не беше моето сиво вещество, което събираха с лопата.

— Аз не одобрявах участието ти.

— Сериозно? Значи на Мики е била идеята да ме натопи за нейното убийство?

Панела не каза нищо.

— Ще си затворя очите за това — каза Шоу, — но тъй като чувствата ми са наранени, ще се нуждая от по-голяма компенсация, отколкото Мики се е съгласил да приеме.

— Как мога да съм сигурен, че Джорди е при теб?

— Хайде, Панела, стига с тези глупости. Знаеше много добре с кого говориш, когато вдигнах телефона. Вече беше наясно, че Мики е мъртъв. Досега историята на събитията от снощи трябва да е била отразена от медиите.

— Не и там, където съм.

Шоу не повярва, но го остави без коментар.

— Звънни в офиса на шерифа на Терабън. Оттам ще потвърдят, че Джорди е била отвлечена. Детективите от отдел „Убийства“ трябва да имат описанието ми и вероятно вече съм идентифициран като Шоу Кинард.

— Е, аз не съм сключвал договор с *Шоу Кинард*. Така че нямам задължения. Ако наистина си взел Джорди, оправяй се с нея както искаш. Няма да платя и пукнат цент.

— И на мен ми хрумна същото. Но има евентуални последици, произтичащи от това решение. Първо: използвам нейния телефон, за да уведомя най-близкия офис на ФБР, че е жива. Малко употребявана, може би, но съвсем жива.

Той направи пауза, но Панела не каза нищо. Шоу имаше вниманието му.

— Оставям телефона включен, така че да могат да проследят сигнала право до нея. Докато дойдат тук, аз отдавна ще съм духнал, но те ще се радват да я видят. Доволни, че я прибират обратно в кошарата. Тя беше клубната им звезда в продължение на седмици, както знаеш. Отзивчива. Словоохотлива. Кой знае, това травмиращо преживяване може да отключи някой спомен за теб и брат й, който й се е изплъзнал от ума при първия разпит.

— Не съм им казала нищо! — извика тя.

Шоу изключи говорителя и притисна телефона към гърдите си.

— Млъкни! — изсъска той. — Прецакаш ли това, няма да си щастлива!

— Сякаш ми пука.

— Би трябвало. Аз съм единственият ти шанс за живот, скъпа.

Тя вдигна брадичка непокорно, но тъй като остана със стиснати устни, той допря телефона към ухото си.

— Ето, виждаш ли? При мен е. Но търпението й се изчерпва, което прави опция две дяволски наложителна.

— Каква е опция две? — попита Панела.

— Изчезвам от цялата тази мръсотия. Няма да знаеш дали тя е жива, или е в прегръдката на ФБР, или пък е заровена някъде, където никога няма да можеш да я намериш.

— Ако изчезнеш, няма да получиш нищо за труда и главоболията си.

— Вярно е. Но ти също. Ето защо това би било важно. Първо губиш съня си, питайки се какво е станало с Джорди.

— Не ме интересува чак толкова много.

— Глупости, не те интересува! Тъй като сестра му няма да е вече заложница, Джош ще избяга и ще си прибере парите. Защото те не са у

теб.

— Ти го казваш.

— Казвам го, защото ако бяха у теб, нищо от това нямаше да има значение за теб. И нямаше да водим този разговор.

Панела не отговори.

— Ако Джош избяга — продължи Шоу, — ще си вземе паричките и ще си живее до старини в далечна земя, наслаждавайки се на страхотен живот, какъвто ти си искал за себе си. Ако го хванат отново, ще го заключат зад решетките завинаги и ще хвърлят ключа в морето, а парите ще мухлясват до Второ пришествие, защото той никога няма да ти каже къде са. При всички положения ще си останеш, само с пръст в устата.

Той изчака думите му да достигнат до съзнанието на Панела, след което продължи:

— По-добър избор, Панела. Съгласяваш се на цената, която сега ти искам. Джорди умира. Джош изплува. Ти получаваш нова възможност да му отмъстиш, плюс куршум при намиране на мястото, където ти е скрил парите.

Единственият звук, който идваше сега от телефона, беше тежкото дишане, усилено от електроларинкса. Той размишляваше. Най-после каза:

— Предупредих Джош, че ако някога ме прецака, ще го убия, но не и преди първо да убия сестра му. Този плъх се нуждае от напомняне, че аз винаги изпълнявам обещанията си. Излизането на Джорди жива от тази ситуация не е опция.

Стомахът на Шоу се сви. Беше трудно, но той издържа погледа й, когато произнесе:

— Разбрано.

— Добре тогава — каза Панела. — Помисли за това и ми се обади, когато си готов.

— Още не сме се разбрали за хонорара.

— Петстотин хиляди.

— Два милиона. Приятен ден.

След като затвори, Шоу продължи да гледа Джорди още известно време, след това се извърна и се съсредоточи да свали батерията от телефона на Мики. Пусна батерията в единия джоб на дънките си, а телефона в другия.

Джорди се изправи пред него.

— Два милиона долара?

— Мислиш, че е прекалено много, или че е недостатъчно?

— Значи продължава да иска да ме убиеш?

Той се дръпна настрана и отиде до багажника на колата, изваждайки една бутилка вода. Развъртя капачката, напписка с половината вода лицето си и изпи останалата.

Тя изби празната бутилка от ръката му.

— Отговори ми.

Той погледна към шишето, което се търкулна, спирайки до дясната му обувка. След това вдигна очи към нея. Искаше му се да я удуши и в този момент би го направил и безплатно.

Той отиде до задната врата на колата, която още зееше отворена.

— Влизай. Лягай долу.

— Защо?

— Влизай и лягай.

— Иначе какво?

Той отиде бързо при нея, хвана я за ръката и я повлече към отворената врата.

Тя се опита да освободи китката си.

— Каза, че не искаш да ми причиниш болка.

— Няма. Повярвай ми, когато те гръмна, няма да усетиш.

Когато стигнаха до вратата, тя я ритна и я затвори, което го разяри още повече. Започнаха да се борят и той с лекота я блъсна срещу вратата, притискайки разгорещеното си тяло към нейното.

— Ти по-добре се надявай Панела да не се съгласи на моите условия.

— Няма да ме убиеш, или вече ще си ме убил?

— За два милиона долара...

— За никакви пари — прекъсна го тя. — Не мисля, че ще го направиш.

— *Знаеш*, че ще го направя. Виждала си ме в акция. Мики? Не ми е първият. Не ми е първият дори за тази седмица. — Очите му леко се разшириха. — О, да, Джорди. Вторник през нощта оставих двама мъртъвци в Мексико, преди да дойда в Ню Орлиънс. Така че не се заблуждавай.

Тя преглътна. Сините очи, които само до преди миг гледаха кръвнишки, сега бяха пълни с мрачно предчувствие. Усети я как буквално омеква срещу него, когато съпротивата ѝ отслабна.

За да ѝ внуши още по-силно думите си, стисна раменете ѝ.

— Очистих Мики без да мигна. Двамата в Мексико? Прас. Дори не се спрях да помисля за това.

— Обаче спря да помислиш за мен.

— Всъщност не.

— Тогава какво те спря?

Той се вгледа в предизвикателно бляскащите ѝ очи, след това сведе очи към рамото ѝ, където презрамката на сутиена се беше смъкнала. Плъзна два пръста под нея и докосна кожата ѝ. Беше топла и гладка като сатена, който разтъркваше между палеца и показалеца си. Върна тънката лентичка на мястото ѝ, но не се отдръпна веднага, пръстите му минаха по рамото ѝ веднъж, втори път.

Ръката му продължи да стои там известно време, след което той я издърпа. Може би малко неохотно? Очите му се стрелнаха към нейните и се задържаха за миг, преди той рязко да отстъпи назад и да се извърне, произнасяйки дрезгаво:

— Ти щеше да си първата ми жена.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джорди слушаше дълбокото му равномерно дишане.

Той спеше като бебе, докато тя още се опитваше да се свърже от начина, по който я беше докоснал. Не искаше да мисли за това като за ласка, но всъщност беше именно такава. Вгълбеността му беше най-обезпокоителното, това, което наистина бе спряло дъха ѝ.

Ти щеше да си първата ми жена.

Беше го промърморил едва чуто, но ако беше изкрещял думите, нямаше да имат по-голям ефект. Те накараха сърцето ѝ да запърха с оптимизъм. За една-две секунди си бе позволила да вярва, че полът ѝ може да бъде спирачка, фактор, възпрепятстващ сделката между него и Панела.

Но този лъч на надежда беше угасен от заплашителния му поглед. *Милувката* изчезна, вече нямаше никаква мекота в стойката му и дори изглеждаше много по-ядосан от преди — вероятно на самия себе си, защото е разкрил човешката си страна.

Той извади друга бутилка с вода от багажника и развъртя капачката.

— Изпий я, иначе — кълна се — ще ти я излея насила в гърлото.

Подхвърли ѝ бутилката по такъв начин, че или трябваше да я хване, притискайки я към гърдите си, или да я изпусне, което не смееше. Не и след като изглеждаше готов да я убие на място, когато изби празната бутилка от ръката му.

Тя пи.

Когато свърши, той взе от нея празната бутилка и я хвърли в багажника, след това отиде за пистолета си, пъхайки го в кобура. Накрая се пресегна за ръката ѝ. Тя я отблъсна, но той отново я протегна и я дръпна към вратата.

— Къде отиваме?

— Тоалетна. — После отвори вратата достатъчно широко, за да се мине. Отдръпна се настрана.

Тя надникна навън.

— Посред бял ден?

— Няма кой да те види.

— Ще изчакам да се мръкне.

— Ще спя. Нямам намерение да се будя заради теб и да те водя до тоалетна.

— Няма да те безпокоя.

Той очевидно преброи наум до десет, преди да каже:

— Знаеш, че за мен има и друга опция. Мога да звънна на Панела и да му кажа да върви по дяволите заедно с теб. Казвам му къде сме, връзвам те и се спасявам. Какво ще направи той? Ще обяви за теб петдесет бона. По-малко дори от това, което се беше уговорил с Мики. Което би трябвало да ти даде представа що за човек ще се появи. Мога почти да ти обещаая, че няма да бъде нито толкова мил, нито толкова въздържан като мен.

Той ѝ даде време да помисли, после каза:

— Имаш две минута насаме, преди да изляза да те търся.

Тя излезе. Две минути бяха повече от достатъчно.

Свърши за половината и втората минута използва да огледа далечната страна на сградата, предполагайки, че сигурно има причина да не ѝ я покаже по-рано.

Но когато зави зад ъгъла, беше обезкуражена, откривайки, че гледката от тази страна е също така мрачна като другата. Тръстиките зад постройката изглеждаха по-високи и по-остри, а водата от която се подаваха — още по-мътна и гъста.

Тя се върна до вратата точно когато той излизаше. Забелязвайки, че лицето ѝ лъщи от пот, той се досети за причината.

— Ходила си на разузнаване? Можех да ти кажа, че няма лодка, която да е подходяща за счупения извънбордов двигател. Вече проверих.

Съобразителен негодник, помисли си тя, когато го заобиколи и влезе в сградата. Той я последва и когато се пресегна към ръката ѝ, за да сложи белезници на китките ѝ, тя попита дали е необходимо.

Той я изгледа сардонично.

— Един стегнат шал също би свършил работа.

— Никак дори.

— Може ли поне да ги вържеш отпред?

— Не и докато спя.

— Какво мога да направя с вързани ръце?

— Не знам, но не искам да бъда изненадан. Не мърдай оттук. — Той излезе.

Тя не помръдна, но претърси с поглед мястото. Беше скрил телефона ѝ. Батерията за телефона. Ключовете за колата. *Къде, къде, къде?*

Когато се върна вътре, той още закопчаваше дънките си.

— Иди на задната седалка и легни.

— Ще се изпотя в колата.

— Искаш да съблека дрехите ти? — При погледа, който тя му хвърли, той се изкиска. — Нямах това предвид. Лягай.

— Кога ще се обадиш на Панела?

— Ще му дам достатъчно време да премисли. Или ти ще ми кажеш как да се свържа с Джош и тогава можем да приключим тук.

— Не мога.

— Тогава влизай в колата.

— Ако чакаш прекалено дълго, Панела може...

— Престани да дрънкаш. Уморен съм.

Неподготвена да влезе в поредна схватка, този път с вързани зад гърба ръце, тя отиде до колата, влезе и легна на дясната си страна.

— Ръката ми ще изтръпне в това положение.

— Когато изтръпне, се претърколи.

— Ще говоря, ще пея, ще те държа буден.

— Ще ти пъкна кърпа в устата.

Той отиде до багажника и се разрови в него. Тя чу подрънкване на табелки за коли, тупване на лоста за сваляне на гуми, удрянето на празни пластмасови бутилки и консервни кутии една в друга — и през цялото време се мъчеше да измисли начин да го обезвреди за достатъчно дълго, докато звънне на 911.

Лостът за гуми би бил идеален и въпреки че багажникът беше отворен, как би могла да достигне до каквото и да било в него с вързани ръце?

Когато той се появи отново в рамката на отворената врата, носеше сгънат яркосин брезент, който пусна на пода. Беше обърнат към нея, сякаш прочел мислите ѝ, реагирайки на нейната безпомощност.

— Няма да връзвам краката ти. Не можеш да направиш кой знае какво, без да използваш ръцете си. Предполагам, че може да се опиташ да избягаш до главния път, преди да те догоня, но каквото и да опиташ, ще се провалиш.

— Ако и без това ще умра, мога да се опитам да избягам.

— Оценявам борбения ти дух, Джорди. Наистина. Проблемът е, че не се будя във весело настроение дори в най-добрите дни. Ако ме събудиш, опитвайки някакъв обречен на провал номер, толкова ще съм ядосан, че най-вероятно ще ти вържа краката, ще ти запуша устата, ще затворя вратите на колата и тук наистина ще стане като в сауна. Или пък винаги мога да те пъкна в багажника.

Когато той се обърна, тя каза тихо:

— Не си толкова мил.

— Какво беше това?

— Нищо.

Изглежда я сурово, след това очите му минаха по тялото ѝ и се върнаха, спирайки на местата, които се бяха стоплили под изпитателния му поглед.

— Но не съм и толкова резервиран.

Винаги имаше последната дума, забранявайки ѝ да се радва дори на малък триумф. Тя възмутено го гледаше как разгъва брезента.

— Предполагам, че го използваш, за да увиваш в него окървавените тела.

— От полза ми е. — Той го разпъна върху мръсния под на няколко ярда от колата, след това разкопча най-горните копчета на ризата си и я измъкна през главата си.

Тя бързо се извърна, за да избегне гледката на голите му гърди.

— Джорди. — Той отиде и застана до колата. — Джорди.

Тя се обърна рязко към него.

— Какво?

— Пистолет. — Той докосна кобура до бедрото си. — Мобилен телефон. — Потупа десния джоб на дънките си. — Батерия за телефона. — Потупа левия джоб. — Можеш да успееш да вземеш едно, но не и всичките три.

Ръцете му останаха върху джобовете, ограждайки ципа на дънките, който тя с облекчение видя, че е закопчал. Коланът му беше

ниско долу и хлабав, разкривайки торса, където кожата и косъмчетата бяха влажни от пот.

Неловко или не, тя отново извърна глава. Чу износените подметки на ботушите му да се търкат в бетона, когато той се дръпна, шумоленето на брезента, звуците, идващи от него, докато се настаняваше. След това настъпи пълна, почти осезаема тишина. Следващия звук, който стигна до слуха ѝ, беше равномерното дишане на спящ човек.

Сега любопитството ѝ взе връх. Тя надигна глава, така че да може да го вижда през отворената врата.

Той лежеше по гръб, ризата му беше свита на топка под главата. Едната му ръка почиваше отстрани. Другата, тази, с която бе повдигнал презрамката на сутиена ѝ с такава деликатност, лежеше върху кобура на пистолета.

Но въпреки ритмичното повдигане и спускане на гръдния му кош, тя не вярваше, че той лежи, потънал в безпаметна дрямка. И най-дребното нещо би го накарало да скочи с разсичащи като саби очи и мигновено реагиращи мускули.

Тя отпусна глава надолу и се намести по-удобно върху седалката. Ако лежеше тихо и неподвижно, и го оставеше да заспи, може би щеше да спечели повече време. Ако го провокираше, като нищо щеше да изпълни заплахата си да затвори вратата на колата, или да я пъкне в багажника, или пък да реши, че за два милиона долара може да живее с вината, че е убил първата жена в дългия си списък.

Така или иначе шансовете да стигне до такова заключение бяха големи. Дори и да се уговореше за по-малко, той щеше да изцеди колкото се може повече от Панела и да приключи работата.

Работата, възложена от Панела, но провокирана от Джош.

Защо брат ѝ бе сторил тази голяма глупост? Къде беше сега? Дали беше спрял да помисли за трагичната поредица от събития, която този безотговорен акт бе предизвикал? Когато е избягал от защитената къща дали е било спонтанно решение, породено от отчаяние? Или е било педантично планирано?

Разбира се, че го е планирал, отговори си тя. Той не би оставил нищо на случайността.

Както винаги, мислите за брат ѝ бяха противоречиви, хвърляйки я между лоялност и възмущение, тревога и вълнение. Тя се

притесняваше за неговата безопасност и искаше да знае, че не е пострадал. Но искаше също така да го разтърси здравата за това, че продължава да причинява на толкова много хора, включително на нея, неизказано страдание и нещастие.

Беше откраднал трудно спечелени фондове от стотици хора, но доколкото тя знаеше, никога не бе изразил разкаяние или съчувствие към жертвите си. Всъщност, веднъж бе подхвърлил пренебрежително, че били лековерни и алчни, че ако не били проявили скъперничество, нямало да вкарат с готовност спестяванията на живота си в очевидно фалшиви инвестиции.

Не, не съзнанието беше накарало Джош да се съгласи да стане информатор, а по-скоро страх от по-сурово наказание, ако не го направи.

Дори Шоу беше прозрял, че всичко, което Джош е направил, е било единствено за негова изгода; но само тя познаваше степента на егоизма на брат си. Вярно, не беше банкрутирала от схемата, измислена от него и Панела, но беше първата и дългогодишна жертва на манипулациите на Джош.

Когато бе признал пред нея слуховете за престъплението в което го обвиняваха, тя му беше оказала морална подкрепа. Но насаме, когато притеснено я бе помолил за съвет какво да прави, му беше казала без колебание: „Понеси си наказанието като мъж“.

И тъй като не това беше очаквал да чуе от нея, се ядоса и я изкара негодница, че не взема негова страна, че не прави достатъчно, че не отхвърля всевъзможните обвинения към него.

Както обикновено, той се върна към премеждието, което беше предопределило техните отношения. Това бе извинението на Джош за всеки недостатък, неговият сезонен пропуск за всяко нарушение, безплатен билет за неограничен егоизъм.

Онези съдбоносни моменти през 1992-ра бяха начертали курс, от който тя и брат ѝ никога не се бяха отклонявали. През детството, юношеството и като зрели хора това я бе държало привързана към него така сигурно, както кораб към котва.

Беше си останала пазач на Джош до деня, в който той бе ескортиран от федералната полиция. Това не бяха хулигани от спортната площадка, срещу които можеше да го защитава. Джош вече не беше дете. Беше мъж и затова — отговорен.

Когато го беше прегърнала за сбогом, му беше прошепнала в ухото:

— Дотук, Джош. Аз приключих.

Наистина го мислеше. Той се измъкна от обвинение в углавно престъпление и му бе даден втори шанс, което бе повече от справедливо. От него зависеше какво ще направи с него.

И той го бе профукал.

И ето, тя отново понасяше последиците от лошата му преценка и себелюбие. Където и да се намираше, със сигурност е научил какво ѝ се е случило снощи. Пукаше ли му? Ако тя не оцелееше, дали някога щеше да признае, дори само пред себе си, че сестра му е умряла заради неговия безкраен егоизъм?

Шоу... И тя ли мислеше за него като Шоу?

Той не би я убил. Нали? Със сигурност, не. Не и след като я докосна по този начин.

Тя си пое дълбоко въздух, сякаш вдишваше анестетик. Линията на косата ѝ се навлажни. Страните ѝ пламнаха. Струйка пот се плъзна в ямичката между гърдите ѝ. Тя сънено си помисли, че са натежали, пълни и болезнени, и че тъй като ръцете ѝ са свободни, може да ги притисне.

Предавайки се на сънливостта, предизвикана от задушавашата топлина, и приспивана от ритмичното дишане на Шоу, тя затвори очи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разочароващо обедният информационен бюлетин не събщи никакви новини във връзка с убийството/отвлечането в окръг Терабън.

Той обаче подтикна един прокурор от окръжната прокуратура на Ню Орлиънс да посети офиса на ФБР. Прокурор Хавиер Дюпо. Единственото нещо, по-нафукано от името му, беше неговото его.

Той пристъпи наперено в офиса на Джо, заявявайки:

— Бях да хапна и хванах обедните новини. Изглежда Шоу Кинард отново се е забъркал.

Джо Уайли, изпитващ очевидна неприязън към заместник окръжния прокурор затова, че бе отказал да подведе под съдебна отговорност Кинард, когато той беше в ареста, не отвърна с поздрав.

Хик прояви малко повече любезност.

— Виж колко интересно се получава, Дюпо. Пускаш убийци, те убиват някой друг.

Дюпо се докачи.

— Ръцете ми бяха вързани. Полицията нямаше нищо срещу него.

— Те продължаваха да копаят.

— Междувременно един невинен човек гниеше в затвора.

— Той не беше...

— Невинен до доказване на противното — каза прокурорът. — Да ти звучи познато?

Джо изпита желание да му припомни някои неща, но се отказа. Прокурорът се пазеше от дело, ако съществуваше и най-слабата вероятност да го загуби.

— Имате ли убедителни следи за убийството на Болдън и изчезването на госпожица Бенет?

Хик погледна Джо, който остана мълчалив и мрачен. Адресирайки думите си към двамата, Хик отвърна:

— Имаме сцена на престъпление, за която Бюрото помага, но убийството на Болдън се разследва от „Специални операции“ на окръг Терабън.

Дюпо се намръщи.

— Там имат ли пълномощия за това?

— Когато има убийства, това е разбираемо — отвърна Хик. — Кинард тръгнал след Болдън и го прострелял отзад в главата.

— Да, но връзките на жертвата с Били Панела го правят нещо повече от „разбираемо убийство“. Смятате ли, че група провинциални полицаи имат умения...

— Провинциалните полицаи имат *топки* — каза Джо, който досега се бе сдържал да не избухне. — Когато хванат Кинард, ще го обвинят за убийство и няма да им пука колко ще гние в пандиза.

Хавиер Дюпо изпухтя от справедливо възмущение и излезе с горда крачка.

Джо стана, отблъсквайки се с такава сила от въртящия се стол, че той се удари в стената зад бюрото. Всяка отминала минута, без да се е случило нещо, го караше да полудява, защото всяка отминала минута намаляваше шансовете Джорди Бенет да бъде намерена жива.

Ако тя не оцелееше, Джо цял живот щеше да се обвинява, че не я предупредил за бягството на брат ѝ от защитената къща веднага, щом разбраха. Не ѝ бе повярвал, че не разполага с информация, след това я беше наблюдавал тайно, за да види дали Джош няма да я потърси за помощ и какво ще предприеме тя: дали ще го приюти, или ще го предаде на властите.

Можеше никога да не разбере и това го изяждаше отвътре.

С Хик бяха преглеждали свидетелските показания, взети в бара, докато не ги научиха наизуст. Измъчван от чувство за клаустрофобия, Джо се насочи към вратата.

— Отивам до тоалетната. Звънни пак в Тенеси. Виж дали са открили нещо.

Хик изглеждаше готов да възрази, но се пресегна към телефона на бюрото. Когато Джо се върна, Хик затваряше с явно отвращение.

— Пет минути разговор, свеждащи се до една дума: нищо.

Джо не беше очаквал пробив, но споделяше разочарованието и раздразнението на Хик. Джош Бенет беше изчезнал от четири дни и единствените следи от него, открити досега, бяха гривната за наблюдение и отпечатъците от маратонките му, водещи от безопасената къща към широк около две мили зелен пояс, който

граничеше с междуцатското шосе, откъдето явно се беше качил на стоп.

Раздразнен, Джо се върна на стола си и притисна основата на носа си, докато не усети болка.

— Къде е това сополиво нищожество?

— Той е по-нищожен, отколкото когато го видяхме за последен път.

Джо поклати глава удивено.

— Това, което ме поразява, е, че никой не е станал подозрителен, когато Бенет е започнал да прави тези малки козметични промени.

— Сухите очи са диагностицирани от офталмолог — напомни му Хик. — Дори са му предписани капки за това.

— Добре, но драстичното сваляне на теглото? Аз свалям десет килограма и Марша може да не забележи, ако застана пред нея гол. Но върху структурата на Бенет ще забележиш всеки грам.

— Не и ако ги е свалял в продължение на шест месеца.

— Вероятно — въздъхна Джо. — И какъв е тогава изводът? Че ги направи за смях на кокошките.

— Направи за смях всички ни, Джо — каза мрачно Хик.

Навъсеният поглед на Джо го потвърди.

С напредването на деня те решиха да използват местните вечерни новини, за да обявят публично, че Джош Бенет е избягал.

Джо се обади в офиса на „Връзки с медиите“:

— Уведомете местните канали. Кажете им предварително, че няма да отговарям на никакви въпроси. Ще прочета само едно изявление.

Агентът се пошегува:

— Какво точно да им кажа? Избягал счетоводител. Въоръжен със смъртоносен калкулатор.

Джо не мислеше, че е забавно.

— Кажи, че е издирван за разпит във връзка с подозрение за отвличането на сестра му и убийството на Мики Болдън.

Хик погледна към Джо подозрително:

— Така ли? Откога?

— Откакто аз го казах — сопна му се Джо. — Което е сто процента истина. Ако Бенет не беше избягал, Панела нямаше да изпрати своя любим килър и съучастника му подир сестрата на Бенет.

Мики нямаше да е мъртъв, а тя нямаше да изчезне. Снощи щеше да е просто поредната нощ в бирарията за Черепа и неговите приятелчета, полицай Мороу можеше да остане да довърши победното си пица парти, аз щях да чукам Марша по време на „Остави ме без дъх“, а ти щеше да изпробваш една от твоите обещаващи връзки. Този откачалник ни се изплъзва вече четири дни. Може би обществото ще свърши работата по-добре и ще го открие вместо нас. Така че не ми пука дали ще го определим като проклет убиец с брадва или изкусния стрелец, който застреля Кенеди, искам актуална снимка на Джош Бенет по телевизията в пет часа.

Другият агент излезе да напише официалното съобщение.

Няколко часа по-късно двамата гледаха първата емисия новини, поглъщайки поредните сандвичи. Докато Джо четеше изявлението, станциите показваха архивни кадри от случая Панела/Бенет и една снимка на Джош в анфас, и рисунка как е изглеждал, когато е забелязан за последно в Тенеси.

— Да видим сега дали нещата ще се поразмърдат. — Хик изключи звука. — Само че трябваше да се консултираш с мен за облеклото си.

Джо му хвърли свиреп поглед, но в този момент се обади Марша да му каже, че го е гледала, и да го попита кога ще се прибере. Той ѝ отвърна, че няма да е скоро. Можеше да изчака за някакво развитие въкъщи, което правеше тук, но докато униформените полицаи бяха навън и претърсваха поля и блата, той имаше чувството, че също трябва да е тук, „на дежурство“.

Обърна се към Хик:

— Обади се на Мороу да дойде.

— Джо, говорих с него преди един час. Обеща да звънне, ако има нещо... — Той млъкна, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката и произнесе: — Да, ние сме.

Слуша известно време, след това скочи от стола си и направи знак на Джо да стане.

— Ще ви се обадим от колата за инструкции — приключи бързо Хик. Джо вече излизаше от вратата. Хик го последва.

Вървяха по коридора плътно един до друг, когато най-после Джо попита:

— Госпожица Бенет?

— Брат й.

— Мъртва ли е?

— Жива.

Докато стигнат до асансьора, Хик обясни, че един мъж от малко градче, близо до границата с Мисисипи, се обадил в полицейския участък, след като гледал новините. Той казал, че видял Джош Бенет в един магазин по-рано същия ден.

— Не е поредният шизо, нали? — попита Джо, докато нетърпеливо натискаше бутона.

— Полицаяте отишли при касиерката в магазина и тъй като не била гледала новините, й показали рисунка на Бенет. Тя потвърдила.

— По дяволите!

— Хеликоптера? — Хик вече набираше номера в мобилния си телефон.

Докато Хик се уговаряше, Джо разсъждаваше за Джош Бенет, и когато Хик приключи разговора, той изрази гласно недоумението си:

— Бил е достатъчно умен да избяга, но достатъчно глупав да се върне тук?

— Тук е госпожица Бенет, а тя е тази, която му дава чувство за сигурност. Той също така знае, че това е единственото място на планетата, където Били Панела не е.

— Да, но...

— Какво? — попита Хик, докато вървяха с дълги крачки през гаража към колата на Хик.

Джо отвори пасажерската врата.

— Ако от снощната вечер не научихме друго, то поне научихме до колко далече стига Панела. Кинард е някъде навън. Джош не осъзнава ли заплахата, която той представлява? Малкото лайно трябва да се предаде.

— Съмнявам се, че ще го направи, Джо. Той знае, че ще го затворим завинаги.

— Да, но няма да го изкормим.

* * *

— Господин Панела? Моментът удобен ли е да разговаряме?

— Удобният момент би бил преди два часа, когато ви звъннах.

— Съжалявам, но не бях свободен. Какво мога да направя за вас?

Банкерът беше азиатец, но беше култивирал британския си акцент толкова, че беше копринен като девънширска сметана. Той внушаваше сигурност и доверие. Силно изопаченият глас на Панела не го шокира. Техният бизнес си вървеше така от години и той разбираше необходимостта от изключителната предпазливост на Панела. Нито пък беше засегнат от неговата грубост, нещо, което също бе очаквал.

— Искам да потвърдите настоящия баланс по сметката ми.

Банкерът се извини и се върна след малко, цитирайки една сума.

— До цент — каза Панела.

Банкерът се усмихна вътрешно. Закръглянето на сметките до най-близкия долар никога не беше удовлетворително за неговия клиент. Господин Били Панела тестваше акуратността на банката често.

— Искан също така да ви предупредя, че скоро ще тегля значителна сума.

— Надявам се, че банката не ви губи като клиент.

— Не, стига да правите каквото ви кажа и когато ви кажа.

— Имате моите гаранции.

— Скоро ще ми поискат трансфер, който да се изпълни в много кратък срок.

— Радвам се да помогна. Тази институция е специализирана в чувствителни към времето проблеми.

— Което аз винаги съм оценявал.

— Двестата хиляди, които поискахте по-рано тази седмица, включват ли се, или се добавят към този предстоящ трансфер, господин Панела?

— Включват се.

— Има ли проблем с онзи трансфер?

— Не, вие направихте каквото трябваше. За съжаление, другата страна не.

— Съжалявам.

— Значи ще имате парите готови?

— Когато е необходимо. Американски долари, нали господин Панела?

— Да.

— Много добре. Колко? — Банкерът чакаше, но когато не последва нищо, му напомни внимателно:

— Господин Панела?

— Два шибани милиона.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В началото Джорди беше прекалено замаяна от съня, за да си прави труд да идентифицира глъчката, която я беше събудила. Лежеше със затворени очи и замъглен мозък от силната горещина. Подсъзнателно не ѝ се искаше да се събуди, така че се съпротивляваше. Но звукът беше настоятелен и накрая тя се отърси напълно от дрямката.

Хеликоптер!

Опита се да се изправи седнала, проклинайки несръчността, причинена от вързаните ѝ отзад ръце. Тя се измъкна от задната врата и се изправи. Когато се отпусна върху десния си крак, усети, че е силно изтръпнал и на практика неизползваем. Поразтърпка се и затича приведена към вратата.

Силуетът на Шоу беше очертан в рамката ѝ, той се вирише нагоре към небето, но от вътрешността на сградата, където не можеше да бъде видян. Чу я да се приближава и я задържа, преди да успее да излезе.

Тя изкрещя с пълно гърло.

— Запази си дъха, Джорди. Няма да те чуят.

Тя знаеше, че е безполезно, но въпреки това продължи да крещи, по-скоро от безсилие, като го риташе по пищяла и навсякъде, докдето достигаше. Когато насочи коляното си към чатала му, той се дръпна тъкмо навреме, привеждайки се. Но тя беше стигнала опасно близко и той го осъзна.

Хващайки блузата ѝ, той я отблъсна и я задържа на една ръка разстояние, докато с другата си ръка затваряше вратата. Шумът от приближаващия се хеликоптер се усили. Тънкият ламаринен покрив вибрираше и тракаше, когато машината прелетя над тях. След това започна да заглъхва като мимолетната надежда на Джорди за спасение.

Най-после Шоу пусна блузата ѝ, отвори вратата и надникна навън.

— По-добре да побързат за там, където са тръгнали. Задава се буря.

Тя с изненада установи, че е спала през по-голямата част от следобеда. Слънцето беше ниско на запад и закрито от плътни облаци, което водеше до по-голяма влажност. Навесът вече приличаше не толкова на конвекторна фурна, колкото на парна баня.

Те наблюдаваха хеликоптера, докато изчезна. Той изтупа ръцете си.

— Свърши. Няма защо да си толкова възбудена.

Самодоволството му я засегна и без да мисли за последиците, тя се спусна към него. Започна да ритя, но вместо да се отдръпне от нея, той я притегли към себе си и сложи краката си между нейните, правейки усилията ѝ безрезултатни.

Летаргията, която я бе обзела по-рано, бе заменена от маниакална решителност. Тя насочи цялата си сила към причиняване на болка, или най-малкото дискомфорт, всичко, което би разбило наглото му самодоволство. Завъртя се и се сви, заслепена от ярост, полудяла от гняв, без да мисли за нищо.

Докато осъзна, че се бие само тя. Той беше престанал да се съпротивлява.

Продължаваше да я държи, ръцете му се бяха спуснали върху хълбоците ѝ, но начинът, по който го защитаваха от нея, не беше войнствен.

Тя се умири и наклони глава, като вдигна очи към него.

— Сега аз съм възбуден.

Имаше подтекст, примитивна следа в гласа му и настойчив, неможещ да бъде сбъркан, натиск срещу разтворените ѝ бедра, където тялото ѝ несъзнателно отговори с водовъртеж от усещания.

Ужасена, тя се дръпна назад и за нейна изненада ръцете му се отпуснаха и той я остави. Но това само подчертаваше, че изборът винаги е негов, че въпреки гневния ѝ изблик той държи контрола.

Тя нямаше контрол дори над собственото си тяло. Дишането ѝ беше трескаво. Знаеше, че лицето ѝ гори. Неумолимите му очи се преместиха от зачервените ѝ страни към гърдите и в опит да обясни очевидната си физическа реакция, тя избъбри:

— Ядосана съм. Това е всичко.

— Нима? Напомни ми да те държа ядосана.

— Виж, писна ми от грубостта ти и неприличните ти намеци. Това не е нещо...

Когато не намери подходящата дума, той вдигна вежда.

— Не е нещо... какво?

— Не се ласкай, господин Кинард. И не се заблуждавай. Ако имам шанс да те убия, ще го сторя.

Той я гледа известно време.

— Запомнено.

Тръгна да я заобиколи, но спря внезапно й хвана брадичката и в длан, принуждавайки я да дръпне глава назад. Прокара палец по долната ѝ устна.

— Не се заблуждавам. Ако реша да обърна това в *нещо такова*, Джорди, няма да използвам намеци. Ще ти кажа направо, че ще те чукам.

* * *

Джош се взираше в трепкащия екран на телевизора, който бе единствената светлина, която си позволи тази вечер.

Върху екрана проблясваха две негови снимки. Дори той бе шокиран от разликата във външността си отпреди шест месеца.

Джорди беше взела най-хубавите гени, дори красивия външен вид. Неговият никога не е бил такъв, че да се перчи с него, но той наистина изглеждаше покъртително на рисунката, която показваха по телевизията. Беше само скица, направена от полицейски художник, но... все пак.

Нищо чудно, че охраната му беше небрежна. Кой би предположил, че един кльоцав смотаняк, изглеждащ като него, може да преметне някои от най-добрите копои на Чичо Сам?

Той. Той бе успял, той трябваше да се поклони и да вдигне наздравица за изключителното си постижение.

Вместо това, както снощи в мрачната стая на мотела, след като видя двете лица на Джошуа Бенет едно до друго по новините, гордостта и самоувереността му внезапно спаднаха.

Той откъсна мислите си от скицата на художника и се фокусира върху нещата, които се казваха за него. Говорителят предаде

историята: за това как Джош е бил видян в магазина по пладне и за станалото на паркинга на бара предишната вечер край родния му Тобаяс.

Историята беше последвана от описание на случая Панела/Бенет и събитията от преди шест месеца. Кое се правеше само за да се напомни на хората кой е той и защо това, че е на свобода, е интересно.

Малко по-късно бе съобщено за „развитието“ на „този странен случай“, който в края на краищата бе завършил с убийството на заподозрения за наемен убиец Мики Болдън и „вероятното, но непотвърдено отвличане“ на местната бизнес дама Джордан Бенет.

Когато новините се смениха с реклами, Джош изключи звука и загледа отсъстващо екрана, докато преценяваше как отвличането на Джорди може да повлияе върху внимателно начертаните му планове, защото той определено не беше очаквал това да се случи.

Кое беше особено дразнещо? ФБР в решимостта си да го заловят отново бяха използвали това. Джо Уайли и Хикъм, стоящи на заден план със стиснати челюсти, бяха прочели изявление по микрофона на един подиум в лобито на полевия офис на ФБР. Агентът не го беше посочил с пръст на право, но внушението беше, че Джош може да има косвена вина за нещастията на сестра си. Това вече беше мръсна игра.

— Очевидно господин Бенет не е мислил за потенциалните последици от своето бягство.

С цялата веселост на корабна сирена, Уайли продължи да разправя как отвлечените често пъти не живеят много дълго.

— Аз не вярвам, че господин Бенет осъзнава опасността, в която е поставил сестра си. Нито пък си дава сметка за риска за самия себе си. Призовавам го да се предаде. В безопасност е само докато е под наша грижа.

Той предупреждаваше за наказателни акции от страна на Панела, разбира се.

— Деликатен като ковашки чук — промърмори Джош, подигравайки се на прозрачните тактики за сплашване. Джош вече беше надхитрил тази лисица, нали? Така че, гледай си работата, агент Уайли!

Но перченето му в най-добрия случай беше апатично. Не можеше напълно да пренебрегне предупрежденията на Уайли. Голата

истина? Той беше създаде опасна ситуация за себе си. Всъщност от мисълта за това му приляваше.

Погледът му беше привлечен от мобилния телефон, лежащ на масата. Изкушаваше се да го вземе и да набере номера на Джорди, само за да види какво ще стане. Но, както и преди, се отказа от идеята. Невероятно беше, че този Кинард — кой, по дяволите, беше той, всъщност? — е оставил телефона ѝ, когато я е отвлякъл; рискът беше голям. Той си представи как Уайли, Хикъм и бог знае още кой, скупчени около телефона, го чакат да звънне, за да проследят сигнала директно до настоящата му локация.

Географски, той се намираще прекалено близо, за да се реши да поеме такъв риск.

От друга страна се чувстваше сравнително безопасно в скривалището си, което го беше чакало от деня, когато бе направил плана си бягство. Беше се подготвил добре. Преди да стигне до Тенеси, беше платил сметките си за година напред. Беше се уверил, че килерът и хладилникът са заредени. Храната беше от шест месеца, но той никога не бе обръщал много внимание на датите за срока на годност и със сигурност беше ял много по-стари.

Рано или късно някой от хората, с които пътят му се беше пресякъл от вторник, щеше да свърже окаения стопаджия с Джош Бенет, обвинения престъпник, станал предател, а след това беглец.

Ако касиерката или самохвалкото в магазина го бяха идентифицирали, властите щяха да знаят, че е в щата. Но след онзи хиксвилски магазин той беше покрил добре следите си.

Под огромния дъб в гората беше направил лека промяна във външния си вид. Оттам имаше три мили пеша до обществения склад, където бе оставил една кола преди шест месеца. Беше изчакал, докато няма никой, след това отвори своята секция, свърза наново кабелите на колата и с леко насърчаване двигателят запали.

Разбира се, навсякъде наоколо имаше охранителни камери, но той бе взел мерки да не представляват проблем. Ако по някакво чудо го идентифицираха как влиза пеша и излиза с кола, той бе сменил регистрационните табели по пътя за насам, където — бе сигурен — никога нямаше да го намерят.

Нямаше жив човек, който да помисли да го търси тук, дори Джорди. Най-близкият обитаем имот се намираще на две мили. Стига

да стоеше на приземния етаж и да използваше минимум светлина през нощта, щеше да прекара тук неопределено дълго време.

Отвлечането на Джорди беше неочакван удар, но той не можеше да позволи да го обърка. *Нямаше да позволи да го обърка.* Трябваше само да стои тук, докато успее да изпълни последната стъпка от плана си. След това можеше да бъде свободен завинаги и да не се тревожи от нищо.

Но контекстът на изявлението на Уайли беше разклатил оптимизма му. Какво знаеше ФБР, което той не знаеше?

Нещо за Панела, което би дръпнало спусъка на ново разследване?

Нещо за отвлечането на Джорди, което не бяха споделили с медиите?

Телевизорът имаше дигитално записващо устройство и той беше записал новините. Сега ги изгледа отново.

И отново, за пореден път стана параноичен, и се паникьосваше всеки път, когато Джо Уайли казваше: „... евентуалните последици от неговото бягство...“.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След онова, което Шоу беше казал, на Джорди ѝ беше трудно да го гледа в очите. С периферното си зрение го беше видяла да измъква познатия нож от джоба си. След това продължи да стои там, чакайки.

Искаше ѝ се да може да събере кураж да го накара да чака, да го накара да ѝ заповяда, но прекалено много се вълнуваше, че ръцете ѝ ще бъдат освободени, така че като покорен и добре трениран домашен любимец се завъртя с гръб към него. С един ефикасен удар той разряза свинските опашки.

Когато тя се обърна, той ровеше из багажника. След малко се приближи, понесъл няколко неща, между които и един неизползван шал в камуфлажна окраска.

— Колко имаш от тези?

— Още няколко.

Тя се запита кое ще свърши по-бързо — шаловете или времето ѝ.

Той ѝ подаде шала и малко калъпче сапун, от онези, каквито имаше в евтините хотели, не по-голямо от бисквитка и още увито в лъскава бяла хартия. След това ѝ подаде бутилка вода.

— Бъди пестелива с нея.

Когато осъзна, че ѝ предлага да се измие, идеята беше толкова изкусителна, че ѝ идеше да се разплаче от благодарност. От друга страна демонстрираната любезност я правеше предпазлива и изражението ѝ сигурно го издаваше.

Той посочи зад себе си.

— Стига да се държиш както трябва, можеш да имаш тази половина от сградата, а аз ти обещавам да стоя на дистанция и да съм с гръб към теб.

— Защо трябва да ти вярвам?

— Не трябва.

Тя погледна към сгъстяващия се мрак в дъното на сградата. Въпреки че здрачът щеше да я скрива до известна степен, пространството не беше привлекателно. Да бъде чиста, обаче, беше.

Затова го заобиколи и влезе вътре, където тъмнината беше по-дълбока. На нивото на очите върху грубата стена една дъска минаваше хоризонтално, образувайки тясна поличка. Тя разви сапуна и го сложи там заедно с бутилката вода.

Погледна през рамо. Шоу сгъваше брезента, което тя възприе за добър знак. Със сигурност не би правил това, ако планираше да го използва скоро. Нито пък щеше да ѝ даде възможност да се измие. Във всеки случай не гледаше към нея.

Стиснала края на шала между зъбите си, тя съблече през глава ризата си и преди да се е отказала, свали дънките. Беше ѝ трудно да ги задържи до сандалите, но нямаше да стъпи с боси крака на пода, ако можеше да го избегне.

Когато изми всяко местенце, до което можа да стигне, намокри шала и го използва да избърше сапуна. С остатъка от водата го намокри отново и мина по кожата си за втори път.

— Времето свърши.

Тя замръзна и погледна към него. Беше с гръб към нея. Обличаше ризата си. Извика му, че е почти готова.

— Броя до шейсет — каза той.

— Не е достатъчно, за да изсъхна. Влагата...

— Петдесет и седем.

Тя изруга под нос и побърза да надене дънките. Кожата и бельото ѝ бяха мокри. Въпреки това се чувстваше значително по-добре. Опитвайки се да не мисли за засъхналите кървави петна по ризата си, тя я облече. Събра косата си в конска опашка, връзвайки я с шала.

— Трийсет и четири.

Тя се пресегна за сапуна и в бързината го изпусна на пода.

— По дяволите!

— Двайсет и две. Двайсет и едно.

Наведе се и опипа пода, търсейки сапуна.

Но откри нещо друго. Нещо напълно неочаквано.

Позна веднага какво е, но ако не беше толкова близо до него, щеше да остане незабелязано, защото се беше забило между основата на едната вертикална дъска и друга тясна летва, минаваща по дължината на пода като перваз. Хвана го, но се беше забило в пукнатината между двете дървени парчета, които въпреки възрастта си не поддаваха. Тя се напрегна да го измъкне, но ако успееше къде щеше

да го скрие, докато се отвори възможност да го използва? Моментът трябваше да е перфектно избран. Щеше да се доближи до него, да се стрелне бързо, защото нямаше да има втори шанс, така че ударът трябваше да бъде пресметнат и...

— Десет, девет, осем.

Тя дръпна за последно.

— Седем. Шест.

— Идвам. — Използва последните пет секунди да успокои дишането си, след това се изправи и тръгна към него. — Чувствам се много по-добре, благодаря ти. Наистина беше чудесно. Кой да знае, че едно изтриване с...

— Какво държиш зад гърба си?

— Нищо. Просто си дърпах потника...

Не успя да довърши последната дума, когато той се озова до нея, завъртя я и стисна китката ѝ. Разтвори юмрука ѝ. В него лежеше калъпчето сапун.

— Исках да го задържа — обясни тя кротко. — По-добре да беше взел повече от тях вместо шаловете.

Сърцето ѝ не спря да думка, докато той най-последно не свали режещия си поглед от нея.

— Ще ям — обяви той. — А ти — както искаш. — След което се отдалечи. Тя се затътри след него, но умът ѝ беше в оръжието, което трябваше да остави забито между летвите в стената. За да го премести в тъмното щеше да е необходимо само да потърси празната бутилка, която беше оставила на импровизирания рафт.

Проблемът ѝ щеше да е да стигне до там.

* * *

Джорди бе намислила нещо.

Дори да не бе забелязал това в секундата, в която тя тръгна към него с онзи закачлив и нескончаем монолог, то начинът, по който поглъщаше сандвича си, щеше да я издаде. Тя продължаваше да бръщолечи весело.

— От засъхнала пот кожата ми беше като пясък. Кажете, къпането не те ли кара да се чувстваш по-добре?

— Нищо не може да се сравни с чистотата.

— А сега и тази изискана кухня. — Тя му хвърли почти флиртуваща усмивка.

Да, имаше нещо зад промяната в настроението ѝ и пърхащите ѝ ресници.

Тя омете малката консерва и облиза лъжицата си.

— Искаш ли още? — попита я той.

— Не, благодаря.

Той взе празните консервени кутии и ги хвърли в багажника, преди да спусне капака. Когато го направи, светлината угасна, както и фалшивата усмивка на Джорди.

Тя се огледа тревожно.

— Какво ще стане, когато останем без дневна светлина?

— Ще стана тъмно.

— Но... ние... можем да отворим едната врата на колата, така че лампата в купето да свети. Или да държим багажника отворен.

Той поклати глава.

— Ще се изтощи акумулаторът.

— Видях едно от онези големи квадратни фенерчета в багажника.

— Те са само за спешни случаи.

— Би могъл...

— Светлината може да се види отдалече, Джорди.

— Даже и от главния път? На какво разстояние сме от него?

— Без светло.

— Значи ще си стоим в тъмното цяла нощ?

— Страхуваш ли се от тъмното? — Когато тя не отговори, той каза: — Винаги е тъмно, когато очите ти са затворени.

— Спах прекалено дълго днес. Няма да заспя часове наред.

— Тогава предполагам, че ще измислим какво да правим в тъмното. *Часове наред.* — Той отиде до обърнатата щайга, където тя седеше. — О, съжалявам. Да не би да прозвуча като пореден мръсен намек? Нямах това предвид.

Тя го изгледа сърдито.

— Всъщност, мислех си, че можем да се обадим на Панела — каза той. — Така ще убием малко време.

Той пъкна батерията на Мики в телефона и го включи. След това изследва лицето ѝ на слабата светлина от дисплея.

— Какво правеше там отзад? — Той посочи с брадичка към дъното на сградата.

— Обтривах се.

— Какво друго?

— Гледах да не настъпя мишите курешки.

— И това е всичко?

— Какво друго може да съм правила?

— Не знам, но не обичам изненади.

— Казвал си го.

Тя го гледаше право в очите, предизвиквайки го. Той отиде на последния разговор и притисна палец към екрана, след това сложи телефона на радиоговорител.

Панела отговори след второто позвъняване.

— Добре, задник — започна той с изопачения си глас. — Два милиона.

Джорди си пое рязко дъх. Устните ѝ останаха разтворени. Очите ѝ сякаш се разшириха.

Панела казваше:

— Вече уведомих банката си, че ще правя трансфер на тази сума. След като получа неоспоримо потвърждение на убийството, разбира се.

— Ще ти изпратя снимка.

— Не.

— Не мислех така — каза Шоу. — Добре, как да потвърдя, че е мъртва?

— Аз ще се погрижа за това.

— Аха. Обзалагам се, че ще се погрижиш. Както с Мики бяхте планирали да се погрижите за мен. — Когато Панела не отговори, Шоу каза: — Не че не ти вярвам, Панела, но ще искам да ми докажеш добрите си намерения.

— Какво би доказало добрите ми намерения?

— Половината предварително.

— Забрави.

— Половината предварително, иначе избирам една от опциите, които ти изложих по-рано.

— А знаеш ли какво ще докаже твоите добри намерения? Да спреш да си губиш времето и да свършиш работата. Веднага. Преди да са хванали отново нейния брат измамник. Няма да е весело. Просто искам Джош Бенет да знае, че е мъртва. Скоро.

Шоу изчака малко, след това произнесе безцеремонно:

— Пак ще ти се обадя — и затвори.

По време на целия разговор той не беше прекъснал зрителния контакт с Джорди. След като затвори, минаха няколко мъчителни мига, в които никой от тях не помръдна, докато в един момент тя не скочи. Той едва успя да я хване за блузата и я дръпна обратно. Тя се завъртя, юмрукът ѝ се заби в скулата му.

— *Мамка му!* — Болката извика сълзи в очите му. Той изпусна блузата ѝ и тя се отдалечи на няколко ярда от него, преди той да се втурне след нея. Хвана я отзад в мечешка прегръдка и притисна ръцете ѝ към тялото ѝ.

— Престани! Слушай! Ти не трябва да умреш!

Тя продължи да се бори, докато не осъзна безполезността на битката си и думите му не достигнаха до съзнанието ѝ. Вързаната ѝ на опашка коса бръсна лицето му, когато тя обърна глава и го погледна над рамо.

— Какво?

— Ще слушаш ли? Или ще се държиш като луда, докато не ме принудиш да те застрелям, само за да се отърва от теб? — Тя не каза нищо, но престана да се дърпа. Без да вярва напълно на капитулацията ѝ, той отпусна здравата си хватка, но я стисна за ръката и я дръпна към щайгата. — Седни.

Тя се отпусна на нея, но изглеждаше готова да скочи всеки момент, и той забеляза потайните погледи, които продължаваше да хвърля към дъното на постройката.

— Това адски боли. — Той докосна пулсиращата си скула с длан. Кожата не беше разранена, но беше подута.

— Не очаквай извинение.

Той извади батерията от телефона на Мики, но когато пхна двете части в един джоб, извади втори телефон от другия джоб. Разпознавайки логото на „Екстраваганза“ на калъфа, тя изправи гръб в очакване.

— Този е моят.

— Точно така.

— Каза ми, че си го скрил.

— Извадих го днес следобед, докато спеше.

Той отвори телефона и пъхна батерията в него.

— При включването му рискувам сигнала да бъде засечен и да доведе ченгетата право при нас. Но искам да видиш нещо. Съдбата ти наистина зависи от теб. — Той включи телефона и обърна екрана към нея. — Снощи в 9:23 *входящ разговор*. Няма име, няма номер. Но си му звъняла три минути по-късно и после отново в 9:47. Предполагам, че това е станало, докато си шофирала, защото къщата ти е на няколко мили от онзи бар сред пущинаците. Към десет часа ти влезе и седна на един бар стол, изглеждаше толкова не на място, колкото кексче с глазура върху кравешко лайно. Само един човек би те довел в такава долнопробна кръчма за рекордно кратко време. Сега... — Той се наведе над нея, носът му беше на милиметри от нейния. — Къде е брат ти Джош?

Тя клюмна.

— Това ли е цената на спасението ми?

— Това е.

— Значи съм мъртва.

— Само от теб зависи. Да умреш или да живееш. Или вземам от Панела мизерните два милиона, или ти ме насочваш към Джош и неговите трийсет.

— Не мога! Казах ти сто пъти, че не знам къде е!

— Каза ми също така, че никой не те е извикал в онзи бар — размахаш телефона пред лицето й. — Излъга тогава, лъжеш и сега!

Тя седна и скръсти ръце пред гърдите си. Той забеляза червените следи и охлузвания по китките, оставени от белезниците, и го бодна съжаление, но не позволи това да го спре.

— Джош е изпратил сигнал за бедствие, нали, Джорди? Сигнал за помощ. Помолил те е да отидеш да го вземеш в онзи далечен извънградски бар.

— Не.

— И да го закараш до някакво тайно място?

— Не.

— Щеше ли да остави съобщение за теб на бара, да разбереш накъде е тръгнал?

Когато тя не отговори, той наклони глава.

— Така ли беше?

— Не.

— Къде отиваше той?

— Не знам! Престани с тези въпроси. Само си хабиш въздуха.

Не съм говорила с Джош. Не ми е звънял снощи.

— Лъжеш.

Тя поклати категорично глава.

— Щом не е бил Джош, с кого говори по телефона?

— С никого — каза тя, но вълнението в очите ѝ издаваше колко бързо се въртят колелцата на ума ѝ.

Той натисна, но попита меко:

— С кого говори?

— Защо изобщо трябва да ти казвам нещо?

— Защото знаеш какво ще се случи, ако не го направиш.

— Знаем какво ще се случи, ако го направя!

— Ще отидем при Джош...

— Ще убиеш и двама ни.

— И ще изпусна трийсетте милиона? Не мисля.

— Джош няма...

— Кой ти се обади?

— ... парите.

— С кого говори?

— С никого!

— Кажи ми сега, иначе приемам сделката на Панела.

Тя пое въздух, навлажни устните си и произнесе дрезгаво:

— Не съм говорила с никого.

— Исусе! Джорди, не...

— Но аз...

— ... бъди глупава.

— Но наистина ми звъняха.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тътен на гръмотевица прекъсна внезапната и напрегната тишина между тях. Шоу сякаш не забеляза. Признанието ѝ бе циментирало вниманието му върху нея.

— Може ли да пия вода? — реши се накрая да попита тя.

Той се изправи и отиде до колата. Наведе се над шофьорската седалка и се пресегна под таблото, за да освободи багажника. Капакът се вдигна, лампата вътре светна и Джорди изпита благодарност за светлината. Само с тъмносивите остатъци дневна светлина, проникващи през пукнатините в стените, вътрешността на сградата тънеше в почти пълен мрак.

Той се върна при нея с бутилка вода. Тя му благодари и пи жадно.

— Запасите ни намаляват. — Той изпи останалото, хвърли бутилката в багажника и се върна при нея.

— Мъж или жена?

— Какво?

— Човекът, който ти е звънял?

— Мъж.

— Но не е бил Джош?

— Не мисля. Може и да е бил, но все пак не ми се вярва. Гласът му беше заглушен.

— Панела и неговото тъпо устройство за преобразуване на гласа?

— Не. Нищо такова. Само...

— Заглушен.

— Да.

— Какво каза този заглушен глас, което би могъл или не би могъл да каже Джош?

Тя игнорира очевидния му скептицизъм.

— Каза: „Ако искаш информация за брат си, ела веднага“. Подчерта *веднага* и ми каза къде се намира барът. Не ми даде възможност да попитам или да кажа нещо, преди да прекъсне.

Той се замисли над думите ѝ.

— А какво ти каза, когато ти му се обади?

— Направих го веднага, защото се нуждаех от повече инструкции, за да намеря мястото. Неговите бяха прибързани и неточни. Но когато му звъннах, той не отговори.

— Въпреки че ти беше звънял?

Тя вдигна рамене.

— Не отговори.

— Въпреки всичко, без да губиш време, си тръгнала.

— Точно така. — Тя се замисли дали да му каже за колата, която почти сигурно я беше следвала, но все пак се отказа. — Както ти предположи, звъннах му, когато завих по един тесен път. И тогава не ми отговори. Това е *истината*. Всичко, което знам. Кълна се.

— Истината?

— Да.

— Всичко, което знаеш?

— Да.

— Тогава защо го скри от мен? Защо не ми каза снощи, когато те питах — многократно — защо си отишла в бара?

Това засегна болното място.

— Ами, може би сдържаността ми имаше нещо общо с това, че ти уби партньора си, отвлече ме, върза ме и ме замъкна в някакви тъмни дебри за нещо, което — боях се — ще е моята екзекуция.

Получила достатъчно увереност, тя продължи:

— Бях обезумяла от страх. Току-що те бях видяла да убиваш човек и ти предполагаше, че аз... — Тя се потупа по гърдите — съм играла роля в заговор, в който ти да си изкупителната жертва. Страхувах се, че ако ти кажа за разговора, ще искаш да научиш повече, а аз не можех да ти кажа повече, защото *не знам нищо повече!* — Тя вече викаше.

Невъзмутим, той я гледа около минута, давайки ѝ време да се успокои, след това каза:

— Ще видим.

— Какво?

— Обади се отново. Да видим дали този път ще отговори. — Той ѝ подаде телефона.

Работещ телефон. Спасително въже. Предлагаше ѝ го. Но тя никога нямаше да успее да звънне на 911, преди той да я спре, а не смееше да звънне на непознатия, който я беше извикал в бара. Ако човекът в другия край на линията беше Джош...

Тя остави телефона да лежи недокоснат в дланта на Шоу.

— Не? — Тогава аз ще звънна.

— Пак ли?

Той обърна телефона така, че тя да вижда екрана.

— Виждаш ли? Снощи в 10:52. Бях приблизително на половин час път от бара, когато свих от пътя, за да сваля регистрационните табели. Възползвах се от възможността да проверя телефона ти. И само от любопитство звъннах на Непознатия.

Тя го погледна очаквателно.

— И какво постигна?

— Звъни. Никакъв отговор. Никаква гласова поща. Както следващите три пъти, когато се помъчих да се свържа. — Той ѝ показва историята на опитите си, последният беше от този следобед, докато тя бе спала. — Може би този път ще извадим късмет. — Той потупа екрана и държеше телефона така, че тя да може да чуе звъненето. Сърцето ѝ биеше от напрегнато очакване, но отсреща не вдигна никой.

След седем-осем сигнала той прекъсна. Тя не знаеше дали да е разочарована, или облекчена, но изпитателният му поглед я изваждаше от равновесие.

— Никой не се е доближавал до теб в бара, с изключение на онзи идиот, който ти пъкна бележката с телефонния номер.

— Той нямаше нищо общо — каза тя. — Не е бил той човекът, който ми е звънял.

— Откъде знаеш?

— Изглежда ли ти способен на хитруване, такъв, на когото брат ми би поверил жизненоважна информация за това къде се намира, след като е избягал от федералните?

Погледът на Шоу не трепна.

Тя добави:

— Мисля, че когато той се приближи до мен, сигурно е уплашил човека, който звъня. Кое то беше главната причина толкова да му се раздражня.

— Уплашил е мистериозния, който е щял да ти даде информация за Джош?

Този път тя осъзна сарказма.

— Мислиш, че лъжа.

— Не съм казал такова нещо.

— Тонът ти го загатва.

— Първо се оплакваш от намеците ми, сега от тона. Караш ме да се питам дали някога ще съм в състояние да те удовлетвори. О-па. — Той потрепери преувеличено. — Пореден намек.

Тя стана от щайгата.

— Мисля, че *ти* го изплаши.

— Когато застрелях Мики? Грешно. Защото по това време ти беше осъзнала, че са ти вързали тенекия и беше офейкала оттам.

— Офейках, защото осъзнах колко глупаво е било да ходя, на първо място. Когато получих онова обаждане, не знаех, че Джош е избягал. Помислих си, че може би някой ще ми предаде съобщение от него или начин да се свържа с него. Нещо такова.

Тя можеше да каже, че той не се хвана на това. Върна се с въздишка на щайгата и разтърка слепоочията си.

— Честно, не знам какво ми се е въртяло в ума. Реагирах без да мисля. Мига, в който влязох в онова място, разбрах колко глупаво е било да хукам през нощта. Колкото по-дълго седях там, парирайки домогванията на онова влечуго, толкова повече ми се струваше, че обаждането е било номер, че някой си прави жестока шега с мен. Продължавах да мисля, че е шега, докато не се обърнах, видях теб и Мики да идвате към мен, и осъзнах, че Били Панела стои зад цялата тази работа.

— Той стоеше зад убийството, не зад телефонното обаждане.

— О, правилно. Моето идване е било шок. Появих се и е трябвало да отмениш план А. — Тя направи безпомощен жест. — Пак сме там, откъдето тръгнахме. Не знам кой се обади и защо ме изпрати в онзи бар.

Той дълго време не реагира. Накрая сви рамене:

— Окей. — Но насмешливостта му подсказваше, че изобщо не е окей.

— Трябва да ми повярваш!

— Казах окей. — Той свали батерията от телефона, преди да прибере и двете в предния си джоб. После обхвана раменете ѝ с ръце, дръпна я нагоре от щайгата и я помъкна към вратата. — Започва да вали. Трябва да отидеш до тоалетната, докато още може.

— Моля те, слушай, аз...

— Слушах.

— Но не мисля, че ми вярваш. Така ли е?

Когато стигнаха до вратата, той я отвори, остана там, дишането му беше тежко, пръстите му се стегнаха около рамото ѝ.

— Не лъжа, кълна се!

Той внезапно я завъртя с лице към себе си. Никога не беше гледал по-заплашително и строго.

— Казвам ти всичко, което знам. Моля те, повярвай ми. Повярвай...

— Ш-ш-шт, Джорди.

Заповедта беше изречена меко, но властно. Той притисна устата си в нейната невъздържано. Дланта му обхвана тила ѝ. Другата отиде на шията ѝ.

Докато палецът му галеше чувствителната линия под брадичката ѝ, неумолимите му устни притискаха нейните в опит да ги разтворят, и когато успяха, гладкото плъзване на езика му срещу нейния предизвика прилив на топлина в цялото ѝ тяло. Накланяйки глава, той нахлу още по-дълбоко в устата ѝ.

Но тогава простена от чувство на безсилие и вдигна глава.

— Трябваше да го направя. Само веднъж.

Пусна я рязко и я побутна към отворената врата, затваряйки я шумно зад нея.

Преди да регистрира какво се е случило, тя се оказа навън, застанала в падащата мъгла, вирайки се в тъмнината с пулсиращо тяло. С треперещи пръсти докосна мокрите си устни и когато го направи, от тях се отрони стон. Стон от желание, унижение, мъка. Дъхът му бе горещ върху лицето ѝ, тялото му твърдо, гласът рязък, очите пламтящи в мрака. Целият той бе властен, със силно чувство за собственост.

Трябваше да направя това. Само веднъж.

Веднъж.

Беше пределно ясно.

Щеше да я убие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свечеряваше се, когато хеликоптерът кацна близо до универсалния магазин, където според слуховете Джош Бенет си беше купувал зеленчуци, тоалетни принадлежности и лотарийен билет. Джо и Хик бяха поискали да разпитат касиерката и клиента, пазарувал по същото време и сега двамата ги очакваха. Изглеждаха развълнувани, че участват в нещо толкова важно като залавянето на мъжа, станал информатор на ФБР, и след това имал дързостта да избяга.

Когато гръмогласният мъж, с широк като буре гръден кош, се ръкува с тях, каза:

— Джош Бенет май ви прецака, а? Точно както с Панела прецакаха всичките онези хора.

— Да ви кажа истината, обърнах повече внимание на това, което предаваха по телевизията.

Когато дойде ред на касиерката, тя всъщност изрази загриженост за беглеца.

— Усетих, че човекът има някакъв проблем.

— Ранен ли беше, болен, или какво? — попита Джо, докато Хик бързаше да запише отговорите им в айпада.

— Не, изглеждаше добре, когато влезе. Не беше зле, докато не започна да попълва числата в лотарийния си билет. Тогава започнахме да гледаме новините. Предполагам, че в онзи момент е научил какво се е случило със сестра му предишната вечер. Сигурно е било шок. Трябва да ви е жал за него.

Хик и Джо се спогледаха, тактично съгласявайки се, че не могат да изпитат и йота съчувствие към Джош Бенет. Джо върна вниманието си към касиерката:

— Да е споменавал нещо за отвличането или убийството?

— Той просто си събра покупките, сякаш бързаше да тръгне. Беше нервен. Потеше се. Беше облечен в цвят каки, нещо като военна униформа. Предположих, че скоро се е върнал от Сирия или нещо такова. Нали разбирате, посттравматичен стрес.

— Изглеждаше ли въоръжен? — попита Джо.

Мъжът отговори:

— Не. Но не мога да кажа какво е имало в раницата му.

Двамата свидетели не допринесоха много с информацията, въпреки че мъжът допълни, че е видял Джош да тръгва пеша, след като е излязъл от магазина.

— Вървеше по тротоара, тръгна на запад. Носеше раницата и торбите с покупки. Мина ми през ум да изтичам след него и да му предложа да го закарам, но след това се разсеях, купих си лотарийни билети и когато излязох и се качих в пикала си, той вече не се виждаше.

Джо помоли да види записа от охранителната камера на магазина. Той, Хик и група местни полицаи изгледаха лентата няколко пъти, но не откриха нищо повече, отколкото вече знаеха.

Но Хик коментира промяната във външността на Бенет:

— Не съм сигурен, че щях да го позная веднага.

Макар и неохотно, Джо трябваше да се съгласи.

Всички полицейски сили бяха мобилизирани в търсенето, въпреки че никой не беше оптимист, че ще открият следите на Джош, преди да съмне. Така че Джо беше доста изненадан, когато го уведомиха, че са открити нещо на една поляна в гората недалеч от тук.

— Не позволявайте никой да ги докосва, докато не дойдем.

Поляната беше на известно разстояние от главния път и до нея се стигаше по пътека, която всички старателно избягваха, докато си проправяха път през тъмната гора. Полицаят, който я бе открил, ги отведе до един голям дъб, който сигурно имаше сто години, ако не и повече.

— Всички, които са отраснали в този край, знаят тази пътека и това дърво — каза им полицаят. — Тийнейджърите си купуват от магазина бира с фалшиви лични карти и идват тук да пият. В гимназията го наричахме трясящото се дърво, защото... ами, сецате се. Така си спомних за него и реших да проверя. И ето.

Той освети с фенерче боклука, разхвърлян покрай мощната мрежа от корени, които се виеха по земята в основата на дървото. Джо не таеше големи надежди. Боклукът можеше да е оставен както от Джош Бенет, така и от някой страстен младеж, подсигурил се нелегално със стек бира.

Джо приклепна внимателно и изследва различните опаковки и празни найлонови торбички. Сред тях откри касов бон. Беше от магазина и часът съвпаднаше с времето, в което Бенет е бил там. Една от покупките беше лотариен билет.

Полицаят се обади:

— На пътеката забелязах още нещо. Отпечатьци от обувки — едни, идващи насам, и други — които отиват към шосето.

— Сменил е дрехите си, докато е бил тук? — попита Хик.

— Така предполагам — отвърна полицаят. — Хитрец като него сигурно е знаел, че ще бъде записан от камерите в магазина. Искал е бързо да се преоблече.

Джо се съгласи. Той забеляза сред боклука и опаковка от самобръсначка. Посочи я на Хик.

Хик изсумтя:

— Освободил се е от грозните си кичури.

Джо се изправи и погледна назад към пътеката.

— Да кажем, че е дошъл тук и е сменил най-малко обувките си, избърснал се е, натъпкал е провизиите в раницата си и е тръгнал обратно към шосето. И после какво?

— Качил се е на стоп — предположи един от полицаите, събрани около поляната.

— Използвал е кракомобил — допусна друг.

Полицаят, открил опаковките, каза на Джо:

— Ако е бил пеша, кучетата ще подушат следата. Имаме полицейски кучета, утре сутринта можем да ги доведем.

— Какво ще кажете това да стане веднага? — попита Джо. — Кучетата не знаят, че е тъмно.

Мъжът се поколеба.

— Имаме договор с частно лице. Вие ли плащате?

— Ще платим.

Полицаят докосна ръба на шапката си:

— Ще се обадя.

Оставяйки другите да събират доказателства, Джо и Хик тръгнаха към шосето. Телефонът на Джо извъня и той вдигна.

— Джо Уайли.

— Онази рисунка, която показахте по телевизията, не струва.

Джо се закова на място.

— Джош?

Хик се завъртя, когато чу името. Джо леко измести телефона от ухото си, така че и колегата му да чува.

— Как откри номера ми? — попита Джо.

— Помня го отпреди шест месеца. Умен съм в това отношение.

— Да ми звънеш, за да се предадеш, е най-умното нещо, което някога си правил.

— Никога няма да се предам.

— Значи ми звъниш само за да ми кажеш, че онзи художник те е нарисувал лошо?

— Мъртва ли е Джорди?

Директният въпрос и ясно доловимата емоция зад него изненадаха Джо.

— Не знам, Джош. Надявам се, че не.

Той издаде глух звук.

— Мисля, че е мъртва, а вие просто не го обявявате.

— Каж ми къде си. Ще дойда и ще поговорим за това.

— Да, бе. Как пък не!

— Оставил си следа от универсалния магазин. С агент Хикъм не сме много далеч от теб. Ще продължим, докато не те намерим.

— Престанете да си губите времето да търсите мен и *намерете сестра ми!* — При последната дума гласът му секна.

— Правим всичко възможно.

— Мислиш, че той вече я е убил, нали? Онзи тип, Кинард. Шоу Кинард. Показаха снимката му по телевизията.

— Той е истинска напаст. Негодник. Но с Мики Болдън бяха само наемници, купени и платени от Панела. Знаеш го точно толкова добре, колкото и аз.

— Опитвате се да ме плашите. На Били вече не му пука за мен.

— Джош, ти работеше за този човек. Да си го видял някога да оставя обида ненаказана? А ти го изпя, което беше много повече от лека обида. — Възползвайки се от мъчителното преглъщане, което идваше от другата страна на линията, Джо реши да подсили: — Географията няма да е пречка. Панела има излишък от пари. Трийсет милиона ще купят цял отряд килъри. Може да ги изпраща един след друг. Ще прииждат на вълни. Вече изпраща по двама наведнъж. Той няма да умре щастлив, докато ти не умреш мизерно.

Джош се разтрепери сериозно.

— Той винаги е заплашвал, че ще убие първо Джорди. Кълнеше се, че ще го направи, ако някога го измамя.

— Изглежда си изпълнява заканата, нали? Познай кой е следващият? Ти. Освен ако не оставиш правителството да те защити.

— Да ме защити?! Ха! Ще ме тикнете в затвора.

— Може би ще е възможно да склучиш друго споразумение с Министерството на правосъдието. Но губиш всяка изгодна сделка, ако продължаваш да бягаш. А без нас, които да те пазим, си мишена за Панела. Така че ми кажи къде си. Агент Хикъм и аз ще дойдем да те вземем. Ще бъдеш в безопасност.

— Аз съм в безопасност. Искам Джорди да е в безопасност. — Той подсмръкна съзливо, след това промърмори: — Може би бихме могли да работим заедно.

Джо погледна остро Хик, който вдигна вежди.

Джо попита:

— Какво имаш предвид, Джош?

— Първо: трябва да ми кажеш истината. Джорди мъртва ли е?

— Кълна се, че не знам.

— Но мислиш, че я е убил, нали? Нали?

Джо предполагаше, че Джош е склонен да склучи друга сделка и малкият хитрец се опитва да бъде инатлив в преговорите. Дали щеше да е по-добре да шикалкави, или да му каже истината?

Той знаеше, че Хик следи мислите му и мълчаливо се консултира с него. Хик наклони глава, сякаш да каже: *Ти си решавааш.*

Джо реши да бъде откровен.

— Като се има предвид репутацията на този мъж, шансовете не са в полза на Джорди.

* * *

Шоу Кинард щеше да я убие и да си прибере двата милиона. Това щеше да се случи, освен ако не избягаше от него или не предотвратеше това.

Да се оправи в лабиринта от канали зад сградата беше немислимо. Нямаше представа колко дълбока е водата, а да нагази в

нея щеше да е достатъчно рисковано; можеше да попадне на какво ли не: алигатори, отровни змии... или да се оплете в обърканите корени на растенията, които се виеха над и под тъмната непрозрачна повърхност.

А и нямаше никаква представа колко далеч стига блатистият канал, нито докъде води във всяка посока. Ако оцелееше в него, можеше да броди дни наред и накрая да стигне до нищото, преди стихииите да я убият.

Обърна се назад, оглеждайки замислено чакълестата алея, по която бяха дошли. Но колко далеч беше от главния път? Смяташе, че е попитала за разстоянието доста хитро, но Шоу бе прозрял неискреността ѝ и бе избегнал отговора. Ако се опиташе да стигне до там пеша, можеше лесно да я настигне с колата.

Тя нямаше крила.

Така че бягство по вода, суша или въздух се изключваше. Което означаваше, че трябва да му попречи да я убие.

Единствените възможни средства да направи това бяха вътре в сградата.

Тя премисли ограничените си възможности още веднъж, но не ѝ хрумнаха никакви нови идеи. Само отлагаше неизбежното. Пресегна се с трепет към счупеното резе и отвори вратата. Сградата тънеше в пълен мрак, вътре беше влажно като в пещера.

— Влизай. — Гласът му беше безпътен. Тя не можеше да го види.

— Не виждам къде вървя.

След продължителна тишина, когато единственото, което можеше да чуе, беше собственото ѝ дишане в тъпанчетата, тя отвори вратата на колата и лампата на тавана в купето светна. Това по-скоро подчерта околната тъмнина, вместо да я прогони.

Той стоеше от отсрещната страна на колата, над покрива ѝ се виждаха само главата и раменете му.

— Намокри ли се?

Преди да я попита, Джорди дори не беше осъзнала, че косата и дрехите ѝ са се пропили от мъгла, докато беше размишлявала над единствената възможност за спасение.

Колкото повече мислеше за това, което трябва да направи, толкова повече ѝ се гадеше. Но още по-гадно ѝ ставаше при мисълта

да умре като Мики Болдън.

Шалът, с който бе вързала опашката си, беше прогизнал и тежеше на тила ѝ, когато тя кимна, за да отговори на въпроса му.

— Да, малко.

Сърцето ѝ издумка силно. Той просто ѝ бе дал оправдание да отиде до мястото, където да се обтрие с мокра кърпа. Но тя не искаше да изглежда прекалено нетърпелива да отиде там.

— Какво намери?

— Ела да видиш. — Той се наведе да бръкне под таблото и отвори отново багажника.

Тя се поколеба, след това тръгна към колата.

— Може би ще се наложи да използвам последния шал.

— Запасите намаляха, така че не ми се ще да го давам.

— Ще ти купя цяла дузина.

Внезапно я осени колко нелеп разговор водят. Но какво казва един човек на друг в момент като този? Какво би било подходящо? Тя във всеки случай не се сещаше.

Но ѝ се струваше важно, че продължава да говори с него. Звукът на собствения ѝ глас по някакъв начин укрепваше решителността ѝ. Беше доказателство, че не я е застрелял направо, когато се бе върнала в сградата, и че още е жива. Докато дишаше, имаше надежда. Намаляваща, може би. Но засега продължаваше да проблясва.

Тя стигна до пасажерската седалка. Той още стоеше в рамката на отворената врата, подпрял ръка на покрива, изглеждайки измамно нехаен. Очите му издаваха колко е напрегнат. Те отразяваха слабата светлина като наточени остриета, плашещо неподвижни, докато я гледаха.

Като се опитваше да не изглежда притеснена, тя заобиколи отворения багажник и бързо огледа запасите. Онова, което видя, бяха оставащите консервирани храни, половин дузина пълни бутилки минерална вода, още толкова празни, синия брезент. Не забеляза телефона си. Нито лоста за гуми. Да не би да беше под брезента? А ако го нямаше, тогава къде беше? Какво е направил с него?

— Намери ли ги? — попита той.

— Да. — Тя бръкна в багажника за шалове. Извади един от опаковката и върна останалите обратно.

Като се стараеше да не бърза, тръгна към дъното на сградата.

— Ако оставиш лампата да свети още няколко минути, ще се върна и ще използвам...

— Джорди.

— Какво?

— Защо си се разбързала?

— Мокра съм.

— Спри.

— Какво?

— Казах: спри!

Тя се обърна рязко:

— Защо?

Той тръгна към нея, дясната му ръка стоеше плътно отстрани до бедрото.

— Това ли е, което търсиш? — Той вдигна ръка. Сърцето ѝ спря в очакване да види пистолета в дланта му.

Не стрелата.

Тя рязко си пое дъх.

Със спираща дъха бързина той вдигна дясното си коляно и я счупи, хвърляйки двете парчета на пода.

Джорди извика и се завъртя, изтичвайки в дъното на сградата.

Той я последва.

— Чудех се какво е привлякло интереса ти тук. Открих го, докато ти беше навън.

Когато се изравни с празната бутилка, стояща на едната от двете полички, тя практически се хвърли към стената.

— Наистина ли мислеше...

Тя се отпусна на ръце и колене и изпълзя на няколко крачки.

— ... че няма да разбере, че кроиш нещо?

В ръцете ѝ се забиваха тресчици, докато тя сляпо опипваше грубата дървена стена.

Той се наведе. Тя обърна лице към него, притискайки се в стената, с ръце зад гърба.

— Безполезно е — каза той. — Намерих тайното ти оръжие. Какво планираше да правиш с тази стрела? Да сложиш нова тетива на лъка и да ме простреляш?

Сълзи изпълниха очите ѝ. Тя трепереше от страх.

— Хайде. Стани. — Той сложи ръце на раменете ѝ и се опита да я вдигне на крака, но тя се съпротивляваше.

Лицето му се превърна в размазано петно заради сълзите в очите ѝ. Но продължаваше да вижда ясно белега, тръгващ от тила му, и устните, които изглеждаха толкова непреклонни, но целуваха със забележителна страст.

Видя също така шока, който вкамени чертите му, когато тя замахна с ръка към гърдния му кош.

Взираха се един в друг няколко секунди, след това се раздвижиха едновременно, той отстъпи няколко крачки и се приземи по задник. Тя притисна ръце към устата си, за да спре ужасения вик от това, което бе направила.

Той продължи да я гледа смаяно, след това наведе глава към счупената перка на извънбордовия двигател, стърчаща от корема му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шоу изруга грубо и вдигна очи към Джорди, която продължи да стои с притиснати към устата ръце още няколко секунди, след което се стрелна към него.

— Разкарай се от мен, по дяволите. — Той се опита да извика, но гласът му вече изтъняваше.

Тя бръкна под ризата му и измъкна пистолета от кобура. Той притискаше раната си с две ръце, така че я остави да вземе оръжието без съпротива. Държейки го с треперещи ръце, тя го вдигна към него.

— Не мърдай, или ще те застрелям.

— Не и с това, няма да можеш. — Като съскаше от болка, той се надигна до седнало положение. Усети капчиците пот, които избиваха по челото му. Всеки друг път неопитното ѝ боравене с оръжието би го изнервило. Сега стисна зъби от агонията в корема и каза: — Извадих патроните.

Тя спря да размахва пистолета и зяпна:

— Какво?

— Предпазна мярка. Беше започнала да се интересуваш прекалено много от него.

— Къде са патроните?

— Скрих ги.

— Къде?

Игнорирайки я, той визуализира картата на анатомичните органи и се опита да си спомни кои от тях — ако бъдат прободени — биха предизвикали кръвоизлив. Счупената перка стърчеше през ризата му под последното ребро отляво. Трябва да беше пропуснала панкреаса, черния дроб и стомаха, всички от които се намираха твърде високо и в средата. Левият бъбрек? Прекалено високо и назад. Голямото черво? Вероятно. Ако извадеше късмет, острието щеше да е минало далеч и да го е пропуснало.

В най-лошия случай бе засегнало онази голяма артерия... как, по дяволите, се наричаше... която минаваше през корема и се спускаше

надолу в слабините и после по бедрото. Ако този главен кръвоносен съд се е отворил или е засегнат, Шоу Кинард нямаше да е повече проблем за Джорди Бенет. Времето, което му оставаше, щеше да зависи от размера на раната.

Той изпсува отново.

— Може и да нямаш нужда от патрони.

Тя го остави и изтича до колата. Чу я да рови в багажника, после да ругае, докато се опитва да включи фенерчето.

— По дяволите! Да не си извадил батериите? Къде са? Скрил ли си ги?

— Докато ти спеше.

Тя се върна, коленичи до него и бръкна в джоба на дънките му. Празен. Прехвърли се на другия, където откри джобното му ножче и телефона на Мики. Хвърли ножа далече от Шоу, интересуваше я само телефонът. Но когато се опита да го включи и осъзна, че не работи, се обърна и свали задната му част, както го бе виждала да прави няколко пъти. Установи, че е празен.

— Къде е батерията? — Беше ужасена.

Той поклати глава.

— Луд ли си? Кажи ми! Трябва да се обадя на 911.

Клатейки глава, от което само му се зави свят, той не отговори.

— Ако не получиш помощ, може да умреш.

— Не искаше ли точно това?

— Не! Не исках да те убия. Исках само да ти попреча да ме убиеш.

— А аз исках само ти да ме помолиш хубаво, вместо да ме намушкаш... ох, по дяволите... боли.

Тя хвана брадичката му и обърна главата му към себе си.

— Кажи ми къде скри батерията за телефона.

Той се дръпна рязко.

— Донеси ми вода и останалите шалове.

Тя го погледна смаяно, но отиде до колата и след минута се върна с това, което беше поискал. Той успя да се задържи седнал, макар и приведен. Взе водата от нея, развинти капачката и изля водата върху металното парче, което беше приковало ризата към торса му. Тя наблюдаваше с ужас как го хваща с пръстите на двете си ръце.

— Какво правиш?

Той примига, за да прогони потта от очите си.

— Дръпни се. Ако си прерязала артерия, ще те изпръска.

— Ще го извадиш?!

— Има още няколко от тези шалове. Щом острието излезе...

— Не можеш да го направиш!

— Няма да чакам.

Беше рисковано както да го извади, така и да не го направи. Защото то можеше да играе ролята на тапа, предотвратяваща сериозен кръвоизлив. Но ако проклетото нещо беше ръждясало и мръсно, както останалата част от двигателя, и го оставеше там, можеше да умре от инфекция или тетанус, и нямаше да е нито лесно, нито бързо. Ако умреше в гейзер от артериална кръв, поне нямаше да продължи много дълго.

— Моля те — произнесе тя с пресекващ глас. — Нека се обадя...

Преди да успее да го убеди, той опипа стърчащото от тялото му парче, проверявайки колко здраво и дълбоко е забито, от което едва не припадна. Вдиша дълбоко няколко пъти, стегна се вътрешно и дръпна с всички сили. Назъбеният метал проряза плътта му, докато излизаше. По корема му плисна топла кръв.

Хиляди шумни, пляскащи крила нахлуха към него, закривайки полезрението му. В ушите му зазвъняха камбани. Кожата му стана хлъзгава от пот. Стомахът му се надигна, изпълвайки гърлото му със смъдяща жлъчка. Той загуби битката с гравитацията и падна по гръб, пазейки лявата си страна. Смътно осъзна, че Джорди разкопчава ризата му, след това се навежда над него и запущва раната с парцали от шала.

— Джорди?

Не беше сигурен дали произнася името ѝ, или само го мисли.

Но сигурно го беше произнесъл, защото тя отвърна рязко:

— Какво?

— Защо...

— Млъкни, заета съм.

— Защо...

— Не говори.

— Защо не бягаш към шосето?

Тя прекъсна онова, което правеше, и го погледна. От изражението ѝ можеше да се съди, че тази идея дори не ѝ е хрумнала.

Смущението ѝ трая само няколко секунди, преди да стисне челюсти и да каже дрезгаво:

— Вали. — След това се наведе и поднови усилията си да спре кръвоизлива.

* * *

Тя намери няколко батерии в най-долното отделение на багажника, където се съхранява резервната гума. Сложи ги във фенерчето. Светлината ѝ помогна да претърси основно колата — жабката, седалките, надникна дори под капака. Но търсенето не даде резултат. Светлината от тавана отслабваше все повече с изтощаването на акумулатора и тя побърза да затвори вратата и багажника, но не и преди да изнесе всичко, което смяташе, че може да е от полза за спасяването живота на Шоу.

Занесе брезента до мястото, където той лежеше. Беше в съзнание, защото когато го освети с фенерчето, той изръмжа и ѝ каза да загаси проклетото нещо.

— Мислиш ли, че можеш да се преместиш върху него?

Той го погледна, после премести очи към нея и завъртя глава.

— Този под е мръсен.

— Брезентът също.

— Разтворих го с чистата страна нагоре.

Той изпуктя.

— Сякаш има значение. — Посочи немощно към окървавеното метално парче, с което го бе пробола, и което сега лежеше на пода до него. — Това нещо има достатъчно бактерии да убие слон.

— Тогава ми позволи да се обадя на 911.

— Не.

— Искаш да умреш?

Той я изгледа сурово, след това направи усилие да се прехвърли върху брезента. Стисна зъби и изръмжа от болка.

— Чакай, нека ти помогна. — Тя застана отстрани и пъкна едната си ръка под рамото му, а другата под кръста. — Ще те поддържам отгоре, докато използваш краката...

— Просто го направи.

Това отне три опита, което сигурно бе агонизиращо за него, но накрая все пак успяха. Когато той се отпусна, плуваше в пот, а устните му бяха толкова плътно стиснати, че очертанията им бяха побелели.

Възможно най-внимателно тя започна да отлепя напоените с кръв шалове от раната и когато свали и последния, преглътна мъчително. Отворената рана беше дълга петнайсетина сантиметра и сантиметър и половина в най-широката си част. Плътта вътре изглеждаше болезнено червена.

Той се надигна на лакът, за да прецени пораженията. Хвърли един поглед и легна отново.

— Лошо за теб. Не си уцелила артерията.

— Откъде знаеш?

— Защото знам как да убия човек.

Въпреки че бе пропуснала главния съд, раната бързо се пълнеше с кръв. Тя притисна друго сгънато парче към нея. Той изруга, после стисна толкова здраво челюстта си, че костта се открои. Тя хвана ръката му и я постави върху платата.

— Притискай тук.

През това време отиде да вземе ножа и го отвори, след това го изплакна с вода от бутилката. Бяха останали само три шала. Наряза ги на ивици.

— Какво правиш?

Тя се зае да връзва краищата на ивиците. Когато приключи, стегна здраво възлите и измери дължината на лентата, която се беше получила, срещу кръста му.

— Това ще те направи да изглеждаш по-слаб. Стани.

Той явно разбра каква ѝ беше идеята. Вдигна бедрата си достатъчно високо, за да провере тя края на лентата под гърба му. Стегна я здраво и завърза двата края над сгънатото парче плат, притискащо раната.

— Това е най-доброто, което мога да направя, докато ми позволиш да се обадя на 911.

Той затвори очи и задиша с усилие през ноздрите си, сякаш да отблъсне прииждащите вълни на болка.

— Ето. Пий — отвори тя една бутилка.

Шоу повдигна глава да отпие няколко глътки, но тя наклони бутилката прекалено много и водата покапа от ъгълчетата на устните

му. Без да мисли, тя избърса капките от наболата му брада, сърповидния белег и накрая от шията.

— Благодаря.

— Пак заповядай. — Тя седна на петите си. — Шоу...

— Забрави за това.

— Не знаеш какво щях да ти кажа.

Очите му останаха затворени.

— Но това е първият път, в който се обръщаш към мен по име, така че съм сигурен, че това, което ще кажеш, няма да ми хареса.

— Позволи ми да се обадя за помощ.

Той само поклати глава.

— Моля те.

— Изключи фенерчето.

— Не.

Той отвори очи.

— Изтощаваш батериите... а те са единствените, които имам.

— Разбира се.

Той въздъхна.

— Кълна се.

Той изглеждаше така, сякаш щеше да припадне. Беше му трудно да държи очите си отворени и фокусирани. Речта му беше бавна, сякаш трябваше да търси всяка дума. А да запомни мисълта си изглеждаше все по-трудно.

— Изключи фенерчето — помоли я отново.

Тъй като не бе намерила допълнително батерии в колата, реши, че той може би казва истината. Затова угаси светлината и те потънаха в мрак.

Известно време мълчаха. След това той промърмори:

— Ако припадна ще избягаш ли?

— Честно ли? Не съм решила.

— Бедната Джорди Бенет. Вечно разкъсвана между морал и себелюбие.

— Може би трябва да стана повече като теб?

— Аморална, имаш предвид.

— Ако беше аморален, щях да съм мъртва.

— Алчността те държи жива, не морала. — Той се размърда и простена. След малко каза: — Ако изгубя съзнание, ще преобърнеш ли

това място с главата надолу, за да търсиш ключовете за колата?

— Вероятно. Както и телефона си. Какво направи с телефона ми?

— Тайна. Кога откри тази проклета перка?

— Докато се миех.

— Не трябваше да съм толкова мил към теб.

— Беше забита между две дъски в стената. Не можах да я измъкна, докато ти броеше. Наложих се да я оставя там.

— Когато открих стрелата...

— Не я бях видяла, докато ти не я счупи в коляното си.

— Мислех, че съм те разкрил.

— Аз също. Знаех, че имам само един шанс да стигна до тази счупена перка.

— И я взе.

— Да.

— Беше смело. Но помни... ако някога попаднеш в подобна ситуация...

Когато гласът му секна, тя го подкани:

— Какво?

— Гледай да го довършиш наведнъж.

— Ще го имам предвид.

Брезентът под него прошумоля, когато той се раздвижи неспокойно; след това се отпусна неподвижен и мълчалив за известно време.

— Ти... ти...

Тя се наведе по-близо към него.

— Да?

— Можеше да ме убиеш сто пъти досега. Какво те възпира?

— Казах ти, че не съм искала да умреш.

— Заради целувката?

— Целувката?

— Помниш я. Адски секси, нали? Когато вдигнахме от нула до сто за секунда и половина?

— Не си спомням такова нещо.

— Да, бе!

— Просто не исках да умираш, това е.

— Добре, добре. Благодаря.

Той опипа тъмнината, докато намери лявата ѝ ръка, придърпа я към себе си и я сложи на гърдите си. Кожата му беше гореща, косъмчетата меки. Гръдният му кош се издигаше и спускаше бързо и неравномерно. Той разтърка дланта ѝ и я премести леко надясно, към ранената страна.

— Но в случай... в случай че промениш мнението си...

Тя осъзна прекалено късно какво правеше той. Щракна пластмасовите белезници около нейната ръка и дясната си китка. Тя изпъшка възмутено, ядосваше се главно на себе си, че е била надхитрена толкова лесно със сладки приказки. Дръпна силно ръката си, знаейки, че това ще му причини болка. Тогава си спомни за ножа. Беше го оставила на пода, след като нарязва шала на ивици. Започна да опипва наоколо със свободната си ръка.

Но той я изпревари и в това.

— В задния ми джоб е — каза той, — където бяха белезниците. Беше лекомислено да го оставяш наблизко, след като го използва.

— Опитвах се да те спася да не умреш от кръвоизлив!

— Ако умра, ще можеш да ме претърколиш, да измъкнеш ножа и да се освободиш. Но единственият начин да стигнеш до него, е да съм мъртъв.

— Моля те не прави това. Не мога да ти помогна, ако не мога да се движа.

— Точно сега можеш да ми помогнеш като лежиш неподвижно и кротко.

— Бъди разумен, Шоу. Всичко свърши. Имаш сериозна, вероятно смъртоносна рана. Няма начин да знаем степента на вътрешните поражения. — Тя продължи в този дух известно време като молеше и спореше с него, преди да осъзнае, че той не ѝ отвърща.

* * *

Когато Шоу се събуди, дъждът трополеше по ламаринения покрив като душ от лагерни сачми. Но това, което го събуди, беше болката. Джорди беше сложила фенерчето на равнището на кръста му, лъчът падаше точно върху раната. Тя опипваше областта около нея.

— Би ли спряла, ако обичаш. Адски боли.

Челото ѝ се намръщи.

— Шоу, изслушай ме, ти си...

— Колко е часът? — Той сгъна лявата си ръка и присви очи срещу циферблата на часовника си. Утрото не беше много далеч и затова тъмнината не беше абсолютно черна, а тъмносива. Нямахме да има изгрев, обаче. Не и ако продължаваше да се лее дъжд.

— Избистри ли се главата ти? — попита Джорди.

Той я погледна и кимна.

— Раната изглежда зле. Инфектирала се е.

Въпреки че трябваше да стисне челюсти, за да не изпъшка, той се опита да провери сам. Джорди беше развързала импровизираната превръзка и свалила прогизналите от кръв парцали, разкривайки разкъсаната, отворена плът. Мястото около раната беше започнало да се подува и зачервява.

— Ти гориш — каза тя.

Да, той усещаше, че има температура. Кожата му беше болезнена и напрегната; очите го смъдяха; мъчеше го жажда.

— Подай ми водата.

Тя се пресегна с дясната си ръка, тъй като лявата беше вързана към неговата. Докато надигаше бутилката, той спря по средата.

— Какво беше това?

— Кое? — Тя проследи посоката на погледа му към вратата. — Светкавица. Продължава да се святка от поне един час. Шоу, трябва да се откажеш. Пусни ме. Каж ми къде е батерията на телефона. Или ключовете за колата. Ще те откарам...

— Ш-ш-шт!

— Не ми шъткай. Трябва да...

Той я дръпна надолу към себе си и почти се претърколи върху нея, за да може да стигне фенерчето с лявата си ръка. Изключи го.

— Какво правиш? — Тя се опита да го отхвърли от себе си, но той остана прикован към нея, прехвърлил лявото си бедро през нейните. Трескавите му очи се стрелнаха към вратата и уловиха друга блещукаща светлина, но трополенето над шумотевицата на дъжда по покрива не беше гръмотевица.

— Шоу...

— Пази тишина!

— Пусни ме да стана.

Вместо това той притисна ръка към устата ѝ.

— Кола — произнесе той. — Ако кажеш и една дума, ако само дишаш шумно, който е в нея вероятно ще умре. Кръвта му ще тежи на твоята съвест. Разбра ли?

Тя се поколеба само за секунда, след това поклати глава, доколкото възпиращата му ръка позволяваше.

Той свали дланта си от устата ѝ и примига, за да не припадне от болка, докато се мъчеше да седне. Повдигна дясното си коляно нагоре и със свободната си лява ръка се пресегна под твърдия ръб на дънките в ботуша си, откъдето извади полуавтоматичната берета.

Когато Джорди видя джобния пистолет, ахна.

— Кой килър носи само едно оръжие?

— Този зареден ли е?

— Винаги.

Фаровете, които бе видял да се приближават, прорязаха една арка през фасадата на сградата, след това останаха неподвижни, но включени. Дълго време не се случи нищо. Което подсказваше на Шоу, че това е ченге. Любопитният човек нямаше да е чак толкова предпазлив. Виж, едно ченге щеше да действа другояче — то щеше да иска първо да установи местоположението му, преди да тръгне да изследва по-нататък.

До него Джорди стоеше свита и също беше заковала очи в отворената врата.

Шоу се напрегна да долови звуци от отваряне на врата, приближаващи се стъпки, но шумът от дъжда, биещ по покрива, удавяше всичко друго. Накрая един глас с очевиден луизиански акцент извика:

— Аз съм полицаи Клинт Мороу от шерифския офис на окръг Терабън. Идентифицирайте се, моля.

Джорди трепереше до Шоу, но не се обади.

— Знам, че сте вътре — каза полицаят. — Един рибар е видял фенерчето да светва и да изгасва.

Шоу погледна Джорди укорително, но тя не му обърна внимание, беше вперила очи във вратата.

Тя бавно се отвори, изскърцването на пантите се чу ясно въпреки дъжда. В отвора се появи един наведен мъж с изваден пистолет,

очертан срещу светлината на фаровете — висок силует с каубойска шапка. Той направи крачка навътре, но Шоу заповяда:

— Стой далеч!

Мъжът се закова.

— Шоу Кинард?

— Удоволствието е изцяло мое. Имаш ли семейство, полицай Мороу?

— Какво?

— Чу ме. Ако искаш да видиш любимите си хора още веднъж, махни се. Иначе ще те застрелям.

— Но тогава бих видял откъде се святка и ще те застрелям аз.

— Не, няма. Защото може да уцелиш Джорди Бенет, която е закопчана за мен.

Полицаят се поколеба, след което се дръпна.

— Госпожице Бенет — извика той отвън, — добре ли сте?

— Да. Но... но съм закопчана с белезници към него, а той има оръжие и...

— Достатъчно! — прекъсна я Шоу.

— Трябва ни линейка! — извика тя.

— Кой е ранен? — попита полицаят.

— Да не си казала и дума! — За да подчертае, той дръпна белезниците. Представи си как полицаят говори тихо, но настойчиво в микрофона, закрепен към рамото му, уведомявайки дежурния диспечер за заложническата ситуация, и искайки подкрепление и спешна помощ.

— Бива си го ченгето — призна Шоу, макар и с неохота. — Отне му по-малко от трите дни, които бях определил.

Джорди го погледна с явна тревога.

— Какво ще правиш?

Той се замисли за миг, като държеше болката, гаденето и припадъка на разстояние с върховно усилие на волята.

— Да ме хванат е едната вероятност. Случва се и на най-добрите. Но да ме правят на глупак е нещо съвсем друго.

Той бързо обви с лявата си ръка врата ѝ и дръпна лицето ѝ към своето, притискайки чело в нейното.

— Отказах два милиона долара плюс това, което си фантазирах, че ще е най-страхотното чукане, с надеждата, че ще ме заведеш при

брат си и неговите трийсет милиона. Сега ми кажи. Би ли направила това *някога*?

— Не мога. — Тя наклони глава назад, така че да може да погледне право в очите му. — Не знам къде е Джош. Нито парите. Нито Панела. Не знам нищо. Никога не съм знаела.

Останаха така известно време, след което той потисна огорчения си смях и издърпа ръката си иззад тила ѝ.

— Мороу! Готов ли си за преговори?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Агент Уайли и Хикъм се пораздрусаха доста с хеликоптера до Ню Орлиънс. Марша нямаше да се зарадва да разбере, че са летели по време на светкавиците и силния вятър. Самият Джо изпита облекчение, когато кацнаха на летището.

Оттам тръгнаха право към офиса, където Джо остави телефона си на един техник, който го замени с друг, на който да бъдат препращани обажданията от Джо. Специалните агенти щяха да се опитат да определят местонахождението му, използвайки обаждането му до телефона на Джо, макар че Джо не се надяваше много да успеят. Самият той бе звънял няколко пъти на непознатия номер, след като Джош затвори, но така и никой не му отговори.

— Сигурно е извадил батериите и SIM картата веднага, след края на разговора — каза Джо на Хик, когато спряха колите си една до друга на паркинга.

— Откъде е намерил телефон? Кога?

— Откъде? Отвсякъде. Кога? Един Господ знае — промърмори Джо. — Може да го е държал скрит някъде през цялото време. Може да има дузина. И безкрайно количество SIM карти на разположение.

— Звучеше изплашен, обаче.

— Ами, би трябвало да е. Ако се самозалъгва, че Панела с готовност ще сложи пепел на миналото, значи е глупак.

— Не мисля, че е глупак.

— Нито пък аз. Въпреки цялата си арогантност, той беше изплашен. Защо иначе ще даде информацията, която ни даде?

— Мислиш, че е истина?

Джо разтърка врата си.

— Не знам. Но... — Той прекъсна, когато телефонът иззвъня. Грабна го веднага, мислейки, че може би е Бенет. Но след като видя дисплея, каза на Хик: — Мороу. — И се приготви за лоши новини. Може би са намерили Джорди? Или онова, което е останало от нея?

— Здравсти, Мороу. — Той слуша няколко секунди, след това започна да ръкомаха бясно на Хик към шофьорската седалка на колата, произнасяйки в телефона: — Тръгваме веднага.

* * *

Макар че щеше да е най-удобно да вземат хеликоптера обратно, Джо не искаше да кара пилота да рискува да лети в това време. Така че трябваше да шофират, а това беше като да се движат под вода. Чистачките на предното стъкло се бореха безрезултатно срещу водопада.

На час и половина от Ню Орлиънс Хик се беше навел над волана и го стискаше с две ръце.

— Има ли черен еквивалент на „кокалчетата на пръстите му побеляха от стискане“? — попита Джо.

Без да откъсва очи от пътя, Хик се усмихна.

— Не знам, но е подходящо.

— Скоро би трябвало да има изход от магистралата.

Доколкото Мороу знаеше, не съществуваше физически адрес за подобната на хамбар постройка, в която Шоу Кинард държеше Джорди. Но той бе дал на Джо най-близката пресечка на магистралата, която Хик намери с джипиеса.

Сега, след като завиха по селския път, Хик каза:

— Тук трябва да е.

Предупредителните светлини на няколко полицейски коли проблясваха през дъжда. Някои от колите бяха паркирани една зад друга по дължината на банкета, една стоеше напречно в средата на пътя. Един моторизиран щатски полицай, облечен в дъждобран, слезе от пасажерското място и се приближи, когато Хик спря и смъкна стъклото на прозореца.

Цял водопад от дъжд се изля от периферията на шапката на полицая, когато той наведе глава и надникна в купето.

— Агент Уайли?

— Аз съм Уайли. А това е агент Хикъм.

Мъжът се представи и премина направо към въпроса:

— Сградата е на около половин миля нагоре по пътя, който от дъжда е силно разкалян.

— Това ли е единственият път?

— Да, сър. Свършва до сградата, зад нея са мочурища.

— Не знаем дали той има кола, но трябва да допуснем. Ако ни избяга по някакъв начин...

— Ще трябва да мине покрай всички нас тук, а това няма как да се случи.

Джо хареса увереността на полицая.

— Не знаем с какъв арсенал разполага, затова бъдете внимателни.

— Вие също.

Той се отдалечи и направи знак на шофьора, паркирал странично мотоциклета, да го изтегли напред. След като минаха покрай барикадата от коли, Хик последва фаровете на мотоциклета, и зави наляво.

Пътят беше пълна каша. Затъваха и се хлъзгаха в продължение на половин миля, докато стигнаха до един изкоп, готов всеки миг да прелее. Отвъд него се издигаше постройка, описана от Мороу като кръстоска между плевня и гараж на стероиди.

Пред нея бяха паркирани полицейски коли, няколко служебни джипа и две линейки. Хората бяха във водонепромокаеми облекла и беше трудно да се определи от коя служба са. Успокоителното беше, че са много.

Когато Хик спря колата на пътя, свързващ двете страни на преливащия канал, един от полицаите се отдели от останалите и тръгна към тях. Беше Мороу. Под периферията на шапката лицето му беше изморено и напрегнато.

Джо му направи знак да влезе при тях в колата и го попита дали има някакво развитие на ситуацията след последния им разговор.

— Нищо.

— Значи не знаем със сигурност дали е жива?

— Беше, когато дойдох тук. Последното нещо, което Кинард каза, беше, че ще се предаде единствено на теб. След като постави това условие, отвътре повече не се чу нищо, освен тишина. Опитах се няколко пъти да го заговоря. Нея също. Никакъв звук. Но ако я е убил, не е използвал оръжие. Нямахме никакви изстрели.

— Тя не ти ли каза защо е необходима линейка?

— Не. Попитах кой от тях е ранен. Не получих отговор. Предполагам, че кучият син е говорел сериозно, когато каза, че няма да преговаря с никого, освен с теб.

Джо огледа тежката сграда и прокара ръка по лицето си.

— Окей. Време е за шоу. Подай ми онази мушама, ако обичаш.

Мороу я взе от задната седалка и му я подаде.

— Ако мислиш да влезеш вътре сам, помисли отново — каза Хик.

— Това е, което иска Шоу.

— По дяволите какво иска. Ти разследваш фондов измамник и други такива мошеници. Това е работа за каубоите.

— Които той се кълне, че ще застреля един по един, ако щурмуват мястото — каза Мороу.

— Докато не го убият — възрази Хик.

— Или той не убие нея.

Думите на Джо паднаха като тухли и разбиха аргумента на Хик. Той изруга под нос и се обърна към Мороу:

— Сигурен ли си, че няма друг начин за влизане и излизане?

— Освен ако няма тунел под земята, но нали знаете, ако се изкопае дупка в Луизиана, тя се напълва веднага с вода, така че не ми се вярва да съществува тунел. Рискът е прекалено висок да се опита да мине през покрива в това време. Няма други врати, моите хора провериха стените от външната страна дъска по дъска. Дървените трупи не са достатъчно изгнили, за да ги разбием и влезем, без да го предупредим.

Полицаят посочи с брадичка към фасадата на сградата.

— Тази врата е единственият достъп. Стои открехната, откакто излязох оттам. Помислих си, че той може да се покаже и да хвърли един поглед. Но ако го е направил, не сме видели. Вътре няма никакво движение.

Хик издиша раздражено и погледна Джо. Джо му се усмихна вяло.

— Нося бронезилетка.

— Той стреля в главата.

Другите двама не казаха нищо, за да го опровергаят.

— Ами, ще трябва да я измъкнем оттам. — Без повече приказки той провери пистолета си, пъкна го в кобура, след което надяна мушамата си.

След като с Хик взеха мерки да се защитят от пороя, доколкото е възможно, тримата излязоха и тръгнаха към сградата, използвайки паркираните коли като прикритие. Тъй като колата на Мороу се намираше по-близо до вратата, те се приведоха зад нея.

Хик сложи един патрон в пистолета си.

— Само за ваша информация: той ви убива — аз го пращам в ада.

С цялата сериозност Джо каза:

— Оценявам го. Благодаря.

— След това аз се премествам при Марша.

— Това определено ми дава мотив да живея — отвърна му Джо.

— Но скапаният ти гардероб отива директно за благотворителност.

Мороу беше взел мегафон от колата си. Той отиде приведен до мястото, където бяха прикленали, и го подаде на Джо.

Джо взе мегафона и се обърна към Хик:

— Имаш ли светец покровител, на когото се молиш редовно?

— Няколко.

— Сега моментът би бил подходящ.

— Освен това леля ми по майчина линия се занимава любителски с вуду магии.

Джо мрачно промърмори:

— Още по-добре.

* * *

Шоу знаеше за струпването извън вратата, но нито той, нито Джорди бяха забелязали пристигането на други коли, новите гласове, светлините, периодически прорязващи входа и проникващи през дупките и пукнатините в стените.

Той беше чул мъжете да се щурат наоколо, търсейки начин за влизане или възможен изход за бягство за него. Губеха си времето. Такъв нямаше.

Наближаваха два часа, откакто полицаят бе дошъл, а времето се превръщаше във важен фактор. Шоу съзнаваше, че тялото му е заразено. Няколко пъти Джорди го бе молила да не чакат идването на агента от ФБР, а да се предаде на офицерите, които са тук, да позволи на парамедиците да вземат мерки, преди да го транспортират до най-близката болница.

Това беше примамливо предложение, но той не се реши.

— Ще изчакаме.

От двайсет минути лежеше замаян и изтощен. Джорди седеше до него със сгънати колене, подпряла чело върху тях, напълно отчаяна.

Той си помисли как изглеждаше в онзи съмнителен бар. Поразително. Когато за пръв път я беше погледнал отблизо, стомахът му се беше свил и си бе помислил, обзет от желание: „Мамка му!“

Разбира се саецът в него веднага си я бе представил гола.

Но неговата по-безпристрастна, професионална страна се включи също и регистрира подробностите на мишената му: небрежното, но елегантно облекло, лакираните в бледо нокти, тъмната, свободно пусната копринена коса, меките устни, подчертани единствено от прозрачен балсам. Всичко това му подсказваше, че тя е добре поддържана, но не се разкрасява. Класа без суета.

Умно поведение, предпазлива, но овладяна. Хладнокръвна.

В контраст, дрехите ѝ сега бяха пропити с кръв. Имаше черно под ноктите, някои от които се бяха счупили, докато се беше опитвала да откърти перката. Косата ѝ беше изгубила блясъка си и беше събрана в небрежна опашка, устните ѝ бяха сухи и стиснати в черта.

Той я беше докарал до това. Нямахте две мнения: той беше негодник.

Тя се размърда, вдигна глава и го погледна. Вече не беше овладяна и хладнокръвна, изглеждаше отчаяна и объркана.

— Няма да убиеш никой друг, нали?

— Зависи от това как върви.

Тя подсмъркна. Дотогава не беше осъзнал, че плаче. За първи път, откакто Мики беше прострелян смъртоносно пред нея, тя лееше сълзи, но го правеше толкова тихо и с възхитително достойнство.

— Не искам някой друг да умре заради мен — каза тя. — Моля те. Не ми го причинявай. Обещай.

Той задържа погледа ѝ няколко секунди, после затвори очи.

— Без обещания, Джорди.

Тя издаде едва доловим хълцащ звук, но не каза нищо повече и сведе отново глава върху коленете си.

— Знаеш ли за какво продължавам да мисля? — попита той. — За Панела.

— Какво за него?

— Обзалагам се, че е бесен, чудейки се дали вече си мъртва. Сигурно е очаквал да му се обадя отново минути след приключване на последния ни разговор, да му кажа, че си история и да го попитам как да си прибера парите. Сигурно вече е обезумял. Не обича да му се противоречи.

— Да. Не обича.

— Хм. Казваш го, сякаш го знаеш със сигурност.

Тя не отговори. Шоу вдигна дясната си ръка, тази, която бе закопчана към нейната. Нейната остана отпусната, когато той леко подръпна един кичур, измъкнат от шала, стягащ опашката ѝ. Продължи да го дърпа, докато тя не обърна глава отново към него.

— Сблъсквала си се с войнствената му страна? Как стана? Какво си направила?

— Отхвърлих го.

— Виждал съм негови снимки. Не изглежда зле. Всъщност, Мики казваше, че бил хубавец.

— Само външно.

— Значи наистина мислиш, че е привлекателен?

— Признавам, че е красив, но не го харесвам много и не съм го крила.

— Аха.

През цялото това време той разсеяно си играеше с косата ѝ. Тя я дръпна.

— Не казвай „аха“, сякаш знаеш за какво говоря. Не знаеш.

— Мога да направя няколко предположения. Първо: Панела се е отнасял към Джош като към лакей. Кое то те е засегнало.

— Вярно е. Те трябваше да бъдат равностойни партньори, но „Панела Инвестмънс Груп“ търпеше само едно име и въпросът кой ще е лидерът не стоеше. Панела разчиташе на съобразителността на Джош. Без нея той нямаше да може да прави сметките си толкова дълго, колкото го правеше. Но третираше Джош като изтривалка, а

Джош му позволяваше. Правеше каквото му се казва и рядко противоречеше на Панела. Не можех да понасям това. Но техните служебни отношения си бяха между тях двамата. Аз не се месех.

— Така ли?

— Да.

— Съмнявам се. Искаш ли да знаеш защо? Защото Панела изглежда ти е бил обиден точно толкова, колкото е презирал брат ти. — Той я изчака да направи коментар и когато такъв не последва, я попита дали е така.

— Между нас не е имало обич.

— Хм. Интересен подбор на думи. Питах Мики какви са били отношенията ти с Панела. Той ми отвърна, че не смята, че си имала такива. Че си била просто най-близкият родственик на Джош и по тази причина — заложник в отношенията им. И това било всичко.

— Ето че знаеш.

— Не, не мисля. В моя опит ако мъж иска една жена мъртва срещу порядъчната сума от два милиона, причината му обикновено включва дейности, които във филмите се отбелязват с червена точка. — Това, което мисля... и ми кажи, ако се доближавам...

— Просто спри, става ли?

— Панела те е желал.

Тя нито потвърди, нито отрече.

— А ти си го отрязала.

Тя не отговори.

— Което го е засегнало и още ти е обиден. Но трябва да е изпитал някакво удовлетворение, прогонвайки гаджето ти.

Реакцията ѝ беше бърза и гневна.

— Какво знаеш за това?

Той сви леко рамене.

— Мики обичаше да клюкарства, а имахме време за убиване.

— Докато сте ме следили из цял Тобаяс?

— Какво стана с гаджето? Панела беше по-добър от него?

— Не. Никога не е имало никакво, дори слабо романтично чувство между Панела и мен. И от двете страни.

— Тогава защо не продължавате да сте заедно с гаджето ти?

— Какво значение има?

— Може би няма. Но ми е интересно. — Той кимна към вратата.
— Аз съм мъж, който е тръгнал към бесилото.

— В такъв случай човек предполага, че ще искаш да говориш за нещо друго. За безсмъртната си душа, например.

— Няма смисъл. Никакво говорене няма да промени това. Освен това искам да говорим за това.

— Аз не искам.

— Какво стана с...

— Ожени се.

Раздразнителният отговор ги накара да млъкнат за миг. След това с малко по-спокоен тон тя повтори:

— Ожени се. В катедралата „Сейнт Луис“. С всички екстри. Съюзът на две семейства с корени, дълбоко прорасли в нюорлианското общество.

Вглеждайки се в нея внимателно, той каза:

— Горчиво хапче?

Тя се усмихна мрачно.

— Не. Не тая лоши чувства към Джаксън. Той е добър човек. Прекалено добър, за да се забърка в скандал.

— В скандала, който се е разразил заради това, че брат ти е престъпник.

— Джаксън и семейството му не можеха да бъдат свързвани с нещо толкова отвратително. Те са влиятелни във финансовия бизнес. Високо ценени и уважавани за тяхната почтеност. Членове на борда на голяма банка. Всъщност с Джаксън така се запознахме. Той отговаряше за банковата организация на фестивала Марди Гра и ангажира „Екстраваганза“ за планирането. Двамата работихме рамо до рамо и бях поканена като негова дама за случая. Партито премина с голям успех, както и срещата. Бяхме заедно повече от две години. След това се разчу за злоупотребите на Джош.

— И внезапно си опозорила доброто име на Джаксън. Джаксън си е бил камшика.

— По същество, да. — Тя се замисли за миг. — Макар да разбирах защо къса с мен, ме заболя. Сега със задна дата, обаче, осъзнавам, че всичко е станало както е трябвало. Съпругата му е идеална за него. Добра, красива, умна. Никакви намеци за скандали. Няма претенции, освен да председателства социални и

благотворителни събития, и да бъде госпожа Джаксън Теръл. На мен такъв живот щеше да ми писне.

— Не е достатъчно предизвикателство за теб.

— Предполагам. Нямахте да знам как да функционирам във вакуум, без отговорности, без гонене на крайни срокове, успокояване на клиенти и пазарлъци с търговци.

— И безгръбначен брат, когото да защитаваш.

Тя му хвърли опасен поглед и каза хладно:

— Да. Точно така.

Той се върна на предишната тема:

— Харесваш си работата?

Беше му още ядосана и той не знаеше дали ще му отговори, но накрая тя произнесе:

— Обичам я. Имам отличен екип.

— Колко души?

— Осем на пълно работно време. Другите работят само когато има събития. Всички са таланти и трудолюбиви. Не си подвиха опашките и не избягаха, когато Джош влезе в заглавията на вестниците. — Очите ѝ отново плузнаха в сълзи. — Останаха ми предани. Съжалявам адски много, че трябва да преминават през всичко това сега, без да знаят дали съм жива, или мъртва.

— Можеш да обвиниш мен.

— Обвинявам те. — Изражението ѝ стана още по-мрачно. — Ти ми зададе много въпроси. Мога ли и аз да ти задам *един*?

— Можеш. Но не знам дали ще ти отговоря.

— Ако... — Гласът ѝ стана дрезгав от изтощение, тревога, страх и смесица от всякакви други емоции, които той не можеше да изолира и определи, макар да му се искаше да може. — Ако ти най-после беше приел, че не мога да предам Джош, и ако не бях направила това... — Тя кимна към раната. — Ако беше сигурен, че Панела ще ти плати цената, която искаш... — Една сълза се плъзна от ъгълчето на окото ѝ и се спусна надолу към брадичката. — Щеше ли да ме убиеш?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Въпросът ѝ увисна във въздуха между тях. Внезапно името му прогърмя по мегафон и разби тишината, отеквайки в сградата. Той трепна и едва не изгуби съзнание от рефлексивното движение и болката, която то причини. Но лявата му ръка беше стабилна, когато насочи пистолета си към вратата.

— Специален агент Джо Уайли от ФБР. Шоу Кинард?

— Да. Не съм глух. Изключи проклетия мегафон.

След пауза от няколко секунди агентът им заговори отново.

— Добре, викал си ме, ето ме. Влизам.

— Сам и невъоръжен — предупреди Шоу.

— Сам и невъоръжен.

Джорди въздъхна от облекчение.

— Слава богу. — Тя се обърна към Шоу:

— Сега вече можеш да оставиш пистолета.

— Няма никакъв шибан шанс.

— Но той каза...

— Лъже.

В рамката на вратата се появи силует с разперени настрани ръце, разтворени широко пръсти, така че да се вижда, че са празни.

Тя прошепна:

— Виждаш ли? Той държи на думата си.

— Не, според мен не.

— Но...

— Госпожице Бенет? — извика агентът.

Шоу я побутна с лакът:

— Не казвай нищо, докато не го осветиш с фенерчето.

* * *

Джорди погледна Шоу с опасение.

— Защо? Какво се каниш да правиш?

— Освети го с фенерчето.

— За да го видиш и да го простреляш?

— Вече можех да съм го прострелял, и ако го бях направил, щеше да е мъртъв. А сега го освети.

Тя несигурно вдигна фенерчето, включи го и го насочи към агента, който примига срещу яркия лъч, но не се отдръпна.

— Това ли е твоят човек? — попита я Шоу.

— Да.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Добре. Отговори му.

Тя прочисти гърлото си.

— Агент Уайли? Тук съм.

— Добре ли сте?

— Да. Добре съм. Но господин Кинард е сериозно ранен.

— Как така?

— Аз... аз...

Шоу се обади:

— Тя ме прободe в корема.

На Джо Уайли му трябваше малко време, за да го смели.

— Кървиш ли?

— Не много. Но мисля, че вътрешностите ми се пълнят с гной.

— Тогава нямаш други опции, освен да се предадеш доброволно.

— Грешно. Мога да избира да те убия там, където си застанал.

— Направиш ли го, с госпожица Бенет също ще бъдете ликвидирани.

— Поне ще умра, опитвайки.

— Кое то продължава да се равнява на безнадежден изход. — Джо Уайли изчака думите да стигнат до съзнанието му. — Предай се, Кинард. Ще получиш веднага медицинска грижа. Имаш думата ми.

По време на размяната на репликите Джорди държеше светлината на фенерчето върху агента, боейки се от това, което Уайли или Кинард можеха да направят, ако го изключи. Страхуваше се, че тъмнината може да предизвика мигновена реакция, която да завърши с катастрофална стрелба.

Тя погледна малкия, но заплашителен пистолет в ръката на Шоу, след това пламтящите му очи.

— Моля те. — Дори не изрече думата. Беше по-скоро умолително помръдване на устните ѝ и това го убеди.

Той свали оръжието, пое си дълбоко дъх и се отпусна бавно. Като обърна глава, за да приближи лицата им, и говорейки с глас, който само тя можеше да чуе, той каза:

— За да отговоря на въпроса ти: минутата, в която спрях очи върху теб, животът ти беше спасен.

Гърлото ѝ се сви от емоции.

— Значи през цялото време съм била в безопасност от теб?

— В безопасност *от мен*? — Той се усмихна мрачно и поклати глава: — Нито за секунда.

Той задържа погледа ѝ още няколко секунди, после с бързо движение се пресегна зад гърба си, извади ножа от задния си джоб и го отвори.

— Не мърдай. — Разряза с едно движение белезниците, които ги свързваха. — А сега върви.

— Шоу...

— *Върви!*

— Какво ще правиш? — попита тя.

— Исусе! — Той се пресегна за ръката ѝ и пъкна пистолета в нея. — Сега ще се разкараш ли от главата ми, по дяволите?

Тя се поколеба още секунда, след това понечи да стане, но Шоу я хвана за китката.

— Предупреди го, иначе може да те гръмне.

— Агент Уайли — каза тя с треперещ глас. — Излизам. Имам оръжие. Той ми го даде.

— Дръжте го така, че да мога да го виждам!

Шоу пусна ръката ѝ и кимна рязко. Тя отново се поколеба, след това се надигна, извърна се от него и тръгна бавно към вратата, като държеше дясната си ръка далеч от тялото.

С един поглед Джо прецени физическото състояние на жената, идваща към него, и мигновеното му впечатление беше, че е умалена версия на тази Джордан Бенет, която си спомняше от преди месеци.

Тя вървеше несигурно. Когато го доближи, вдигна ръце. Ръцете и дрехите ѝ бяха пропити с кръв. В дясната ѝ ръка се виждаше малък

пистолет.

— Оставете пистолета на пода.

Тя се подчини.

— Ранена ли сте?

— Не.

— Добре. Стойте с вдигнати ръце. — Той завъртя глава към отворената врата зад него. — *Сега*. Хик?

— Тук съм!

— Тя излиза.

Джорди изтича покрай Джо през вратата. Джо остана, където беше, но можеше да чуе как Хик говори с нея тихо и напрегнато. След миг Джо попита тихо през рамо:

— Хик, тя добре ли е?

— Трепери като лист. Замаяна. Иначе е наред.

— Какво казва за него?

— Лошо ранен.

— Въръжен ли е?

— Тя казва, че имал нещо, което звучи като деветмилиметров, но бил празен и той бил скрил патроните. Или поне така й казал.

— Някакви други оръжия?

— Джобен нож. Но според нея не представлява заплаха.

Джо си помисли: *да, но тя не е наемен убиец.*

Той си пое дълбоко дъх няколко пъти, за да се стегне вътрешно и физически за онова, което щеше да се случи в следващите няколко минути, след това извика името на Кинард.

— Започнах да си мисля, че си забравил за мен — каза той от тъмната вътрешност. — Кое отне толкова време?

— Обърни фенерчето, така че да мога да те виждам.

— Не съм въръжен.

— Убеди ме.

Той насочи лъча на фенерчето към себе си. Независимо от това Джо пак едва го различаваше и не вярваше на негодника, че няма да го застреля. Той се пресегна и измъкна пистолета от кобура. Когато тръгна напред, една абсурдна мисъл прекоси ума му: Марша щеше да го убие, ако позволише да го очистят.

Колкото по-навътре влизаше, толкова по-ясно виждаше мъжа върху яркосиния брезент. Седеше под ъгъл от трийсет градуса, свит

надясно, подпрян на ръката си. Лявата му ръка беше притисната към корема.

— Ръцете зад главата! — каза Джо.

Като правеше гримаси, той се поизправи и свали лявата ръка от корема си, както му бе наредено. Кожата върху остриите му скули изглеждаше силно опъната, восъчна и бледа. Потта беше сплъстила кичурите коса върху челото му. Дрехите бяха прогизнали от кръв.

Той примига от светлината на фенерчето и Джо имаше предимството да вижда Кинард по-добре, отколкото Кинард можеше да го вижда. Той спря на една ръка разстояние и заповяда:

— Легни и се обърни.

— Обзалагам се на хиляда долара, че излъга, че влизаш невъоръжен.

Джо стисна насочения пистолет по-здраво.

— Ръцете на тила!

— По корем? И ръцете на тила? Ще боли адски.

— Не ми пука. Направи го.

Или беше дяволски добър актьор, или болката беше непоносима. Дори най-лекото движение го караше да се задъхва. Отне му цяла минута, за да направи това, което Джо бе заповядал, но когато зае позата, Джо се провикна към Хик и другите.

Самият Джо едва не бе покосен от ченгетата от „Специални престъпления“, които нахлуха в сградата и излетяха покрай него, обграждайки Кинард, като му викаха да не мърда, защото оръжията им са готови за стрелба, ако не се подчини.

Хик изтича до Джо, който свали пистолета си. Ръката, в която го стискаше, беше мокра от пот.

— Все пак си извикал каубоите.

— Цялата проклета кавалерия — отвърна Хик. Той клекна и взе от пода джобния пистолет, преди да се е изгубил в суматохата.

Когато закопчаха Кинард, му прочетоха правата, след това позволиха на парамедиците да влязат и в следващите пет минути той бе тяхна отговорност. Докато го преглеждаха и включваха системи, Джо гледаше през вратата навън.

Няколко полицаи, включително Мороу, се бяха събрали около Джорди Бенет. Някой бе разтворил мушама над нея. Джо виждаше устните ѝ да се движат, което означаваше, че отговаря на въпросите на

Мороу, но тя се взираше напред към сградата, покрай него и Хик, сякаш в транс.

— Изглежда уплашена. Има ли нужда от медицинска грижа?

— Твърди, че не.

— Трябва поне да я сложат в кола, да я скрият от дъжда.

— Опитват се — отговори Хик. — Но тя не отстъпва.

Джо се обърна и го погледна. Хик вдигна вежди и сви рамене.

— Разбери какво казва на Мороу. Сигурно дават на Кинард болкоуспокоителни, а аз искам да говоря с него, преди да са започнали да му действат.

Хик излезе навън. Джо мина покрай колата на Кинард, която вече бе проверена от детективите от отдела на Мороу. Други бяха монтирали портативно осветление, така че да претърсят сградата, макар да не изглеждаше, че има много за търсене. Никакви тайни места, доколкото Джо виждаше.

Той стъпи върху две половини от счупена стрела и предизвика вниманието на един детектив към тях. Мъжът приклекна.

— Това е играчка.

— Има ли кръв по нея?

— Не виждам.

— Вземи я все пак.

В този момент се приближи друг полицаи.

— Помислих си, че ще искаш да видиш това.

Джо погледна предмета в торбичката.

— Какво е?

— Нейното оръжие.

Когато детективът каза на Джо за какво става дума, той поклати глава с възхищение.

— Нищо чудно, че го боли толкова. Ще прескочи ли трапа?

— И той попита същото. — Парамедиците му казаха, че зависи от това какво е било срязано от тази перка. Също и доколко е издръжлив.

Един от детективите, който проверяваше колата, се приближи към тях.

— Агент Уайли, току-що извадихме това от ауспуха.

Той подаде на Джо плик за доказателства.

— Батерия на мобилен телефон. Предполагаме, че е на телефона, който лежеше на пода до него.

— Благодаря.

Джо отиде при парамедиците, които в момента пренасяха заподозрения върху носилка. Двете му ръце бяха закопчани с белезници към металните релси отстрани. Това доведе до поток от ругатни, каквито Джо не беше чувал от деня, в който Марша раждаше сина им. Един от парамедиците увери Кинард, че болкоуспокоителното скоро ще започне да действа.

Кинард кимна към парамедика, но погледът му се стрелна зад него и се закова в този на Джо. Изгледа го отгоре до долу и изсумтя насмешливо:

— Не знаех, че ФБР са го закъсали толкова.

Джо се усмихна.

— Хванах ги в момент, когато скучаеха.

— Това обяснява нещата. Зачислиха ли ти оръжие?

Джо се обърна с гръб и вдигна дъждобрана да покаже кобура, в който беше пъхнал деветмилиметровия си пистолет.

— Някога стрелял ли си с него? — поинтересува се Кинард.

— По време на тренировки. — Когато Кинард изрази пренебрежителното си отношение към това, Джо добави: — Но поне никога не съм бил пробождан с парче от перка. От момиче. — Той млькна за миг, след което продължи: — Защото мъж, който взема пари, за да убие жена, няма топки.

Кинард изсумтя замислено и затвори очи.

Джо побутна дъното на каубойската му шапка:

— На кого е този телефон?

Кинард отвори очи, погледна плика за доказателства, който Джо размахваше пред него, после отново затвори очи.

— Да ти го начукам.

— Ако набера последния номер, който е звънял, кой ще вдигне?

— Не искам да развалям изненадата.

— Добре, продължавай да се правиш на умник. Няма да изпомпват моите лайна през тръбички от тялото ми. Няма мен да обвинят за отвличане и три убийства. — Когато присвитите очи на Кинард се отвориха широко, Джо поясни: — Двама души в Мексико. И третият — Мики Болдън. Едно отвличане. Имал си доста заета

седмица. И в резултат на това моят личен живот беше в режим „почивка“. Когато най-после се прибера у дома, очаквам да бъда прецакан. — Джо се наведе надолу, усмихна се и прошепна. — Ти вече си.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джо побутна Джорди Бенет към колата и ѝ помогна да се качи на задната седалка. Попита я отново дали е добре, дали се нуждае от нещо, но тя отговори само с въртене на глава. Изминаха половината път до главното шосе в мълчание. След това се насочиха към Ню Орлиънс. Хик не беше толкова съсредоточен в шофирането, както преди, защото слънцето беше изгряло, и макар денят да беше сив, поройният дъжд беше отслабнал до поносим дъждец.

Джорди се покашля и се обади за първи път:

— Той ще се оправи ли?

Преди да се обърне и да отговори на въпроса ѝ, Джо улови с периферното си зрение многозначителния поглед, който Хик му хвърли.

— Господин Шоу Кинард ли имате предвид, госпожице Бенет?

Тя кимна.

— Парамедиците ме увериха, че е стабилизирани, но това е всичко, което можеха да кажат за състоянието му, преди да го прегледа хирург. Един екип от травматологията го очаква.

— В Ню Орлиънс ли?

— В Хома. — Виждайки подозрителното ѝ изражение, той добави: — Най-близкият.

Тя обърна глава настрани и погледна навън през мокрото стъкло на прозореца.

— Господин Кинард държа ли се лошо с вас, госпожице Бенет?

Поклащането на главата ѝ даде да се разбере, че не е.

— Забелязах следи по китките ви.

Тя разтърка ръцете си една в друга.

— Беше ги стегнал с онези пластмасови неща.

— Свински опашки?

— Бях с тях през цялата първа нощ, с изключение на моментите, когато отивах до тоалетната. Той ми даде повече свобода, след като стигнахме до гаража.

— Кога беше това?

— Вчера. По някое време сутринта. Пътувахме цялата нощ.

— Не сте се отдалечили кой знае колко.

— И аз така предположих. След като ми свали превръзката от очите и...

— Завързал ви е очите?

— За известно време.

— Защо е дошъл точно на това място?

— Не каза. — След малко тя се извърна от прозореца и погледна към Джо. — Може би трябва да го откарат с медицински хеликоптер до голяма болница в Ню Орлиънс?

— Той е издръжлив. Оцелявал е в много битки.

— Да. Онзи белег на брадичката...

Хик хвърли отново поглед на Джо, който се престори, че не забелязва.

— Точно така. Този белег помогна да го идентифицираме. Той има история на насилник. Късметлийка сте, че сте жива и — честно казано — грижата ви за неговото състояние е неоправдана. Ако не възразявате, че го казвам.

— Ами, всъщност възразявам — рязко каза тя. — Можеше да го убия.

— Не възнамерявахте ли точно това, когато го намушкахте?

— Да. Не. Аз... не знам. — Обзе я умора, тя разтърка очи и отново се обърна към прозореца. — Реагирах така от страх за живота си. Но когато го нападнах, не исках той да умре... и още не искам.

Джо спечели време, кашляйки. Накрая каза:

— Вие сте много по-опрощаваща, отколкото аз бих бил на ваше място. Изпитвам облекчение и съм благодарен, че не ви е убил на място. Страхувах се, че ще намерим останките ви, не вас.

— И аз се страхувах. В началото. Но когато той не ме убиваше, започнах да си мисля, че не може да го направи.

— Въпреки че е убил Мики Болдън пред очите ви.

— Съгласна съм, това беше ужасно.

— Повечето от кръвта по дрехите ви трябва да е на Кинард, защото е прясна. Но някои от петната не са скорошни. От Болдън ли са?

Тя се погледна, затвори за миг очи и прошепна:

— Той я изми от лицето ми.

— Бихте ли повторили?

— Не си спомням. Бях още в безсъзнание.

— Ударил ви е и сте изгубили съзнание?

— И това не си спомням. Той ми каза по-късно. С някакъв кран, каза. Когато спрял, за да смени регистрационните табели, измил кръвта от лицето ми.

Джо и Хик се спогледаха, после Джо се намести по-удобно в предната седалка.

— Чака ни дълъг път, госпожице Бенет. Защо да не убием времето като ни разкажете за последните трийсет и шест часа минута по минута. Няма да възразите, ако си водя записки, нали? — Той вдигна айпада на Хик и тя поклати глава.

— Добре, тогава... Какво правехте в бара? Защо отидохте там в петък вечерта?

Мигновеният ѝ отговор беше тих, безрадостен смях. Това не беше реакцията, която Джо беше очаквал. Той я изгледа над седалката и улови подозрителния поглед на Хик в огледалото за обратно виждане.

Усетила техния интерес, тя каза:

— Не сте първият, който ме пита. — След малка пауза продължи:
— Получих телефонно обаждане, беше ми казано да отида там.

— Обаждане от кого?

— Не знам.

— От брат ви Джош?

— Ако е бил Джош, не разпознах гласа му.

— Възможно ли е да е бил Панела?

— Предполагам, но господин Кинард не мисли така. Той каза, че Панела стоял зад убийството, но не и зад отиването ми в бара. За него и Болдън било изненада, когато съм се появила там.

Те се връщаха отново и отново към онова неочаквано обаждане, но тя настояваше, че не е могла да идентифицира човека, който я е извикал в бара.

— И господин Кинард не ми повярва — каза тя очевидно уморена.

Накрая Джо реши да остави това и я помоли да продължи от момента, в който е пристигнала в бара.

С монотонен, лишен от емоция глас, тя разказа историята си. Описанието ѝ на последователността от събития съвпаднаше с показанията на свидетелите, и в частност с тези на Ройс Шърман.

— Значи не го познавахте? — попита Джо.

— Не.

— Той призна, че е пхнал нещо в джоба ви. Каза, че било телефонния му номер. Вярно ли е?

— Предполагам, че е бил телефонният му номер. Не знаех, че е сложил нещо в джоба ми, докато Ш... господин Кинард не извади листчето.

— Извадил го е от задния ви джоб? — попита Джо.

Тя премести поглед от единия към другия и кимна с глава.

След кратка неловка тишина Джо я разпита за убийството на Болдън. Спомените ѝ съвпаднаха с показанията на свидетелите, съвпаднаха и с техните догадки.

— А как мина пътуването ви през нощта? — продължи Джо.

— След като дойдох в съзнание, той спря и ми предложи да отида до тоалетната. После спряхме още веднъж, за да ми сложи превръзка на очите. Малко след това пристигнахме до дестинацията на Кинард. Той каза: „Днес беше ужасно“. Не беше, докато не отидохме там и той не звънна на Панела.

— Използвайки телефона на Болдън?

— Да. Ако натиснете „последен разговор“, ще вдигне Панела. Той чака да чуе, че господин Кинард е приключил задачата.

Той и Хик обсъдиха дали да се свържат с Панела, или не, но решиха да отложат до момента, когато ще свържат телефона към наблюдаващо устройство. Имаше и друга основателна причина Джо да отлага контакта с Панела: той първо искаше да чуе всичко, което Джорди Бенет имаше да им каже.

Той я разпита в какъв тон е протекъл разговорът между Кинард и Панела.

— Имаше ли чувството, че двамата са се срещали лице в лице?

— Не. Контактът е бил чрез Мики Болдън.

— Чухте ли какво си казаха?

— Да. През повечето време телефонът беше на говорител.

— Панела намекна ли за местоположението си?

— Не. Изобщо. — Тя се замисли за момент. — Изглеждаше сюрреалистично да слушаш двама мъже, които се пазарят за живота ми. Панела има зловещ глас.

— Зловещ глас?

— Прозвуча още по-зловещо, когато се съгласи да плати на господин Кинард двата милиона.

— Извинете? — вдигна вежди Джо.

— Толкова поиска господин Кинард, а Панела се съгласи.

Джо се опита да осъзнае смайващата сума. Кинард е имал нахалството да поиска толкова много. Това трябва да беше доста над нормалната му тарифа. Но сигурно е знаел, че Панела ще клекне и ще ги даде. Той каза:

— Повече ме изненадва обаче това, че Кинард не се е възползвал.

— Имате предвид, че не ме е убил — каза тя и когато той кимна, продължи: — Снощи, точно след мръкване, бях сигурна, че ще го направи.

— Какво ви накара да мислите така?

Тя сведе очи, после ги вдигна и срещна погледа на Хик в огледалото за обратно виждане. Накрая вдигна рамене:

— Просто интуиция.

— Интуиция? — повтори Джо с любопитство, но тя не отговори.

Погледът и поведението ѝ оставаха уклончиви. Джо се запита какво не иска да сподели. Хик също се гърчеше от любопитство, но не я притисна. Засега се нуждаеха от общата картина. По-късно щяха да я въртят на шиш за подробностите. Затова я попита какво я е накарало да прободне Кинард и как е успяла.

— Той... той беше намерил една стрела. Решил е, че ме е надхитрил, че най-после е открил тайното ми оръжие.

— Не е знаел за счупената перка.

— Не. Успях да я измъкна от пукнатината между дъските и... и го наръгах веднага щом ми се удаде възможност.

Тя млькна и наведе глава към сплетените си пръсти. Полицай Мороу ѝ беше дал шишенце с дезинфектант, за да ги измие, но кръвавите петна още личаха.

Тя разказа как Кинард е извадил перката, а тя е превързала раната, доколкото може, как състоянието му продължило да се влошава през нощта, как температурата се покачвала.

— След това дойде полицаят от шерифството — каза тя. — Молах господин Кинард да се предаде. Казах му, че не искам да съм отговорна за друга смърт. За която и да е смърт, включително неговата. Тогава той ме попита за името на най-старшия агент от ФБР, който ме е разпитвал за Джош. Казах, че няма да се предаде на никого друго. Казах му името ви. Останалото знаете.

Джо съзнаваше, че е оставила в разказа си дузина и повече дупки, по-широки и от Големия каньон, но изглеждаше изтощена, а и навлизаха в очертанятия на града.

— Благодаря ви, госпожице Бенет. Знам, че сте изморена и че не е приятно да говорите за преживяното. — Той погледна към Хик. — Ти имаш ли да питаш нещо?

— Да. — Той я погледна в огледалото. — Непознатия, който ви се е обадил в петък вечерта... Казахте, че преди Кинард да скрие телефона ви, се е опитал да се свърже с него.

Тя кимна.

— Както и преди, никой не отговори. Той си мислеше, че вероятно Джош ми е звънял, опитвайки се да си уреди среща или с него, или с човека, който ми е казал да отида в бара.

— Вие му казахте, че не е Джош.

— Казах му, че не мога да бъда сигурна, но не мисля така.

— Той ви притисна да му кажете кой може да е.

— Точно така. Искаше да призная, че е бил Джош.

— Защо? Защо Кинард е напирал толкова да се срещне с брат ви?

— Мислеше, че Джош може да плати повече, за да ме остави жива, отколкото Панела би платил, за да бъде убита.

— Повече от два милиона? — вдигна вежди Джо.

— Господин Кинард е убеден, че откраднатите пари са у Джош, а не у Панела. Опитах се да го разубедея.

— Но намерението му беше да се пазари с Джош за живота ви?

— Да. Само че не му се удаде възможност.

— Джош не е отговорил на позвъняванията на Кинард.

— Никой не отговори. За пореден път казвам: не знам дали е бил Джош.

Джо погледна към Хик, преди да се върне към нея.

— Госпожице Бенет, защо просто не ни кажете къде с той?

— Къде е Джош? Не знам!

— Не Джош. Кажете ни къде да намерим Били Панела.

— Панела? Нямам никаква представа.

До този момент тя не съзнаваше, че са спрели под покрития вход на някакъв хотел в центъра. Погледна объркано двамата.

— Какво е това? Защо сме тук?

— Позволихме си да ви запазим стая.

— Защо?

— За да можете да се измиете, да си починете, да се наспите, да хапнете добре и да се отпуснете. Утре ще ви разпитваме.

Тя премести няколко пъти поглед от единия към другия, сега по-скоро предпазливо, отколкото объркано.

— Имам малък апартамент, свързан с офиса ми в „Екстраваганза“, когато оставам да пренощувам. Мислех, че ще ме откарате там.

— Медиите са обградили „Екстраваганза“ в радиус от три-четири километра. Както и къщата ви в Тобаяс. Тук няма да е такава шумотевица. Ще имате румсървис. А най-вече е по-близо до офиса ни, където ще се съберем. Една колежка ще ви донесе дрехи от къщата ви в Тобаяс. Всъщност... — Джо погледна часовника си. — Тя вече трябва да ви чака в стаята ви.

— Ще проверя. — Хик излезе, показва значката си на портиера и го помоли да остави колата за малко, където е в момента.

Джо се пресегна да отвори вратата си, но Джорди го спря.

— Почакайте малко. За какво е всичко това?

— Казах ви...

— Всъщност не ми казахте нищо. Да не би да съм под домашен арест?

— Какво? Не — отвърна той и осъзна колко фалшиво звучи. — Това е предохранителна мярка, за да ви предпазим.

— От какво?

— От медиите.

Тя го погледна възмутено и със сянка на разочарование.

— Знам как да се оправям с медиите. Опитайте отново.

— Вие и съпругата ми — избъбри той. — Тя също вижда през мен.

Фамилиарността му не я впечатли, нито я обърка. Тя продължи да го гледа немигащо, очаквайки смислен отговор.

Той се предаде с въздишка.

— Брат ви ми се обади.

— Какво? Кога?

— Снощи. Обади се на мобилния ми телефон, докато преравах храстите — буквално, — за да ви търся. Това стана преди Мороу да ме извика да се заема с Кинард и вашето спасение.

— Къде беше Джош? Добре ли е? Какво каза?

— Ами, не каза. Когато е видян последно, е бил на крака. Тази сутрин заведоха кучета, които ще се мъчат да хванат следата.

— Кучета? — попита тя ужасено.

— Той е беглец, госпожице Бенет. Държи се с пренебрежение. Каза ми, че трябвало да се откажем да го търсим. Заяви, че никога няма да го открием и че той никога няма да се предаде. Но продължава да се опитва да склучи сделка. Каква ли? Ако съм му гарантирал безопасното ви връщане, щял да ми каже последното местонахождение на Панела.

— Знаел го е през цялото време и е продължавал...

— Това ви изненадва?

— Ако е знаел, тогава защо го пази в тайна?

— Защото е престъпник. Все още не е обвинен за предполагаемите си престъпления, но и вие, и аз знаем, че е проклет негодник. Освен това е лъжец и манипулатор.

Тя не го защити, нито отхвърли тези нападки, така че Джо продължи:

— През цялото време допусках, че Джо държи няколко аса, за да може, ако попадне в трудно положение — каквото беше отвличането ви — да има нещо, с което да играе. Е, снощи извади едно такова от ръкава си.

— И какво предложи? Вие не можете да гарантирате безопасността ми.

— Не, не мога. Честно ли? В онзи момент си мислех, че сигурно сте вече мъртва и тялото ви лежи на дъното на някое блато. Казах това на Джош. Единствената гаранция, която можех да му дам, беше, че ще направя всичко по силите си, за да ви намеря — жива или мъртва — и обещах да продължа или докато ви спасим, или докато намерим останките ви. Той изхъмка. Промърмори някакви глупости. Знаете какъв е. Накрая прие сделката.

— Казал ви е къде е Панела?

— Твърди, че не знае, но ми каза накъде се е насочил Панела, когато е излял. Коста Рика.

Джо я следеше за реакция и когато тя само примига, той продължи:

— Това щяло да бъде само първото му слизване по пътя към Южна Америка, според Джош; бил сигурен, защото последното му официално задължение като служител на Панела било да направи електронен трансфер на „малко джобни пари“ до една банка там.

— Поне ще знаете къде да започнете да го търсите.

— Вече започнахме. Какво сме открили до момента? — Той разтърка чело, сякаш го болеше. — Единственият регистриран път, в който Панела е бил в Коста Рика, е бил месец преди да разкрием престъпната му схема. Прекарал е една седмица в шикозен курорт край Сан Хосе. — Той свали ръката си и я погледна директно. — С вас.

Устните ѝ се разтвориха, но от тях не излезе и звук. Накрая тя ги затвори.

Джо ѝ даде време, броейки наум до десет, за да види дали ще отхвърли това, дали по някакъв начин ще го квалифицира. След като не го направи, той излезе, отвори задната врата и се пресегна да поеме ръката ѝ.

— До второ разпореждане: в хотела сте регистрирана под името госпожа Джонсън, а вашата съквартирантка е федерален маршал Гуен.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Късно в неделя следобед отдел „Специални престъпления“ в окръг Терабън реши, че са събрани всички свидетелства от станалия известен бар. Полицейската лента, ограждаща сцената на престъпление, беше махната и заведението бе отворено отново.

Това бързо се разчу и скоро паркингът не можеше да побере клиентите, които бяха пътували километри, за да видят къде се е състояла петъчната драма. Барманът помоли някои от клиентите, на които можеше да вярва, да му помагат на касата, за да смогне с поръчките, докато разказваше своята история, включваща пикантни подробности, които медиите бяха пропуснали в своите репортажи.

Но вечерта наистина принадлежеше на звездния свидетел Ройс Шърман.

— Откъде да знам, че приближаването ми до нея ще накара федералните да хукнат подир мен. Да не споменавам... — Той плъзна ръка по раменете на гаджето си в толкова широк жест, че разплиска третата си чаша „Джак Даниълс“ по новия ѝ потник. — ... че трябваше да понеса едно конско от моята мацка.

Неговата „мацка“ не беше очарована, но аудиторията беше запленена от пиперливата версия на разговора му с Джорди. Той се наслаждаваше на новопридобитата си известност. Повече никой нямаше да го нарича загубеняк или безполезен мързел. Името му се бе появило повече от веднъж в „Таймс Пикайън“. Дори скромната му „мацка“ беше впечатлена, когато се излъчи интервю с него като водеща тема по новините в десет.

С напредването на вечерта прииждаха все повече хора. Никой не забеляза мъжа, който дойде с една от последните групи, към която не принадлежеше, след това се отдели от нея и потърси най-тъмния ъгъл на бара, в който да се скрие.

Това бе най-далечното място от джубокса. Той дори не доближи общителния барман, нито си поръча напитка, само гледаше Ройс и

слушаше историята му, която ставаше все по-невероятна при всяко ново разказване, а ролята на Ройс — все по-голяма.

— Не знаех нищо за случая с финансовата измама. Трябваше да се разтърся в Гугъл за Били Панела, за да открия връзката му с това момиче. — Тук очите му светнаха. — Стига бе! Брат й трябва да е най-големият глупак, за да тръгне да мами такъв като Панела. Онзи телевизионен репортер ме попита дали смятам, че Панела е изпратил Болдън и другия тип да отмъстят на Джош Бенет. Да, по дяволите, отвърнах му аз. Но им обърках плановете като я заговорих. Ако сестра му още е жива, Бенет трябва да ми благодари.

— Можеш да го кажеш пак, Ройс — промърмори мъжът в ъгъла.

На мадамата на Ройс започна да ѝ писва от неговото самохвалство. Тя подхвърли, че е време да си тръгват. Когато Ройс се възпротиви, тя му изсъска или да тръгва веднага с нея, или да не се прибира изобщо.

— Прав ти път — отвърна ѝ той и прегърна през раменете едно ококорено младо момиче, което бе особено впечатлено от разказа му.

Мина още един час. Ройс Шърман ставаше все по-пиян, а момичето — все по-запленено от него. В изблик на любов тя го хвана за козята брадичка и обърна лицето му към себе си. Двамата се целунаха под насърчителните викове на тълпата.

Заради спектакъла мъжът в ъгъла едва не пропусна позвъняването от телефона на Мики, който беше останал дразнещо мълчалив през целия ден. Той се изтегли към вратата и излезе.

Докато си пробиваше път през паркинга към колата си, погледна екрана на телефона. Непознат номер. Но можеше да е само един човек: Шоу Кинард. А той би се обадил само по една причина: щеше да убие Джорди и искаше да бъде компенсиран.

Тъкмо се канеше да отговори, когато спря и премисли отново. Имаше едно правило, което важеше при всяка трансакция: който издържи най-дълго, той има властта, а значи и контрола. Досега това беше Кинард. Нека този път го оставим да се поразтревожи.

Трябваше да изчака само три минути, преди телефонът да завибрира отново. Гледайки със злобно самодоволство, той извади електронния гласов преобразувател от джоба си и го притисна към ларинкса си.

— Дано ми звъниш да ми кажеш, че е мъртва.

— Боя се, че не, Били.

Това не беше гласът на наемния убиец.

— Специален агент Джо Уайли, ФБР, Ню Орлиънс.

— *Мамка му!* — Ругатнята се изплъзна, преди да може да контролира реакцията си. Докато се усети, напълни ухото на слабоумника с още няколко цветисти.

Очевидно, без да се впечатлява от скверната литания, агентът му заговори:

— Медиите още не са надушили историята, така че я получаваш ексклузивно. Шоу Кинард беше арестуван. Джорди Бенет е жива и е добре, на сигурно под наша опека. Така че планът ти за отмъщение е осуетен. Джош Бенет още е на свобода, но е във връзка с мен и — сигурно няма да го намериш за изненадващо — за пореден път те издаде. Знаеш, че има заешко сърце. Ще те продаде...

Разгневен, той не дочака да чуе останалото, което федералният агент щеше да му каже, и прекъсна веднага, после затвори телефона и извади батерията. Тръгна към ръкава на блатото, докато стигна достатъчно близо, за да изхвърли батерията и телефона във водата.

С изпълнени с ярост кръвоносни съдове той се върна до колата си, където можеше да седне и да мисли над разговора и ужасните изводи. Не можеше да ги пренебрегне или омаловажи. Новината за спасяването на Джорди може още да не бе съобщена по телевизията, но федералният бе прозвучал прекалено самоуверено, за да не му се вярва.

Това беше определено юмрук в зъбите. Явно ангажирането на Мики Болдън и някогашния му партньор е било грешка. Но вече нищо не можеше да се направи. Трябваше да мисли за напред, а не за станалото.

Той мисли и премисля, и в края на краищата реши, че това си има и *предимство*. Шоу Кинард беше отписан. Бяха го заловили и беше обвинен в углавно престъпление. В природата на говедото беше да лъже, така че на нищо, което той кажеше, нямаше да повярват. Във всеки случай, той беше новопристигналият на сцената. Не знаеше нищо за партньорството Панела-Бенет.

Недостатъкът беше свързан с Джорди. Джорди беше жива, беше добре, и беше под протекцията на ФБР.

Тя въпреки всичко трябваше да умре, но този път той нямаше да разчита някой друг да го свърши. Достатъчно с наемната помощ. Не можеше да вярва вече нито на компетентността им, нито на тяхната лоялност. А и да изпълни лично тази задача щеше да е вълнуващо. Предсмъртните мъки имаха способността да разтърсват и най-невъзмутимите играчи като нея. Направо му завираше кръвта като си помислеше как ще внуши смъртен страх в снизходителната кучка и след това ще гледа как животът угасва в големите ѝ сини очи. Щеше да изпита страхотно удоволствие.

Естествено, имаше известен риск да напусне укритието си, но наградата надделяваше. Отсега нататък, когато искаше нещо да бъде направено както трябва и навреме, щеше да си го прави сам.

Започвайки от този момент.

* * *

До него Джорди лежеше гола и мека.

Е, мека, с изключение на зърната на гърдите ѝ, които се бяха втвърдили, когато ги разтъркваше срещу гърдния му кош. Той хвана едното между пръстите си и го ухапа леко. Тя измърка. Това накара езика му да проникне в устата ѝ и да улови тази сладка вибрация.

Някой едва не съсипа целувката им, блъскайки се в леглото, и Шоу искаше да се озъби на нахалника, че ги прекъсва, защото целувката на Джорди беше възхитителна. Тя не се целуваше пасивно, а страстно и пламенно. Устата ѝ се притискаше в езика му и той разбра тогава колко удивително ще е да поеме пениса му. Когато стигнеха до този момент. Засега обаче...

— Как е той?

— О, здравейте, докторе. Мислех, че сте си отишли.

— Канех се, но реших да го проверя още веднъж, преди да тръгна.

— Размърда се, но не се е събудил. Показателите му са добри.

— Температура?

— Нормална.

Някъде далеч, дълбоко в съзнанието си, Шоу съзнаваше, че да целува Джорди е лоша идея, но сега, докато го правеше, не би спрял за

нищо на света. Да се нарече това обикновена целувка беше като да сравняваш пламъка на свещ с опустошителен огън. Тази целувка беше материалът на мокрите сънища. Той имаше неограничен достъп до нея. Уста — най-сексапилната. Гърди — възбуждащи се толкова лесно. Колкото повече му даваше от себе си, толкова повече искаше той.

Ако се разчуеше за неговата идея фикс, щеше да стане за посмешище. Репутацията му беше на лошо момче, на човек, който не се размеква. Безскрупулен. Безмилостен. Жесток и непоклатим. Никой не можеше да очаква лошия Шоу Кинард да се размекне пред някаква жена.

О, Боже! Беше ли се размекнал? Не. Беше твърд като скала, нали?

Не беше сигурен. Нещата там долу май не бяха както трябва. Усещаше настойчива, туптяща тежест в долната част на тялото си, което беше някак успокояващо. Но това не беше като нормална ерекция. Странно, нямаше желание да изследва този необичаен натиск. Единственото, което наистина искаше да изследва, беше Джорди, всяка нейна съблазнителна извивка и вдлъбнатина.

— Съжалявам, сър, не можете да влизате тук.

— Аз съм заместник-шериф Клиф Мороу.

— А аз съм хирургът, който току-що закърпи червото на този човек. Той още е в интензивното. Трябва да напуснете.

— Той е мой арестант.

— Той е мой пациент.

Безразличен към разправията им, Шоу ги игнорира. Това, което искаше, беше да докосва Джорди, и съдейки по начина, по който се движеше срещу него, неспокойно и настойчиво, тя също го искаше.

Той плъзна ръка надолу по гладкия ѝ корем и обхвана секса ѝ. Да, Шоу, да.

Музика за ушите му. Защото след онова, което я бе накарал да преживее, би трябвало да го мрази. Би трябвало да се страхува от него, но не се страхуваше. Тя се извиваше в дъга към него с нещо, което би могло да е само желание, и шепнеше окуражително срещу устните му.

— Кинард? Кинард? Чуваш ли ме?

— Заместник-шериф Мороу! Какво правите отново тук?

— Само искам да видя дали е дошъл в съзнание.

— Не е. Освен това чух докторът да ви казва да излезете.

— Кинард може ли да ме чуе?

— Той е в безсъзнание.

— Може да се преструва.

— Още е под упойка. Във всеки случай трябва да почакате, докато докторът го прегледа сутринта, едва тогава той ще реши дали пациентът е в състояние да бъде разпитван. И без това няма къде да отиде. Наистина ли са необходими всички тези ограничителни мерки?

Някой дръпна ръката на Шоу. Тя не помръдна. Не и тази. Другата галеше Джорди в онова най-меко от всички меки местенца в едно женско тяло. Тя се притискаше нагоре към дланта му с желание и подкана. Той пъхна средния си пръст долу в цепнатината, събрал влагата ѝ с възглавничката на пръста си, и започна да възбужда най-чувствителната точка. Навеждайки глава, направи същото и със зърното ѝ, като го пое с език.

Тя стискаше кичур от косата му, повтаряше името му задъхано и шепнеше, умолявайки го да не спира.

— Остава завързан. И двете ръце. Предупредете и останалия персонал. Той е опасен. Преди две вечери е застрелял човек в главата.

— Ами, тази вечер няма да застреля никого. Моля ви, заместник-шериф. Аз съм тази, която ще има неприятности, ако ви позволя да стоите тук. Моля ви, вървете си. Той няма да е в съзнание още часове наред.

Те си тръгнаха. Слава Богу. Сега можеше да се наслаждава на спокойствие на този еротичен сън.

Дишането на Джорди беше станало неравно. С шокиращо недвусмислени изрази тя го молеше да пъхне пръстите си в нея. А той бе щастлив да се подчини.

По дяволите. Помисли си, че устата ѝ е влажна, гореща и тясна.

Тя се сви, придърпвайки пръстите му по-дълбоко. Той ги извади и когато тя изскимтя, протестирайки, ги пъхна отново вътре. Повисоко. Тя се стегна още.

А после, по чудния начин, по който се случват нещата насън, той се озова върху нея и вече не пръстите му, а членът му хлътна в тялото ѝ. Тя го стискаше всеки път, когато се тласнеше в нея. Боже, беше наистина прекрасно.

Той не си падаше по продължителната предварителна игра — нито целуването, ако е въпросът, — винаги бързаше да пропусне увода

и да премине към съществената част. Не и този път. Не и с Джорди. Не бързаше. Наслаждаваше се на това да я люби бавно.

А най-хубавото от всичко беше, че нямаше да ходи никъде. Можеше да продължи това дълго. До сутринта. Часове.

* * *

Джорди се събуди внезапно, сякаш някой я беше издърпал от съня.

Очакваше да се окаже на тапицираната задна седалка, с вързани зад гърба ръце. Отне ѝ няколко секунди да си спомни, че е в хотелска стая. Удобствата включваха чисти чаршафи и възглавница, натъпкана с най-мекия пълнеж. Вътре не беше задушно горещо, въздухът бе приятно охладен от климатик.

Наистина, вече не беше заложенка в отвратителен гараж, но и този хотелски апартамент не беше неин избор.

Според часовника на нощното шкафче беше четири и половина след полунощ. Отхвърляйки завивките, тя стана от леглото и отиде в банята. Остана там дълго, седнала върху капака на тоалетната чиния.

Беше ли добре Шоу? Щеше ли да се възстанови? Жив ли беше изобщо?

Да не знае състоянието му в момента, нито дори прогнозите, беше истинско изтезание.

Гуен Сондърс, полицайката, с която делеше апартамента, беше получила безброй телефонни обаждания следобеда и вечерта, но не сподели нищо за тях пред Джорди.

Когато Джорди заяви, че ще спи, остави вратата на спалнята откритата, надявайки се да хване някоя новина от разговора и така да сглоби от парченцата цялостен отговор на въпросите, които не ѝ даваха мира.

Но или Гуен беше наясно за намеренията ѝ да подслушва, или имаше необичайно тих глас. Когато Джорди се отказа да се преструва, излезе от стаята и попита направо полицайката дали има информацията за състоянието на Кинард, отговорът ѝ беше: „Според последните сведения още е в операционната“.

Това беше всичко, което изкопчи от нея, и нямаше начин да разбере дали е истина, или не. „Още е в операционната“ можеше да означава, че е умрял на операционната маса и са го оставили там.

Гуен не беше по-словоохотлива и за Джош. След като Джорди я попита няколко пъти дали е имало по-нататъшни контакти с него, тя ѝ каза, че агент Уайли многократно го е търсил на номера, от който Джош му е звънял. „Не е вдигнал и не се е обаждал“.

За историята ѝ не бяха съобщили до последните новини, излъчени през нощта. Може би Джош, където и да беше, е научил досега. Може би се е опитвал да се свърже с нея директно. С всички тези въпроси, които измъчваха съзнанието ѝ, тя попита Гуен дали телефонът ѝ е намерен.

— Открили са го в колата на Кинард.

— Но аз претърсих колата. Основно.

— Явно го е скрил изкусно.

— Бих искала да ми го върнете, ако може.

— Съжалявам, госпожице Бенет. Взет е като доказателство.

Доказателство за какво, зачуди се Джорди. Доказателство срещу кого? Гуен не уточни, а Джорди не дръзваше да попита, страхувайки се от отговора.

Във всеки случай много се съмняваше, че Джош щеше да е толкова глупав да ѝ звъни. Той щеше да знае, че властите я следят, с надеждата чрез обаждането му да установят неговото местонахождение.

След като се консултира с агент Уайли, Гуен ѝ разреши да се свърже с персонала от офиса си, при условие че ще разговарят по радиоговорителя. Подчинените ѝ бяха необичайно емоционални, когато чуха гласа ѝ. Зарадваха се, че не е наранена и е на сигурно.

Никой не спомена Джош, но тя не повдигна темата пред тях. Нито им събщи подробности за отвличането и спасяването си, главно защото Гуен я бе инструктирала да не го прави.

— Дори най-невинната ти реплика може да затрудни разследването.

Джорди не виждаше как би могло да стане, но не възрази, защото не беше готова да говори за тези трийсет и шест часа, прекарани с Кинард.

Нямаше представа кога ще ѝ позволят да се върне на работа и да продължи нормалния си живот. Макар и кратък, разговорът с колегите ѝ я накара да се почувства отчуждена и лишена от енергия. Останалите часове от деня изглежда щяха да се точат празни и безкрайни.

Реши да се възползва от джакузито в апартамента и се натърка толкова щедро с шампоан, че скалпът я засмъдя. Използва една свободна четка за зъби, за да изтърка засъхналата кръв — кръвта на Шоу — изпод ноктите си.

Гуен беше донесла дрехи и тоалетни принадлежности от къщата ѝ, както бе наредил Уайли. Джорди бе доволна да се облече в чисти дрехи, вместо в безнадеждно окървавените, макар да изпита странна неохота да ги предаде на Гуен, когато беше помолена. Не можеше да си обясни защо изпитва такова желание да ги притиска към себе си и да не ги дава.

Сега, докато се взираше в студените плочки между босите си крака, тя си помисли, че се бои от утрешния ден и неприятните изненади, които може би я очакваха. След това осъзна, че вече е утре. Нямаше друга алтернатива, освен да застане срещу събитията лице в лице.

Когато се върна в спалнята, Гуен стоеше в рамката на вратата към дневната.

Полицай Гуен Сондърс беше средна на ръст, силуетът ѝ бе подплатен с пет-шест излишни килограма, които тя носеше с достойнство. Не беше нелюбезна, просто... държеше се официално. Беше нащрек дори в четири и половина сутринта. Не че Джорди можеше да я обвини. Бягството на Джош не съдействаше за създаване на доверие между федералната полиция и семейство Бенет.

Тя попита:

— Наред ли е всичко?

— Просто трябваше да отида до тоалетната.

— Да ти донеса ли нещо?

— Не, благодаря.

— Получих есемес от Джо Уайли, докато беше в банята.

Сърцето на Джорди подскочи. Шоу?

— Иска да сме в кабинета му в девет и половина — каза Гуен, разбивайки надеждите ѝ и страха от получаване на последна

информация за Шоу. — Поръчах да ни донесат континентална закуска в осем. Освен ако не искаш нещо друго.

— Не, няма проблем.

Гуен я попита в колко часа иска да бъде събудена. Джорди ѝ каза, но помоли, ако се получат някакви новини, да я уведоми.

Полицайката кимна, но не обеща.

— Почини си. — Тя затвори вратата на излизане.

Джорди се върна в леглото, търкулна се на една страна и се сви в ембрионална поза.

Каква ужасна бъркотия.

С бягството си Джош беше задвижил серия от събития, но беше несправедливо да обвинява него за сегашното си положение. Тя също беше виновна. Когато агентите от ФБР я разпитваха преди шест месеца и се интересуваха от характера на отношенията ѝ с Били, тя трябваше да им каже за проклетото пътуване до Коста Рика. Разбира се, тогава не знаеше за фондовете — че Джош ги е трансферирал там, за да съдейства за бягството на Панела.

Тя направи също така колосална грешка, като отиде в онзи долнопробен бар в петък вечер. Когато полицаите бяха отвели Джош и тя му бе казала: „Аз съм дотук“, трябваше да спази думата си докрай. Трябваше да игнорира анонимното телефонно повикване.

Вместо това бе хукнала, както беше правила години наред. Не е трудно да се разбият старите навици — *невъзможно е*. Или поне така изглеждаше. Джош се нуждае от нея? И тя се хвърля с главата надолу в ужасната ситуация, в която сега се намираше. Заподозряна от ФБР.

А после и главоблъсканицата Шоу Кинард. По отношение на похитителя ѝ сърцето и разумът ѝ бяха в противоречие. Не, това не беше точно. Тя бе пометена от емоционален водовъртеж.

Беше го видяла да извършва хладнокръвно убийство. Въпреки че не се бе държал към нея жестоко, никога не я остави да забрави, че е негова заложница и е заплашена от смърт. Караше я да се чувства уплашена и несигурна. И че съдбата ѝ зависи от неговия каприз.

... минутата, в която те погледнах, животът ти беше спасен. Истина ли беше? Или само мили думи, които да я изведат от равновесие. Беше склонна да му повярва. Отчаяно искаше да му повярва не като заложница, а като жена.

И това беше най-плашещият аспект от цялото преживяване. Това я бе хванало във въртоп от противоречиви и непонятни емоции.

Докато гледаше как линейката се отдалечава с него в белезници, тя би трябвало да се разпадне от облекчение. Вместо това чувстваше единствено отчаяние. Беше го ранила, но я измъчваше това, че той страда толкова много. Ако оживееше, го чакаше сурово наказание за престъпленията му. Трябваше да е доволна. Но не беше.

Мисълта за заканителното му лице не я караше да се потърси от отвращение, както би трябвало. Вместо това искаше да го види отново. Спомняйки си докосването му, не потрепери. По-скоро копнееше да бъде докосната отново. Не се опитваше да изтрие целувката му от съзнанието си, а скъпернически я крепеше в паметта си, съжалявайки, че се бе ограничил само до една.

Трябваше да прелива от щастие само от това, че е жива. Преливаше. Но в това нямаше радост заради дълбокото чувство на загуба от неосъществените възможности.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джош дочака с тревога пукването на утрото.

Той седеше на кухненската маса, като си играеше с кутия клечки за зъби, подскачайки едва ли не при всеки звук. Беше си спомнил един популярен стикер за броня на кола от преди няколко години: „И ти ще психясаш, ако всички са след теб!“

Тъмнината го караше да нервничи, но се страхуваше да включи лампите, сега дори повече от преди. Светлината бе довела до хващането на Шоу Кинард. Това бе една от изненадващите новини, излъчени в късната емисия.

Според репортера някакъв рибар забелязал светлина в изоставената от години сграда. Той съобщил на местните власти и това довело до спасяването на Джорди и ареста на нейния похитител.

Късмет за нея. И нещастие за извършителя.

Откакто попадна в последната категория, Джош си взе поука, изключи телевизора веднага и повече не светна лампа. Пълният мрак беше по-безопасен, но му действаше адски на нервите. В ранните утринни часове той ходеше дебнешком от прозорец на прозорец, страхувайки се, че когато погледне навън, ще види въоръжени мъже в униформи, които се приближават безшумно към него, ограждайки къщата, и се разгръщат в мрежа, от която не може да избяга.

Не го биваше много с оръжията, но държеше един зареден пистолет на масата до кутията с клечки за зъби. Беше доволен, че е планирал отнапред, и е оставил оръжието в къщата заедно със замразената храна и зареден килер с провизии. Това го успокояваше. Така не се чувстваше толкова гол и изложен на показ.

Мразеше да бъде гол и на показ. Дори под собствения си душ. Защото понякога, колкото и да се опитваше да го избягва, случайно хващаше отражението си в огледалото на банята и виждаше гротескните белези.

Времето ги беше заличило до голяма степен. Вече не бяха червени и розови, а гладки и бели, лъскави като противни червеи,

които кръстосват гърба му. Спомняше си как му казаха, че е късметлия, защото дрехите му ще ги покриват. Дори Джорди му го каза веднъж.

— Никой няма да знае, че са там, Джош.

Беше й се развикал, че *той* ще знае, че са там.

Този неопровержим факт я беше накарал да млъкне. И тя никога повече не се опита да го баламосва с изтъркани фрази.

Разстроен от спомена за своята уродливост, той събори кутията с клечки върху ръба на масата и те се пръснаха по пода. Пресегна се за един от телефоните си. Беше свалил батерията от онзи, който използва, за да звъни на Уайли. Този беше нов, с нова батерия, и беше зареден.

Изкушаваше се да звъне на Уайли отново, да го попита дали излъченото по новините за Джорди е истина и дали е преминала през това изпитание, без да бъде наранена. Освен това се чудеше дали Уайли вече я е питал за Коста Рика.

Тя сигурно щеше да му е бясна, че е казал на агента за малкото й бягство с Панела. От деня, в който се беше върнала от Централна Америка, екскурзията беше приключена тема. Табу. Забранена зона. Нерешителните му опити да разбере какво се е случило, бяха посрещани с ледено мълчание. Тя вероятно още беше чувствителна по този въпрос.

Но той трябваше да подаде снощи на Уайли нещо, нали? По-добре ли щеше да бъде да остави сестра си на милостта на Шоу Кинард, закоравял престъпник? По телевизията бяха казали, че е „смъртно ранен“, но не бяха разкрили какво е нараняването му, нито как го е понесъл.

Джош се надяваше да е умрял.

Той коленичи, събра разсипаните клечки и ги върна в кутията. След това направи поредна обиколка на приземния етаж на къщата, като се движеше на пръсти през тъмните стаи и надничаше през прозорците. Нямахше нужда да проверява втория етаж. Беше го направил два пъти.

Навън нищо не помръдваше. Той беше окей.

Но неизвестността около Джорди го убиваше. Поддавайки се на изкушението, той се върна в кухнята, взе телефона и набра номера на Джо Уайли. След три сигнала агентът отговори, звучеше замаяно, сякаш е бил вдигнат от сън.

— Чух за Джорди. Наистина ли е добре?

— Здравей, Джош. Питам се кога няма да издържиш и ще ми звънеш. Обзаложих се със съпругата ми, че...

— *Добре ли е?*

— Добре е. Но защо сам не дойдеш да видиш? Ще мина да те взема, ще те заведа право при нея.

— Похитителят ѝ мъртъв ли е?

— От последното, което чух, не. Но ти не си единственият, който се надява той да умре.

Джош възприе това твърдение като размахване на морков пред магаре. Независимо от всичко не можа да устои.

— Сигурен съм, че Джорди се надява. Направил ли ѝ е нещо? Наранил ли я е?

— Тя твърди, че не. Но нямах предвид нея. Говорих с Били Панела тази вечер.

Джош изсумтя:

— Лъжец.

— Преди няколко часа.

— Лъжец!

— Да съм те лъгал някога, Джош? Помисли си. Говорил съм винаги честно с теб, дори когато не съм искал.

— Панела е в Южна Америка.

— Възможно е. Но аз го информирах за това какво се случва тук.

— Просто се опитваш да ме плашиш.

— Ти реши дали да се плашиш, или не.

— Какво означава това?

— Когато казах на Панела, че Кинард е задържан, и че Джорди е жива и е добре, той изпсува. И тирадата не спря дотам. Трябваше да търся някои от думите в речника.

— Това не е плашещо — каза Джош. — Той винаги е ругал, когато е ядосан, а е бил ядосан, защото планът му да убие Джорди се е провалил.

— Този път. Предполагам, че ще се опита отново, защото... Ами, това е проблемът. Някак ми се изплъзна, че ти отново търгуваш тайните му, за да се отървеш.

— О, боже!

— Изплаши ли се вече? Имаш причина да си изплашен.

Джош простена.

— Бъди разумен, Джош. Каж ми къде се намираш.

* * *

Шоу негодуваше срещу съня. Гледаше на него като загуба на време и не харесваше уязвимостта, която неизбежно го придружаваше. Той спеше само тогава, когато се налагаше, и никога за повече от няколко часа.

Но той не беше в съзнание дълго, преди да му се прииска да се хлъзне отново в забравата. В болницата всяка една сутрин е оживено, но изглежда сякаш целият персонал в специално тази има страшно много работа в неговата стая.

Може би просто искаха да хвърлят един поглед на мъжа, закопчан в белезници към леглото.

Проверяваха жизнените му показатели. Два пъти. Взеха му кръв. Най-малко четвърт литър. Миха пода. Мъжът изглежда изпитваше удоволствие да блъска мопа в колелата на леглото му. Сигурно десет души минаха поне дузина пъти да видят системата му. Смениха чаршафите. Редицата скоби като миниатюрни релси, които го държаха да не се разпадне, бяха проверени за издръжливост. Количеството отделена урина беше премерено и записано, преди торбичката да бъде сменена.

Малко след това унижение се появи един медицински брат, за да го изкъпе. Той изви Шоу като геврек, карайки го да ругае цветисто.

— Къде са те обучавали? В Гуантанамо ли?

Следващият тип, който влезе, беше облечен в синя престилка.

— Помните ли ме?

— Не.

— Сигурен бях. — Слаб и енергичен, той се представи като хирурга, който го е оперирал предишния ден. — Направихме няколко рентгена и скенера, не намерихме засегнат орган. Голямото черво се е отървало на милиметър. Освен това сте се разминали с прерязване на главен кръвоносен съд. Раната беше неприятна, беше инфектирана. Почистих я. Можеше да бъде много по-лошо.

Шоу попита:

— Какви са лошите новини?

— Едната ви страна беше разрязана като стек. С тъп нож. Наложиха се много шевове — вътрешни и външни. Така че ще ви боли известно време. Не се напрягайте. Не вдигайте тежко. Никакви изморителни тренировки.

Той изглежда си спомни, че Шоу е привързан към леглото, и му се прииска да върне последните си думи. Продължи бързо:

— Сложихме ви инжекция против тетанус. Ако започнете да вдигате температура, ще ви проверим за инфекция. Даваме ви антибиотици чрез система и ще излезете оттук с огромно количество от тях, плюс капсули. Вземайте ги, докато свършат. Някакви въпроси?

— Кога ще ми свалят шините?

— Утре, ако всичко изглежда наред. Те са само предпазна мрежа. Физиотерапевтът ще ви прегледа днес и ще започне раздвижване.

Шоу изтрака с белезниците.

— Сложиха полицаи пред вратата — обясни хирургът. — Ще е на линия... да помага.

— Кога ще махнат това нещо от бастуна ми?

Хирургът се усмихна накриво.

— Ще изпратя някого. Но ако не успеете да се справите сам в тоалетната, се връща обратно.

— Значи ще се постарая много да успея.

— Късмет.

Той издиша. Петнайсет секунди по-късно на прага застана униформен мъж.

Шоу отпусна глава на възглавницата и затвори очи.

— Добро утро.

Шоу не отговори на поздрава, но полицаят не разбра намека. Шоу го усети как влиза в стаята, спира в основата на леглото и го гледа.

— Пътувах в линейката с вас вчера, но бяхте доста замаян. Клиф Мороу, окръг Терабън...

— Помня ви — каза Шоу. — Човекът, който ме проследи.

— Заслугата не е само моя. Получих добри напътствия.

— Какво прави рибар в мочурището по време на гръмотевична буря? Нека позная. Някакъв откачен кейджън.

— Бяха всякакви хора.

— За мой късмет — промърмори Шоу.

След кратка пауза Мороу го попита как се чувства.

— Как изглеждам?

— Отвратително.

— Това напълно отразява състоянието ми.

Полицаят изчака малко, след това премина към работата си.

— Трябва да ми отговорите на няколко въпроса.

Шоу вдигна глава, отвори едното си око и огледа стаята.

— Не виждам адвокат. — След това се отпусна отново на възглавницата.

Без да се обезсърчава, Мороу започна да изрежда фактите, свързани с фаталното прострелване на Мики Болдън, които Шоу вече знаеше.

— Искате ли да коментирате нещо от това, господин Кинард?

— Още не виждам адвокат. Но ако се повъртите тук достатъчно дълго, може да ви се удаде да видите как ми свалят катетъра.

— Кога се запознахте с Болдън?

Той зададе няколко дузини въпроси. Шоу отговаряше с въздишки, прозевки, а веднъж попита дали Мороу ще има нещо против да го почеше.

— Продължавай да се правиш на умник — премина на „ти“ Мороу. — Рано или късно ще разбереш, че е в твой интерес да сътрудничиш.

— Не, във *ваш* интерес е да сътруднича. — Като гледаше зад него, Шоу добави: — Освен ако не греша, тя е тук, за да те изгони.

Мороу се обърна към сестрата, току-що влязла в стаята.

— Съжалявам, но десетте ви минути изтекоха — каза му тя. — Можете да дойдете следобед между един и три.

Шоу каза:

— Това е, в случай че няма нищо друго интересно, което да правите между един и три, защото няма да говоря с вас, ако не присъства адвокат.

— Всъщност, наистина имам да правя нещо интересно. Агент Джо Уайли... помниш ли го?

— Господарят на мъжете.

— Покани ме да присъствам, докато разпитват госпожица Бенет. Вие... — Той погледна многозначително белезниците върху китките на Шоу. — Ти ще почакаш. — Той си сложи шапката и допря ръба ѝ с

показалец. — Мадам — кимна той на сестрата и се насочи към вратата.

— Почакайте за минута. — Шоу се опита да седне, но ме можа да се подпре на лакти. — Джош Бенет още ли е на свобода? — Виждайки колебанието на полицая, Шоу каза: — Залавянето му не би трябвало да се пази в тайна. Ще се появи веднага по новините. Мога да попитам нея — каза той, имайки предвид сестрата, — освен ако вие не ми кажете.

Мороу въздъхна.

— Още е на свобода.

— И федералните си мислят, че сестра му може да ги заведе при него? — Той издаде подигравателен звук. — Пожелавам им късмет.

Мороу се върна до леглото.

— Защо го казваш?

Шоу прецени очевидния интерес на полицая, после каза на сестрата:

— Изчезвай!

Порядъчно големият ѝ гръден кош се изду от възмущение.

— Моля?

Шоу закова студения си, възможно най-заплашителен поглед върху нея. Тя се окопоти и излезе. Вниманието му се върна към Мороу.

— Джорди Бенет не знае нищо. Нито за брат си. Нито за Панела.

— Това е казала на теб.

— Опитвах се да изстискам повече пари от сделката. Въртях я на бавен огън. Прекарах я през ада. Не е ли казала на Уайли?

— Споменала е, че си я заплашвал със смърт. Но в историята ѝ има доста дупки, които Уайли иска да запълни.

— Какви дупки?

Сестрата се появи отново, придружена от началничката си и пазещия пред вратата полицай.

Мъжът каза:

— Съжалявам, заместник-шериф Мороу. Гонят ви.

Мороу погледна Шоу:

— Ще се върна отново.

— Почакайте една минута! Тези дупки в показанията на Джорди. С брат ѝ ли са свързани? С Панела? Или?

— Вероятно с всички тях. И теб, включително.

— Ако знаеше нещо за Панела и брат си, щеше да ми каже.

— Или да те прободете. — Мороу задържа погледа на Шоу няколко секунди, след това в ъгълчето на устните му се появи полуусмивка. — Нещо те кара да се чудиш кой кого мами, а?

Той се обърна да си върви. Събраните в рамката на вратата хора се отдръпнаха, за да му направят място. С глас, твърде нисък, за да се чуе, той каза нещо на полицая, след това се отдалечи. Другите се пръснаха. Сестрата, която Шоу бе обидил, му хвърли самодоволен поглед и притвори вратата.

Когато се настани отново върху възглавницата си, мислите му се завъртяха около Джорди, звезда на медикаментозно вдъхновените му мокри сънища, сестра на престъпник, обект на сърдечните вълнения на Били Панела. Макар и да го беше отрекла, беше логично да се допусне. Панела е бил увлечен по нея, тя го е отблъснала и той...

Отблъснала ли го е?

Мороу намекна, че Шоу е бил глупак да ѝ вярва. Явно във ФБР се съмняваха, че може да ѝ се вярва. Беше оставила празни места в разказа пред Джо Уайли и Кинард се измъчваше, питайки се какви ли са.

Когато чу тихи гласове от коридора, той надигна глава в момента, в който вратата се отвори. Новият посетител го накара да изругае под нос.

— Посрещането не е много любезно. — Хавиер Дюпо, заместник окръжен прокурор на окръг Орлиънс, застана отстрани до леглото му и като го огледа отгоре до долу, изцъка: — Бре, бре, бре! Само се вижте.

Той се опита, но не можа да сдържи самодоволната си усмивка.

— Този път здравата сте загазили, господин Кинард. Направо до ушите в лайната на Панела. — Поредно цъкане. — Разбира се, ден и половина, прекарани с Джорди Бенет, са си допълнителна облага. — Той смигна.

Шоу стисна зъби.

— Този път няма мърдане, приятел. — Дюпо се наведе и прошепна радостно: — Готов ли си да започваме партито?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джорди остави телевизора в спалнята си включен на сутрешните шоупрограми, очаквайки извънредните новини на местните канали. Заради тяхната сбитост операцията по спасението ѝ беше едва отразена и не се споменаваше нищо за състоянието на Кинард. Тя крачеше из стаята, когато Гуен почука на вратата ѝ и каза, че континенталната им закуска е пристигнала.

Докато отпиваше от силното кафе, на Джорди ѝ хрумна, че ще е неблагоприятно да се среща с агент Уайли и Хикъм, без да присъства адвокат. Не искаше да излезе виновна заради някаква грешка. Тя взе телефона на Гуен да се обади на адвокатката, която я бе защитавала, когато я разпитваха преди шест месеца.

Ейдриън Доувър приближаваше четирийсетте, беше интелигентна и труден противник. И главното — запознавайки се с последиците от бягството на Джош и отвлечането на Джорди, тя бе готова да нагоди графика си и да се притече на помощ на Джорди веднага. По молба на Джорди Гуен се обади на Уайли и помоли срещата да бъде отложена за обяд, за да може Джорди да разговаря с адвокатката си. Той се съгласи.

Няколко минути преди дванайсет Гуен въведе Джорди и адвокатката в сградата на ФБР и продължиха по коридора към стаята за разпити. Не че я наричаха така, но по същество беше точно това.

Джорди вече се беше пекла на този огън.

Уайли и Хикъм бяха там. Повече от любезни. Тя благодари на Уайли, че се е съгласил да отложат срещата, а той я увери, че даже е станало много добре, тъй като една от тоалетните в къщата му преляла, предизвиквайки малко наводнение в коридора.

Джорди съдържа нетърпението си, доколкото можеше, преди да прекъсне един пиперлив анекдот за разговора на съпругата му с равнодушния водопроводчик, който никак не бързал.

— Какво е състоянието на Кинард? — избъбри тя. — Добре ли е минала операцията?

Двамата мъже размениха погледи.

Джорди усети стомаха ѝ да се свива.

— Умрял ли е?

Уайли прочисти гърлото си.

— Не. Понесе добре операцията и се очакваше да се възстанови напълно.

Тя се опита да не показва облекчението си. Но изведнъж осъзна времето на глагола.

— Очакваше се?

Жизнерадостният семеен мъж, който допреди малко се тревожеше за повредената тоалетна, направи мрачна физиономия.

— Преди петнайсет минути получихме обаждане от администратора на болницата в Хома. Превантивно, струва ми се. Гледа да се застрахова.

— За... какво?

— Кинард е на път към травматологията в Ню Орлиънс. Този път състоянието му е много по-сериозно.

Джорди имаше чувството, че ребрата ѝ са се стегнали около белите ѝ дробове. Тя не можеше да си поеме въздух.

— По-сериозно от... това, което аз му причиних?

— Администраторът го описа като „критично“. Разбира се, той не е доктор.

Тя изхриптя.

— Какво се е случило?

Уайли се намръщи.

— Ами... един заместник-прокурор тук, в окръг Орлиънс, на име Хавиер Дюпо, който не успя да обвини Кинард за две убийства, когато имаше възможност за това... Оттогава се чувства унижен. Чул за залавянето на Кинард и отишъл тази сутрин в болницата да го види. Никой не знае какво точно са си казали, но повярвайте ми, Дюпо може да е адски провокативен. Това, което е казал, е вбесило Кинард. Той започнал да дърпа белезниците си, развикал се, че ще убие Дюпо, дори това да е последното нещо, което щял да направи.

Администраторът описа една доста напрегната сцена. Резултатът? Кинард бил прекалено агресивен и враждебен, за да бъде оставен в Хома. Дюпо настоял да бъде преместен веднага в по-добре охранявано заведение, болница с решетки на прозорците, оградена с бодлива тел, и дузина гардове, а не само, по думите на Дюпо, един

полицай с жълто около устата. — Той млъкна и я погледна загрижено: — Искате ли вода, госпожице Бенет?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли сте?

— Моля ви, продължете.

Той се поколеба, но продължи:

— Болничният персонал се противопоставил на нареждането, казал, че пациентът им не е готов за това, че още не е във от опасност. Тъй като Кинард технически е затворник на Мороу, Дюпо е поискал неговата помощ. След известно извиване на ръце заместник-шериф Мороу е получил разрешение от хирурга за преместване. Администраторът го подписал. И ето тук идва презастраховането. Той не искал да бъде държан отговорен за това, което се е случило после.

Гърлото на Джорди беше прекалено стегнато, за да попита какво се е случило после.

Уайли си пое въздух. Той погледна към Хикъм, който му кимна окуражително.

— Така или иначе, все още не знаем подробностите, защото не сме получили потвърждение от Мороу. Незнайно по какъв начин по време на трансфера Кинард е взел служебния револвер на въпросния полицай с жълто около устата. Измъкнал се от линейката и тръгнал пеша. Едва не избягал. Мороу успял да го... ъ-ъ-ъ... спре.

— Да го спре.

— Казаха ни, че заповядал на Кинард да спре на място. Той не се подчинил. Мороу нямал избор.

— И го е застрелял?

Уайли само я погледна, което беше достатъчен отговор.

— Качили са го обратно в линейката и тъй като били по-близо до Ню Орлиънс, продължили насам, вместо да се връщат към Хома. Мисля, че администраторът на болницата в Хома изпитва облекчение, че това вече не е в негови ръце.

— Защото не очаква той да оцелее.

— Не го каза направо, но така го схванах. — Уайли прокара ръка по врата си. — Яд ме е на Мороу. Вчера сутринта след залавянето на Кинард ми каза, че е адски доволен, задето не се е наложило да използва оръжие. И че се надява през цялата си кариера да не нарани никого. И сякаш предизвика съдбата. — Той помълча, преди да добави

тихо: — Сигурен съм, че ще се обади, когато... когато има нещо определено да ни каже.

Джорди наведе глава и загледа с празен поглед нащърбения ръб на масата. В ушите ѝ отекваха тревожните удари на сърцето ѝ.

— Шоу Кинард беше, е, разбойник, госпожице Бенет — каза Хикъм. — С отвратителни престъпления, лежащи на съвестта му.

Тя само кимна.

— Знам, че изпитвате смесени чувства — обади се Уайли.

— Да, така е.

— Защо?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Той не се държа лошо с мен. Изплаши ме, но не направи нищо отвратително. Предложиха му много пари, за да ме убие. Не го направи.

Известно време никой не каза нищо. После Уайли се обади:

— Това не е единственото развитие, което имаме тази сутрин. Другото е свързано с брат ви.

Тя притисна ръка към устата си:

— О, боже! Не. Не ми казвайте...

— Жив е — побърза да я успокои Уайли. — Или поне беше преди няколко часа.

Когато видя въпроса, който се оформяше върху устните ѝ, той вдигна ръка.

— Ще ви кажа какво знаем. Ъ-ъ-ъ... Хик, би ли включил видеото, ако обичаш? — След това се обърна към нея и обясни: — Процедура.

Камерата започна да записва и той продължи:

— Кучетата надушиха дирите на Джош в гората и го проследиха до един склад на приблизително три мили оттук. Охранителните камери са го уловили, преди да извади системата от строя.

— Как го е направил?

— Била е стара. Предполагаме, че просто е отрязал източника. От управлението на склада ни предоставиха регистрации. Джош е наел място, използвайки фалшиво име, и е платил за дванайсет месеца предварително. Клетката му е била празна, виждало се само голямо петно машинно масло в средата на пода.

— Държал е там кола? — попита тя.

— Така изглежда.

— Той продаде колата си, преди да бъде изпратен в Тенеси.

— И самотната майка, която я е купила, още я притежава — каза й Уайли. — Хик провери тази сутрин.

Другият агент потвърди с кимане.

— Брат ви има различен комплект гуми — продължи Уайли. — Не знаем точно какви, защото никой не го е забелязал да си тръгва с кола от въпросния склад. Но вече не е толкова уверен в бягството си. — Той млъкна и си пое дъх. — Обади ми се тази сутрин малко преди съмване.

Още не преглътнала новините за Шоу, Джорди сега бе разтърсена от нов трус. Тя слушаше, без да коментира, докато Джо Уайли преразказваше последния си разговор с брат й.

— Този път звучеше различно от преди — каза Уайли. — Наистина беше изплашен, когато му казах, че съм говорил с Били Панела предишната вечер.

Джорди трепна.

— Какво? — Шоковете идваха един след друг.

— Използвах телефона на Болдън. Същия, който Кинард е използвал. Само натиснах „повторно набиране“.

— Панела отговори ли?

— Очакваше да е Кинард, който иска да му се плати за свършената работа. Аз се представих и му казах, че наемният му убиец е заловен, и че вие сте жива и здрава. Планът е пропаднал.

— Той какво каза?

— Изригна някакви сквернословия, после прекъсна. Сега, когато разбра, че телефонът на Болдън е у нас, този, по който се обади, сигурно е на парчета.

Джорди промърмори, че вероятно е така. Тя усещаше, че Хикъм, който стоеше, опрял гръб в стената, я наблюдава внимателно и преценява реакцията й на всичко, което Уайли й съобщава. Овладейвайки изражението си, тя помоли:

— Кажете ми за Джош. Някакви индикации къде е той, как е?

— Ако знаех къде е, да е вече в ареста. Но не мисля, че ще продължи да бяга още дълго. Звучеше напрегнат, неспокоен, на границата да се разпадне. Плачеше, когато затвори.

— Сигурна съм, че е изплашен.

— И аз мисля така — каза Уайли. — Казах му, че би трябвало. Но какво, според вас, го е изплашило толкова, че да циври като бебе?

— Не отговаряйте — посъветва я Ейдриън Доувър.

Джорди я игнорира.

— Изплашен е, че ще го заловят отново, защото е наясно с наказанието, което трябва да понесе.

— Години затвор.

— Да, а това ще бъде мъчение.

— То не се прави за забавление, госпожице Бенет.

— Разбира се, че не. Но за Джош липсата на усамотение е най-лошият кошмар.

— Имате предвид белезите му — каза тихо Уайли.

Тя кимна и наведе глава нещастно.

— Те не са грозни, Джош ги вижда много по-лоши, отколкото са в действителност. И се притеснява много от тях. Направо патологично.

Никой не каза нищо в следващите няколко минути. Накрая Джорди вдигна глава.

— Не мога да понеса идеята за затварянето на брат ми и всичко, на което ще бъде подложен, но ще направя правилното нещо, агент Уайли. Ще отговоря честно на всички ваши въпроси.

Ейдриън Доувър каза:

— Освен ако тя не упражни конституционното си право да не го прави.

В продължение на един час те преразгледаха всичко, което Джорди вече им беше казала за своето отвлечане. Тя установи, че ѝ е почти невъзможно да произнесе името на Шоу, без гърлото ѝ да се свие. Повтаряха различни моменти от времето, през което той я беше държал като пленница, докато тя накрая произнесе пресипнало:

— Нужно ли е да го правим отново и отново? Не мога да ви кажа нищо повече.

— Хубаво — обади се Хикъм. — Тогава ни разкажете за пътуването си до Коста Рика с Били Панела.

Смяната на темата беше толкова рязка, че я изненада.

— Това не е въпрос — намеси се Ейдриън Доувър.

— Извинете. Ще се радвам да го оформя като въпрос. — Хикъм се отблъсна от стената. — Госпожице Бенет, придружихте ли Били Панела до Коста Рика? — Той провери в айпада си и цитира датите.

— Да.

— Каква беше причината за това пътуване?

Адвокатката сложи ръка върху китката на Джорди и поклати глава.

Този път Джорди я послуша.

— Бях посъветвана от адвокатката си да не отговарям.

— Знаехте ли, че Панела има скрити фондове в банка в Сан Хосе?

— Не и до вчера, когато агент Уайли ми каза.

— Брат ви е направил депозита вместо него.

— Така каза и агент Уайли.

— Не сте знаели предварително за това?

— Не.

— Не сте знаели за плановете на Били Панела да избяга от САЩ?

— Не си длъжна да отговаряш.

Тя се обърна към адвокатката си.

— Искам да отговоря, Ейдриън. — След това към Хикъм: — Не съм знаела за свързаните с каквото и да било плановете на Били Панела. Дори рядко говорехме.

— Но сте прекарвали дълъг уикенд с него.

Тя премести поглед от единия към другия агент, но не каза нищо, защото адвокатката ѝ прошепна в ухото да не го прави.

— Още ли твърдите, че не сте знаели за фондовете в банката? — попита Хикъм.

— Точно така. Нямах представа за тях.

Уайли се премести по-напред на стола, преплете ръце на масата и я погледна като изпълнен със съжаление приносител на лоши новини.

— Те си спомнят, че сте ходили там, госпожице Бенет.

— Кой? Къде? За какво говорите?

— Банковите служители в Сан Хосе. Отишли сте там с Панела.

— О-о-о. Това ли. — Раменете ѝ хлътнаха. Ейдриън Доувър я предупреди да не казва нищо, но тя вдигна ръка да я накара да млъкне. — Искам това да се изчисти, Ейдриън.

Тя погледна към красивия Хикъм, след това срещна тъжните очи на Уайли.

— Панела поръча лимузина с шофьор, която да ни откара на обяд, един ресторант на планинския склон, обърнат към града. По пътя за нататък помоли шофьора да спре пред една банка, защото имал да свърши някаква бърза работа. Казах му, че ще го чакам в колата, но той настоя да вляза вътре с него. — Тя си пое дълбоко въздух. — Направи цял театър. Флиртува с касиерките, ръкува се с полицаите и осребри един чек. Притеснявах се от парадирането му и едва дочаках да излезем оттам.

Тя разпери ръце.

— Това беше. Не съм изненадана, че банковите чиновници ни помнят, защото това бе отвратителна демонстрация на богатство. Той, с неговия костюм на „Армани“ и „Патек Филип“. Но това е всичко, което знам за банка в Сан Хосе. Ако Джош е направил депозит...

— Направил е. — Хикъм пристъпи напред и отвори приложението към един имейл, като го държеше така, че тя да го види. — Една седмица преди Джош да се съгласи да ни сътрудничи, е отворил сметка на Били Панела с половин милион долара.

Тя го погледна, но не каза нищо, не беше сигурна какво се очаква от нея.

— Въпросът е, госпожице Бенет... — започна Уайли. — Покажи й, Хик.

Той отвори друга страница.

— Това са парите в сметката от тази сутрин. Половин милион и някакви дребни; дребните са лихвите за изминалите шест месеца. — Той се наведе още напред. — Панела не ги е докоснал. Никакви тегления.

Той и Хикъм продължаваха да я гледат очаквателно. Тя вдигна рамене в безпомощен жест.

— Трябва да се е отказал от плановете си за Сан Хосе. И да е отишъл на друго място.

— И е оставил всичките пари там? Това вижда ли ви се в негов стил? Защото на мен, *на нас* — не. Според Джош, който ни каза, докато седеше в този стол, на който сега седите вие, че макар Панела да е правил шоу, харчейки, за да повиши репутацията си на паралия, той е държал сметка за всеки цент. Стискал се е за всяко пени. Направил е наука от това да увеличава парите си, докато спи. Защо ще

остави петстотин хиляди в сметка, която ще събере по-малко от един процент лихва?

Те чакаха. Тя чувстваше как стените се събират и беше безсилна да ги спре.

— Представа нямам.

Уайли каза:

— Можем да допуснем само едно: че е планирал да ги държи там, докато може да ги вземе, или да ги премести, и правилният момент не е настъпил.

— Не знам какво е планирал — каза тя. — Никога не съм знаела.

— Кой ви се обади да отидете в онази долнопробна кръчма в петък вечерта?

Превключването на тона и темата отново я свариха неподготвена.

— Казах ви многократно, че не съм познала гласа.

Уайли се наведе:

— И всичко, което той каза, беше...

— Цитирах ви го точно. И вие си записахте. — Тя посочи към айпада, който лежеше на масата.

Хикъм го вдигна.

— Вие сте интелигентна жена, госпожице Бенет. Благоразумна. Логична. Съобразителна бизнес дама. И въпреки това очаквате да ви повярваме, че когато един мъж, когото не сте могли да идентифицирате, ви звъни и ви кара да хукнете към някаква долнопробна дупка в пуцинаците, вие хвърляте всичко и се понасяте нататък?

Ейдриън Доувър се намеси:

— Това започва да се превръща в мъчение, господа. Клиентката ми потвърди няколко пъти, че не знае кой ѝ е звънял.

— Панела ли беше? — попита Уайли.

— Не.

— Откъде знаете, че не е бил той? — попита Хикъм. — Казахте, че не сте разпознали гласа.

— Не съм! Той каза само няколко думи и после затвори.

— Възможно ли е Панела да чака някъде, докато вие и той се измъкнете...

— О, боже, не!

Ейдриън я убеждаваше да не изрича и една дума повече.

Нехаеща за съвета на адвокатката си, тя каза:

— Не бих отишла никъде с него.

— Отишли сте в Коста Рика.

— Ако трябваше да го направя отново, не бих!

— Защо? Какво се случи там?

— Не отговаряй — обади се Ейдриън.

— Мразех Били Панела тогава, а сега още повече. И чувствата са взаимни — подчерта тя. — Той изпрати двама мъже да ме убият. Забравихте ли?

Хикъм размаха ръка:

— Добре. Хубаво. Накарал е Болдън и Кинард да ви чакат там. Заложил ви е капан.

Тя завъртя глава:

— Шоу Кинард ми каза, че им дошло като гръм от ясно небе, когато съм влязла в бара.

Хикъм се изсмя подигравателно:

— Вярвате ли на Кинард?

Тя си помисли пак за всичките онези пъти, в които я беше мамил с лъжи или полуистини, а тя е била наивна да му повярва. Може би план А е бил да я убият в онзи бар.

Хикъм не се отказваше:

— Панела ви се е обадил...

Шоу беше казал друго.

— ... и е споменал името на Джош, за да ви накара да отидете там.

Тя притисна с пръсти слепоочията си и ги разтри.

— Не мисля, че беше Панела, но предполагам, че е възможно.

— Ако го ненавиждате, защо бихте го послушали да отидете?

— Не съм. Аз... аз...

— Клиентката ми отказва да отговори — каза Ейдриън.

Хикъм настоя:

— Ако не е бил Панела, значи е бил брат ви.

— *Не вярвам* да е бил Джош, но не мога да съм сигурна.

— Отишли сте там да помогнете и да насърчите един от тях, госпожице Бенет.

Ейдриън Доувър й каза:

— Не отговаряй.

— Кого очаквахте да заварите там? — попита Хикъм. — Панела?

— Не.

— Тогава брат ви.

— Не. — Тя поклати глава объркано. — Може би. Не знам.

Ейдриън притисна ръката ѝ, настоявайки да не казва нищо повече.

Хикъм се наведе през масата и удари с юмрук.

— Не е Панела. Не е Джош. Кой тогава? Кажете ни. Кой ви се обади?

— Аз.

При звука на новия глас в стаята четири чифта очи се обърнаха към вратата. Там стоеше Шоу Кинард.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Джорди и Джо Уайли скочиха от столовете си. Столът на Джорди се прекатури назад.

Но партньорът на Уайли се оказа с по-бърза реакция от всички. За по-малко от секунда пистолетът му беше изваден и насочен в основата на носа на Кинард, пръстът му стоеше върху спусъка.

Зад Шоу Хавиер Дюпо извика:

— Не стреляй! Той е един от вас. ФБР. Специален агент Шоу Кинард.

Фокусът на Шоу остана върху разширените, невярващи очи на Джорди, но с периферното си зрение той видя, че жената, седяща в стола до нея, мига бързо-бързо. Джо Уайли пусна няколко ругатни и изглеждаше, сякаш иска да стовари юмрук в стената.

Мъжът с деветмилиметровия пистолет се държеше така, сякаш не беше чул. Той още се целеше в една капка върху челото на Шоу.

Шоу не помръдна, само обърна очи към него:

— Искаш ли да свалиш това нещо?

— Всъщност не.

Прокурорът заобиколи Шоу и влезе в стаята, кискайки се:

— Трябва само да си видите физиономиите. Мисля, че успяхме.

Шоу гледаше разтворените устни на Джорди, която не можеше да повярва. Или може би беше разочарована. С едва доловим глас тя произнесе:

— Ти си агент на ФБР?

— Виновен.

С явна неохота чернокожият агент свали пистолета си.

— Кучи син! Едва не те гръмнах.

Шоу се обърна и го премери с поглед:

— И аз не те харесвам много.

— Джентълмени, няма нужда от вражди — каза Дюпо. Той се обърна към Шоу и добави тихо: — Казах ти, че трябва да вляза пръв, за да неутрализирам ситуацията, но ти слушаш ли?

Джо Уайли заобиколи масата. Шоу направо виждаше как излиза пушек от ушите му и, честно казано, не го обвиняваше.

— Ако ти си от ФБР, аз съм китаец.

— Хванах ги един ден да скучаят. — Ако се чувстваше по-добре, Шоу щеше да се засмее. Но не можа да събере толкова енергия.

Жената до Джорди беше изправила стола ѝ и я бе хванала за лакътя в опит да я накара да седне отново. Джорди се освободи от нея и остана права. Досега Шоу я бе виждал само в дънките и горнището, с които бе дошла в бара. Днес тя беше облечена делово, с тъмносин костюм и розова блуза с изрязано обло деколте под сакото.

Но той се интересуваше не толкова от нейния гардероб, колкото от изражението на лицето ѝ, което се бе променило от невяра в първия момент, когато го видя, до абсолютна ярост, научавайки как я е заблудил.

Той не обвиняваше и нея.

Уайли подпря ръце на хълбоците си.

— Значка?

— Не мога да нося. Но ако искате, обадете се в Атланта и ме проверете, мога да ви дам парола.

— Давай.

Шоу му даде кода си, номера, на който да звънне и човека, за когото да пита. Другият агент набра номера на мобилния си телефон и излезе от стаята, за да говори.

Джо Уайли продължаваше да гледа Шоу с очевидно недоверие.

— Значи работиш извън офиса в Атланта?

— Когато изобщо не работя в офис.

— Мога да гарантирам за него — каза Хавиер Дюпо надутото. — Без малко да го обвиня за двойното убийство. Нюорлианското полицейско управление, ти и агент Хикъм, всички ме притискахте да направя това.

— Губех време в затвора — обърна се Шоу към Уайли. — Наложил се да му кажа. — Той кимна към прокурора.

— Господин Кинард се разкри, за да действа под прикритие. — Последните две думи бяха произнесени от Дюпо с театрален шепот.

Уайли намръщен промърмори:

— Бяхме сигурни, че ти си убил онези двама души.

— Убих ги — каза Шоу. — Бяха разкрили един служител от Агенцията за наркотици и контролирани субстанции, който работеше по същия случай. За да го предпазя... — Той вдигна рамене.

Дюпо сложи дясната си ръка на сърцето си и каза на Уайли:

— Искях да споделя това с вас, но единствено аз и прокурорът имахме право да работим с класифицираната информация.

Уайли изсумтя с отвращение при бръщолевенето на заместник-прокурора.

Другият агент се върна в стаята.

— Потвърдиха. — Той не изглеждаше особено щастлив от това.

Шоу се обърна към Хавиер Дюпо:

— Сега можеш да си вървиш.

Заместник-прокурорът изригна:

— Това ли ти е благодарността, че дойдох да те спася? Ако не бях аз, още щеше да си окован в онова болнично легло.

— Благодаря. Но ти изпълни целта си.

— Случаят далеч не е приключен.

— Но шоуто вече не е твое. А на федералните. Престъпленията срещу държавата са извършени в друг окръг и извън твоята юрисдикция. — Шоу му посочи вратата.

Дюпо заломоти, но накрая вдигна гордо брадичка, оправи си сакото и излезе, затръшвайки вратата след себе си.

Шоу погледна Уайли:

— Нещо против да седна?

Той беше замаян и не искаше да съсипе драматичното си появяване като се строполи по лице на пода. Уайли му посочи един стол срещу Джорди. Живите въглени сигурно не пламтяха толкова, колкото тя. Скованата ѝ поза, неумолимо стиснатите устни, погледът ѝ, всичко свидетелстваше, че едва успява да контролира гнева си.

Шоу издиша шумно.

— Виж. Джорди. Знам, че те прекарах през месомелачка. Но бях...

— „Кучи син“ би те характеризирало най-добре. — Тя практически изплю думите в него, след това обърна глава настрани, сякаш самият му вид я отвращаваше.

Мъчителната тишина, която последва, бе нарушена от жената до нея, която тихо се представи като адвокат на Джорди. Шоу благодари,

но двамата не си стиснаха ръцете. Искаше му се да каже толкова неща на Джорди, но имаше работа, за която трябваше да се погрижи, а и Джорди не бе в настроение да слуша; това, обаче, което най-много пречеше, беше, че са от противоположните страни на криминално разследване.

Уайли каза:

— И Мороу ли беше в тази шарада?

Шоу кимна.

— Не можехме да направим това без него. След като с Дюпо го включихме, той улесни всичко. Поръча линейка, извика двама от неговия отдел, на които имаше доверие. Накара дежурния полицаи да се обади на болничния администратор в Хома, за да го информира за почти фаталната стрелба.

— Той ни се обади — каза Уайли.

— Добре е да знам. Диспечерът му казал, че това е деликатна полицейска материя, наговорил му някакви фантазмагории и го предупредил да не съобщава на медиите. Кое то той и без друго не би направил, защото това би го поставило на горещия стол, задето ме е изписал преждевременно, и болницата би изглеждала зле.

Наложило се да посветят и хирурга в тяхната тайна. Той с неохота свалил шините от раните на Шоу и му предписал шепа медикаменти и допълнителни превръзки, които да вземе със себе си. Мороу ги прибрал в патрулката си.

— Мороу се сети да вземе ботушите ми от гардероба в болничната стая, преди да тръгнем. Бях измъкнат от леглото с гол задник под болничния халат и закопчан с белезници към една носилка. Мороу отиде в „Уол март“ и ми купи дрехи за преобличане. И ето ме.

— Все още под прикритие — каза Уайли.

— Надявам се. Поне засега.

— Защо Мороу не е с теб?

— По пътя за насам получи спешно обаждане от офиса си. Не можеше да прехвърли задачата на никого. Наложил се да се върне. Освободи линейката и шофьора. През останалата част от пътя бях в колата на Дюпо. Мороу помоли да ти предам, че ще се свърже с теб веднага щом може.

— Щеше да е хубаво да уведомите всички ни за цялата тази работа — изсумтя Уайли.

— Мороу беше под ръка. Напусна стаята ми само няколко минути, преди да се появи Дюпо. Мороу искаше да ти каже, но колкото по-малко хора бяха замесени, толкова по-вероятно беше планът да сработи. Аз го убедих в това.

— Как?

— Като му казах, че така ще бъде. — Той изчака да смелят казаното, след това се обърна към Джорди, която отново го гледеше гневно. — Освен това Мороу знаеше, че си затынал в работа тук.

Партньорът на Уайли се обади:

— А и ако ни включеше, това щеше да развали триумфалното ти появяване.

Шоу вдигна очи към него, но пропусна подигравателната забележка покрай ушите си.

— Ти си Хикъм?

— Точно така.

— Вчера ми беше отказано удоволствието да се запозная с теб по време на арестуването ми.

Агентът погледна към мястото, където ризата на Шоу се спускаше върху кобура.

— Откъде взе това нещо?

— Когато помолих Мороу да ми върне оръжията, той се съгласи.

— *Оръжията*. В множествено число?

— Той държеше пистолет в ботуша си. — Беше Джорди, която добави злобно: — Кой наемен убиец носи само едно оръжие?

В отговор на заяждането й Шоу каза:

— Мъртвият.

Докато пушекът от разменените реплики още се разсейваше, Джо Уайли попита:

— Ами плейбойт и корумпираното щатско ченге в Мексико?

— Съпротивляваха се при арестуването. — Той го каза равнодушно и никой не направи коментар. — Между другото, към която и агенция да работи онова момиче, ще трябва да го върнат обратно и да го подготвят по-добре.

— Момиче?

— Онова, което си тръгна от партито с нас тримата онази нощ. Не беше прекарала и пет минути във вилата, когато загрех каква е. Прекалено нетърпелива. Трябва да се научи на финес. Идеята е да ги

накара да се опитат да впечатлят нея, а не обратното. Ако не се научи на това, ще се издаде и следващия път ще я ликвидират. Разберете в коя агенция работи и им кажете, че аз съм казал това.

Хикъм и Уайли се спогледаха с вдигнати вежди, но Хикъм си го отбеляза в айпада.

— Оставих трупове там, където знаех, че ще бъдат открити, заедно с таен знак, така че нашият човек в полицията да разбере, че аз съм ги очистил, и довърши останалото, включително писмената работа, която изискваха в Атланта. Същата нощ преминах границата.

— Как си минал незабелязано? — попита Хикъм.

— Класифицирана информация. — Като не обърна ни най-малко внимание на възмутения поглед на другото ченге, Шоу продължи: — Минах колкото се може по-бързо. Бях чакал месеци обаждане от Мики Болдън и не исках да го карам да чака.

Уайли и Хикъм продължиха да разпитват за пътуването му от Мексико до Ню Орлиънс. На повечето им въпроси той отговаряше: „Класифицирано“. И като цяло си беше така. Но освен това беше и удобно извъртане. Не му се искаше да губи време за странични неща, докато Били Панела и Джош Бенет са още на свобода.

Шоу кимна с глава към Джорди.

— У вас ли е мобилният й телефон?

— В офиса на Уайли — отвърна Хикъм.

— Би ли го донесъл? — След това, като помисли малко, добави: — Ако обичаш.

Хикъм се консултира мълчаливо с Уайли, който кимна одобрително. Хикъм излезе от стаята. Четиримата останаха да седят в напрегната тишина, докато той се върна с телефона на Джорди.

Шоу каза:

— Когато влязох, я въртяхте на шиш за това кой я е извикал в бара. Проверете във „входящи разговори“. В петък вечерта има две обаждания от непознат номер.

— Звъняхме на този номер няколко пъти — каза Хикъм. — Никой не отговаря.

— Позвънете пак.

Хикъм извади телефона от чантата си и набра номера. Няколко секунди по-късно телефонът в джоба на Шоу започна да звъни. Той го извади и им показа номера на Джорди на дисплея.

— За еднократна употреба. Купих го в деня, в който пристигнах в Ню Орлиънс, точно преди да се свържа с Мики Болдън.

— Хубаво — каза Уайли. — В петък вечер. Какво всъщност се обърка? Защо си извикал госпожица Бенет в бара?

— Ще стигна и до това. — Внезапно обзет от слабост, той подпря лакътя си на масата и прокара пръсти през косата си. Изкушаваше се да подпре чело върху дланта си и да затвори очи. Но уплашен, че няма да може да ги отвори отново, отпусна ръката си, игнорирайки силното туптене отстрани, и продължи: — Когато говорих с Мики от Мексико и той ми каза, че Джош Бенет е на свобода, предположих, че той е мишената, която ще трябва да ликвидираме. След това разбрах. Отвратително. Сестрата на Бенет беше мишената. Да убия жена? Исусе! — Той поклати глава. — Това само показваше каква жалка отрепка е Панела. Но трябваше да се правя на безразличен пред Мики, да стоя плътно до този задник и да науча каквото мога. С Мики прекарахме целия петък в следене на Джорди из Тобаяс. Тя се прибра вкъщи около шест. Наблюдавахме къщата ѝ известно време. Изглеждаше така, сякаш си е легнала да спи.

— Бяхме изпратили заместник-шерифа да я наблюдава — обади се Уайли.

Шоу изсумтя подигравателно:

— Който прецака цялата работа. Липсваше му само фенерче на главата. Забелязах го веднага и не можех да повярвам, че не е забелязал Мики и мен. — Поглеждайки Джорди, той каза: — Знаеше, че той е там, нали? Отърва се от него на път към бара.

— Върви по дяволите.

Той я игнорира.

— Предполагам, че сега няма значение. — Обръщайки се към колегите си от ФБР, Шоу продължи: — С Мики отидохме да вечеряме, когато той измисли плана.

— План А? — произнесе Джорди престорено услужливо.

Шоу я погледна, но не отговори.

— Какъв беше план А? — попита Уайли.

— Да я убием рано сутринта на следващия ден в къщата ѝ. Да изглежда като последица от обир. Най-тъпата идея, която някога съм чувал, което и казах на Мики. Това беше прекалено прибързано, а влизането с взлом в къщата ѝ беше гравирана покана за оставяне на

доказателства. Но Мики каза, че това е планът. Край на дискусиите. Тогава всъщност осъзнах, че накрая ще бъда ликвидиран. Той ме беше довел специално да поема удара. Часовникът тиктакаше. Трябваше да го спра.

— Като ѝ се обадиш? — попита Хикъм. — Защо просто не звънна в офиса на шерифа или на нас?

— Щях да го направя — каза Шоу, извъртайки. — Мислех го, когато Мики предложи да отидем да пийнем по едно в онази дупка, преди да се регистрираме в мотел. Преди да влезем, се извиних и тръгнах покрай стрелката, сочеща към тоалетната отзад. Тогава ти звъннах — обърна се той към Джорди.

— Откъде знаеше как да се свържеш с нея? — попита Уайли.

— Панела беше дал на Мики цялата информация за нея, знаеше и кътните ѝ зъби. Мики сподели това с мен, защото явно мислеше, че след няколко часа ще съм мъртъв, така че какъв е проблемът?

— Да се върнем отново към това: — Защо все пак ѝ звънна? — настоя Уайли.

— Защото — явно погрешно — си мислех, че пресичайки пътищата си с нея в нощта преди убийството, особено с местно ченге по петите ѝ — това ще разтърси Мики и Панела достатъчно, за да го отмени. Или най-малкото да го отложи. Което щеше да ми даде време да отстраня Мики, да работя отвътре, може би да проследя Джош, и най-вече Панела. Но вместо да ни нареди да се оттеглим, Панела заповяда на Мики да действа, да я убие веднага. Не можех да позволя това да се случи.

Той спря и закова очи върху Джорди, искаше да я накара да си спомни какво ѝ беше казал, преди да я изпрати навън при Джо Уайли.

Известно време тя мълча, после произнесе кратко:

— Благодаря ти, че ми спаси живота.

— Пак заповядай.

Но той беше далеч от прошката. Тя още кипеше и попита дрезгаво:

— Защо направи останалото?

Без да се извинява или да категоризира, без да се забави и миг, той отвърна:

— Защото адски много исках да прецакам Панела.

* * *

Когато той се появи в отвора на вратата, Джорди едва се сдържа да не извика от радост. Сега не искаше нищо друго, освен да му издере проклетите лъжливи очи.

— Нямам нищо общо с Панела — каза тя. — И тъй като знаеш и кътните ми зъби, би трябвало да си наясно. След като Мики излезе от играта, защо не ми каза, че си от ФБР? Или просто не ме остави там и не си замина?

— Защото брат ти е проклет беглец, Джорди. Ти си единствената връзка с него, а Панела е в края на тази верига.

— С други думи реши да ме използваш като примамка?

— Добре. Щом тази дума ти харесва. Извиках те в бара преди всичко, за да предотвратя убийството. Но това обслужваше двойна цел.

— Каква беше другата?

— Да изпробвам лоялността ти към Джош. Споменах името му; ти направо подпали гумите, за да дойдеш дотук.

— Негодник!

Той не мигна.

— И други са го казвали.

Тя стисна зъби, като се опитваше да сдържа яростта си. Явно бе споделил с Уайли и Хикъм подозренията си, че е била, а вероятно още е забъркана на някакво ниво с криминалните действия на брат си.

Джо Уайли каза:

— Госпожице Бенет, знаехте ли, че Джош не е изпълнил обещанието си към нас и е избягал?

— Не. Докато той не ми каза.

— Което си заслужаваше, Уайли, тя изглеждаше шокирана, когато ѝ каза, че Джош го няма от четири дни. Не мисля, че тя знаеше. Но това не изключваше вероятността да знае *нещо*. Знаех, че сигурно се страхува от мен, защото ме беше видяла да убивам Мики. Предположих, че мога да използвам този страх, за да изкопча информация от нея.

Чувайки го да признава това, тя изгуби контрол. Скочи от стола, подпря ръце на масата и се наведе към него.

— Ти не ме остави на мира заради този проклет телефон!

— Чак след като ти ме излъга за него.

— Тероризираше ме.

— Предполагам. В известна степен.

— В тероризма няма *степен*.

— Права си — каза той, повишавайки глас, за да я надвика. — Тормозех те, мислех, че ще се изтощиш и ще ти се изплъзне нещо за Джош или Панела, което да помогне за залавянето им.

— Не ме остави на мира за този телефон, а си бил *ти*!

— По-важното е не кой ти е звънял, а това че си отговорила. Пристигна за рекордно време. Увери се, че не си следена. Когато преследвачът ти не се появи нито вътре в бара, нито навън на паркинга, ти се издъни на теста.

— По дяволите ти, и твоя тест!

— Отърва се от онази опашка, защото мислеше, че някой те чака в онзи бар. *Кой?*

Тя тъкмо се канеше да му се сопне, когато адвокатката ѝ я дръпна силно за сакото, връщайки я на стола, и ѝ изсъска да мълчи.

По време на словесната престрелка между нея и Шоу Уайли гледаше като зрител на тенис мач, въртейки глава ту към единия, ту към другия. Хикъм продължаваше да кълве по проклетия екран на айпада си. Интересно какво ли толкова си отбелязваше. Разпитът все още се записваше на видео. Може би Хикъм добавяше цветисти коментари, подробности, които по-късно да използват срещу нея?

Тя се опита да прикрие емоциите, които я заливаха.

Накрая Шоу обобщи, обръщайки се към нея:

— Когато спрях, за да сменя регистрационните табели, използвах телефона ти, за да звънна на моя, за да ти покажа по-късно, че съм пробвал да се свържа с този номер.

— Пълен си с хитри номера.

Той вдигна рамене.

— И глупости.

— Ефикасни глупости.

Лицето ѝ пламна, когато си спомни колко ефикасни бяха думите му, едновременно злокобни и провокативни. Искаше ѝ се да го убие.

— Звъня на онзи фантомен номер няколко пъти, намеквайки, че Джош може да вдигне, като си знаел, че няма как да стане.

— Още една тактика, за да те пречупя.

— Ами, не успя, специален агент Шоу Кинард. След всичките си хитри трикове и номера няма какво да покажеш. Не можа да изкопчиш нищо полезно от мен.

— Ще се изненадаш какво полезно открих.

— Брат ми е *още* на свобода.

— Точно затова си *още* в ареста.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Напрегната тишина последва разгорещената размяна на реплики, която Джо Уайли и Хикъм тактично оставиха да завърши, без да се намесват. Ейдриън Доувър попита тихо Джорди дали иска почивка.

— Или вода?

Тя отказа.

— Аз искам — каза Кинард. — Трябва да приемам течности.

Джо отиде до малка масичка, върху която бяха наредени бутилки вода.

— Трябва да бъдеш приет в болница — каза той, когато отвори една и я подаде на Кинард. — Под фалшиво име, естествено.

— Може би по-късно.

Когато спря да пие, Хикъм го попита:

— Къде беше телефонът за еднократна употреба? Не беше в теб. Хамбарът беше претърсен. Нямахте го и в колата.

— Оставих го в гората, където спрях да сменя регистрационните табели. Запечатан в найлоново пликче и пъхнат в дънера на едно дърво. Казах на Мороу къде може да го намери. Той го взел и ми го предаде, когато дойде в болницата.

Джо си мислеше: *този негодник не пропуска*. Искаше му се да го удуши, но не можеше да не признае съобразителността му. Разбира се, животът му зависеше от това да надхитря хората. Да ги лъже.

Хик попита:

— Ами хамбарът?

Шоу се усмихна слабо.

— Принадлежеше на дядо ми. Викаше му гаража. Имаше няколко стари крайслери, които поправи, и държеше там. Преди да умре, продаде колите, но сградата дойде при мен. Не бях ходил години наред и бях изненадан, че още си стои.

— Израсъл си наблизко?

— Не. Само идвах при дядо от време на време.

Той не каза откъде е и Джо не дръзна да попита. Нито пък Хик. Сигурно щеше да им отговори, че е класифицирана информация.

— Лъкът и стрелата бяха мои. — Кинард се обърна към Джорди. — Комплектът вървеше с брезентовата мишена, натъпкана със слама. Не знам какво е останало от нея. Не съм предполагал, че дядо е имал лодка. А може и да не е имал. Не знам как се е озовала там онази перка.

Тя не отговори, само го изгледа студено.

Джо се върна към нещо, което Шоу бе казала по-рано.

— Ти искаш Панела.

— Тази незаконна застрахователна схема, която са замислили с Джош, е била нещо повече от хоби. След урагана „Катрина“ той връхлита като лешояд и печели на основата на корупция и хаос. Рекет, пране на пари. Не се гнуса и от кръв. Колегите го искаха много преди вие, приятели, да го подгоните. Стара пушка е той. Зъб за зъб. Сицилианско лайно. По заповед на Панела, например, Мики Болдън разрязва корема на един тип и го изхвърля от рибарски кораб в Залива.

Обръщайки се към Джорди, той обясни:

— Това не е било празна заплаха. Случило се е. Друг агент е бил свидетел. Не е можел да направи нищо, без да се издаде. — Той върна вниманието си отново към Джо: — За да мога да вляза в операцията, се свързах първо с Болдън и му казах, че съм на разположение за специална работа като тази.

— Като изкормването на хора — обади се Джорди.

Кинард се изви към нея.

— Прекалено усложнено. Аз съм по-прибран и по-ефективен човек.

— Като например да разбиеш главата на Болдън на парчета?

— Ти би предпочела да разбия твоята, вместо неговата? Или без да бързам да кажа: *не мърдай, ФБР, арестуван си?* — Когато тя не отговори нищо, той додаде: — Аз убивам само лошите момчета, Джорди. За да им попреча да убиват други хора.

— Но лъжеш и заблуждаваш.

— Да, така е. През повечето време. Но невинаги.

Атмосферата между двамата пропукваше от статично електричество. Джо нямаше как да не се запита за характера на лъжите, които Кинард ѝ е казал, докато е била негова пленница. Той

остави тази мисъл за после и се концентрира върху онова, което Кинард говореше.

— Болдън не прие веднага предложението ми. Не можех да си позволя да проявявам прекалено нетърпение, иначе щеше да заподозре, че нещо не е наред. След скандала между онзи агент от Агенцията за наркотици и двамата престъпници, трябваше да ги ликвидирам. Умишлено се оставих да бъда арестуван. Така изглеждаше по-добре, а и затворът често е по-сигурен от улицата. Докато Дюпо ме освободи, Панела духна и Джош беше с висящо обвинение като защитен свидетел. Така че работех по другия случай в Мексико, планирайки да изчакам Панела, както той изчакваше Джош. Мисля, че той предвиждаше, че Джош ще наруши споразумението с властите.

— Защо мислиш така?

Джорди го изпревари:

— Защото господин Кинард си е навил на пръста, че не Панела, а Джош има достъп до откраднатите пари.

Всички я погледнаха.

Уайли попита:

— А има ли?

— Не.

Уайли се обърна отново към Кинард, който каза:

— Моето мнение е различно, но трябва да го хванем, за да разберем. — Той млъкна и докосна корема си отстрани, сякаш изпитваше болка. — А вие докъде стигнахте? Нещо ново?

Джо го изненада силно, когато му каза за неочакваното обаждане на Джош преди две вечери.

— Тъкмо обикаляхме горите и го търсехме, когато телефонът ми звънна. Беше самият той.

Той разказа отново разговора, спомена за банковата сметка в Коста Рика, но пропусна да спомене, че Джорди е придружавала Панела на това пътешествие. Завърши като им съобщи разговора, който бе провел на разсъмване.

— Изненада ме отново.

— Какво каза?

— Искаше потвърждение, че Джорди е в безопасност.

Кинард се намръщи.

— Първия разговор. Мислиш ли, че е казвал истината? Признавам, Коста Рика би била добра първа спирка за някой, който иска да изчезне. Залив от едната страна, от другата Тихият океан. Дъждовни гори и планини, където да се скриеш. Но проверихте ли дали тази банкова сметка съществува?

— Тази сутрин парите бяха още там. Непокътнати.

— Стига бе!

— Това беше и нашата първа мисъл — каза Хик и Джо забеляза, че той хвърля поглед към Джорди.

Кинард, потънал в мисли, не видя нищо.

— И Джош ти е звъннал тази сутрин, което за мен означава, че нервите му не издържат. Независимо дали парите са при него или не са, фактът е, че той предаде Панела. Преосмислил е решението си да напусне защитената прегръдка на Чичо Сам.

— Ако не го е мислил преди, прави го сега, защото му казах, че снощи съм говорил с Били Панела.

Кинард го погледна сепнато:

— *Какво си направил?*

— Панела помисли, че ти му звъниш. — Джо му разказа целия разговор. — В общи линии нищо. Празни приказки. Панела затвори след по-малко от трийсет секунди.

Кинард разсеяно разтърка белега върху брадичката си.

— Опитът му за покушение на Джорди беше осуетен. Джош още знае всичките му тайни и е склонен да сключи сделка. — Обръщайки се към всички, той каза: — Нашият приятел Панела не може да е щастлив от това положение, особено ако е бил оставен с празна торбичка. Осъзнавате ли колко опасен може да е?

— Осъзнаваме. Точно за това говорехме, когато ти влезе — каза Джо. — С Хик окуражавахме госпожица Бенет да сподели с нас всяка информация, свързана с местонахождението на Панела и брат ѝ.

— Мороу ми каза, че сте я разпитвали. — Кинард я гледаше, но говореше за нея в трето лице. — Това е една от причините да дойда бързо от болницата. За ден и половина опитах всичко, което можах да измисля, за да измъкна информация от нея. Някои от тактиките ми бяха неприятни, дори груби. — Той изчака малко, после погледна към Джо. — Ако знаеше нещо, повярвайте ми, тя щеше да ми го каже.

Тя не му беше казала за пътуването си с Панела. Джо се обзалагаше на един милион за това. Ако Кинард знаеше, нямаше да я пусне току-така сега.

Поредната неловка тишина. Кинард беше вперил очи в Джорди, сякаш я принуждаваше да го погледне. Тя бе навела глава към скута си.

Накрая Ейдриън Доувър се обади:

— Значи приключихме. Клиентката ми свободна ли е да се прибере?

Джо отвърна:

— Госпожица Бенет е свободна да си върви, но остава под наша опека. Хик, обади се на полицай Сондърс, че тя е готова да се върне в хотела.

Джорди не каза нищо, когато се изправи. Явно планираше да си тръгне, без да благодари на никой от тях, особено на Шоу Кинард. Но когато той произнесе името ѝ, тя се поколеба на прага, преди да се обърне. Ако погледът можеше да убива, този щеше да го направи.

Кинард каза:

— Не можеш да защитиш брат си от Панела, Джорди. Той ще изпрати следващия Мики Болдън, после друг, докато не стигне до него. Няма да се откаже, докато червата на Джош не започнат да се влачат подир него в Залива.

Тя издържа погледа му с дължината на бавен товарен влак, после каза:

— По-добре да ме бяха обвинили за убийство.

Тя и адвокатката ѝ излязоха, а Хик влезе с притиснат към ухото телефон.

— Мороу! — произнесе с устни той.

Джо, който беше станал да изпрати дамите, седна и погледна с присвити очи Кинард. Той изглеждаше по-зле сега, отколкото при грандиозното си появяване. Беше блед, бръчките на лицето му бяха по-дълбоки, страните — хлътнали.

Въпреки това очите му светеха със студен блясък, който сигнализираше за опасност, независимо от физическата му слабост. Джо никога не бе притежавал това качество. Никой не се дръпваше от пътя му само защото той се е фокусирал върху него.

Дори да се беше засегнал от хапливата забележка на Джорди, Кинард не го показа. Ако човек го гледаше, би си помислил, че думите

са отскочили от него, сякаш е облечен в броня. Разбира се, за да работи под прикритие, както правеше, незаинтересоваността беше от съществено значение. Всичко се жертваше за работата, дори нормалните човешки емоции.

Джо си помисли за уютния безпорядък в кабинета на къщата си, за постоянната суматоха, която създаваха децата, за специфичното скърцане, което издаваше леглото им, когато с Марша се любеха, и не завидя на Кинард за неговата сериозност. Това беше цената. Само че прекалено висока, според Джо.

Той посочи вратата, през която Джорди Бенет току-що бе минала.

— Не мисля, че те харесва.

— Никой не ме харесва. Свикнал съм.

— Но вчера изглеждаше другояче?

Кинард го погледна с интерес. Може би бронята му не беше чак толкова непробиваема?

Но преди той да може да говори, Хик прекъсна рязко телефонния си разговор и обяви:

— Отиваме в Тобаяс.

Джо скочи.

— Бенет?

Хик поклати глава:

— Ройс Шърман.

— Кой е той? — попита Шоу Кинард.

— Онзи, който заговори госпожица Бенет в бара.

Кинард беше толкова нестабилен, че трябваше да използва масата, за да се подпре, докато става.

— Бих искал да говоря лично с тази мижитурка.

— Няма как да стане — каза Хикман. — Той е в моргата.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Научавайки, че младият мъж, който бе играл ключова роля в петъчните събития, е мъртъв, те не загубиха повече от няколко минути в спор дали Шоу Кинард да ги придружи до Тобаяс.

Уайли и Хикъм се съпротивляваха на идеята. Той беше непреклонен. За да спестят време, той им каза, че независимо дали ще пътува с тях, или — не, ще бъде там. Те отстъпиха.

— Ще спрем някъде по пътя и ще купим някои неща, с които да те дегизираме — каза Уайли през рамо, когато напуснаха стаята за разпити.

— Мъдро — каза Хикъм. — Не искам да ме удари някой куршум, предназначен за господин Въръжен и Опасен.

Макар че всяка стъпка изпращаше остра болка в лявата му страна, Шоу продължи с тях до колата на Хикъм на паркинга. След като седна на задната седалка, той тайно повдигна ризата си и надникна под нея, за да провери шевовете. Държаха се.

Несъмнено Джорди би искала да е причинила повече поражения с проклетата перка. Ако трябваше да го направи отново, вероятно щеше да я забие в гърлото му. Беше казала достатъчно и той ѝ беше повярвал. Тя го презираше.

Работата му беше прекалено опасна, за да си прави застраховка „живот“. Не че имаше някой, който да се облагодетелства, защото работата му беше рискова и за личните отношения. Досега това не го беше тревожило. Беше използвал невинни хора, за да ликвидира лоши хора. Ако някой след това се чувстваше емоционално съсипан и уплашен, това беше цената за правенето на бизнес. Мръсна работа.

Но когато Джорди Бенет го беше погледнала с неописуема омраза, бе почувствал повече от угризение на съвестта. Беше за първи път и не беше приятно.

Докато излизаха от гаража, Уайли получи обаждане на мобилния си телефон. Хикъм не ангажира Шоу в разговор, което беше добре за него. Той облегна главата си назад и задряма, събуждайки се едва

когато Хикъм паркира пред един магазин за намалени стоки. Уайли продължаваше да държи телефона до ухото си, като повече слушаше, отколкото говореше.

Хикъм се върна след пет минути с един сак, който хвърли в скута на Шоу.

— Не е мястото, където обикновено пазарувам. Това е най-доброто, което можах да намеря.

Беше купил грозен суичър с качулка и чифт тъмни очила с пластмасови рамки и кобалтовосини стъкла.

— Тези стават.

— Помислих си, че са подходящи. — Хикъм погледна с подчертано внимание седефените копчета на новата карирана риза, която Мороу беше купил за него.

Игнорирайки неизречената обида към вкуса му, Шоу попита:

— Някакви подробности за смъртта на Ройс Шърман?

— Мороу беше на път, така че ми даде фактите накратко. Ще ви кажа какво знам веднага, след като Джо затвори телефона.

Сякаш по знак Уайли приключи разговора.

— Съжалявам. Беше Марша. Съпругата ми — обясни той на Шоу. — Имаме проблем с тоалетната и тя заплашва да приложи гаечен ключ към слабините на водопроводчика, ако не я оправи. Скоро. Какво пропуснах?

— Нищо. Чакахме те — каза Хикъм. — Първо: Мороу подчерта, че още не е ясно дали смъртта на Ройс е свързана с нещо, което се е случило в петък вечер.

— Как е умрял? — попита Шоу.

— Изстрел в главата. Левия фронтален лоб. Отблизо.

— Самоубийство?

— Не е намерено оръжие до тялото, няма барутен прах по ръцете.

— Значи е убийство — заключи Шоу.

— Най-вероятно.

Уайли попита дали е имало следи от борба.

— Не. Имал е в себе си пари в брой и кредитна карта, така че явно мотивът не е обир. Мороу каза, че изглеждало сякаш убиецът се е приближил до отворения прозорец и го е гръмнал.

— Вкъщи?

— На седалката в пикапа му. Отбил се от магистралата по страничен път.

— За какво? — попита Шоу.

— Никой не знае.

— Да пусне една вода? — предположи Уайли.

— Няма свидетелства за такова нещо. Мороу не смята, че е излизал от пикапа.

Шоу го попита за гилзата.

— Не е намерена. Нито пък куршумът. Изглежда стрелецът е стрелял само веднъж.

Шоу се замисли и почти пропусна това, което Хикъм казваше:

— Но Мороу има потенциален кандидат. Барманът... — Той млъкна и погледна към Шоу в огледалото за обратно виждане. — Той е този, който ни насочи към теб.

— Не ме изненадва. Той е бивш военен, нали? Участвал ли е в бой?

— Спомена Ирак.

Шоу кимна. Беше забелязал присвития поглед, с който мъжът измерваше него и Мики — таен, но внимателен. Нищо не правеше един мъж по-наблюдателен от военна зона, където врагът не носи униформа.

Хикъм каза:

— Когато барманът чул за убийството на Ройс, веднага се обадил на Мороу. Казал му, че Ройс прекарал в бара часове наред предишната вечер, държал се като знаменитост, обръщал чашите с уиски като безалкохолно.

— „Мацката“ му с него ли е била? — попита Уайли. Обръщайки се към Шоу, той добави: — Живее с една, която го унижава.

Хикъм каза:

— Била е там, да, и е направила повече, отколкото да го унижи. Скарали се. Направили шоу за тълпата, казал барманът. Тя изхвърчала от бара с две приятелки. Доста време след като си тръгнала, Ройс започнал да се мляска с друго момиче. Към полунощ той и новата му тръгнали заедно, залитайки. Всичко това е потвърдено от свидетели.

— Какво казва за това „мацката“ на Ройс? — попита Уайли.

— Мороу лично е отишъл да я вземе от работното ѝ място. Шефка е в отдела за бои в голям магазин. Мороу твърди, че се свлякла

на колене и се разплакала, когато ѝ съобщил новината. Шокът и сълзите ѝ изглеждали искрени, но независимо от всичко я прибрал. Тя се кълняла, че не е виждала Ройс, след като си тръгнала от бара.

— Адвокатът ѝ дошъл ли е?

— Не, но е изпратил заместници при двете ѝ приятелки, с които си е тръгнала снощи. Разпитани са поотделно и свидетелствата им съвпадат с нейните. Момичетата са я върнали обратно в апартамента, който е дележала с Ройс, пресушили са няколко бутилки вино, вдигайки наздрависи, че са се отървали от него. Към четири след полунощ приятелките решили, че са прекалено пияни, за да се прибират, така че останали при нея и едва се събудили навреме тази сутрин, за да се замъкнат на работа.

— Какво смята Мороу за алибито ѝ? — попита Уайли.

— Склонен е да ѝ вярва.

— Аз също.

При краткото изявление на Шоу Уайли се обърна да го погледне. Хикъм го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. Той каза:

— Не изглежда като убийство от страст. Не и по начина, по който ти описа сцената. Стрелецът е стрелял веднъж? Умишлено? — Той поклати глава. — Това не е действие на ядосано момиче. Едно изоставено гадже ще изпразни пистолета в него, след това само ще извика ченгетата и ще им каже къде да търсят нещастния му задник.

Уайли кимна. Изглеждаше мрачен.

— Освен ако не се докаже, че бившата му е била на мястото, и аз съм съгласен.

Шоу се обърна към Хикъм в огледалото:

— Ами новодошлата, онази, с която Ройс се е целувал? Барманът е казал, че са си тръгнали заедно.

— *Излезли* са заедно. Може да са се разделили на паркинга.

— Или не — каза Шоу.

— Или не. Защото е имало частични отпечатащи от стъпки до пасажерската врата. Но първите пристигнали са намерили пикапа празен, с изключение на Ройс. Патолозите изчисляват времето на смъртта между полунощ и два след полунощ.

— Кой се е обадил? — попита Уайли.

— Страничният път е частна алея, която води към къща в дъното на гората. Собственикът на имота е пенсионер. Той и съпругата му

излезли за ранен обяд. Пикапът на Ройс бил блокирал пътя. Госпожата излязла да провери, така че стъпките покрай колата може да са нейни. Правят отливки.

— Пенсионерите познавали ли са Ройс?

— Не.

— Окей — каза Уайли. — Значи това, което Мороу има дотук, са настоящите две жени в живота на Ройс.

— Сега се опитват да открият новата — каза Хикъм. — Но Мороу не е сигурен за името ѝ, а още по-малко къде да я намери. Затрупан е с работа. Като се започне с освобождаването ти — каза той на Шоу в огледалото. — А сега това. Помоли ме да го предупредим, когато наближим.

Шоу отново облегна глава назад и затвори очи. Изключи се от разговора и си помисли за Джорди — по-специално колко ли гадно мнение имаше за него. *Защо направи останалото?* — беше попитала тя, имайки предвид всички отвратителни неща, на които я бе подложил. Страх, унижение, заплахи.

Целувка.

Кое наистина бе разочароващо? Тя винаги щеше да си мисли, че целувката е била пореден маньовър да се опита да изтръгне информация от нея, а не въпрос на живот и смърт. Неговия живот, не нейния. Той имаше нужда да я целуне.

Въпреки това нещата не изглеждаха никак прости. Той беше федерален агент. Тя — физически свидетел в криминално разследване. Кое, според правилата, я превръщаше в забранена зона с главни букви.

Но той нарушаваше правилата непрекъснато и нямаше контрол върху неприличните си сънища.

Половин час по-късно Уайли го извади от дрямката.

— Кинард? Почти пристигнахме.

Уайли се обади на Мороу. Шоу навлече суичъра, примигвайки от болка в защитата рана, докато провираше ръце в ръкавите. Сините стъкла на очилата придаваха нездрав вид на тена му. Или поне той имаше чувството, че е така. Целият лепнеше. Крайниците му бяха влажни и треперещи. Навсякъде го болеше.

Искаше му се да легне, да затвори очи, да се опъне на задната седалка, както беше сложил Джорди, нагласяйки отпуснатите ѝ ръце и

крака, повдигайки падналия кичур коса от лицето ѝ.

Като ругаеше под нос, защото не можеше да спре да мисли за нея, той вдигна качулката на главата си, отвори вратата на колата и излезе. Обгърна го влажна горещина, подсилвана от пухкавия суичър. Проклетият Хикъм, сигурно го беше избрал нарочно.

Пристройката към шерифството беше стара и грозна сграда. В задния ѝ ъгъл имаше служебен вход, където Мороу вече ги чакаше. Той се намръщи като видя Шоу.

— Не биваше да идваш.

— Опитахме се да го разубедим — оправда се Хикъм.

— Изглеждаш по-зле и от Ройс Шърман — каза заместник-шерифът.

— Добре съм.

— Слушай. — Мороу вдигна ръка пред Шоу. — Никой в този отдел не знае какво сме направили тази сутрин, с изключение на диспечера и двамата полицаи, които поставих за шофьори на линейката. Всички са ми приятели. Дори самият шериф не знае. Ако се разчуе, сигурно ще ме тикнат в затвора.

— От мен няма да излезе. Знам, че си заложи главата. Благодаря ти отново.

— Пак заповядай. Но просто внимавай. Тази сграда е пълна с полицаи, които бяха на лов за главата ти. Няма да се зарадват на присъствието ти тук.

— Трябва да ми благодарят за извънредния труд.

— Това, което искам да кажа, е, че с тези труфила няма да заблудиш никого.

— Ще се изненадаш. Това, за което хората не гледат, рядко го виждат.

Все още разтревожен, Мороу каза:

— Ако някой полицай те забележи, може първо да стреля и после да пита.

— Ако се стигне до там, чувствай се свободен да разкриеш кой съм.

— Поне си се избърснал.

— Част от болничната грижа за разкрасяване и поддържане на лична хигиена.

Характерният му белег не се разкриваше в същата степен, както когато вратът му е обрасъл, така че той не беше възразил, когато санитарят насапуниса лицето му.

— Не казвай, че не съм те предупредил. — Мороу ги поведе по къс коридор към врата с решетки на прозореца. — Погледнете.

Уайли и Хикъм надникнаха, след тях и Шоу. Той смъкна тъмните очила, за да вижда по-добре. В стаята за разпити двама полицаи безуспешно се опитваха да успокоят млада жена, обронила глава на гърдите, която хлипаше в дланите си.

— Линда Мийкър — каза Мороу. — Момичето, което снощи е напуснало бара заедно с Ройс Шърман.

В този момент тя отпусна ръце и вдигна глава, за да вземе салфетка от една полицайка.

Шоу се изненада, когато видя лицето ѝ. Той очакваше нещо съвсем друго.

— Тя е още дете.

— Шестнайсетгодишна. Навършила ги едва миналия месец.

Шоу гледа още няколко секунди разстроеното момиче, след което каза:

— В петък вечер, докато бях там, и на мен ми идеше да убия Ройс Шърман.

Другите трима се обърнаха към него, но той не взе думите си обратно.

Мороу прочисти гърлото си, разсейвайки неловкото мълчание.

— Насам. — Той ги поведе към съседната врата и отвори малък кабинет. — Тук съм с още един детектив, но той днес има свободен ден.

Мороу затвори вратата и започна без предисловие:

— Линда Мийкър е била доведена преди час и половина не по своя воля, а по настояване на приятелка, която я е докарала тук, когато е научила за убийството.

— Кой ѝ е казал? — попита Шоу.

— Чули хората да говорят за това в „Деъри Куин“.

Никой не каза нищо, но Шоу, Уайли и Хикъм се спогледаха.

Разчитайки колебанието им правилно, Мороу изсумтя:

— Става все по-добре. Всичко, което ще ви кажа, чух от приятелката, защото Линда не говори. Според нея Линда не отрича, че

е непълнолетна, че се е напила, сприятелила се е с Ройс и напуснала бара с него. Но и не би могла да излъже за това, тъй като е имало трийсет души свидетели. Оттук историята става неясна. Приятелката твърди, че е чакала Линда навън. Линда и Ройс се сбогували нежно и се разделили. Той се качил в пикала си. Приятелката закарала Линда у дома си, където се предполага, че са били заедно. Линда повърнала няколко пъти. Приятелката я сложила да си легне. Спали до десет тази сутрин.

Уайли се обади:

— И чули за убийството в „Деъри Куин“?

— Точно така.

— Не е вярно. — Шоу, който се беше подпрял на касата на вратата, когато влязоха в стаята, се отлепи оттам и отиде до бюрото на Мороу, сядайки на ръба му, преди да падне. — Това момиче е в истерия.

Хикъм изсумтя:

— Обяснимо. Мъжът, с когото се е натискала дванайсет часа преди това, е бил застрелян в главата.

— Разбирам, но все пак. — Шоу извика в съзнанието си образа на Линда Мийкър. — Зъбите й тракаха. Тя се страхува до смърт.

— От баща си — обясни Мороу. — Проповедник е. Адски мъки и воня на сярата. Живи змии. От този род. Линда и приятелката й били на вечерната молитва в храма миналата неделя, но предполагам, че проповедта на баща й не е стигнала до съзнанията им. Вместо да отидат право в къщата на приятелката й да гледат телевизия, те се измъкнали и отишли в бара. Тя казва, че баща й би я убил за пиенето, камо ли...

— За преплитането на езика с Ройс — довърши Уайли.

— Нещо такова. Приятелката твърди, че преподобният не е от прощаващите, че наказанието му ще бъде сурово. Макар Линда да е знаела, че идването й тук е правилно, приятелката й казва, че на практика е трябвало насила да я домъкне.

Мороу посочи с брадичка към стаята за разпити.

— Колежките са при нея, откакто влезе и се идентифицира. Единственото, което прави, е да плаче. Отказва да говори за това.

Уайли замислено подръпна долната си устна.

— Тя е непълнолетна. Родителите й уведомили ли са, че е тук?

Мороу кимна.

— Веднага, след като дойде. Кое то не помогна за успокояване на истерията ѝ.

Известно време никой не каза нищо, после Шоу попита:

— Кога се очаква да дойде проповедникът?

Хикъм го изгледа подозрително и попита:

— Защо?

Шоу го игнорира и повтори въпроса към Мороу.

Заместник-шерифът погледна към стенния часовник.

— Живеят в провинцията, на двайсетина километра от града. Може би след двайсет-трийсет минути.

Шоу стана от бюрото.

— Донесете белезници.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Нищо не ядеш.

Джорди вдигна поглед от клуб сандвича, който Гуен ѝ беше набутала в ръката.

— Не съм гладна.

— Не изяде и закуската си.

Тя осъзнаваше, че полицайката само се опитва да бъде мила, но на Джорди не ѝ бе приятно да я подканят, сякаш е дете. Явно това си пролича. Гуен спря да настоява.

Тя изяде половината от собствения си сандвич и сгъна салфетката до чинията.

— Да им се обадя ли да вдигнат масата?

— Да, аз приключих — каза Джорди.

— Ще помоля келнера да ти увие сандвича. Може би по-късно ще го поискаш.

Тя се усмихна слабо, но апетитът ѝ нямаше да се подобри, докато обстоятелствата не се променяха, а тя се боеше, че те могат само да се влошат, а не да се подобрят. Когато всичко планирано завършваше зле, на какво можеше да се надява?

След като келнерът от румсървиса си тръгна, Гуен заключи вратата, седна на бюрото и включи лаптопа си. Развълнувана и неможеща да си намери място, Джорди отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна към очертаните на фона на небето сгради.

Отвъд Канал стрийт се разкриваше гледка от птичи поглед на тесните улички на Френския квартал. По реката корабче, пълно с туристи, напредваше, пухтейки. Тротоарите бяха задръстени от пешеходци.

Останалите хора всъщност си прекарваха добре. Вършеха си работата, ядяха, пиеха, разглеждаха забележителности, радваха се на компанията на приятели и семейства, недокоснати от трагедия, невредими от бедствията, причинени от самите тях.

Тя им завиждаше за чувството за свобода, дори то да траеше само днес. Защото след онзи декемврийски ден в детството си никога не се бе чувствала напълно свободна. Онова събитие я следваше навсякъде. Дори на празници то я съпътстваше неизменно и разваляше радостта ѝ. Нямаше нещо, което да не е белязано от неговото влияние. То диктуваше всяко важно решение. Много неща бяха жертвани заради него.

Заради тези няколко съдбовни моменти сега тя бе изолирана и охранявана от федерални полицаи. Бъдещето ѝ беше несигурно, животът ѝ — в риск.

Дори не беше свободна да отиде да работи и да върши нещата, които обичаше. Когато бяха напуснали сградата на ФБР, беше попитала Гуен дали може да се отбие в офиса си, само за да провери статуса на предстоящите събития, което си беше порядъчно голяма работа и щеше да донесе големи приходи за компанията.

Гуен отказа на молбата ѝ любезно, но категорично.

— Съжалявам, Джорди. Агент Уайли иска да бъдеш... пазена.

— Наблюдавана.

— Все същото е.

— Не. Изобщо не е.

Гуен не беше възразила, защото разликата беше недоказуема. Но се беше застъпила за Джорди и бе получила разрешение от Уайли една от служителките в „Екстраваганза“ да донесе в хотела пощата и спешни документи, както и фактури, изискващи одобрението на Джорди, преди проектът да се придвижи нататък.

Това бе малка победа, обаче. Защото след като ги доставиха, Гуен отвори всеки плик и пакет, и инспектира съдържанието, преди да ги предаде на Джорди.

Тя не страдаше от илюзии. Беше задържана. Вярно, Джо Уайли не искаше нещо да ѝ навреди, но той също така ѝ нямаше доверие, както впрочем би трябвало да бъде. Тя трябваше да му каже за онова пътуване до Коста Рика. Не искаше да ходи, но Панела не ѝ беше оставил друг избор. Мразеше всяка минута, прекарана в неговата компания, но беше изтласкала спомените за онези три дни и почти бе успяла да се престори, че никога не си е позволила да се компрометира, както го беше направила.

Но признавайки на Уайли за пътуването, Джош го беше възкресил заедно с цялата му грозота и само сълзите нямаше да накарат властите да ѝ повярват. В контекста на техния случай с Панела последиците от ходенето ѝ в Централна Америка с него можеха да се окажат много по-жестоки.

Слънцето грееше топло през стъклото на прозореца, но тя обгърна зиморничаво тялото си с ръце пред перспективата, че ще трябва да свидетелства в съда за онова пътуване. Помисли си мрачно за обикновените дни, когато катастрофите се равняваха на закъсняла доставка на цветя, недостиг на покривки, погрешно отпечатана покана, оплескана с олио хотелска кухня. Погледнато в перспектива, това са били бели кахъри. Искаше ѝ се и сега проблемите да можеха да се решават така лесно.

Тези, с които се сблъскваше в момента, изглеждаха непреодолими. Не на последно място между тях беше Шоу Кинард, и по-специално емоционалната вихрушка, която самото му име предизвикваше.

Когато го беше видяла не окървавен и умиращ, а жив и здрав, научавайки, че не е бил прочут убиец, а агент от ФБР, облекчението ѝ беше огромно. Но то мигновено бе смазано. Защото бе осъзнала заедно с това размера на неговото двуличие и въздействието му върху нея. Беше трудно да се сдържи да не му се нахвърли и да издере очите му.

Освен че беше разгневена, тя се почувства и унижена заради наивността си. Никога нямаше да си прости, че е била подведена, че се е развълнувала от сексуалните му намеци. Всъщност беше започнала да вярва, че са повече от безобидни закачки, с цел да я провокират. Беше започнала да мисли, че чувствата под тях са по-дълбоки и по-значими...

Неща, които сега ѝ се струваха безкрайно наивни.

Внезапно светлината стана много ярка. И накара очите ѝ да се насълзят. Тя дръпна завесите и каза на Гуен:

— Ще си легна.

— Малко сън ще ти се отрази добре. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Добре.

— Джорди?

Тя се обърна.

— Какво се случи между теб и Кинард, докато бяхте в онзи гараж?

— Знаеш какво се случи.

Полицайката попита с по-мек глас:

— Извън протокола. Като жена на жена.

— Нищо — отвърна тя дрезгаво. — Нищо не се случи.

Гуен знаеше, че тя лъже и я погледна съжалително.

— Той просто си вършеше работата.

— Разбирам.

Тя влезе в спалнята и затвори вратата, облягайки се на нея, и прошепна:

— При това го правеше много добре. — Сълзите, които бяха заплашвали да бликнат преди, сега потекоха по лицето ѝ.

Тя гневно ги избърса. Нямаше да плаче заради него.

Отблъсна се от вратата и се насочи към банята, когато чу познат звук — ясно вибриране на мобилен телефон.

Мобилен телефон? Нейният все още се намираше във ФБР.

Звукът беше настойчив. Тя го последва до бюрото, където беше натрупала нещата, изпратени от офиса ѝ. Бързо провери съдържанието на подплатените пликосе и отвори кашоните, докато намери кутия с отпечатани покани. Сега забеляза, че етикетът на компанията за доставки носи име, което не познава. Тя изсипа пакетите с покани, пликосе и картички.

Кашонът продължаваше да вибрира.

Бръкна в единия му ъгъл и извади фалшивото дъно. Под него лежеше телефон. Някой се беше потрудил доста, за да я снабди с телефон.

Тя го вдигна и отговори:

— Ало?

— Джорди?

Сърцето ѝ се сви.

* * *

Вече бяха сложили Линда Мийкър в коридора пред стаята за разпити, когато Мороу връхлетя през вратата на офиса си,

изблъсквайки Шоу от пътя си.

Момичето се беше превило надолу, хлипаше тихо, раменете ѝ се тресяха, но тя вдигна очи стреснато, когато Мороу бутна Шоу в един стол срещу нея. Той извади чифт метални белезници и закопча с единия дясната китка на Шоу, а с другия глезена му, като дрънчеше заплашително с тях по хромирания крак на стола, за да се убеди, че са здраво закрепени.

— Ще е добре адвокатът ти да дойде скоро, иначе те заключваме в килия. И махни най-последна тази тъпа качулка от главата си. — Той дръпна качулката назад, след това се завъртя и тръгна към офиса си, спирайки, когато се изравни с момичето. Попита я с вече омекнал тон: — Мога ли нещо да направя за теб, госпожице?

Тя поклати глава.

— Родителите ти скоро ще са тук. — Той понечи да тръгне, но се обърна към Шоу. — Ти. Недей да я безпокоиш.

Шоу му направи знак да се разкара със свободната си ръка и отново нахлупи качулката. Мороу се намръщи, но не каза нищо, преди да хлътне в офиса и да затвори вратата след себе си.

Шоу изруга, след това премести поглед от вратата на офиса към момичето, което го гледаше предпазливо. Той задържа погледа ѝ няколко секунди и произнесе с тих глас:

— Успокой се, хлапе. За каквото и да са те докарали, сигурно ще се отървеш с обществено полезен труд. Може би за известно време в поправителен център, но там не е чак толкова зле.

Тя веднага сведе очи.

Шоу облегна глава на стената и затвори очи, но ги остави леко притворени, за да я гледа.

Тя продължи да се взира в скута си, където беше отпуснала стиснатите си ръце. Мина една минута, после втора. Шоу започна да се тревожи, че планът му няма да проработи, когато тя срамежливо погледна към него.

— Болен ли сте?

Той продължи да стои с облегната на стената глава, но я обърна и погледна момичето над рамките на тъмните си очила.

— Не точно. Измъкнаха ме от болницата със заповед за арест.

— Били сте в болницата?

— До преди час.

— Какво ви е?

— Бях прободен. — Със свободната си ръка той вдигна ризата си да ѝ покаже превръзката.

Подутите ѝ очи се ококориха.

— Кой ви прободете?

— Последната, която вбесих.

— Жена?

— Гадже. *Бивше* гадже. Докопа ме с едно ръждясало парче от перка.

— Голям късмет.

Той се засмя.

— Аз бих употребил малко по-силна дума от „късмет“.

Когато тя се усмихна, Шоу ѝ отвърна с усмивка.

— Радвам се да видя, че се усмихваш. Чух те по-рано да плачеш. Оттам. — Той посочи с брадичка стаята за разпити.

Долната ѝ устна започна да трепери и отчаянието отново я завладя.

— Виж, хлапе — каза той меко, — не позволявай на тези задници да те карат да страдаш. Заместник-шерифът каза, че родителите ти скоро ще са тук. Те ще те измъкнат. Каквото и да си направила...

— Не съм направила нищо!

Шоу само я погледна, знаейки, че тя отчаяно иска да каже какво се е случило, да обясни, да изясни, да докаже. Така че ѝ даде възможност.

— Имам предвид... — Тя облиза устни. — Отидох в онова място, където не биваше да ходя. В бара. Приятелката ми и аз имахме фалшиви документи. — След това, споделяйки с поверителен тон, като се прекъсваше и започваше отново, тя разказа в общи линии същата история, която приятелката ѝ бе разказала на Мороу.

Когато стигна до момента, в който е излязла от бара, се разплака отново.

— Хей, спокойно — прошепна Шоу. — Спокойно. Не бъди толкова строга към себе си. Каквото и да се е случило, не мисля, че е било по твоя вина.

— *Напротив*. Приятелката ми каза, че не трябва да си тръгвам с непознат.

— Смятала го е за загубеняк и ми се струва, че е била права.

— Но аз... аз не я послушах. Бях пила прекалено много. А той ми каза, че съм страхотна и че никога не... никога не се е възбуждал само от целувка. — Тя наведе глава и попита тихо: — Разбирате ли какво имам предвид?

Той се намръщи виновно.

— Ние, мъжете, говорим такива глупости, когато искаме да се докопаме до някое момиче. Понякога наистина ги мислим, обаче. Може би го е мислил.

— Не ми се вярва. Защото веднага, след като отби от пътя и паркира пикапа...

Думите се изливаха от нея с кофи сълзи. Изискваше се силна самодисциплина Шоу да остане да седи там, преструвайки се, че не е нищо повече от резонатор, без какъвто и да било законен интерес към убийството на Ройс Шърман.

Колкото по-дълго говореше тя, толкова по-емоционална ставаше. Когато стигна до същността и описа фаталната стрелба, Шоу си помисли, че сърцето му ще изскочи от гръдния кош.

— Не можех да повярвам — каза тя през сълзи. — Но знаех, че е умрял. — Тя избърса носа си в ръкава. — Бях толкова уплашена. Изумена, разбирате ли?

Шоу кимна.

— Просто стоях там, вцепенена. Дори не знам колко време. Когато дойдох на себе си, се паникьосах. Предполагам, че не е трябвало да звъня на ченгетата, но знаех, че ще кажат на татко, а той ще ме одере жива и ще ме закачи да изсъхна. Така че се обадох на приятелката ми и ѝ казах да дойде да ме вземе. Изтичах до главния път и се скрих в храстите да я изчакам. През цялото време бях толкова уплашена, че той ще се върне и ще убие и мен. Наказанието за греха е смърт. Това си мислех.

Тя плачеше толкова силно, че Шоу се страхуваше, че гръдната ѝ кост ще се счупи.

— Още ме е страх, че той ще ме проследи. Затова не исках да кажа на никого. Ще съобщят за това по новините. Ще научи името ми. След това ще ме намери.

Шоу беше като състезателен кон, чакащ звънеца, но седеше отпуснат в стола и свит от безразличие.

— Каза, че не си го видяла.

— Не го видях. Но той може да си мисли, че съм. Страхувам се, че ще...

В този момент двойната врата в дъното на коридора се отвори и вътре влязоха мъж и жена на средна възраст.

Момичето извика и рухна в стола си.

Мъжът, очевидно разяреният пастор, беше облечен в работни дрехи и тежки ботуши. Майката на Линда все още със завързана около кръста престилка, се опитваше да настигне съпруга си. Двете полицайки, които бяха разпитвали Линда, излязоха отвътре, преценявайки ситуацията, и бързо я върнаха в стаята.

Посред суматохата Мороу незабелязано отключи белезниците на Шоу. Те се върнаха отново в офиса му, където ги чакаха Уайли и Хикъм. Шоу свали качулката и тъмните очила.

— Какво чу?

— По-голямата част — отвърна Уайли.

Мороу каза:

— Склонил я да отиде с него. Отбил се от пътя, за да...

— За да му направи свирка! Едно шестнайсетгодишно момиче — каза Шоу. — Малко му е изстрел в главата.

Уайли каза:

— Зад тях спряла кола. Ройс Шърман си помислил, че е полиция. Бързо-бързо си вдигнал ципа. А тя „се оправила“.

Шоу продължи нататък:

— Извършителят е оставил фаровете включени, така че те да не видят каква марка е колата, която е шофирал, нито как изглежда, докато се е приближавал. Тя твърди, че не е видяла лицето му.

Уайли се обади:

— Точно тук се разрева силно и не можахме да разберем какво друго каза.

— Това, което каза — отвърна Шоу, — е, че се е уплашила до смърт, че убиецът ще дойде за нея.

— Но тя не може да го идентифицира.

— Нито да каже как е изглеждал. — Шоу млъкна за ефект. — Но може да го разпознае по гласа.

Няколко секунди никой не каза нищо, после Уайли отстъпи крачка назад.

— О, боже — простена той.

— Да — кимна мрачно Шоу. — Убиецът е казал няколко думи на Ройс, преди да го застреля. Линда не е съвсем сигурна какво точно, защото е говорел странно. Като чичо й Клайв. Който заглушавал с онова черно нещо гласа си.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джорди притисна контрабандния телефон към ухото си и седна на ръба на леглото. Погледна виновно към вратата на дневната и заговори шепнешком:

— Джош? Как...

— Гледаш ли телевизия? Чу ли?

— Какво? Какво да чуя? Откъде знаеш, че съм на този телефон?

— Не знаех. Само се надявах. В „Екстраваганза“ ли си?

— Не. ФБР ме държат в един хотел. Но позволиха да ми донесат служебната поща...

— Включи телевизора.

— Джош, къде си? Добре ли си?

— Включи телевизора! Щом си в хотел, значи имаш телевизор.

Включи го.

— Защо?

Той издаде нетърпелив звук, примесен с паника.

— Включи. Телевизора.

Тя се пресегна за дистанционното на нощното шкафче.

— Добре. Включен е.

Той ѝ каза на кой канал да отиде. Докато прехвърляше дразнещото меню с характерните за хотелите телевизии, тя каза:

— Толкова се притеснявах, Джош. Не трябваше да бягаш. Добре ли си?

— Не, не съм добре. Особено след това.

— След кое?

— Той ще ме убие!

— Кой?

— Ти кой мислиш? — попита той с писклив глас.

Тя разпозна симптомите. Той беше в паника.

— Джош, слушай, моля те. Ти си в ужасна беда.

— Добре че каза, защото не знаех, Шерлок.

Тя стисна здраво устни, за да не му се сопне.

— Ще ти помогна. Знаеш, че ще го направя. Но първо трябва да се успокоиш...

— Да се успокоя? *Да се успокоя?* Той е тук! Знам го. И ще ме убие.

Пророчествата за Страшния съд, който го очаква, се лееха в дясното ѝ ухо, докато с другото се напрягаше да чуе какво говорят по телевизията и да сглоби парченцата от историята, която бе извадила брат ѝ от равновесие.

— Гледаш ли? — попита той.

— Да. — На екрана се появи снимка на млад мъж, изненадвайки Джорди с приликата. На снимката той нямаше козя брадичка, но тя разпозна безочливата усмивка мигновено. Досега дори не знаеше името му.

— Той беше снощи в бара. Заговори ме.

— Ох, знам за всичко това — каза Джош. — Показаха го по телевизията снощи, издрънка на един репортер за малкия ви разговор.

— За щастие съм пропуснал това.

— Говореше, че сте си поделили питие...

— Не сме поделили...

— Хвалеше се, че „бил на косъм от смъртта“. Ако репортерите са били точни, върнал се е снощи в бара, разказвайки отново историята.

— Тогава какво? Извлякъл е своите петнайсет минути слава. Няма причина да се паникьосваш...

— Нямах да се паникьосвам, ако не беше мъртъв!

Сърцето ѝ подскочи.

— Какво?

— Убит, Джорди. Ликвидиран. Помислих, че гледаш телевизия.

— Гледам. Аз...

— Намерен е прострелян в главата. Случило се е, след като е напуснал бара, където е имал публика, докато се е перчел как се е запознал с теб. Сега разбираш ли защо съм паникьосан?

На екрана сега показваха пикап. Предното му стъкло беше опръскано с кръв. Беше в гориста местност, сцената на местопрестъплението беше оградена с полицейска лента, наоколо се виждаха полицейски коли и униформени мъже.

— Това е ужасно — прошепна тя. — Но сигурно се е скарал с някого снощи. Сигурна съм, че убийството му няма нищо общо с мен.

— Ти глупава ли си? — извика Джош.

— Как може това да е свързано с мен?

— Преди да ти звънна, разпитвах онзи космат, татуиран барман. Той каза, че Ройс Шърман се държал като важна клечка, хвалел се с ролята, която изиграл в случая Панела/Бенет. Точно така се изразил.

— Но то си е точно така.

— Не ми казвай, че убийството му няма нищо общо с теб. С нас. — Той издаде задавен звук. — Никога няма да мога да избягам от него, нали?

— От Панела ли?

— Разбира се, че от Панела! От кой друг, според теб?

— Моля те, успокой се. Каж ми къде си. Ще дойда...

— Не!

— Джош, не можеш да избягаш от властите.

— Вече го направих. Не ме е страх от тях. А от Панела. Разбираш ли какво имам предвид? — Без да я изчака да отговори, той продължи: — Не мисля, че някога е напуснал страната. Според мен се е криел наоколо, чакайки ме да...

— Да направиш нещо откачено, като например да избягаш от мястото, където са те скрили като защитен свидетел?

— Знаех го! Знаех си, че ще застанеш на тяхна страна.

— По дяволите Джош, на твоя страна съм!

— Сигурно си бясна, защото съм казал на Уайли за Коста Рика. Наложил се, Джорди. Не казах нищо лошо за теб. Само че си ходила с Панела.

Тя се въздържа да изтъкне каква вреда би могло да донесе това. Хрумна ѝ също така, че макар това да беше първият път, в който говореха от месеци насам, Джош не я попита как е. Знаейки добре изпитанията, през които беше преминала тази седмица заради него, той не се извини, нито изрази загриженост за нейното положение. Не че беше нещо неочаквано. Но я заболя.

Възможно най-спокойно тя каза:

— Ако искаш да ти помогна, трябва да ми кажеш къде си.

— Няма начин. Панела е наблизо. Чувствам го. Сигурно те наблюдава. Ако ти кажа къде съм, ще го доведеш право при мен. Той никога няма да се откаже. Познавам го. Няма да спре да ме търси, докато не ме види мъртъв.

— Това са параноични приказки, Джош. Били Панела е на хиляди мили.

— Не. Тук е. Той уби онзи мъж снощи.

— Това е нелепо.

— Не, не е.

Тя си го представи как клати глава като твърдоглаво дете, зачервен и неотстъпчив, неподдаващ се на убеждаване.

— Този тъп селяндур попречи на плана на Панела да те убие. Още по-лошо: раздрънка се за това снощи. Барманът каза, че си приписвал заслугата, че си жива. Панела е приел това за лична обида. Не би оставил това току-така.

По телевизията репортерът се опитваше да изкопчи звук от заместник-шериф Мороу. Той си пробиваше път през навалищата, без да казва нищо, освен: „Без коментар“.

Непоколебимият репортер се обърна към камерата и произнесе:

— Макар властите да се въздържат от оповестяване на подробности за убийството, неназован източник ни съобщи, че Ройс Шърман е бил убит в стил „екзекуция“ с един изстрел.

В ума на Джорди започна да се промъква съмнение, че Джош може би все пак не пресилва чак толкова. Онова, което говореше, се доближаваше неприятно много до предупрежденията на Шоу. „Не можеш да предпазиш брат си от Панела“.

Въпреки това тя побърза да пропъди мисълта, че Панела е наблизко и сам извършва убийства, вместо да наеме професионалисти. Мисълта бе прекалено плашеща, за да я приеме. Освен това, всеки път, когато брат ѝ имаше подобен срыв, един от тях трябваше да остане спокоен и рационален. Тя каза:

— Добре, да предположим, че Панела никога не е напускал САЩ. Защо му е да обръща внимание на перченето на някакъв самохвалко, че е говорил с мен? Би трябвало да има по-важни неща, които да го тревожат.

— Точно така. Аз. Кара мен да се тревожа. Това се опитвам да ти кажа. Кани се да ме убие!

— Ако толкова се страхуваш от него, Джош, предай се!

— Ще ме тикнат в затвор и ще хвърлят ключовете.

— От кое повече се страхуваш? — попита тя ядосано. — От затвора или от Били Панела? — Направо го виждаше как хапе ъгълчето

на долната си устна. Поне вече не крещеше. Тя се окопоти и започна да го увещава: — Джош, сам се поставяш в безизходна ситуация. Играеш с двата края срещу средата и губиш, оставяйки си само два избора. Предай се, иначе ще продължиш да живееш в страх от Панела, докато или той, или някой наемен убиец те открие. Очевидно най-добрата ти опция е да се предадеш на властите.

— И да бъда наказан за неща, за които не съм виновен?

— *Виновен си.*

— Искаш ме мъртъв, а? Надяваш се да умра. Искаш завинаги да изляза от живота ти. Винаги си го искала.

Тя наведе глава и разтърка челото си, където пулсираше болката.

— Не говори такива неща. Знаеш, че не са истина.

— Когато Панела ме докопа, когато ме намерят с куршум в главата, най-последно ще получиш, каквото искаш — да се отървеш от мен!

След тези думи телефонът млъкна.

* * *

След като Шоу пушна бомбата в офиса на Мороу, нещата се развиха бързо.

Мороу започна да преглежда отговорите, които Линда бе дала на двамата детективи, които я бяха разпитвали по-рано. Крясъците на баща ѝ се чуваха в цялата сграда, обвиняваше я публично във всички смъртни грехове, за които щяла да бъде наказана в ада.

Ако Шоу имаше силата да фрасне този развилнял се кучи син, щеше да го стори. Но едва му стигаше енергията да се движи към колата на Уайли и Хикъм. Той свали горещата като ада качулка и тъмните очила, и се стовари изтощен върху задната седалка.

Беше изчезнал от поглед тъкмо навреме. Още не бяха напуснали паркинга, когато пристигнаха два новинарски вана, и, очевидно бързайки, спряха пред самия вход.

— Мамка му — изруга Хикъм.

— Беше въпрос на време — каза Уайли. — Две убийства в един и същи бар в пущинака в рамките на няколко дни? Трябваше да правят новини, дори ако се докажеше, че е случайно съвпадение.

— Мороу заплаши, че лично ще одере и филетира онзи, който е издал името на момичето на медиите — каза Шоу. — Но ето че е станало.

— Мороу трябваше да накара хората си да охраняват къщата й — каза Уайли.

Шоу беше спокоен само до известна степен. Вярваше на Мороу, но си спомняше немарливото наблюдение над Джорди.

— Наистина ще се обърне на цирк, ако името на Панела се окаже свързано с престъплението — каза Хикъм.

— Мороу ще държи тези предположения далеч от медиите — успокои го Уайли.

— Освен ако не са предположения — подхвърли Шоу.

Уайли се замисли над думите му.

— Плашещо е, като си помислиш, че може да е в района. Но ще излъжа, ако се престоря, че не съм мъничко доволен. Искан ми се да пипна негодника, без да се налага да ходя до края на нищото, за да го намеря. — Той погледна Хикъм: — Уведоми ли маршалската служба?

— Направо ги надървих.

Уайли се усмихна и загледа репортерите и операторите, които нахлуваха през вратата на офиса на шерифа.

— Не ми се искаше да оставяме Мороу сам да се пече на този огън.

— Ще се справи. Той е железен — каза Шоу, докато разтъркваше очите си. Никога не се беше чувствал толкова уморен.

Сякаш прочел мислите му, Уайли каза:

— Трябва да се върнеш в болницата.

Шоу свали ръката си.

— Как ли пък не. Трябва да преместим Джорди Бенет в сигурна къща.

— Не се нуждаем от помощта ти — обади се Хикъм.

— Не съм казал, че се нуждаете.

— Можем да се справим и без теб.

— Можете, но няма да се справите.

Хикъм сви рамене.

— Хубаво. Погребението ще е твое.

— Искан ти се.

— Хей, я стига — сопна се Уайли. — Двамата се дразните повече и от децата ми.

През последните петнайсет минути Хикъм изглеждаше бесен. Той избра сега да се обади, като говореше на Уайли, сякаш Шоу не беше там:

— Онова училищно представление, което той разигра, си беше по същество незаконен разпит. Нищо, което Линда Мийкър каза, не може да бъде използвано в съда.

— Не беше незаконен — намеси се Шоу. — Дори не беше разпит. Не съм й задал и един въпрос. *Нито един*. Не съм повел аз разговора, а тя. Единственото, което правех, беше да слушам. — Той погледна Хикъм в огледалото за обратно виждане и вдигна вежди, канейки го да го опровергае.

Хикъм каза:

— Много лошо, че тази обезоръжаваща тактика не е проработила върху Джорди Бенет. Нито свинските опашки и връзването на очите. Трийсет и шест часа с нея, и не получи нищо.

Шоу отпусна глава на облегалката и затвори очи.

— Тя просто нямаше нищо за казване.

— Освен ако не броим тропическата ѝ ваканция с Панела.

Шоу отвори очи и вдигна глава достатъчно високо, за да срещне самодоволния поглед на Хикъм в огледалото. От усилието му прилоша.

— Уайли? — Другият агент се обърна и го погледна. — За какво говори този Бързак?

Шоу слуша цели пет минути. Това, което чу, обаче, не му хареса. Уайли завърши с думите:

— Тя не може да отрече, че е била с него там, но твърди, че не знае нищо за парите, които брат ѝ е депозирал, нито за плановете на Панела да се върне за тях.

— Така че виждаш — каза Хикъм, — при преместването ѝ не сме сигурни какво предотвратяваме. Друг опит за отнемане на живота ѝ? Или романтично randevu с Панела?

Но единственото, което Шоу чуваше в съзнанието си, беше: „Да ме вземат мътните“!

Той се сдържа да не отговори на предизвикателството на Хикъм. Не каза и дума, само отпусна глава на облегалката и затвори очи.

* * *

Джо Уайли се обади на Гуен Сондърс от хотелското лоби, за да предупреди, че се качват нагоре. Джорди седеше на дивана в дневната, когато Гуен отключи и те влязоха. Уайли беше пръв, следван от Хикъм.

Зад него вървеше Шоу, когото не очакваше да види.

Когато очите им се срещнаха, връзката беше наелектризираща, гняв и враждебност се извиха в ярка дъга между тях. Но заради цялата свирепост в погледа си Шоу изглеждаше като вампир, с трескаво горящи очи, с отпуснати надолу рамене и несигурни стъпки.

Джо Уайли му посочи един стол:

— Седни, преди да си се строполил. — После се обърна към Джорди и Гуен: — Носим неприятни новини.

— Чухме за това — каза Гуен. — Джорди си почиваше в спалнята и е гледала историята за убийството на Ройс Шърман по телевизията.

— Ужасно е — каза Джорди, — но не вярвам, че има нещо общо с мен.

— Надявахме се да е случайно съвпадение, но отидохме до Тобаяс да проверим. — Уайли посочи с брадичка към Шоу. — Той говори с момичето, което е било с Шърман, когато са го застреляли. То спомена нещо, от което ни увиснаха ченетата. Убиецът е говорил през електроларинкс.

Джорди си пое рязко въздух и го изпусна бавно.

— Значи е бил Панела?

Тримата мъже я бяха наблюдавали внимателно, за да преценят реакцията ѝ, и тя можеше да каже, че са шокирани от примирението зад нейното твърдение.

Хикъм се окопоти пръв:

— Не сте изненадана?

— Не чак толкова много. Ей сега се връщам.

Тя стана от дивана, отиде в спалнята си и извади мобилния телефон, който беше скрила между матраците, докато реши какво да прави с него. Тази нова информация я бе накарала да вземе решение. Върна се в дневната и им обясни как телефонът се е озовал при нея.

— Джош знае, че проверявам всички отпечатани материали, преди да ги изпратим на клиента. Не му е било трудно да допусне, че кашонът с покани накрая ще попадне в моите ръце.

— Ами ако някой друг беше отговорил, когато е позвънил? — попита Хикъм.

— Щеше да затвори, предполагам. Или ако никога не му потрябва, нямаше да го използва и завинаги щеше да си остане загадка как се е озовал в кашона. Когато е чул за Ройс Шърман, той се паникьосал и ми звънна. Сигурен е, че Панела е убил Шърман и се страхува, че ще е следващият.

Хикъм взе телефона от нея и го включи.

Докато чакаха да се зареди, тя им предаде разговора си с Джош. Разказът ѝ беше изпъстрен с въпроси от Уайли и Хикъм, които я разпитваха кога е щяла да им каже за телефона и за разговора.

— Признавам, че не бях решила дали да ви кажа изобщо. Джош беше изпаднал в параноя. Изкушавах се да държа линията отворена.

— Склонен ли е към самоубийство? — попита Хикъм.

— Въпреки паническите атаки никога не е заплашвал, че ще се самоубие, не го направи и днес. Но съм сигурна, че е на ръба на тотален срив. Мислех, че ако продължа да говоря с него, ще успея да го успокоя и да го убедя да се предаде. Но като се има предвид какво е казало онова момиче на Шоу...

При произнасянето на името му тя автоматично го потърси с поглед. След влизането му в апартамента той не беше проронил дума. Не я бе попитал нищо. Не бе направил никакви коментари за това, което беше казала. Стоеше напълно неподвижен в стола си, мълчеше и слушаше, приковал поглед в нея, зорко бдящ като ястреб.

Неволният ѝ поглед към него я изпълни с чувство — тихо, дълбоко и сексуално. Това я накара да побеснее, че той още има силата да събужда в нея такива реакции. Накара я да се ядоса на себе си, че се е поддала.

Обръщайки се отново към другите, тя каза:

— След случилото се дотук, истерията на Джош е оправдана. — Тя помълча, след това добави: — Разбира се, възможно е всички да грешим.

Знаела си, че е той. Опасно е да не го признаваш.

Сякаш Шоу бе произнесъл думите отново, тя погледна към него. Той не помръдна. Погледът му на хищник оставаше все така неподвижен върху нея.

Тя продължи:

— Ройс Шърман може да е ядосал някого. Всеки може да го е последвал от бара до онзи страничен път.

— Направих всичко възможно да се сдържа да не го цапардосам, докато го разпитвахме с Хик — каза Уайли. — Така че съм склонен да се съглася с вас, госпожице Бенет. Само се чудя колцина от таящите неприязън към Ройс биха използвали електроларинкс.

Отговорът беше очевиден, както и заключенията. Джорди седна на дивана и скръсти ръце върху корема си в подсъзнателен жест на самозащита.

— Не мисля, че „чичо Клайв“ го е убил — каза Хикъм.

— Нито пък аз. — Уайли въздъхна и погледна Джорди. — Този обществен хотел стана прекалено обществен, за да е комфортен. Като предохранителна мярка ще ви преместим в охраняема къща.

— Регистрирайте ме под фалшиво име и само вие знаете, че съм тук.

— Не искам да рискувам живота ви — каза Уайли.

Тя не му възрази, но не вярваше, че едно преместване би гарантирало безопасността ѝ. Панела имаше стигащи далече пипала и трийсет милиона долара на разположение. Ако искаше да я намери, щеше да я намери.

През цялото това време Хикъм периодично звънеше на непознатия номер. Сега звънна отново. Те го чуваха как звъни, но отсреща не вдигна никой.

— Аз звънях няколко пъти — каза му Джорди. — Но не отговори.

— Не намекна ли къде е? — попита Уайли.

— Молих го да ми каже. Не се съгласи. Страхуваше се, че Панела ме наблюдава и че ако отида при него, Панела ще ме проследи веднага.

Уайли се почеса по главата.

— Джош трябва да е някъде наоколо, иначе нямаше да види новините за Шърман. Какво не схващам? След като е взел колата от онзи склад, би могъл да отиде където и да е на континента. Вместо

това се е върнал тук, където е най-вероятно да бъде заловен отново. Също така — първото място, където Панела би го потърсил. Така че защо се е върнал? Не е да кажеш, че има цял куп приятели и роднини, които биха го скрили. Всъщност, има само един човек на земята, който би направил това.

При последното изречение тонът на агента се промени и той прие стойка на разпитващ пред Джорди. Тя премести поглед към Хикъм, който държеше мобилния си в ръка. Внезапно той звънна. Обръщайки се към Уайли, тя каза:

— Във всеки случай аз не съм го подслонила. Как бих могла?

— Като не ни казвате къде се крие.

— Не знам! Предадох ви целия ни разговор. Подчертах му, че най-добрата опция е да се предаде и да понесе наказанието си.

— Няма да иска да чуе — каза Уайли.

— Не... не точно.

— А какво точно, госпожице Бенет? Какво каза той?

Надяваш се да умра.

— Нищо. Затвори. Но поне съм сигурна, че го накарах да помисли върху опцията да се предаде.

Тя изгледа всички подред, като се опитваше да разбере до каква степен ѝ вярват или не ѝ вярват. Единственият отведен поглед, който я накара да се почувства несигурна, беше този на Шоу. Затова побърза да се извърне от немигащите му очи.

След известно време Шоу каза:

— Ами, всеки полицаи в щата го търси. Ще е по-добре да се предаде, преди да го хванат или ранят по време на търсенето.

— Или преди Панела да го открие — добави Хикъм.

— Надявам се това да не се случи. Но не можем да го убедим, докато не се свърже с нас отново. — Уайли погледна към телефона, който Хикъм си беше присвоил. — Сега, когато се е свързал с госпожица Бенет, е по-малко вероятно да звънна на мен, така че да оставим някой от техниците да седи на телефона като квачка на полог.

С това срещата приключи. Хикъм седна на бюрото и се зае да провежда телефонни разговори. Гуен се извини и отиде да прави същото. Уайли отиде до Шоу и му нареди да се разкара от стола.

— Ще те вода в болницата.

— Забрави.

— Стига си се правил на супермен. Ти си само човек.

— О, аз съм човек, добре.

— Да, така че си дай време да се възстановиш.

— Ще се възстановя.

— Не и ако не си почиваш.

— Оставам.

— Виж — каза Уайли ядосано, — не искам да умреш пред мен от единия инат.

— Няма да умра! — сопна се той. Погледът му мина покрай Уайли, насочвайки се към Джорди. — Панела е този, който ще умре. Ще го убия.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Към Гуен Сондърс се присъединиха още двама полицаи от маршалската служба — добре тренирани млади мъже в дънки и черни тениски, — които бяха извикани да помагат при преместването на Джорди. Заедно с Уайли и Хикъм те бяха решили да изчакат, докато се стъмни напълно.

Шоу подкрепи отлагането. Това щеше да им даде няколко часа да планират как да го направят и коя къща в района би осигурила най-голяма безопасност.

Шоу остави логистиката на другите и прие предложението на Уайли да поспи. Не чувстваше необходимост да ходи в болница, но тялото му искаше малко почивка.

— Иди в спалнята на Гуен — предложи Уайли. — Тя има работа и няма да я използва.

Джорди и Хикъм обсъждаха нещо. Усещайки погледа му, тя вдигна очи към него, после бързо ги извърна.

Още му беше бясна, че я е измамил. Може би пътуването й с Панела беше причината за отказа й да го приеме. При всички положения, обаче, не можеше да го избягва вечно. Дори и да се канеше, той нямаше да й позволи.

Той отиде в спалнята и затвори вратата. Хирургът го беше инструктирал да не мокри раната поне една седмица. Независимо от всичко той си взе душ, като притискаше с ръка една найлонова торбичка към мястото, сапунисвайки се с другата.

След това смени превръзката с нова. Сред нещата, които му бяха дали от болницата на изписване имаше блистери с антибиотици, както и шишенце с обезболяващи. Той взе една капсула от антибиотика, но се отказа от обезболяващите. Нуждаеше се от сън, а не от махмурлук.

Когато излезе от банята, на нощното шкафче беше оставен поднос от румсървиса. Той изгълта набързо препечения сандвич със сирене и купичката с пилешка супа, напомняйки си да не забрави да

благодари на Добрия самарянин по-късно. Вече можеше да се излегне доволно.

Изпитваше силно желание да извие врата на Джорди, задето не му е казала за малката си екскурзия до Коста Рика с Панела. Едновременно с това, обаче, изпитваше и силно желание да я чука.

Като плъзна ръка в дънките си, той провери „оборудването“ и установи с облекчение, че въпреки катетъра, анестезията и общата слабост, нещата са в работен режим.

Фантазираше си как ще се слоят с Джорди и ще се любят, докато се унасяше в дълбок сън.

Събуди го чукане на вратата. Той седна бързо и прокле болката, която го преряза отляво. Стаята беше тъмна. Погледна часовника. Беше спал почти шест часа и можеше да каже, че това му се е отразило добре.

В рамката на вратата стоеше Хикъм.

— Шоуто започва след двамайсет минути.

— Благодаря.

Вместо да излезе, Хикъм не помръдваше.

— Някога ще се откажеш ли от това?

— От кое?

— Да манипулираш хората. Да ги подвеждаш. Да лъжеш.

— Всеки лъже.

— Това ли ти е извинението?

Шоу отпусна крака на пода и се изправи.

— Не се нуждая от извинения. Имам работа.

Той остави Хикъм да стои там и отиде в банята. Напписка лицето си със студена вода и се изжабури с водата за уста, предоставена от хотела. После подпря ръце на умивалника и заби очи в него. Въпросите на Хикъм се въртяха в ума му като водата около отвора на канала.

Вдигайки глава, той срещна студените очи и неумолимото си лице в огледалото, виждайки се такъв, какъвто другите го виждат.

— По дяволите, Хикъм! — прошепна той.

Вече в спалнята, провери пистолетите си, прибора деветмилиметровия в кобура на колана си, а дамския пъхна в поръчковия калъф в ботуша си. Мушна два блистера антибиотик в

джоба на дънките си, после отиде в дневната, където другите се приготвяха.

Уайли попита:

— Успя ли да поспиш? Болки отстрани?

— И още как. Но се чувствам по-добре. Нещо важно, докато ме нямаше?

— Свързахме се с печатницата, която е отпечатала поканите за партито. Не отне време да намерим поръчката. Била е дадена и изпълнена преди шест месеца. Събитието е било фалшиво и Джош е използвал фалшиво име, но поканите са били доставени на адреса, където е живеел, когато се е предал. Госпожица Бенет изчистила апартамента и платила наема. Твърди, че не е намирала никакви покани или нещо подобно.

— Сигурно ги е получил там, но ги е прибрал някъде другаде.

— И аз така мисля — каза Уайли. — Сложил е на склад най-необходимите неща, плюс всичко, което може да му потрябва, за да се свърже със сестра си.

Шоу, който никога не беше срещал Джош, попита:

— Това е компулсивно разстройство, не смяташ ли?

— Да, смятам. Има съобразителността да открадне милиони, но после рухва, още преди да сме се захванали както трябва с него. Има качествата да ни предизвика и да избяга, но не издържа да не се обади и да ни провери — нас и госпожица Бенет. Какъв е — куражлия ли, глупак ли?

— И двете.

— Точно така. Човек никога не знае с какво си има работа. Както и да е, с Хик мислим, че си е бил подготвил скривалище някъде наблизо, което го е чакало.

— Не бих се учудил. Като заговорихме за скривалище, доколко сигурно е мястото, където ще местим Джорди?

— Сигурно е — отвърна Уайли, раздразнен, че го питат.

— Какъв е планът?

— Три черни джипа напускат гаража един след друг. Полицаи на мотоциклети блокират трафика, за да осигурят коридор за джиповете. След това колите се отправят в три различни посоки.

— Не мислите ли, че това ще привлече внимание?

— Именно. Ако Панела е навън, ще реши, че тя е в някой от джиповете. Също като примамка ще оставим колата на Хик в гаража, където я паркирахме, когато се върнахме от Тобаяс. Но веднага след излизането на джиповете той ще докара друг, който един агент е паркирал на улицата, и ще вземе Гуен, Джорди и мен при асансьора.

— Колко полицаи наблюдават хотела?

— Дузина униформени. И още повече под прикритие вътре и в лобито, както и на всички входове.

— И знаят, че трябва да гледат за Панела.

Уайли кимна.

— За да опресним спомените, пуснахме последната ни известна снимка на Панела.

— Каква е моята задача?

— Да се изпариш до сутринта. Имаш ли къде да останеш?

— В Ню Орлиънс има цял куп евтини хотелчета.

— Ще се срещнем отново на сутринта в офиса ми. С Хик ще ти покажем всичко, с което разполагаме за Джош Бенет. Може би ще забележиш следа, която сме пропуснали, и тя ще ни отведе до скривалището му.

Шоу се замисли за трудната работа, която ги чакаше. Той не беше типичен отборен играч и не беше възприеман добре от всички в този отбор, където сътрудничеството беше абсолютно необходимо. Погледна към Хикъм, след това към Уайли с безмълвен въпрос.

Уайли, следвайки погледа и мисълта му, каза:

— Той не те харесва.

— Съкрушен съм. Но ще продължава ли да се държи като трън в задника ми?

— Ще говоря с него, ще го окуража да е непредубеден за нещата, които са твоя работа, защото специфичните ти умения може да ни потрябват. С Хик не обичаме Джош, но не искаме Панела да го пипне преди нас.

— Аз искам да пипна Панела.

— Да, каза го вече. — Уайли наклони глава на една страна. — Не е станало лично, нали?

Шоу само го изгледа.

— От това се страхувах — въздъхна Уайли. — Все пак опитай да не се забъркваш в неприятности през нощта. Не плаши никого. И

каквото и да направиш, не позволявай да те арестуват. Две дози Хавиер Дюпо в един ден ще ми дойдат много.

Шоу се усмихна разбиращо.

Гуен Сондърс се приближи до тях.

— Господин Кинард, нали вече мога да вляза в спалнята и да си взема нещата?

— Наричайте ме Шоу. Благодаря, че ме пуснахте в стаята си. Вие ли поръчахте храната?

Тя се усмихна.

— Имахте вид на човек, нуждаещ се от подсилване.

— Така е. Благодаря. Къде е Джорди?

— Осигурихме ѝ бронезилетка. Сега се облича. — Тя посочи затворената врата в другия край на апартамента, след това се насочи към собствената си спалня.

Хикъм извика Уайли до една маса, за да обсъждат маршрутите, които щяха да използват за излизането си от хотела. Шоу се престори, че си избира ябълка от една фруктиера на бара. Когато никой не го гледаше, бързо се пхна в спалнята на Джорди и затвори вратата.

Без да се обръща, тя каза:

— Идвам.

Беше сменила костюма с черни дънки, закопчаваща се догоре бяла риза и маратонки. Стоеше наведена над леглото и закопчаваше една брезентова торба. Когато свърши, тя се обърна и виждайки го, се изпъна, очите ѝ се изпълниха с враждебност. Грабна чантата от леглото и тръгна срещу него.

— Дръпни се от пътя ми.

— Трябваше да те накарам да го повярваш, Джорди.

— Казах: разкарай се от пътя ми.

— Имаше моменти, в които се мразех, задето...

— Значи ставаме двама.

— В други моменти мразех теб. Правех, каквото бях длъжен, но ти направи безпристрастността невъзможна.

— О, колко хубаво. Запиши си го, за да не го забравиш. Можеш да го използваш, за да манипулираш следващата пленница. Така е, след като ти свършиха хубавите намеци, полуистини, плоски лъжи и подобрени тактики за сплашване. — Тя понечи да го заобиколи, но той се дръпна встрани и ѝ препречи пътя.

— Не всичко от онова бяха лъжи и манипулации.

Тя се изсмя.

— Нищо, което казваш, не може да ме накара повече да ти вярвам.

— Добре. Уморих се да говоря.

Той обхвана лицето ѝ в шепи, зарови пръсти в косата ѝ и обърна тялото ѝ така, че застана с гръб към вратата.

Тя беше скована.

— Ако не махнеш ръцете си, ще извикам така, че да се чуе из целия хотел.

Той наведе лице към нейното.

— Докато лежах там с онази перка, стърчаща от корема ми, ти не избяга. Защо?

— Ако можеш да премисля отново...

— Можеш. Тук. Веднага. Можеш да огласиш с викове цялото това място. Но мисля, че ако си искала да го направиш, вече да си го направила. — Той прокара уста по нейната.

— Недей.

Тя се опита да извърне глава, но той я държеше здраво между ръцете си и целуна ъгълчето на устните ѝ.

— Престани. Наистина, Шоу. Не искам това.

— Не, не искаш да го искаш. Има голяма разлика.

После той наклони главата ѝ и я целуна по начина, по който си бе представял, начина, по който упоеният му мозък бе фантазирал, начина, по който бе копнял, откакто за първи път беше зърнал лицето ѝ.

Не му пукаше колко етични норми е нарушил, нито колко федерални агенти има в съседната стая, нито — Господ да му прости — дали самият Били Панела е от другата страна на вратата, освен ако тя не приведеше думите си в действие и не го спреше, той щеше да се слее с устата ѝ. И щеше да остане върху нея толкова дълго, колкото тя и времето позволяха.

Тя не го спря. Когато провря език в устата ѝ, не срещна съпротива. След малко го извади и близна върха на горната ѝ устна, леко, едва доловимо докосване. Беше толкова недвусмислено еротично, че гърдите ѝ започнаха да се повдигат и спускат бързо като неговите. Жадуващ за още, той проникна по-дълбоко в устата ѝ.

Тя пусна брезентовата торба, която тупна меко на пода. Шоу я изрита, за да се доближи още по-плътно до Джорди и се опря в нея, така че формите на единия се сляха с формите на другия като парчета от пъзел. Дъхът ѝ спря. Той се подразни на проклетата бронезилетка, която отделяше гърдите ѝ от натиска на неговите.

Тя повдигна ръка и я прокара по белега на брадичката му, след това мина по него лекичко със зъби. Той захапа влажната ѝ долна устна. Зацелуваха се трескаво. Може би цялото това диво безразсъдство правеше нещата толкова хубави.

Но през ума му мина, че жената, а не обстоятелствата са тези, които го бяха възпламенили.

Той плъзна ръка надолу по нея, спирайки на мястото, където би трябвало да е пъпът ѝ, и продължи надолу между бедрата. Погали я. Тя ахна и се притисна в масажиращата му ръка.

Като отлепи лице от нейното, той прошепна:

— Ще те имам, Джорди.

Очите ѝ още бяха гневни, но сега трепкащи от възбуда.

— Знаеш го добре, както и аз, нали?

Тя бавно кимна.

— Госпожице Бенет? — Хикъм почука на вратата. Шоу я стисна леко, преди да издърпа ръката си. Той отстъпи от нея, бутна я настрана и отвори вратата.

— Готова е.

* * *

Преди Хик да напусне апартамента, Джо обсъди последните подробности с него.

— Сложи си слушалката, нали?

Хик посочи ухото си.

— Дръж я включена. Ще те уведомя, когато се качим на асансьора.

— Агентът паркира колата на улицата, на половин пряка от входа на гаража. — Той вдигна дистанционното. — Веднага щом джиповете напуснат гаража, ще бъда там. — Погледът му се отклони към Шоу Кинард, който дъвчеше ябълка. — Когато ме изпрати да извикам

госпожица Бенет, беше при нея. Той отвори вратата. Отвътре излизаше пара.

Преди Джо да успее да отговори на това, Кинард ги приближи.

— Сигурни ли сте, че не искате помощта ми?

— Разбрахме се. — Хикъм вдигна зарядания суичър и му го подаде: — Не забравяй това. Не искаш да те познаят и да те арестуват, докато се мотаеш довечера по улиците.

Кинард се замисли над мнението му за проклетия, топъл като фурна суичър, но като захапа здраво ябълката между зъбите си, го навлече.

Хик излезе с чантите на дамите, които да остави в колата. Полицаяте от маршалската служба тръгнаха с него, за да заемат позиции в гаража.

Кинард довърши ябълката и запрати сърцевината в кошчето.

— Предполагам, че трябва да се разкарам.

— Транспорт?

— Ще измисля нещо.

Джо не се съмняваше.

Кинард не каза довиждане на Джорди, но спря на вратата на апартамента и й хвърли многозначителен поглед, преди да излезе. Джо се престори, че не забелязва и отиде при нея.

— Наред ли е всичко, госпожице Бенет?

— Вие ли му казахте за Коста Рика?

— Имате предвид на Кинард?

— Вие ли?

— Трябваше да знае, особено сега, когато се оказва, че Панела не е в някоя далечна страна. — Той помълча, след това попита: — Страхувате ли се, че ще си отмъсти?

— Не може. Все пак е федерален агент.

Джо изчака една секунда, после произнесе сухо:

— Говорех за Панела.

— О!...

Лицето на Джорди замръзна. Гуен, която разговаряше по телефона, затвори и обяви.

— Долу са.

Те излязоха от апартамента и се насочиха към асансьора, осигуряващ директен достъп до гаража. Джо говореше в микрофона на

ревера си, уведомяваше всички полицаи, че са тръгнали.

Никой не продума, докато асансьорът се спускаше надолу, но Джо тайно наблюдаваше отражението на Джорди в месинговата врата. Лицето ѝ беше замислено, челото — намръщено. Той се запита какво я беше накарало да потъне в такъв дълбок размисъл.

Може би се тревожеше, че Шоу знае за романтичното ѝ бягство с Панела, когото той се бе закълел или да тикне в затвора, или да ликвидира. Междувременно тя и Кинард бяха изпотили спалнята. Странна динамика за начеващ романс.

Той си помисли за Марша. Беше ѝ звъннал по-рано да ѝ каже, че ще закъснее... за пореден път. Преразказа ѝ всичко, което се беше случило в Тобаяс и я шокира с тяхното откритие за Шоу Кинард.

— Бива си го. Измамил е Джорди Бенет. Както и нас. Хик едва не го застреля.

— Как изглежда?

— В смисъл?

— Като човек.

Джо направи колебливо описание, отказа се, после опита отново. Марша го прекъсна:

— Маверик, Айсмен или Гуус^[1]

— Това подвеждащ въпрос ли е?

— Кой е?

— Не знам, Марша. Той е...

— Един от тримата.

— Тогава Айсмен.

— Окей.

Преди да затвори, той я попита:

— А аз кой съм?

— Гуус. Определено.

Леко разочароващ отговор.

Когато асансьорът спря и вратите се отвориха, двамата млади полицаи ги посрещнаха. Единият вдигна ръка.

— Изчакайте. Джиповете идват. Полицайте са разчистили улицата.

— Добре, Хик, ние ще тръгваме — произнесе Джо в микрофона си.

После един от полицаите каза:

— Почакайте. Имаме някакъв клоун вдясно.

Гуен избута Джорди в ъгъла на асансьора. Джо прошепна в микрофона си на Хик да чака, извади оръжието си и надникна. На изхода към улицата „клоунът“ с небрежна походка влизаше в гаража. Невъзпиран от боядисаната в червено и бяло автоматична бариера той я заобиколи, без да забавя крачка.

Носеше суичър с качулка, тъмни очила със сини стъкла и няколко реда мънистени гердани за Марди Гра, и се смееше в мобилния телефон, допрян до ухото му.

— По дяволите. — Единият от полицаите въздъхна с облекчение.
— Кинард е.

В същия момент един униформен полицай и друг под прикритие влетяха в гаража с извадени оръжия.

— Наш е! — извикаха им отвътре и те се върнаха.

Кинард изостави преструвките и прибра телефона си. Свали качулката и очилата, когато се доближи до асансьора.

Джо промърмори:

— Ти прецака плана.

— Лош план. Къде е Джорди?

Джо посочи асансьора. Изравнявайки се с него, Кинард надникна вътре и ѝ кимна, след което се поинтересува:

— Къде е Хикъм?

— На път за насам. Алтернативен план ли имаш?

— Ти шофираш. Аз и Гуен сядаме от двете страни на Джорди на задната седалка. — Той погледна към входа. — Щом аз влязох с танцова стъпка оттам, значи и Панела може.

— Веднага хукнаха след теб.

— Да, но... — Той измери гаража на око. — Опасно е.

— Панела е прекалено излъскан, за да влезе...

— Но може да изпрати някой друг Мики Болдън, който е отчаян за пари и няма какво да губи. Къде е Хикъм, по дяволите?

— Трябва да е тук всеки момент.

— Съгласен съм. *Трябва*. Колко далече е паркирал?

— На половин пряка оттук.

— Половин пряка? — Кинард завъртя глава и закова поглед в Джо.

Двамата се гледаха не повече от няколко секунди, преди да хукнат едновременно към входа, през който Кинард току-що бе минал. Кинард извади деветмилиметровия си пистолет и извика към полицаите:

— Не изпускате Джорди от поглед!

Когато излязоха навън, Джо извика двамата полицаи, които бяха изтичали след Кинард в гаража. Мъжете тръгнаха след тях.

Кинард изравни крачка с Джо.

— Как изглежда новата кола?

— Като на Хик — отвърна Джо.

— По дяволите, тук е много тъмно.

— Такава беше идеята.

Те забелязаха седана едновременно и хукнаха към него. От няколко ярда Джо видя, че Хикъм седи на шофьорската седалка неподвижен. Той рязко спря и извика:

— О, не, не, не!

Кинард покри оставащото разстояние за нула време. Той се плъзна, докато спираше, и отвори рязко вратата откъм шофьора. Хик не помръдна. Беше се свлякъл настрани в седалката. Имаше кръв по лицето, шията и рамото. Левият ръкав на сакото му беше прогизнал. От повесената му ръка капеха червени капки.

Шоу протегна ръка.

— Има пулс — извика той.

Чак по-късно, когато видя синините по коленете си, Джо си спомни, че беше паднал на тях от облекчение. По онова време се беше занимавал с микрофона на ревера си, крещейки в него:

— Прострелян офицер! — и заповяда на двамата полицаи, изправени пред него, да извикат линейка.

За секунди от всички посоки се стекоха полицаи. Джо ги разбута и се запрепъва към колата, където Кинард беше притиснал пръсти към шията на Хик. Между тях се процеждаше кръв.

Джо започна да мига, за да прочисти очите си от комбинацията от пот и сълзи.

— В съзнание ли е?

— Не.

— Мислиш ли, че е каротидната артерия?

— Проклетият Панела!

— Ще се оправи ли?

Кинард се канеше да каже нещо, но после обърна глава и погледна Джо в лицето, отказвайки се от идеята.

— По-добре да дадем костюма му на чистене, преди да е дошъл на себе си. Ще се ядоса, че го е съсипал.

Джо искаше да му благодари за това. Но гърлото му беше прекалено свито, за да произнесе нещо.

Изглеждаше вечност, но бяха минали само няколко минути, преди линейката да се закове със скърцане на гуми. Джо и Кинард бяха избутани, когато парамедиците извадиха Хик от колата и се заеха с него. Преди Джо да осъзнае напълно, че това се случва, те пристегнаха партньора му към една носилка и го вкараха в линейката.

Инстинктът му беше да скочи в колата и да потегли след тях. Хик можеше да не оживее. Ако не беше вече мъртъв, можеше да умре по време на пътуването. Джо трябваше да бъде там с него. Той трябваше да отиде!

Но беше полицаи и най-доброто, което можеше да направи за Хик, независимо дали оцелял или не, беше да хване кучия син, който е направил това.

До този момент патрулните коли на нюорлианското полицейско управление бяха блокирали улицата. Други кръстосваха нагоре-надолу и търсеха нападателя. Патрулни офицери пешаци правеха същото. Двама цивилни от отдел „Убийства“ отделиха Джо настрана и започнаха да задават въпроси.

Той показа значката си и описа ситуацията.

— Изтичали сте от гаража, за да търсите агент Хикъм? — попита единият.

— Той закъсняваше, което ми сигнализира, че нещо не е наред.

— И го намерихте в колата?

— Да — отвърна Джо. — Ние...

Той млъкна внезапно и се огледа. Пристигналите сили на реда си вършеха всеки своята работа. Униформените задържаха тълпата любопитни зяпачи, която вече се беше събрала зад една временна барикада. Гуен и другите двама полицаи също бяха разпитвани от цивилни детективи.

Шоу Кинард и Джорди Бенет не се виждаха никъде.

[1] От филма „Топ гън“, Том Круз в ролята на Маверик, Вал Килмър в ролята на Айсмен и Антъни Едуардс в ролята на Гуус. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Къде отиваме?

— Просто продължавай да вървиш.

Шоу побутна Джорди по Канал стрийт. Той вървеше бързо и устремено, но те се носеха срещу течението от пешеходци, които явно бяха заинтригувани от суматохата зад хотела, към който препускаха коли с включени светлини и сирени.

Тя и Шоу прекосиха трамвайната линия и трябваше да изчакат светофара да се смени, преди да пресекат платната на насрещния трафик. Ако не я теглеше със себе си, тя не можеше да намогне на бързото му темпо.

Без да забавя крачка, той свали качулката на суичъра си и го хвърли в скута на един бездомник, полуизлегнат в хлътналия вход на изоставена сграда. Мъжът дори не вдигна поглед.

След като минаха от другата страна на оживения булевард, влязоха във Френския квартал. Дори в понеделник вечер той беше претъпкан. Затрупаните с работа търговци в сувенирни павилиони не забелязаха как Шоу дръпна една тениска от закачалката. Беше на крещящо пурпурни, златни и зелени райета с пайети отпред.

Той ѝ я подаде.

— Облечи я върху ризата си.

След това задигна бейзболната шапка от главата на плюшен алигатор и няколко наниза мъниста за Марди Гра, закачени на една кука. Нахлупи шапката и провеси герданите около шията си.

Под тениската ѝ бронезилетката се усещаше тежка и запарваща. Още един слой само влоши нещата, но когато Шоу ѝ заповяда отново да я облече, тя надяна безвкусното нещо през главата си, без да се бави и секунда.

— Колко зле беше Хикъм?

— Много зле.

— Мислиш ли, че ще умре?

— Вероятно.

Тя задържа дъха си.

— Трябва да се върнем.

— И Панела да пипне и теб?

— Не можеш да си сигурен, че е бил Панела.

— Продължавай да си го повтаряш, това ще те накара да се чувстваш по-добре.

— Избягахме от сцена на престъпление. Джо Уайли ще побеснее.

— Правя му услуга.

— Как така?

— Тази вечер няма да се занимава поне с теб.

— Не мисля, че ще види нещата по този начин.

— Нито пък аз.

— Можеш винаги да му кажеш, че си ме арестувал.

Той прехвърли ръка през рамото ѝ като нежен любовник, придърпа я по-близо до себе си и прибра косата зад ухото ѝ.

— Ще му кажа.

Изненадана, тя наклони глава назад и го погледна. Горната половина на лицето му беше засенчена от козирката на бейзболната шапка, но стиснатата челюст не можеше да се сбърка. Той не се шегуваше. Тя се опита да се освободи от ръката му, но той я държеше здраво.

— Не можеш да ме арестуваш.

— Мога и още как, и ако не престанеш с това, ще те закопчая с белезници за оказване на съпротива.

— За какво ще ме арестуваш?

— За лъжа на федерални агенти. Другите не знаят, че си лъгала, но аз знам.

— Кога съм лъгала? За какво?

— Телефонният ти разговор с Джош.

— Никой дори нямаше да разбере, че ми е звънял, ако не бях казала. Всичко, което казах, беше истина.

— Може би, но какво не каза?

Тя замълча.

— Именно. Точно това пропуснато нещо искам да чуя, Джорди. Докато нещата не се променят, смятай се за арестувана. — След това я

предупреди, шепнейки ѝ на ухо какви са конституционните ѝ права, сякаш бяха нежни, любовни безсмислици.

Въпреки че сега се намираха на пресечки от хотела, бдителността му не намаляваше. Докато играеха влюбена двойка, излязла да се забавлява, той оставаше напрегнат и внимателен. Пъхна изцапаната си с кръв ръка в джоба на дънките си, за да не се забелязва. Когато един полицейски хеликоптер прелетя ниско, той я дръпна към едно заведение за дайкири и се наредиха на опашка на тесния тротоар. Около тях се скупчи една група от шумни и пияни млади мъже, и той се заприказва с тях, сякаш бяха приятели. Чопърът се отдалечи и те се отделиха от досадната компания.

— Къде ме водиш? — попита тя.

Шоу не отговори; тя не си даде труд да пита втори път.

Беше запозната добре с града и квартала, така че разбираше, че освен бързото пресичане на улиците между двете преки и гмурването и излизането от оживените магазини, те се движеха в кръг и се връщаха често обратно. Накрая не се сдържа:

— Какво, страхуваш се, че може да ни следят ли?

— По-скоро ми се иска. Няма нещо, което да искам повече от това Панела да е по петите ни.

— Защо?

— Защото мога да го очистя и да не се налага да се обяснявам.

Очевидно не се шегуваше и за това.

Вървяха още половин час. Той или отслабна прекалено, за да продължава, или се убеди, че никой не ги преследва. Забави крачка и като хвърли последен поглед назад, завиха зад ъгъла.

За разлика от шумните търговски улици тази беше тъмна и тиха. Една възрастна двойка разхождаше древно на вид куче на каишка. Иначе улицата беше пуста.

Почти бяха стигнали другия ъгъл, когато Шоу спря до една желязна порта, водеща в тясна алея между две тухлени сгради — и двете със спуснати кепенци и тъмни. В пукнатините на ронещия се хоросан бяха поникнали тънки папрати.

Той набра комбинацията, за да отключи портата. Пантите изскърцаха. Джорди си помисли, че може би този шум изпълнява ролята на охранителна система.

След като влязоха, Шоу се пресегна между перилата и върна катинара на мястото му. После я хвана за ръка и я поведе по алеята, която не беше по-широка от раменете му. Каменните плочки бяха разхлабени и неравни, хлъзгави от мъха.

Алеята се отваряше към ограден със стени двор, доминиран от голям дъб, който образуваше балдахин над мястото. Вероятно красивата някога градина сега беше запусната. Лианите, прилепнали към околните стени, бяха или прекалено избуяли, или изсъхнали. Херувимчето в центъра на бетонния фонтан беше с липсваща ръка. Джорди погледна нещастно към застоялата вода в басейна.

Шоу изкачи металните стъпала, прикрепени към външната стена на сградата, като дръпна Джорди след себе си. На площадката разхлаби една тухла от близката стена, извади ключ и отключи вратата, след това я поведе към обгръщащия мрак вътре. Преди да светне лампата, затвори вратата. Хвърли ключа на един рафт за книги, после отиде до закачения над прозореца климатик и го включи.

— Не съм бил тук няколко дни, така че ще мине време, преди да се разхлади.

Джорди се огледа учудено. Дневната, в която стояха, беше свързана с компактна кухня; разделяше ги единствено малък бар за хранене. Вратата вляво водеше очевидно към спалня. Макар и не скъпо, апартаментът беше обзаведен уютно, мебелите бяха подредени така, че да се оползотвори максимално ограниченото пространство.

Тя погледна към Шоу:

— Тук ли живееш?

— Не. Един апартамент в Атланта е постоянното ми жилище. Ако може да се нарече така. Идвам рядко тук.

— Тогава...? — Тя го погледна въпросително.

— На близките ми е. Купиха го евтино преди години. Отсядахме тук, когато идвахме на гости на баба и дядо. Мама обичаше Френския квартал.

— Някой живее ли на долния етаж?

— Вече не. Един мъж го беше наел за кратко от родителите ми, но когато се премести, те... — Той млъкна, сякаш някой бе натиснал превключвател. — Няма значение.

— Аз мисля, че има. Ако нямаше значение, не би държал това място досега.

* * *

Шоу се извърна, преди тя да забележи колко е права.

— Сега идвам. — Пред вратата на спалнята той спря. — Дори не си помисляй да избягаш.

Влезе от спалнята в свързаната към нея баня. С течен сапун и възможно най-горещата вода, изтърка кръвта на Хикъм от ръцете си, опитвайки се да не мисли за количеството, което бе видял да изтича от него.

Когато водата в умивалника потече бистра, той се избърса, провери превръзката върху раната си, след което се върна в дневната. Джорди беше свалила тениската, мънистените герданчета и бронежилетката, и ги беше натрупала върху един стол. Иначе си стоеше точно там, където я бе оставил, и се оглеждаше озадачено.

— Какво? — попита той.

— Пълен си с изненади. Това е.

Той тръгна към кухнята.

— Мястото върши работа. Живеех тук, когато разследвах Панела. Дойдох миналия четвъртък, преди да се присъединя към Мики Болдън. Оставил съм храна и вода, в случай че се наложи да изчезна за известно време. В зависимост от това какво се случва в Тобаяс. Малко съм знаел. — Той взе две бутилки вода от хладилника и ѝ подаде едната.

— Вместо да ме мъкнеш в онзи мръсен гараж, защо не ме доведе тук? — попита тя.

— Прекалено комфортно. Прекалено много хора наблизко. Прекалено много възможности да избягаш. Трябваше ми изолирано и неудобно място.

— В което да ме плашиш и измъчваш.

— Не съм те измъчвал. Запомни си мисълта.

Той извади телефона за еднократна употреба от джоба на ризата си и звънна на Уайли, който се обади чак след няколко сигнала. Звучеше физически изтощен и емоционално смазан.

— Аз съм — каза Шоу.

— Тя с теб ли е?

— Гледам я в момента.

Джорди му направи знак да включи телефона на говорител, за да може да чува. Страхувайки се от най-лошото, Шоу попита:

— Хикъм?

— Жив. В критично състояние.

Като гледеше разтревожено, Джорди седна отстрани на фотьойла, където беше натрупала съблечените си дрехи. Беше казала, че не иска никой друг да умира заради нея. Това беше преди Ройс Шърман. А сега Хикъм бе пострадал.

— В болницата ли си? — продължи Шоу да разпитва Уайли.

— Току-що дойдох. Детективите ме пуснаха и тръгнах веднага. В момента оперират Хик. Направо са пресушили Кръвната банка. Ще е нужно чудо, за да го измъкнат.

Шоу прокара пръсти през косата си.

— Съжалявам, човече.

— Благодаря. — Уайли прочисти гърлото си и помълча, след което каза: — Ти защо офейка?

— Заради безопасността на Джорди.

— Смях. Ти и сигурност. Несъвместими неща.

— Вече я арестувах и й прочетох правата.

— Сериозно? Защо сега?

Като я гледеше право в очите, Шоу каза:

— Започна да ми се струва, както и на теб, че не е била напълно искрена с нас. Знае повече, отколкото казва. Със сигурност е притеснила Панела, иначе не би й изпращал предупреждения. Той ликвидира Ройс Шърман, за да му затвори устата. Сега се опита с Хикъм...

— Не е бил Панела.

Шоу се обърна, сякаш онази перка го беше пробела отново.

— Какво?

— Охранителната камера е уловила заподозрения да върви бързо по тротоара към колата на Хик. Било е само минута-две преди ченгетата с мотоциклети да спрат трафика. Някакъв бандит.

— Арестуван ли е?

— Не.

— Идентифициран?

— Не. Лицето му не се вижда ясно. Носел е качулка.

— Качулка?

— С тъмен цвят като твоята. Детективите предполагат, че Хик е помислил, че си ти и е смъкнал стъклото на прозореца.

Умът на Шоу се въртеше бясно, но винаги се връщаше към това колко много съвпадения се събираха — бандит с качулка точно като неговата се появява точно в този малък промеждутък от време.

Той си спомни, че е видял провесената лява ръка на Хик, скъпия часовник, облян в кръв, все още закопчан около китката му.

— Взето ли е нещо? Портфейл? Оръжие?

— Не.

— Тогава не се хващам. — Той знаеше, че Уайли не е склонен да обсъждат сега, но нюорлианското полицейско управление можеше да изгуби ценно време за погрешни заключения.

— Панела е бил — каза той.

— Казах им. Многократно. Детективите са подозрителни.

— Изглежда ли видеото от охранителната камера?

— Един от разследващите ми го пусна на айпада си. — Уайли се поколеба. — В тъмното, с повишен адреналин, след като току-що ти е дал да облечеш онзи суичър с качулка, е възможно Хик да е взел мъжа за теб.

— Но?

— Различно телосложение. И не е толкова висок като теб.

— Бил е Панела.

— Но е пазел лявата си страна. Вървял бързо, но накуцвал.

Джорди извика тихо.

Шоу тръгна бързо към нея. А на Уайли каза:

— Ще ти се обадя.

* * *

Джо седеше на дивана в чакалнята, подпрял лакти на коленете си, навел глава, с очи забодени в грозния килим под краката си, и се молеше. Защото знаеше, че това щеше да прави Хик, ако местата им бяха разменени, и той бе човекът, чийто живот виси на косъм.

— Джо?

Той вдигна очи и видя Марша; беше достатъчно бесен да иска да ѝ се разкрещи, но също и доволен да я види, затова стана и разтвори

ръце.

Тя изтича в прегръдката му и двамата останаха дълго притиснати един в друг. Вдъхна аромата ѝ, мислейки си колко важна беше тя за него. Всичко в нея. Дръзкият ѝ хумор. Мекото ѝ познато тяло. А точно сега силата ѝ.

Когато най-после се пуснаха, той избърса очи и си придаде нехаен тон:

— Трябваше да си заключена и охранявана.

Макар Кинард да беше прекъснал рязко и без обяснение, настояването му, че Панела е техният виновник, тревожеше достатъчно Джо, за да нареди полицейска закрила за семейството си. Ако беше Панела, той бе превърнал битката в лична и се биеше нечестно. Джо нямаше да рискува сигурността на съпругата и децата си.

Марша каза:

— Трябваше да те видя. Вкъщи има една полицайка. Децата спят и не знаят, че ме няма. Един от колегите ти ме докара. Отпусна ми петнайсет минути. — Тя го целуна по лицето. — Как е Хик?

Той я заведе до дивана и седнаха. Тя се притисна към него, окуражавайки го.

— В последната секунда Хик трябва да е видял какво идва и се е опитал да се предпази. Стрелецът е пропуснал главата му, но го е улучил във врата. Наложил се да изчакаме да дойде съдов хирург, за да направи операция. Хик е загубил много кръв. Колеги от всички агенции дойдоха, за да дарят кръв. Дори Мороу — заместник-шерифа, за който ти казвах — докара хора от офиса си.

— По телевизията съобщиха, че търсят заподозрян, записан от охранителна камера.

— Опитват се да установят самоличността му, но...

— Мислят, че е бил Били Панела.

— Момичето в Тобаяс каза, че убиецът на Ройс Шърман е говорел през гласов модулатор. Никой не е го е споменавал пред нея. Как би могла да си измисли такава подробност? А мъжът, стрелял по Хик, е носел суичър с качулка като този, който Хик даде на Кинард. Сякаш това е била малката му, известна само на нас, шега.

— Как би могъл да знае къде сте изолирали Джорди Бенет? Или за Кинард и суичъра?

— И аз това се питам. Мога да допусна само едно: че се е върнал на сцената на местопрестъплението в Тобаяс. Да слухти. Да злорадства тайно. Може би ни е набелязал, докато сме били там. Последвал ни е до хотела. Моята примамка с каравана не го е измамила. Единственото, което е трябвало да прави, е било да държи под око колата на Хик.

Той удари с юмрук по коляното си.

— Невъобразимо нагъл е и отново ме надхитри, по дяволите! Преди шест месеца надуши, че с Хик го търсим и се изпари в последния момент. Ще пипна ли някога този изрод!

Тя разтърка гърба му.

— Джо, не си причинявай това сега. Дори не знаеш със сигурност дали е бил Панела.

— Не може да се спори с Кинард. Сигурен е.

— Той къде е?

— Това е друга история. — Той ѝ разказа за изчезването на Кинард от местопрестъплението. — Твърди, че е арестувал Джорди Бенет.

Марша вдигна вежди.

— Точно така. — Предаде ѝ какво беше казал Хик за парата, която излизала от спалнята в хотела. Нейният единствен отговор беше едно замислено „хм“. Той познаваше този звук.

— Какво?

— Всички тези хора — мъже — в живота ѝ, които я блъскат, които я дърпат насам-натам. Жал ми е за нея.

— Недей. Още не. Кинард може да е развратник, но също така мисли, че тя знае повече, отколкото казва.

— А ти? Ти какво мислиш?

— Същото. Спестява ни нещо.

— За Панела? За себе си?

— Може би, макар да отрича. Но настръхва като квачка, когато се отнася до Джош.

Марша беше с него в леглото, когато Джош звънна преди разсъмване.

— Ти чу какво му казах тази сутрин. Умишлено се опитах да го сплаша и да го накарам да се предаде. Това беше преди да открият тялото на Ройс Шърман. Според госпожица Бенет това го е побъркало. А сега Хик? Ако имаме потвърждение, че е Панела...

В този миг телефонът звънна. Той отговори и Кинард каза:
— Бил е Панела.

* * *

— Имал е младежки артрит. — Шоу държеше телефона близо до Джорди. — Кажу ми.

— С възрастта го беше надмогнал — произнесе тя в телефона, — но се появява отново, когато е изморен или болен, дори от нещо малко, като възпалено гърло... от всяка болест, която отслабва имунната система. Когато това се случи, ставите му се възпаляват, особено на лявото коляно. Кое го кара да куца.

— Не знаех — каза Уайли.

— Нито пък аз — каза Шоу. — Както и никой друг.

— С изключение на госпожица Бенет.

— Да — потвърди Шоу. — С изключение на нея.

Лицето ѝ почервения от гняв от тона му.

— Тя твърди, че Панела се смущава от куцането — продължи Шоу. — И се стреми да го прикрива.

— Освен ако не е на път към убийство.

— Предполагам. — Шоу млъкна за малко, после го попита как се чувства.

— Добре съм. Съпругата ми е тук.

Той каза на Шоу за охранителите, които е наредил за семейството си.

— Това е добре — каза Шоу. — Може би по-добре, отколкото да ги извеждаме от града.

— Ще проуча веднага, щом разбере нещо повече за състоянието на Хик.

— Още ли го оперират?

— Доколкото знам. — Гласът му се разтрепери и той премина на друга тема. — Ще ми кажеш ли къде си?

— В собствената ми тайна къща. Панела няма да ни намери.

Уайли въздъхна, но не възрази, може би защото нямаше енергията да спори.

— Не очаквам госпожица Бенет да е получила обаждане от брат си.

— Не е. А не е била извън полезрението ми и за миг. Не е звънял и на теб?

— Не — отвърна Уайли. — Предполагах, че ще се обади паникьосан, когато чуе за Хик.

Сигурно и Джорди беше предполагала. Шоу можеше да каже по изражението ѝ, че е неспокойна от мълчанието на брат си.

— Ти как си? — попита Уайли. — Боли ли те раната?

— По-добре е. Трябва да лежа. Но ми се обади, когато имаш новини за Хик независимо колко е късно.

— Ще го направя.

— Обзалагам се, че ще се оправи.

— Парамедиците казват, че може би си спасил живота му, спирайки кървенето.

— Да се надяваме.

— Да-а. — Гласът на Уайли отново натежа от емоции. — Той се прокашля. — Той пак няма да те харесва, обаче.

— Никой не ме харесва.

* * *

Шоу прекъсна и прибра телефона в джоба на ризата си.

— Джорди.

По време на целия му разговор с Уайли не беше откъсвал очи от нея. Сега се насочи към нея с решителност, която издаваше мрачно предчувствие. Тя трябваше да се застави да не се отдръпва от него, когато той спря до креслото, където беше седнала.

— От този момент нататък ще ми казваш истината. Цялата.

— Иначе? Каниш се да ме убиеш ли? Този път с какво ще ме плашиш?

— Затвор.

Тя дори не обмисли това. То я слиса и я остави безмълвна за миг.

— Където няма да имаш шанс да помагаш на глупавия си брат, защото ще си заета да водиш собствените си съдебни битки.

Тя преглътна сухо.

— Не съм обвинена в престъпление.

— Все още не. Но това може да се промени. Ще отнеме известно време на щата и федералните прокурори да пресеят всичко и да преценят дали можеш да бъдеш подведена под съдебна отговорност. Като междуременно стоиш на топло.

— Не можеш да направиш това.

— Искаш ли да опиташ? Или просто ще ми кажеш истината тук и сега.

— Казах ти истината.

— Не цялата. Пропусна да споменеш ваканцията си с Панела. Три дни. Изискана храна и напитки. Лимузини. Сигурно си спомняш. Как би могла да забравиш?

— Не мога.

— Тогава защо не спомена, когато те питах за личните ти отношения с него?

— Защото нямаше такова нещо!

— А имало ли е някога?

— Не.

— Никога?

— Не!

— Тогава ми обясни защо си ходила с него до Централна Америка за три дни. Да пренасяте пари?

— Не.

— Защо ходи, Джорди?

— Това няма нищо общо.

— Федералните смятат, че има. Аз смятам, че има.

— *Защо?*

— Защото трябва да знам, по дяволите! — Той се приближи до нея, излъчваше гневна топлина. — Чукала ли си се някога с Били Панела?

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Раменете на Джорди се сведоха, когато погледна в лицето му.

— Не, Шоу. Не.

Той отстъпи назад, после се извърна и отиде до другия стол, където седна, облегна се назад върху дебелия възглавници и за миг покри очите си с ръка.

— Да не припаднеш? — попита тя разтревожено.

— Няма опасност.

— Трябва да лежиш и да си почиваш.

— По-късно. — Той свали ръката си. — Първо искам да чуя всичко за това проклето пътуване. Ако не си спала с Панела, защо си ходила?

— Джош настояваше.

Той се засмя кратко.

— Джош настоявал.

— Трябва да разбереш...

— Ами, не мога.

— Ще се опитам да ти обясня — сопна се тя.

Той не каза нищо. Но суровият му поглед бе лишен от твърдост. Тя стана от стола и отиде до един прозорец, който гледаше към градината. Отвори спуснатите кепенци достатъчно, за да вижда между летвичките, и погледна към печалното херувимче във фонтана.

— Знаеш ли за белезите на Джош? — попита тя.

— Белези? Не.

— Уайли и Хикъм знаят. Мислех, че може би по време на разследването...

— Целта на разследването ми беше Панела заради престъпления, а не незаконните му финансови схеми с Джош. Това са различни неща, с които се занимават различни отдели.

Тя се обърна към него.

— Значи е истина, че не си ме виждал до преди последния петък?

— Не. Никога не съм те виждал.

— Когато Джош се съгласи да стане информатор, и аз влязох в новините.

— Трябва да съм бил зает. Не знаех за теб, докато не дойдох тук и Мики не ми каза, че сестрата на Джош Бенет е нашата мишена.

— В бара реши да ме вземеш, да ме използваш, за да ги хванеш.

— Да. — Тя тъкмо се канеше да се обърне отново към прозореца, когато той добави: — Но ако нямах това извинение, щях да измисля нещо друго. Пожелах да те имам тогава и това не се е променило. — Начинът, по който я гледаше, не оставяше съмнение в това.

Сърцето ѝ се изду от емоции, но не можеше да си позволи да им се отдаде. Имаше прекалено много неща за обяснение. Тя неохотно се обърна към прозореца, погледна херувимчето и започна:

— От тила през цялото тяло до глезените гърбът на Джош е в ужасни белези. Грозни, ужасни белези.

— Какво се е случило?

— Падна в камината и пижамата му се подпали. Беше на седем. А аз на девет. Беше сутринта на Коледа.

Шоу промърмори нещо неразбираемо.

Тя каза:

— Ти наистина трябва да поправиш онова херувимче във фонтана. Изглежда толкова тъжно.

— Не ме интересува херувимчето. Разказвай. Какво се случи?

Тя си пое дъх и продължи.

— Сутринта започна щастливо и празнично. С Джош се събудихме рано и изтичахме надолу по стъпалата развълнувани, както всички деца на Коледа. Пихме горещ шоколад, докато отваряхме подаръците си. Мама предупреди Джош да не пие прекалено бързо, за да не си изгори езика. След катастрофа човек си спомня подобни иронии. Както и да е, след като всички пакети бяха отворени, татко излезе навън да види ловджийските си кучета. Мама отиде в кухнята да прави гофрети. С Джош останахме в дневната да играем с новите си играчки.

Тя въздъхна.

— Една от моите беше нова Барби. Джош беше малкото братче, досаждаше ми като повдигаше роклята ѝ, разбъркваше косата ѝ, подиграваше се на гърдите ѝ. Извиках му да спре. Мама чу караницата

и като всяка майка се провикна от кухнята да престанем, защото е Коледа, защото не искаме да развалим деня с препирни. Но Джош продължаваше. Грабна куклата ми. И се сбихме за нея.

Тя усети познатото стягане в гърлото и известно време не можеше да продължи. Надяваше се, че Шоу ще ѝ даде да си почине и ще ѝ каже, че няма нужда да се връща към това. Но той не го направи.

— Случи се много бързо — каза тя. — В един момент Джош ми се подиграваше, държейки Барбито ми зад гърба си, и ме дразнеше, в следващия пижамата му гореше. Аз се развиках преди него. Мама дотича. Извика татко, но запази присъствие на духа и избута Джош на пода, хвърляйки килима върху него. Татко дойде, метна се върху Джош и започна да удря гърба му, докато пламъците не угаснаха. През това време Джош пицеше.

Тя забеляза капките вода, които се стичаха по бузите на херувимчето отвън. Сякаш плачеше.

— Заваля.

Шоу не обърна внимание на метеорологичното ѝ сведение.

— Всичките тези години си изкупвала вина заради този инцидент — каза той.

— Не беше инцидент. Блъснах го.

— Били сте деца, Джорди. Сдърпали сте се за играчка.

— Ако не се бях сбила с него...

— Продължава да държи този меч над главата ти, нали? Не ти позволява да го забравиш.

— Да. Не ми позволява. Ти усети, че съм скрила нещо от съдържанието на телефонния ни разговор днес, нали? Той каза, че съм го искала мъртъв, извън живота си, че когато Панела изпрати куршум в главата му, аз най-после ще получа, каквото искам, ще се отърва от него.

Той разтърка отново очи и когато отпусна ръката си, каза:

— А родителите ти?

— До смъртния си ден не ми позволиха да забравя това. Не злонамерено. Просто...

— Леко, но постоянно напомняне, че си отговорна за трагедията с малкия ти брат.

— Нещо такова — призна тя тихо.

— Докато са трупали вина върху теб, са проявявали снизхождение към Джош. За всяка гадост, която е правел, са си затваряли очите, толерирали са я, прощавали са. Той...

— Шоу. — Настоячивата молба в гласа ѝ го спря. — Всичко, което казваш, съм си казвала десетки хиляди пъти. Терапевтите са ми го повтаряли десетки хиляди пъти. Тук вътре — каза тя, посочвайки главата си — знам, че вината не е моя, задето семейството ни не беше вече същото. Татко потърси утеха в леглото на друга жена. Не съм аз виновна. Мама живееше на успокоителни. Не съм аз виновна.

Тя преглътна мъчително и поклати глава.

— Не съм аз виновна и за начина, по който възпитаваха Джош след това. Тяхното угаждане го превърна в капризен тиранин. Той не обича нищо и никого. Мисли само за себе си и вярва, че има право да му се разминава заради болката, която е понесъл. Знам всичко това.

Джо я гледаше, без да я прекъсва.

— Но не аз прекарах месеци в агония. Той беше в болница повече от година. На него му присаждаха кожа, той трябваше да понесе животозастрашаващите инфекции и това беше само физическата страна. Психиката му пострада много по-тежко от тялото. Той не реагира на детските психолози, свещеници, съветници от всякакъв род. Родителите ни му позволяваха да обижда хората, които искрено се опитваха да му помогнат, и проваляха и малкия прогрес, който бяха постигнали, с глезенето си. Джош се държеше като чудовище, защото се виждаше като такъв. Когато се оправи достатъчно, за да се върне в училище, стана обект на любопитство и жестокост. Знаеш какви могат да са децата.

— И голямата сестра се е притичвала на помощ.

— Почти всеки ден.

— Той е започнал да разчита на теб, за да води битките си.

— Да, и нямаше край. Колкото повече правех за него, толкова повече изискваше. Не поемаше лична отговорност за нищо. Каквито и да бяха прегрешението или провалът, той не беше виновен. Животът му стана едно голямо „само ако“. *Само ако* нямаше белези, можеше да спортува, да има приятели, момичетата да го харесват.

Усещайки тежестта на това непрекъснато бреме да поддържа Джош щастлив и уравновесен, тя се подпря на перваза на прозореца.

— Започнах да пазя малкия си брат — да не пострада отново, да не му се подиграват. След това, не знам как, овъзмездяването на онази зловещна коледна сутрин се превърна в закономерност.

— И каквото и да си правела, все не е било достатъчно. Така до този ден, когато той е стоварил меча върху врата ти.

— Да.

— Но ти си му позволила да го направи.

— Съзнавах го напълно.

— Тогава защо не му каза да се разкара? — Той махна с ръка, изоставяйки въпроса. — Няма значение. Разбирам защо не си го направила. Дори тогава, когато е настоял да отидеш с шефа му през уикенда.

— Ето че пак започна — въздъхна тя.

— Изплъзна ми се.

Погледът му разби защитата ѝ и тя се почувства оголена и уязвима. Покри лицето си с ръце и си пое дъх. Когато най-последна рече, още не можеше да се застави да го погледне в очите.

— Излъгах Джо Уайли и агент Хикъм. Излъгах и теб — произнесе тя тихо. — Отидох в Коста Рика, за да помогна на Панела и Джош да измъкнат няколкостотин хиляди долара. Не знам точната сума, но числото не е толкова важно, колкото факта, че участвах в... ъ-ъ-ъ... измамата; предполагам, че така би го нарекъл.

Като издиша дълбоко, той седна напред в стола, подпря лакти на коленете си и притисна с палци слепоочията си.

Тя каза тихо:

— Както виждаш, беше прав да ме арестуваш.

Той отпусна ръце между коленете си и я погледна.

— Какво правеше?

— Това, в което съм добра. Давах партита. Две вечери, една закуска или обяд. Сервирани от облечени в бяло келнери в частния двор на вилата, която споделях с Панела. Поръчвах храната, напитките, аранжировките с тропически цветя, кутиите с кубински пури за гостуващите джентълмени, шаловете „Ерме“ за дамите.

По време на самите събития, малки афери, всъщност, играех ролята на домакиня, докато Панела раздаваше цветни брошури, изобразяващи място, което не съществува. Или най-малкото не там, където той казваше. Обрисуваше го като пенсионерски рай за богатите

и изтънчените. Окуражаваше двойките да стават съдружници, докато още е възможно. Разбира се, като частични собственици те щяха първи да получат избор за локацията на дом, обърнат или към захарните плажове, или към изумрудено зелените голф игрища.

— Знаеше ли тогава, че всичко е измислица? Или си била заблудена, както и потенциалните инвеститори?

— Трудно е да се каже.

— Не, не е трудно. Да. Не. И двете са произнасят лесно.

— Не попитах дали мястото е реално, или не, защото не исках да знам. Но това не ме прави по-малко виновна. *Вярвах*, че всичко това е измама, и въпреки всичко стоях и гледах как добри хора дават парите си на Панела.

— Ти колко получи?

— Нула. Нищо. Аз не съм крадец.

Той поклати глава в недоумение.

— Тогава какъв е бил мотивът ти?

— Джош беше този, който подхвърли идеята. Аз бях професионален организатор на партита. Знаех как да карам хората да се отпускат, да си прекарват добре. Щях да придам на Панела лустро. Да изглежда добре под ръка с мен. Джош всъщност използва тези фрази, макар да съм сигурна, че Панела го е подучил какво да каже. Отказвах дори да го изслушам. И му казах не само „не“, но и да върви по дяволите. Но Джош не се отказа. Обясни, че това е работата му, следователно — животът му, който зависи от това дали ще му направя тази малка услуга. За прекалено много ли ме молел? Такава егоистка ли съм била? И използва отново стария рефрен: не му ли го дължа?

Шоу изрази отвращението си с цветиста ругатня. Тя се усмихна слабо.

— Представих ти съкратената версия. Джош не ме остави месеци наред след това. Продължих да отказвам. После една вечер, когато излизах от „Екстраваганза“, Панела ме причака. Каза, че ще бъде много по-здравословно за кариерата на Джош, ако му помогна с този проект. Засмях се и му отвърнах, че ме устройва, ако той уволни Джош, че предпочитам брат ми да не е работил и един ден за него. Казах му да върви по дяволите, качих се в колата си и тръгнах.

Тя млъкна и гледаше безизразно известно време, преди да се фокусира върху Шоу.

— Това беше нощта, когато научих, че Панела не приема „не“ за отговор. Той ми изпрати есемес в малките часове. След като видях съобщението, му отговорих, че съм съгласна да пътувам и да се държа като негова домакиня.

— Какво пишеше в есемеса? — попита Шоу мрачно.

— Нищо. Нито една дума.

— Трябва да те е заплашил някак.

— С видео на мобилния. Беше подготвил едно чучело на Джош. Заля го с бензин, допря запалката до него и то избухна в пламъци.

Шоу затвори очи.

— Исусе Христе!

— Джош изпитва ужас от огън, както знаеш. Да не се изгори. Аз... ами... — Тя вдигна косата си на тила и го разтърка, когато се изви да се протегне. — Ефективна мотивация, какво ще кажеш?

— Садистичният кучи син.

— Да. Но това проработи. Отидох с него и свърших моята част. По време на обратния полет Панела се пресегна и ме потупа по ръката, като ме похвали за страхотната работа, която съм свършила, и каза, че имал и други идеи, в които мога да бъда полезна. Помислих си, че ще се задуша, преди да кацнем, защото осъзнах, че нито Джош, нито аз ще можем някога да се измъкнем от неговия контрол. Джош беше вече негова кукла на конци, а след като видях онова ужасно видео, аз винаги щях да се страхувам да го изоблича. Щом можеше да ме наплаши така, че да организирам няколко партита, какво друго щеше да поиска от мен?

— Да спиш с него.

Тя се наклони напред.

— Направил го е, нали? Когато бяхте в Коста Рика?

— Шоу, кълна ти се, че там дръпнах чертата. Казах му, че ако ме докосне, ще трябва да ме убие. И дали няма да загази тогава? Да ме убие във вилата, където двамата сме организирали парти, означаваше да бъде подложен на криминално разследване.

Тя вдигна рамене.

— Предполагам, че осъзна логиката. Във всеки случай ме остави на мира. Не ставаше въпрос за секс, обаче. Той никога не е показвал ни най-малък интерес. Контролът беше това, което искаше, не мен. Но

никога не забрави, че съм му отказала. Сигурна съм, че това е причината да наеме Болдън да ме убие.

Шоу седя дълго и само я гледаше. Което я накара да си помисли, че продължава да не ѝ вярва. Накрая я попита:

— И това беше единственият път, когато си правила нещо за него?

— Да. По-малко от месец след това пътуване Джо Уайли потърси Джош и аз започнах моята акция за него като свидетелствах срещу Панела. Но ако не беше образуван съдебен процес, ако ги нямаше Джо Уайли или агент Хикъм, аз пак щях да направя нещо, за да го извадя от живота ни. Върнах се от онова пътуване от Коста Рика с решението да го направя.

— А как се отнесе годеникът ти? Джаксън?

— Имаш предвид към пътуването? Казах му, че съм присъствала на планирано събитие онзи уикенд.

— Когато той ти звънна...

— Не е.

— През трите дни?

— Нямаше причина да ми звъни.

Шоу я погледна смаяно.

— Скъпа, как си? Добре ли мина полетът? Как е хотелът? Липсваш ми. Хайде да правим телефонен секс и да е мръсен.

— Не е чувствал необходимост да звъни — каза тя сприхаво.

— Ако ме питаш, Джаксън не се е интересувал много какво става с годеницата му.

— Ами, не те питам, и Джаксън нямаше причина да се съмнява в мен.

— Не? Тогава защо сметна, че сте квит при първия намек за беда? Не остана да види дали си замесена, или не. Не застана до теб да те подкрепи морално. Омете се с мръсна газ. Всъщност, какво толкова направи Джаксън, за да спечели любовта и възхищението ти?

Тя се засмя тихо.

— Той също нямаше да те хареса.

— Никой не ме харесва.

— Аз те харесвам.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След изявлението ѝ никой от тях не помръдна и не каза нищо. Единственият звук, който се чуваше, беше от трополящия дъжд в стъклото на прозореца.

След това той сложи ръцете си — едри, силни, красиво оформени ръце — отстрани на креслото, и се надигна. Тръгна към нея с бавната, премерена крачка, която тя си спомняше от престоя им в гаража. Само че този път, когато се приближи, тя не трепереше от страх, а тръпнеше от очакване.

Застанал пред нея, той изпълни цялото ѝ зрително поле. Не че тя искаше да гледа нещо друго.

— Защо? — каза той.

— Защо те харесвам? — Как да го обясни по-добре? След като помисли малко, тя отвърна: — Защото не си търсиш извинения. Не се оправдаваш за това какъв си.

Той протегна ръка към нея и я дръпна нагоре. Както преди, обхвана лицето ѝ между дланите си и наклони главата ѝ назад. Очите му се плъзнаха по чертите ѝ, може би търсеха по-изчерпателно обяснение от това, което беше дала, или възражение, когато побутна краката ѝ настрани, за да може да застане между тях. Натисна я веднъж, после втори път, тествайки нейната готовност. Тя се наведе към него подканящо, и когато той разтвори прореза между бедрата ѝ с ерекцията, издуваща дънките му, топлината на желанието я заля като най-изискания ликьор.

Тя затвори очи и отпусна глава, разчитайки единствено на неговите ръце да я държат.

— Не искам повече да се боря с теб, Шоу — прошепна тя. — Нито е това.

Той докосна ъгълчето на устните ѝ с върха на езика си, после премести уста към шията ѝ и леко засмука мястото под ухото.

— Каквото и да е то — долетяха като повей думите ѝ. — Какво...?

Сваляйки ръце от лицето ѝ, той се пресегна зад нея, бръкна под ризата ѝ и разкопча сутиена.

— Това е следващото предупреждение.

— Какво?

— Казах ти, че ще бъдеш арестувана до следващо предупреждение.

— Признах престъпление.

— А аз съм на път да извърша такова.

Той плъзна ръце около гърдния ѝ кош и в чашките на сутиена ѝ. От устните му се откъсна звук на задоволство, когато пръстите му се заиграха с втвърдените ѝ зърна, след това ги притисна в разтворените си длани, преди пръстите му да се затворят около гърдите ѝ — нежно, но настоятелно.

Желание, нужда и капитулация се бореха в нея. Устата ѝ потърси неговата и когато се сляха, бяха еднакво изпълнени с жажда. Макар да не прекъснаха целувката, той успя да я измъкне от ризата ѝ и да свали сутиена, и тогава устата му се озова върху гърдата ѝ, като я подръпваше нежно или я дразнеше с език. Тя заби пръсти в косата му и известно време се чуваха само звуците на техния все по-засилващ се апетит.

Той наведе глава, подпря я между гърдите ѝ, така че да вижда ципа на дънките си. Забързаният му горещ дъх мина по кожата ѝ, докато той се бореше с упоритите копчета. Когато най-накрая се справи с тях, вдигна глава и я погледна.

— Може би ще съм в състояние да го направя в леглото. Ако побързаме.

Хвана я за ръката и я въведе в спалнята си. Не си даде труд да светне лампата, свали само кукичката на кепенците, за да пропускат светлината от уличната лампа долу. Те образуваха ивици от светлина и сенки върху леглото.

Ботушите му тупнаха шумно на пода, после той разкопча ризата си и тя полетя след тях. От времето в гаража Джорди помнеше косъмчетата по мускулестите му ръце, релефния гърден кош, изкусителната линия от гладки косъмчета, водещи очите ѝ към колана на дънките му. Но сега примамливата следа се разшири в разкопчаните дънки и видът на възбуждения му член спря дъха ѝ.

Той избута дънките си на пода и се измъкна от тях, после, забелязвайки, че тя стои като закована, я попита пресипнало:

— Нуждаеш ли се от помощ?

— Не. — Тя бързо изрита обувките си, разкопча панталоните и ги събу.

Той я хвана за кръста и я повдигна, сложи я в средата на леглото и я последва, когато тя се отпусна назад. Чак когато устата им се срещнаха той дръпна гащичките ѝ надолу, докъдето можеше да стигне, после застана на колене и ги събу напълно.

Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, притиснаха ги за кратко, преди да минат по ребрата ѝ и да се заковат на хълбоците. Наведе се и зарови нос в копринените косъмчета, после мушна език между устните на секса ѝ и продължи навътре, като същевременно разтваряше бедрата ѝ и се наместваше между тях, обсипвайки я с любовни ласки.

Тя прошепна името му и се пресегна за него.

Той се качи върху нея, истински мъж, физически доминиращ, съсредоточен, но изражението му беше уязвимо от копнеж. Широката главичка на пениса му я изследва, намери я стегната, но отстъпчива. Той издаде тих звук и с един тласък се мушна целия. Накъсаната му въздишка стана ехо на нейната, когато се намести тежко върху нея.

— Единственото, за което си мислех — каза той, издишвайки думите срещу шията ѝ, — беше да съм така... в теб.

Нейният отговор беше да стегне мускули.

— Ах, Джорди, по дяволите, недей. Не искам да бързам.

— Нито пък аз.

— Но не мога да се движа.

— Аз също. — Тя се изви в дъга нагоре и се залюля срещу него.

Той простена, подпря ръце върху раменете ѝ и се надигна. След това, както ѝ беше обещал, ѝ каза направо:

— Сега ще те чукам.

* * *

Останаха да лежат заситени няколко минути, след което той стана от леглото и отиде в банята. Намери опипом чисти кърпи в

шкафа, изчака водата от чешмата да стане топла, изми се, след което занесе друга кърпа до леглото, за да измие и нея.

Срещайки погледа ѝ, докато бършеше с мократа хавлия корема ѝ, той каза:

— Когато трябваше да изляза. Това беше най-трудното нещо, което съм правил.

— Не трябваше да го правиш.

— Не ти бях искал разрешение.

— Ти никога не искаш разрешение за нищо.

— Това е изключение.

— Майка ти май добре те е възпитала?

Той не можа да скрие тъжната си усмивка.

Тя се пресегна и докосна бузата му.

— Съжалявам. Не биваше да я споменавам.

— Всичко е наред. — Той остави кърпата на нощното шкафче. —
Добре ме възпита.

Когато се върна отново в леглото, Джорди нададе тих вик на ужас. Опипа превръзката му.

— Кървиш!

На няколко места кръвта беше избила върху горния слой на марлята.

— Разрезът се отвори леко, когато с Уайли тичахме след Хикъм.

— Дай да проверя.

— Вече го направих. Наред е. А дори да имаше кръвоизлив, няма да ходиш никъде. — Той потупа мястото до себе си, хвана я за ръката и я сложи върху успокоения си пенис.

— Добре — каза тя. — Харесва ми тук.

Той изсумтя от удоволствие, когато тя го стисна.

— Забелязах, че гледаше преди.

— Как можеше да пропусна това?

Той ѝ хвърли коварен поглед.

— В сънищата ми ти не можеше да откъснеш ръце от него.

— Сънувал си ме?

— Когато излязох от упойката. Наистина мръснишка работа.

— Да питам ли?

— Не и ако не искаш да се засрамиш.

Тя се засмя и потърка нос в гърдите му, преди да отпусне глава върху него.

— Онази нощ в бара исках той да си ти.

— Кой „той“?

— Мъжът, който ме извика там.

— Аз бях.

— Да, но тогава не го знаех. Видях те да вървиш към мен. Сърцето ми щеше да изскочи. Но ти отмина, не спря, не ме поздрави. Бях разочарована.

— Такава глупост — каза той. — Ти не ме погледна и за секунда.

— О, забелязах те.

— Наистина ли?

— Аха. Помислих си: „Тревога! Лошо момче“!

— Какво трябва да означава това?

— Много секси.

— Говори ми, говори ми.

Тя се засмя и вдигна глава, подпирайки брадичка върху гърдната му кост.

— Казах вече. Ти схвана идеята.

— Не можех да се въздържа да не погледна дупето ти. На онзи бар стол! О, човече! И надуших парфюма ти. Искаше ми се да зароя лице в шията ти. И между гърдите ти. — Гласът му стана дрезгав, когато продължи: — Мисля, че можеш да предположиш къде още.

Тя вдигна глава и мина с устни по линията на белега върху брадичката му.

— Ще ми кажеш ли някога как го получи?

— Един от главорезите на Панела.

— Онзи, когото е трябвало да...

— Да. Беше с нож. Защиствах се с пистолет, но не преди да ме разпори.

— Боже мой! Шоу. Как можеш да говориш за това толкова спокойно? Можел е да те обезобрази.

— Той го направи.

Тя целуна белега, след това прошепна срещу устните му:

— Нищичко не знаеш.

Без да откъсва устни от нейните, той произнесе:

— Едно нещо знам... палецът ти е второто най-хубаво нещо, което някога се е случвало на моето петле.

— Стига. Изчервявам се.

— Изчервяваш се на най-хубавите места. Ела тук.

Той ѝ посочи да се вдигне нагоре, за да може да достигне до зърното ѝ с уста. Под устните му то се втвърди мигновено, но той го подразни с език, докато тя започна да движи корема си срещу неговия. Той се премести на другата гърда. Боже, бяха прекрасни!

Както и дупето ѝ, което ръцете му галеха нежно, а после стиснаха здраво, когато палецът ѝ откри капчица сперма, процедила се от него, и я размаза по върха.

— Джорди, Джорди. — Главата му рухна назад върху възглавницата. Той не вярваше, че е възможно да се възбуди повече, докато не забеляза зърната ѝ, щръкнали и влажни от устата му. — Мокротата ти отива.

— А на теб?

Вълна от похот премина през него, когато тя започна да се движи надолу по него. Обсипа с целувки гърдите му, покрити с твърди косъмчета, като подухваше върху тях, карайки хълбоците му да се повдигат от леглото, когато премина върху зърната му.

Косата ѝ се разстла по корема му като коприна. Когато стигна до раната, която сама бе причинила, го погледна с разкаяние и нежно целуна превръзката.

Продължи надолу и се зарови в пъпа му, прокарвайки устни по линията от косъмчета. След това лицето ѝ остана да кръжи над него сякаш цяла вечност. Можеше да усети дъха ѝ. Той съдържаше неговия.

Първо влажното кадифено докосване на устните ѝ, след това страничните ласки на езика ѝ, докато накрая го пое в уста.

Еротичните му халюцинации не бяха нищо в сравнение с реалността. За разлика от порнозвездата Джорди в съня му, реалната се раздаваше много повече, беше много по-неопитна и заради това — по-сладка.

Ръцете му стискаха чаршафите, но след известно време той не се съдържа и я хвана за косата. Беше избила пот от всяка пора. Той промърмори името ѝ, молейки се. За какво, не беше сигурен.

Но Джорди изглежда знаеше.

Когато това свърши, той я дръпна до себе си, сложи я да легне по гръб и се търкулна върху нея, като целуваше устата ѝ дълго и дълбоко, вкусвайки себе си. Накрая, задъхан, прошепна:

— Вземам си думите обратно.

— Какво?

— Палецът ти е третото най-хубаво място.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Господин Панела?

— На телефона.

— Знам, че е ужасно късно там, където сте, но сте ми оставили съобщение да ви се обадя един час преди затварянето на банката.

— Да, а времето няма значение. Всъщност, успех. — Като триеше потта от челото си, той погледна към суичъра с качулка, захвърлен сега на пода до вратата. Беше изпръскан с кръвта на агента от ФБР и трябваше да бъде изгорен.

Банкерът казваше:

— Преди да звънна си позволих да проверя и да се убедя, че всичко е наред. Установих, че не сте наредили превод на онези два милиона долара, които обсъждахме преди няколко дни.

Не, сега нямаше нужда от двата милиона, защото помагачът на Мики Болдън се беше оказал ченге!

Шоу Кинард не беше отвлякъл Джорди от онзи бар. Той я беше спасил. Всичкото онова пазарене и извиване на ръцете му за повече пари? Глупости. Кинард ранен, заловен и в ареста. Още глупости.

— Господин Панела? За банковия трансфер...?

— Да, правилно, съжалявам, бях се разсеял.

Беше измамен. От Шоу Кинард, който според договорката трябваше да изпълни една мокра поръчка, а всъщност никога не е имал намерение да го прави. От ФБР агента Джо Уайли, който му беше казал, че Кинард е арестуван.

Мразеше да го прецакват така.

Ако не беше днес в Тобаяс, може би никога нямаше да открие уловката. Но беше привлечен към града заради възможността да се порадва лично на последиците от убийството на Ройс Шърман. Разбира се, не беше отишъл до страничния път, където беше затворил гръмогласната уста на онзи селяндур завинаги, а беше избрал едно местенце, където можеше да остане незабелязан, докато наблюдава идващите и тръгващите си от пристройката на шерифския офис.

Беше познал момичето, когато то пристигна. Носеше същите дрехи, с които беше и предишната нощ, когато я опипваше Шърман. Днес изглеждаше развалина, плачеше сърцераздирателно, нуждаеше се от подкрепящата ръка на приятелка, докато влизаше в сградата.

Без съмнение беше доволна, че е жива, и едновременно с това изплашена, че непознатият може да реши, че не бива да оставя свидетели и да се върне за нея. Той нямаше за какво да се безпокои. Тя никога нямаше да може да го идентифицира. Гласовият модулатор можеше да насочи, но тъй като всеки можеше да се снабди с такъв, това никога нямаше да издържи в съда.

Не че щяха да го хванат и да се стигне до процес.

Изобщо не беше изненадан, когато агентите Уайли и Хикъм се присъединиха към партито. Като добри защитници на закона те щяха да свържат точка А с точка В и да решат, че тук има съвпадения, нещо повече — че има *странни* съвпадения, и да окачествят убийството на Ройс Шърман именно като странно.

Това, което дойде като шок, и повече от един, ако трябваше да бъде честен, беше да види Кинард да се измъква от задната седалка на техния необозначен седан. Всеки, погледнал го мимоходом, би пропуснал остриите скули под глупавите тъмни очила.

Но ако се вгледаше внимателно, би разпознал Кинард по полицейската снимка, показана по телевизията. Той беше обвинен, че е похитителят, от когото Джорди Бенет е била спасена. Той беше предполагаемият убиец на Мики Болдън.

Но той не се влачеше в оранжев комбинезон и с вериги на краката като затворник. Не, носеше каубойски ботуши и качулка. Въпреки облеклото, очевидно беше важна част от екипа.

Да ме вземат мътните!

Групата беше останала в шерифството приблизително час. Когато се натъкнаха в седана и напуснаха Тобаяс, ги беше последвал обратно до града, предполагайки, че накрая ще го заведат до Джорди. Защото измама или не, той още имаше твърдо намерение да я убие. Всъщност това, че беше направен на будала, само затвърди решението му.

Колата на федералните спря в подземния паркинг на многоетажен хотел. „Панела Инвестмънт Груп“ веднъж беше организирала семинар в една от конферентните му зали, така че беше

запознат с разположението. Осъзнавайки уникалните предизвикателства, но и възможности, които един оживен хотел предлага, той отмина входа към гаража и паркира на друг паркинг няколко пресечки по-нататък.

Връщайки се пеша, се възползва от идеята на ФБР и си купи качулка в един павилион за сувенири. Държеше главата си наведена и се смеси с отлива и прилива от пешеходци по тротоарите, заобикалящи хотела, докато наблюдаваше търбуха на подземния гараж.

По здрач три официално изглеждащи джипа влязоха един след друг в гаража. Скоро след тях полицейското присъствие около хотела се засили — мъже в униформи, както и полицаи под прикритие. (Те наистина ли си мислеха, че могат да го заблудят?)

Нещо щеше да се случи. Той се запита дали да не се върне в колата си. Ако транспортираха Джорди в някой от тези джипове, колата щеше да му е необходима, за да ги последва. Но ако го нямаше дори за няколко минути, можеше да пропусне голямото събитие.

Докато продължаваше да умува, забеляза красивия чернокож агент да излиза от подземния гараж пеша, понесъл две брезентови торби. Агентът пресече улицата, после зави и се спусна надолу по тротоара към една чакаща кола. Не онази, която бяха взели до Тобаяс.

Това беше като подарък! Само един страхливец или глупак не би се възползвал. Защо да не се възползва от възможността да подчертае, че ако се забъркваш с Били Панела, поемаш голям личен риск?

Той се измъкна от скривалището си между две сгради и тръгна надолу по тротоара. Когато наближи колата, агентът се заблуди от качулката, взе го за Кинард и смъкна стъклото на прозореца. Последното нещо, което каза, беше: „Кинард, какво, по дяволите...?“

Усмивайки се сега в телефона си, той се запита какво щеше да си помисли азиатският банкер за удара, който беше осъществил тази вечер. На кого му трябваше наемна помощ?

— Не поисках банков трансфер, защото нямах нужда от парите.

— Разбирам.

Не разбираше, естествено, нямаше и най-отдалечена представа.

— Надявам се, че не сте недоволен от нашето обслужване.

Той изпита удоволствие от почтителния тон на мъжа. Всички искаха Били Панела да е спокоен.

— Имах договор с едни мъже да свършат една работа. Показаха се некомпетентни и ненадеждни. Работата не беше свършена, но обслужването на банката ви нямаше вина.

— Чудесно. Радвам се да го чуя. — Той млъкна. — Какво мога да направя днес за вас?

Какъв беше този тип, някаква курва ли? Ами, в известен смисъл, си беше точно такъв. Ето защо щеше да бъде смазан като чуеше това.

— Искам да закриете сметките ми.

— Моля?

Той оправи гласовия модулатор.

— Искам да затворите всичките ми сметки. Приспаднете таксите за услугата и изтеглете всичко до последния цент.

— Не разбирам.

— Местя тези пари в друга финансова институция. Това достатъчно ясно ли е?

Мъжът сякаш си глътна златния език. Минаха секунди.

— Там ли сте?

— Да, господин Панела. Аз просто...

— Можете ли да се справите с това искане, или е необходимо да говоря с шефа ви?

— Не, ще се справя.

— Благодаря.

Очевидно изнервен, банкерът помоли за подробности къде ще бъдат прехвърлени средствата. На заден план се чу тракане по клавиатурата на компютъра му.

— Паролата ви, ако обичате?

Той я даде.

Отново тракане по клавиатурата.

— Благодаря господин Панела.

— Пак заповядайте. — Това бяха толкова успешни двайсет и четири часа, че изпита желание да бъде сърдечен. — Нека ви кажа, вие нямате никаква вина за това. Беше приятно да се работи с вас. Харесвам акцента ви. Много изискан, много...

— Извинете. Нужна ми е втората парола.

— Какво?

— Паролата на Джордан Бенет?

Паролата на Джордан Бенет. Правилно ли чу?

— За какво говорите?

— След отварянето на сметката, където се намираше основният дял от фондовете, които бяха депозирани, се свързахте с мен няколко дни по-късно и поставихте условието специално за достъп до тази сметка да бъдат изисквани двете пароли. Вашата и тази на Джордан Бенет. Забравили ли сте, господин Панела?

Мамка му!

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Телефонът върху нощното шкафче започна да вибрира и ги събуди. Шоу се измъкна от прегръдката на Джорди, пресегна се и отговори.

Тя можеше да чуе Джо Уайли през говорителя.

— Хик преживя операцията. Сега е в интензивното. Държи се, но нали знаеш... Все още всичко е възможно.

— Дотук, обаче, всичко е наред — каза Шоу. — Ти как си?

— Затварят ми се очите, но ще остана.

— Дръж ме в течение.

Шоу се канеше да затвори, когато Уайли каза:

— Продължаваш ли да не изпускаш госпожица Бенет от поглед?

Шоу сложи ръка върху бедрото ѝ, което беше прилепнало плътно към слабините му.

— Продължавам.

— Хм.

— Какво?

Уайли повтори притесненията, които бе изразил по-рано.

— Нападението над Хик беше отразено в новините. Очаквах Джош да се обади напълно превъртял.

— Няма начин да се свърже с Джорди без наше знание — напомни му Шоу.

— Вярно е, но дори не е опитал. Освен това знае, че може да звънне на мен.

— Уплашен е, това е всичко. Не си създавай грижи.

Джорди имаше впечатлението, че Шоу казва това колкото заради нея, толкова и заради Джо.

— Може би ще звънне, ако издадем на медиите, че тя е арестувана.

Шоу не направи коментар.

Уайли изруга.

— Нарушил си етиката, нали?

— Уведоми ме, ако състоянието на Хик претърпи обрат. И в двата случая.

Шоу отново се приготви да затвори и Уайли отново го спря.

— Кинард?

— Какво?

— Искам Панела...

— Аз също.

— Мъртъв.

Устните на Шоу се свиха в тънка черта.

— Дори ако нарушавам етиката?

Отговорът на Уайли беше прекъсване на връзката. След като остави телефона на нощното шкафче, Шоу легна по гръб, сложи лявата си ръка върху превръзката и се взря замислено в тавана.

Джорди се пресегна и го погали.

— Боли ли?

— Не.

— Лъжец.

Той ѝ се усмихна накриво.

— Може да съм скъсал някой шев по време на последното мероприятие. Цялото това навеждане и изправяне. Но все пак си струваше.

Тя се усмихна и допря буза до гърдите му.

— Ти така и не каза, но се надявам, че не си женен.

— Малко е късно да питаш, но не, не съм.

— Никога ли не си се женил?

— Продължи по-малко от две години. Тя ме харесваше, окей, но мразеше работата ми. Прибрах се веднъж вкъщи след изпълнение на задача и тя се беше изнесла.

— Не тръгна ли след нея?

— Тя направи по-добрия избор. И за двама ни.

— Деца?

— Не.

— Всичко ли е истина?

— Честна скаутска.

— Всички онези лъжи, които ми каза...

— Бяха част от работата.

— Знам. Но най-много ми се иска да не е истина това, което ми каза за родителите си и как са починали.

Тялото му се напрегна, но той не каза нищо.

— Каза ми, че си тръгнал по стъпките на баща си.

— Не искам да говоря за това, Джорди.

— И аз не исках да говоря за Джош.

— Добре. Честно е. Това, че съм тръгнал по стъпките на татко, е истина. Той носеше значка и имаше оръжие. Безпощаден, когато се налагаше. Лошите момчета се ужасяваха, когато го виждаха да идва. Добрите му се възхищаваха.

— ФБР?

— Местно полицейско управление.

— Къде?

— Ако ти кажа, ще трябва да те убия.

Тя пропусна това покрай ушите си.

— Майка ти не се е радвала, когато си избрал същата кариера.

— Не. След четирийсет години служба татко се пенсионира без дракотина. Което я караше да мисли, че шансовете са против мен. Страхуваше се, че ще ме ранят или още по-лошо.

Тя вдигна глава и погледна в очите му.

— Така ли умряха — по начина, по който ми каза?

Той я погали по косата, прокара палец по скулата ѝ.

— Париш, знаеш ли? От теб се вдига пушек.

Погледът ѝ му даде да разбере, че няма да му се размине.

Въздъхна примирено.

— Оттеглиха се тук. Когато наемателят им си тръгна, ми дадох да използвам апартамента и се преместиха в по-големия на долния етаж. Мама го подреди като кукленска къща. Обичаше го.

Той продължи да я гали по косата, но гледаше безизразно в тавана.

— Мога да го въртя по хиляди начини, Джорди, но кратката версия е, че татко вложи всичките си пари във фондовете на Панела. Панела и брат ти ги откраднаха. Четирийсет години спестявания изчезнаха. За стандартите на Панела не беше голяма сума. Той нямаше да я усети. Но за родителите ми това представляваше наградата за цял живот усилен труд. А тя се изпари.

Той открадна много повече от парите им. Ограби гордостта на татко. Татко се чувстваше като глупак, че е позволил да бъде измамен. Пречупи го по всеки начин, по който един мъж може да бъде пречупен. Той трябваше да продаде това място, за да се отърве от ипотеката. Когато се обади да ми каже, плачеше, каза, че най-лошото от всичко било, че се налага да съобщи на мама, че трябва да изостави своята кукленска къща. Не си представяше как ще може да го направи.

Той млъкна, пое си дъх.

— Предполагам, че не е могъл. Тя спяла, така и не е разбрала, но въпреки това не ми е ясно как е могъл да го направи.

— Шоу. Много съжалявам.

— Благодаря.

— Не отминавай извинението ми с благодарност. — Тя го хвана за брадичката и го принуди да я погледне. — Аз наистина съжалявам, че брат ми е изиграл такава роля в смъртта на твоите родители.

— Джош е един от най-порочните хора, за които съм чувал. И ненавиждам начина, по който те държи. Но той е само една маша на Панела. Ти самата го каза. Интелигентен, позволил това да се случи, но щеше ли някога Джош да извърши престъпление, ако не го беше покварил Панела? Той е разрушителят, Джорди. Той е злото.

Тя се отпусна отново върху гърдите му.

— Не мога да отрека. Но по отношение на родителите ти се чувствам виновна заради Джош и Панела. Не знам как можеш да бъдеш тук с мен при това положение.

— Тогава ми позволи да ти обясня. — Той я сложи по гръб и се надвеси над нея. — Видях те, пожелах те и не ми пукаше с кого си свързана. И продължава да не ми пука.

Първата целувка я остави без дъх. А всички други, които последваха, я оставиха без кости. Устните и езикът му бяха навсякъде, нежно всмукване, комбинирано със сочно завъртане — под мишниците, от вътрешната страна на бедрата, стъвките зад коленете, извивките на стъпалата. Те картографираха шията, гърдите, зърната, пъпа и плитките улеи, отвеждащи от тазовите кости към секса ѝ. Където се спряха.

Шепнейки нежности, едновременно свети и богохулни слова, той я отрупваше с милувки. Но преди тя да свърши, той я обърна по корем, разтвори краката ѝ и с целувки се спусна надолу по гърба ѝ.

Плъзна ръка между краката ѝ и пъхна пръстите си там, където я бе оставил копнееща и разтопена, след това с картинни подробности ѝ заговори какво ѝ прави. Това беше еротично, вълнуващо и уникално шоу.

Но това, което наистина я извади от контрол, беше начинът, по който той описваше с дрезгав шепот колко приятна я усеща. С гласа си и докосването си не ѝ оставяше избор — тя се притисна срещу ръката му, като се люлееше между гърдите му и леглото, докато не рухна.

Преди да се е съвзела напълно, той я обърна по гръб и разтвори краката ѝ. След това влезе в нея твърд, пълен и витален, истински самец. Вдигна ръцете над главата ѝ и ги задържа там здраво, но не и наполовина толкова здраво, колкото я държеше погледът му.

Енергията му не бе изцяло самозадоволяваща. Той реагираше на реакциите ѝ, възприемайки всяко размърдване на тялото ѝ, интерпретирайки всеки звук, усещайки желанията ѝ още преди тя да ги е осъзнала. Той се намести под такъв ъгъл, че всеки тласък, понякога бавен, друг път бърз, я пронизваше точно там, където беше най-възприемчива, и я караше да се извива неволно, молейки за още.

В точния момент той влезе дълбоко и прилепи тялото си към нейното. Въртеливите движения на хълбоците му бяха леки, но удоволствието безмерно. То се събра в мястото, където бяха слети, концентрира се и след това избухна, заливайки я напълно.

Той самият достигна кулминацията, опрял чело в нейното, преплел ръце с нейните над главата ѝ, с трескав и горещ дъх срещу пламналото ѝ лице.

Останаха дълго така, преди той да вдигне глава и да я погледне. Оправи един кичур от косата ѝ, който се бе заплел в неговата. Тя не съзнаваше, че от очите ѝ бликат сълзи, докато той не ги изпи от страните ѝ.

— Накарах те да плачеш.

Нещо още по-лошо, помисли си тя. Накараме да ме е грижа.

Нито единият, нито другият повдигна въпроса за предпазната мярка, каквато той беше взел първия път, но когато се отдръпнаха един от друг, си размениха погледи, показващи, че са наясно с пропуската.

Притиснаха се отново един към друг. Той обви ръка около нея.

— Още ли съм арестувана?

— Размишлявам.

— Ще ме уведомиш ли, когато стигнеш до решение?
— Ще те уведомя.
— Ще ми закопчееш ли белезници? Ще ми вържеш ли превръзка на очите?
— Няма да е необходимо. Не можеш да отидеш никъде.
— Хубаво. Казах ти, че тук ми харесва.
— Добре. — Той я придърпа по-близо и пъкна бедрата си под нейните. — Защото не знаеш комбинацията за вратата.

* * *

Утрото настъпи.

По времето, когато Шоу свърши с душа и увил кърпа около кръста си отиде в дневната, Джорди беше направила кафето.

— Не трябваше — каза той, когато тя му подаде чашата.

— Не съм го направила за теб, направих го за мен. Отчаяно се нуждаех от кафе.

Цепката над собствената ѝ хавлиена кърпа беше изкушение, на което той не можеше да устои. Целуна ямичката, после докосна устните ѝ, чукнаха чаши и отпиха, но Джорди едва не се заля с горещото кафе, когато подскочи от звука на звънеца.

— Какво е това, по дяволите?

— Има някой на вратата. — Той остави кафето си и бързо отиде в спалнята, където се избърса с хавлията, нахлузи дънките си и взе пистолета. На път за навън поръча на Джорди: — Заклучи след мен и ако някой освен мен дойде, се обади на 911.

Той затича надолу по стъпалата, но усети напрежение по шевове на раната и измина по-бавно останалото разстояние. Когато стигна до ъгъла на сградата, спря и надникна към улицата.

Чу гласа на Джо Уайли:

— Не стреляй. Отвори ми, само че побързай.

Шоу отпусна ръката си с оръжието и тръгна по пътеката към входа, закопчавайки междуременно ципа си.

— Хикъм?

— Държи се. Вуду магиите на леля му може и да са свършили работа. Всички са предпазливо оптимистични.

— Вуду?

— По моя молба жената извади карфиците от твоите кукли.

— Благодаря. Задължен съм ти. Радвам се да чуя добри новини за Хикъм. Наистина.

— Знам. — Уайли посочи към превръзката. — Ти как се чувстваш тази сутрин?

— Добре съм. Но ти не ми изглеждаш толкова добре.

— Адски съм изморен. Марша е бясна. Каза, че трябвало да се прибера вкъщи да поспя.

— За да дойдеш тук, трябва наистина да е важно. — Шоу се пресегна към металните решетки и набра комбинацията, след което отвори. Пропусна го да влезе и побърза отново да заключи. — Какво става?

— Тя вътре ли е?

— Да.

— Арестувана?

— Не. Накарах я да си каже всичко за Коста Рика. — С две-три стегнати изречения той разказа на Уайли за ограниченото ѝ участие в мероприятиято в тропическата страна. — Панела я е заставил насила и я е заплашил. Тя не е привличала клиенти и не е правила търговски реклами. Не е взела нищо от това. Съвестта е, което я мъчи.

— Добре. Ще се занимаваме с този въпрос по-късно.

— Разбирам. Какво става?

— Ще кажа и на двама ви. Става дума за Джош.

Шоу спря сред крачка и погледна с тревога към стълбището, преди да се обърне към Уайли:

— Мъртъв ли е?

— Не знаем. — Уайли посочи с брадичка нагоре. — При всички случаи първо трябва да облечеш нещо.

Те изкачиха стъпалата и Шоу почука на вратата. Джорди я отвори. Беше заменила хавлиената кърпа с дрехи. Косата ѝ беше още мокра, обаче, и Уайли забеляза.

Той също така не пропусна разбърканите чаршафи върху неоправеното легло, което можеше да се види през отворената врата на спалнята, когато Шоу отиде да вземе ботушите, ризата и баскетболната шапка, които беше свил от сувенирния щанд.

Уайли отказа кафе, когато Джорди му предложи.

— Благодаря. Няма време.

— Джош ли?

Усещайки опасенията й, той разсея най-лошия й страх.

— Нямаме причина да мислим, че е наранен. Но разполагаме със сведения, че е бил видян.

— Къде? — попита Шоу, докато закопчаваше ризата си.

— Байу Гош. Намира се между...

— Бил съм там — прекъсна го Шоу. — Трябва да газиш през него.

— В мочурищата е, така че търсенето ще е предизвикателство — каза Уайли. — Ще откараме Джорди в офиса на ФБР. Гуен ще остане с нея, докато ние с теб отидем да проверим.

— Звучи като план. — Шоу obu ботушите си. — Вземи това. — Той подаде на агента бронезилетката, която Джорди бе използвала предишната вечер. — Готови сме.

Те изтрополяха надолу по стълбите и се отправиха по тясната пътека с бързи крачки, доколкото разместените плочки позволяваха.

Когато пресякоха улицата и отидоха до поредния необозначен седан, Шоу попита Уайли как е научил за апартамента му.

— От твоя човек в Атланта. Информация за спешен контакт. Казах му, че няма да имаш нищо против.

— Всъщност имам.

— Ще отнеса тайната ти за Френския квартал в гроба.

— Би могъл просто да ми телефонираш.

— Имаш ли телефон в колата?

Шоу не отговори. Колкото по-малко хора знаеха за него и за живота му, толкова по-добре. За него. За тях. Беше се разкрил пред Джорди повече, отколкото пред всеки друг.

Задържа й задната врата, за да влезе, после каза на Уайли:

— Нека аз да шофирам — и протегна ръка за ключовете. Уайли се колебаеше. Шоу каза раздражено: — Ще се обаждам и ще върша цялата глупава писмена работа в офиса. Остави ме да карам.

Уайли му хвърли ключовете и седна на пасажерската седалка.

— Гуен ще ни посрещне на главния вход.

Улиците на Френския квартал още спяха, практически свободни от трафик, с изключение на камионите за доставки. Но в колата тримата бяха напрегнати и тревожни. Особено Джорди.

— Кога и къде е бил видян Джош?

— Ако е бил Джош — отвърна Уайли. — Но така изглежда. В събота следобед в едно колетно отделение за получаване на пратки до поискване.

— Откъдето е изпратил кашона с мобилния телефон? — предположи Шоу.

Уайли кимна:

— Агентите са стигнали до тази кутия, намираща се на паркинга на един търговски център. Разпитали собствениците на мястото. Един от тях си спомня, че когато си тръгвал миналата седмица, видял някакъв човек да се отдалечава от пощенската кутия. Той му извикал, че е късметлия, че си тръгва точно в момента, преди събирането на пратките. Нещо такова.

— Мъжът не се обърнал, но помахал с ръка благодарно. Показали на продавача снимка на Джош, направена от охранителната камера в универсалния магазин. Той казал, че не е сигурен, но му се струва, че е същият човек.

— По кое време е бил видян да си тръгва?

— В три и половина. Петнайсет минути преди последното вземане на пощата за деня.

— И три и половина часа, след като Джош е научил за отвличането на Джорди по обедните новини — каза Шоу. Като разсъждаваше на глас, той добави: — Но независимо от това е изпратил колета на адреса на „Екстраваганза“.

— От отчаяние, предполагам — каза Уайли. — Искал е да разбере дали си я убил. Както направи, когато ми звънна късно онази нощ и ми предложи сделка да я освободим.

— Предполагам. — Обяснението не го задоволи напълно, но Шоу каза: — Това поне ни дава начална точка, от която да тръгнем да търсим убежището му.

— Убежище? — вдигна вежди Джорди.

— Трябва да има някакво — каза Уайли. — Място, снабдено с най-необходимите неща, където би могъл да стои неопределено дълго време. Някъде близо до теб. — Забелязвайки намръщването на Шоу, той попита: — Какво? Не си ли съгласен?

— Не, Джорди определено е неговото детско одеялце, което си носи навсякъде. Но ние може би недовиждаме нещо. Може би не се е

върнал в този район само защото той олицетворява дома. Може би има недовършен бизнес наблизно.

— Парите? — предположи Уайли.

— Така смятам — отвърна Шоу. — Защото ако бяха у Панела...

— Той щеше да си пали цигарите със стодоларови банкноти — каза Джорди тихо.

— Точно така. — Шоу погледна Уайли. — Тя ме цитира.

— А-а. Ами, няма да знаем кое у кого е, докато не намерим или него, или Панела.

— Някакви следи за Панела? — попита Шоу.

— От Управлението продължават да смятат, че Хикъм е бил прострелян от бандит. — И предупреждават само с половин уста да сме нащрек за Панела.

— Дори след онова, което Линда Мийкър каза за гласовия модулатор?

— Линда Мийкър била изплашена пасторска щерка, хваната да върши неприлични неща, така че всичко, което говорела, било нерелевантно, а и всеки можел да се снабди с подобно устройство от Интернет. Казаха също, че Ройс Шърман трябва да си е отбелязвал с резка враговете сред познатите си — и те същите боклуци като него, — което несъмнено е вярно. Изводът: според тях случаите Шърман и Хик не са свързани, и остават скептични, че Панела е на десет хиляди мили от Луизиана.

— Скептични, да го духат! — изсмя се Шоу. — Сигурно някои са били на заплата при Панела. И още са.

— Хайде, хайде — каза Уайли. — Да не подозираш, че има корупция в управлението?

Шоу се усмихна слабо.

— Претърсили ли са Байу Гош?

— Заедно с маршалската служба на САЩ и щатската кавалерия. Искаше ни се да работим с Мороу, но не е в неговия окръг. Както и да е, казах им да не оставят камък необърнат.

Шоу спря възможно най-близо до входа на сградата на ФБР.

— Не изключвай двигателя — поръча той на Уайли. — Ще придружа Джорди.

— Няма да вляза.

Шоу и Уайли се обърнаха едновременно към задната седалка. Изражението на Джорди беше толкова непоколебимо, колкото тонът ѝ. Другото доказателство, че говори напълно сериозно, беше насоченият към тях пистолет.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Шоу премести поглед от пистолета, който тя стискаше, към лицето ѝ.

— Прилича на моя „Бобкет“.

— Страхувах се, че може да откриеш липсата му в ботушите си, докато ги обуваше.

— Бързах.

— Взех го да се защитя, в случай че не се върнеш, след като излезе да отключиш портата.

— Умен ход. Но защо ни държиш на мушка?

— Дръжте ръцете си така, че да мога да ги виждам, моля.

Шоу се подчини, всъщност вдигна ръка, сякаш се предава, което беше подигравателно.

— Канех се да ти върна пистолета — каза тя, — но агент Уайли каза, че ще ме оставите при Гуен, докато търсите брат ми. Реших да задържа пистолета и да го използвам, за да ви убедя да ме вземете със себе си.

Уайли погледна към Шоу.

— Така става, когато спиш със заподозрян.

— Тя няма да ме застреля.

— Прободе те.

— Но тогава не е знаела, че съм федерален агент. Тя знае много добре какво ще последва, ако застреля федерален агент или размахва оръжие срещу него пред цялата шибана сграда на ФБР! — В края на изречението той вече викаше.

— Ако обичате, не говорете за мен в трето лице.

— Държиш двама агенти на мушка, а се притесняваш точно за това?! Че си трето лице?

— Притеснявам се какво ще стане с брат ми.

Той погледна над Уайли и произнесе:

— Доживотна матрица на поведение.

— Достатъчно, Шоу! Включвай на скорост и потегляй.

— Няма как да го направя, докато държа ръцете си вдигнати.

— Не ми се прави на умник. Говоря сериозно.

— Наистина ли ще го направиш? Ще позволиш да те обвинят в извършване на престъпление?

— Ако се налага.

— Шансът да успееш тук е нулев, Джорди. С Уайли сме въоръжени. С вдигнати ръце или не...

— Няма да ме нараниш.

— Правилно, няма. Защото ще се вразумиш и ще ми дадеш пистолета. Веднага. — Той мушна дясната си ръка между двете седалки.

Тя дръпна малкото оръжие.

— Дай ми проклетия пистолет.

— Иначе какво?

— Ще ти го взема насила, ако трябва — предупреди той меко. — Не искам да те нараня, но ако се наложи, ще го направя.

— Не, няма.

— Какво те кара да мислиш така? Ти и аз снощи? Това беше почивка. Сега отново сме в работен режим.

Това беше нахално, но тя остана фокусирана.

— Няма да направиш нищо...

— Не разчитай на това.

— ... защото аз знам къде е Джош.

Тя можеше да се закълне, че той не беше очаквал това. Погледът му се стрелна към Уайли и когато се върна към нея, очите му бяха остри като бръсначи, каквито бяха първия път, когато го беше видяла в бара. Само че сега блестяха от гняв.

— Знаела си през цялото време? — После извика отново: — През цялото *шибано* време?

— Не — поклати глава тя. — Кълна се. Не и докато агент Уайли не спомена Байу Гош. Тогава разбрах.

Тя не можеше да каже дали ѝ повярва. Погледът му беше все още твърд и настоятелен.

— Добре, къде е той?

— Тръгвай.

— Няма да мръднем и милиметър, докато не ни кажеш къде да намерим Джош.

— Ще ви насоча натам, където мисля, че може да е, но едва след като стигнем до Байу Гош.

— Това е загуба на време, Джорди.

— Знам.

— Искаш да дадеш време на Панела пръв да намери Джош, така ли?

— Не, *ти* му даваш време, като стоиш тук!

— *Мамка му!*

Като изруга цветисто, Шоу се обърна напред, включи на скорост и започна да прави завой.

— Чувствай се свободен да й прочетеш правата — каза той на Уайли. — Или те е страх от нея?

Уайли се намръщи на укора, но се обърна към Джорди.

— Добре, имате нашето внимание. Говорете.

— Виждали сте Джош в състояние, което определите като силна възбуда.

— Той беше на ръба да се пръсне по шевовете. Всеки момент.

— Точно така. Ако се почувства притиснат от полицаи и кавалеристи, на кого, според вас, ще отговори? На въоръжените полицаи? Или на мен?

Уайли хвърли поглед към Шоу.

— Тя има право. Тя го убеди да приеме сделката с прокурора, когато нито аз, нито Хик, нито собственият му адвокат можа. Ако някой е в състояние да го накара да се предаде, това е тя.

Шоу не коментира, но езикът на тялото му беше достатъчно ясен. Той ухапа вътрешната страна на бузата си, шофирайки бързо, пръстите му стискаха волана толкова силно, че побеляха. За това, че се е оставил да му вземат пистолета, вероятно беше ядосан повече на себе си, отколкото на нея.

Уайли я попита:

— И така: къде да намерим брат ви?

— Не знам дали ще го намерим, но знам къде да търсим. Знаете ли, че се провежда Коледен фестивал и парад на корабите на Байу Гош?

— Знам. Но никога не съм бил. Марша казва, че трябва да заведем децата някой път.

— Радвам се, че спомена за това — каза Шоу. — Напомни ми да си направя резервация.

Тя го игнорира.

— След... инцидента семейството ни вече не празнуваше Коледа вкъщи, така че първата година отидохме на корабния парад. Лелята на баща ми живееше в Байу Гош. Взехме я от къщи и отидохме на крайбрежието с нея. Джош успяваше да развали всяко семейно излизане. Онази вечер беше особено враждебен. Решен да развали настроението на всички. Каза ни, че предпочитал да не се бута в тълпата. Защо не сме го оставели в къщата на леля? Можел да гледа парада оттам.

Тя млъкна, изследвайки първо лицето на Шоу, а след това и на Уайли. И двамата бяха явно скептични, но никой не заговори.

Тя продължи.

— На мен къщата ми се виждаше изолирана. Нямахме съседи, с които да говориш. На края на едно блато. Отдалечеността му от града беше измамлива, обаче, защото пътят до него се виеше около града. Съвсем близо по права линия. Когато каза, че трябвало да го оставим, Джош изтъкна, че от брега, където ние щяхме да гледаме парада, се виждат уличните лампи от дока на леля. Съвсем слабо. Но въпреки това можеш да забележиш светлината от тях, проблясваща между дърветата.

— Проблясваща? — Острият поглед на Шоу беше закован върху нея в огледалото за обратно виждане. Тя забеляза пренебрежителната му забележка и остана обърната към Уайли.

— Старата дама още ли е жива? — попита той.

— Почина не много след това. Не се бях сещала за нея и за този случай от години, докато вие не споменахте Байу Гош.

— Какво стана с къщата ѝ?

— Нямам представа. Татко не беше наследник, ако това имате предвид. Никога повече не сме ходили там.

Уайли се намръщи.

— Това, което имам предвид, е...

— Глупост — каза Шоу.

— ... е нещо прекалено случайно — довърши Уайли.

— Обикновено бих се съгласила с вас — каза тя, имайки предвид коментара на Уайли, а не този на Шоу. — Но Джош не е обикновен.

Той е маниак. Никога не забравя нищо. Ако е споменавал къщата ѝ, макар между другото, когато е бил момче, тя още е в ума му. Освен това той няма друга връзка с града. Какво би го накарало да се върне тук за достатъчно дълго, за да изпрати колет?

Шоу промърмори:

— Толкова е изсмукано от пръстите, че...

— Но все пак е *нещо*! — сопна се тя. — Да имаш нещо по-добро?

Уайли вдигна ръка, за да въдвори спокойствие, и я попита дали има адрес или някакви данни за това на кого е къщата.

— Не.

— Това вярно ли е, или просто не споделяте?

— Вярно е, но нямаше да споделя, ако знаех. Информирали сте полицията и всички останали и те ще стигнат там преди нас. Искан шанс да говоря с Джош първа. — Тя вдигна пистолета леко. — Настоявам.

Очевидно раздразнен, Уайли погледна Шоу, който изглежда беше свършил сардоничните коментари. Уайли се обърна отново към нея:

— Спомняте ли си как се стига до къщата?

— Бях дете и не съм обръщала внимание на посоки и такива неща. Но като стигнем града, мисля, че ще мога да се ориентирам.

Уайли я изучава с поглед известно време, след това каза строго:

— Добре ще е да не ни разигравате, госпожице Бенет.

— Не ви разигравам.

— Няма да го направи. — Шоу зави толкова бързо, че Джорди и Уайли едва не излетяха от седалките. Тя успя да задържи пистолета, когато колата се закова рязко на тротоара.

Шоу я попита:

— Не допусна ли да съм забелязал, че пистолетът не е в ботуша ми? — После се обърна към Уайли, който го гледаше зяпнал. — Искан само да видя какво ще направи с него. И тъй като не ни застреля, мисля, че ни е казала истината.

* * *

Джош не знаеше как Панела е разбрал за някогашната къща на пралеля му. След смъртта на старицата тя беше останала дълго необитаема и местните я наричаха „къщата на призраците“. Когато прояви интерес към нея, брокерът беше доволен най-после да я пробута. Джош я купи под фалшиво име и се постара да замече всякакви документални следи, които да сочат, че той е собственик. Беше си въобразявал, че това е убежище, известно само на него.

Сега предполагаше, че вече няма никакво значение как Панела е разбрал. Разбрал беше и толкова.

Беше дошъл в ранните утринни часове, а не през нощта, когато Джош би очаквал. Той седеше на кухненската маса, играеше си с кибритените клечки, както имаше навик да прави, когато размишляваше над проблема какъв трябва да е следващия му ход, когато внезапно задната врата се отвори и Панела влетя вътре.

Джош едва не се подмокри.

— Измамник такъв! Наистина ли си въобразяваше, че ще ти се размине?

Въпросът беше реторичен. Панела го дръпна от стола му с такава сила, че зъбите му изтракаха и без малко да отхапе езика си. Усети вкуса на собствената си кръв. Панела го блъсна срещу стената и го задържа там, притиснал с лявата си ръка адамовата му ябълка, като се заканваше, че ако Джош не му каже това, което иска да знае, ще го подложи на средновековни мъчения, преди да го остави да умре, с бавна смърт.

Сега погледът на Джош се премести от немигащите очи на Панела към пръстена, проблясащ върху кутрето на лявата му ръка, и накрая към пистолета, който държеше в дясната.

Джош имаше нужда да се изпикае, идеше му да крещи, да скубе коси от гняв, на ръба да превърти. Беше толкова близо... толкова близо да избяга. Сега нещата не изглеждаха добре за неговото бъдеще, по-близо или по-далечно.

— Онзи банкер трябва да е сбъркал — каза той. — Парола за Джорди Бенет? За *Джорди*? Защо ѝ е на нея парола за твоята сметка?

Панела само го гледаше. Изражението му не се промени.

— Може би е името на компанията ѝ. „Екстраваганза“. Възможно е. Не, това е прекалено дълго. А за паролите често се изисква комбинация от цифри и букви, нали? Обикновено зависи и какви са

буквите. Главни. Малки. Може би е рожденият ѝ ден? Рожденият ѝ ден на обратно? Или моминското име на майка ни?

Осъзнавайки, че дрънка прекалено много, той млъкна, изпуктя няколко пъти да предотврати хипервентилацията и се опита да спре надвисналата атака на парализиращ страх. Но погледна в лицето на Панела и паническата атака се понесе с грохот към него като неуправляем товарен влак.

Трябваше да издаде онази парола.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато бяха на няколко мили разстояние от Байу Гош, Шоу, Уайли и Джорди обсъдиха как ще действат. Двамата мъже се съгласиха да не уведомяват силите на реда, които търсеха вече Джош. Джорди наистина имаше по-голямо влияние върху брат си от всеки друг.

— Колкото по-малък натиск усеща, толкова по-големи са шансовете ни той да види причина и да се предаде — каза им тя.

Обръщайки се към Уайли, Шоу я подкрепи:

— Освен това, ако накараме амбициозните колеги да се въодушевят, преди ние самите да сме сигурни, че там има къща и че Джош е вътре, прикритието ми отива по дяволите, а ти изглеждаш като идиот, повярвал на някаква приказка за блещукащи светлини, измислена от сестрата на беглеца.

— Съгласен съм — каза Уайли, говорейки през рамо на Джорди.
— А вие се опитайте да го вразумите. Но ако не се предаде след няколко минути, или направи нещо откачено, викам подкрепление. Говоря сериозно. И не ми пука дали ще ме застреляте. Ясно ли е?

— За мен се отнася същото — каза Шоу.

— Дайте ми пет минути с него.

— Три — отсече Шоу.

Тя можеше да познае по инатливия му тон, че няма да отстъпи от това.

— Хубаво, три. И ми обещавайте, че Джош няма да бъде наранен.

— Не можем да ти обещаем това, Джорди — каза Шоу искрено,
— защото не можем да предвидим той какво ще направи.

Беше прав, разбира се. Тя искаше мирен изход без нещастни случаи, но нито Шоу, нито някой друг можеше да гарантира това. Развързката зависеше предимно от емоционалната стабилност на брат ѝ, което не беше успокоително.

— Да обмислим и нещо друго — каза Уайли. — Може да налетим на Панела.

— Няма нищо за обмисляне — отвърна му Шоу. — Налетим ли на Панела, за него не остава друга възможност, освен да се предаде *мигновено*, преди да съм го изпратил на оня свят.

След това тримата изпаднаха в мрачно мълчание като войници, подготвящи се за опасна мисия.

На Джорди ѝ хрумна и друга мрачна възможност: преди да стигнат до Джош, можеше друг полицаи да го открие. Ако брат ѝ се опиташе да избяга, като нищо щяха да го ранят или убият. Тя усети как времето на брат ѝ изтича и ѝ се искаше Шоу да кара по-бързо.

Когато влязоха в Байу Гош, я обхванаха ужас и несигурност как ще мине денят.

— Добре, накъде сега? — попита Шоу от шофьорската седалка.

— Ако си спомням правилно, къщата се намираше от тази страна на града и в тази посока. — Тя посочи. — На първия светофар завий наляво.

Точно когато завиваха, телефонът на Уайли изпиука. Той го провери.

— Майката на Хикъм.

— Отговори ѝ. — Шоу спря на паркинга на една бензиностанция. — Искам да обсъдим с Джорди някои правила.

Уайли излезе да говори по телефона, отдалечавайки се от колата.

Джорди, недоволна от забавянето, вдигна вежди:

— *Правила?*

— Неподлежащи на обсъждане правила. Първо. — Шоу протегна ръка в пространството между предните седалки.

Тя се поколеба, после сложи пистолета в отворената му длан.

— Това беше прибързан ход, признавам. Но щеше ли да ме вземеш иначе?

— Няма начин. А ти щеше ли да ме застреляш?

— Сериозно го обмислях, когато нарече миналата вечер просто „почивка“.

— Казах го, за да те проверя, да видя какво ще направиш.

— Сега го осъзнавам.

Те се спогледаха многозначително, след това той разтърси глава леко, сякаш да се върне в настоящето.

— Не заплахата да бъда прострелян ме накара да се съглася с теб. Ти имаше право. Ако намерим Джош, ще си ни от голяма полза.

— Благодаря.

— Запази си благодарностите, защото има нещо друго. — Сериозният му тон прикова вниманието ѝ. — Казах на Уайли за Коста Рика.

Тя го беше очаквала, разбира се, но изводите бяха плашещи.

— Вижда ли ме като съучастница?

— Разсъждава. Казвам ти го, в случай че планираш да ни пратиш за зелен хайвер, да помогнеш на Джош да избяга, такива неща. Тогава ще изглеждаш наистина зле в очите на закона.

— Няма.

— Добре.

— Кълна ти се.

— Добре. — Той задържа погледа ѝ няколко секунди, после каза:
— А сега... следващите правила.

* * *

Няколко минути по-късно Уайли отвори вратата на колата и влезе.

— Съжалявам, че се забавих малко повече, отколкото трябваше. Жената изпитва такова облекчение, че не спира да говори. Хик е дошъл в съзнание. Буден е. Отговаря правилно на въпросите, които му задават.

Джорди възкликна от радост.

— Това са добри новини — съгласи се Шоу.

— Не и за теб — отвърна Уайли. — Събудил се е адски ядосан. Спомнил си е качулката, мисли, че ти си го прострелял.

— Надявам се някой да му каже, че не е вярно.

— Продължава да не те харесва. Но и без това никой не те харесва, нали?

Шоу погледна в огледалото за обратно виждане и срещна поглед с Джорди. Тя се усмихна, но чертите ѝ бързо се стегнаха от тревога.

Следвайки инструкциите, които му беше дала, Шоу отби от главния път по един, чиито завои бяха продиктувани от криволическия ръкав на мочурището, който минаваше по протежението. Блатистият пейзаж от едната страна беше напълно идентичен с този от другата.

Без пътепоказатели, естествени или направени от човешка ръка, човек можеше лесно да се изгуби. Той започна да се съмнява в спомените на Джорди.

Но в този момент тя се обади:

— Тук. Надясно.

Отбивката беше означена единствено от ръждясала и пробита пощенска кутия. Тя стоеше на силно наклонен дървен стълб, който явно разчиташе на околните плевели да не падне. Четвърт миля по-нататък по тесния чакълест път се показва къща.

— Това ли е? — попита Шоу.

— Да. Сигурна съм.

Къщата не изглеждаше гостоприемна, нито дори обитаема. Нямаше признаци на живот, нито жива трева или зелени храсти. Дори околните дървета бяха обзети от испански мъх, провиснал от голите им клони.

— Прилича на обитавана от призраци къща — каза Уайли.

— Това би се харесало на Джош — отбеляза тя. — Той обича видеоигри със свръхестествени теми и ужаси.

Шоу спря колата на петдесетина ярда от къщата, но остави двигателя включен, както бяха решили. Тя беше построена в типичния за ранните френски заселници стил, поддържана от здрави кипарисови греди, с широка веранда от трите страни, покрита с навес. Някога може би бяла отвън, природните стихии бяха свалили толкова много боя от мазилката, че я бяха оставили тъжно сива, в съответствие с монохромния пейзаж. Счупените кепенци висяха разкривени от прозорците.

— Не вярвам в призраци — каза Шоу. — Ето защо не ми харесва, че тук има толкова много прозорци. Ставаш лесна мишена за всеки, който може да гледа отвътре.

— Джош не би застрелял никого — увери го Джорди.

— Не говорех за Джош.

— Панела? — Без да изчака отговор, Уайли извади оръжието си в същия миг, в който и Шоу. — Няма коли.

— Забелязах — каза Шоу. — Не знам какво означава.

— Може би означава, че греша — обади се Джорди. — Че не е идвал никой от години.

— Не мисля така. — Шоу не можеше да обясни защо има такова чувство. Просто инстинкт.

— Трябва да извикам подкрепление — каза Уайли.

— Не! — възрази Джорди. — Нека поне разберем дали Джош не е тук.

— Или е — поправи я Шоу. — Наведи се — каза ѝ той, когато свали крака си от спирачката и потегли бавно към къщата. Спря на десет ярда от стълбите, водещи към верандата. Отвори вратата и излезе, но остана приведен зад нея. Уайли направи същото откъм пасажерското място. Шоу погледна към вътрешността на колата и каза:

— Това е твоето шоу.

Уайли извика името на Джош и се идентифицира.

— Водя сестра ти. Искане да говори с теб.

Те чакаха, затаили дъх, но откъм къщата не дойде нищо. Уайли опита отново, като се провикна по-силно.

— Джош? Време е да се предадеш. Ако продължаваш с тези глупости, губиш договореното условие за снизходителност.

Часовникът върху таблото беше ретро аналогов модел. Шоу го слушаше как отброява още шейсет секунди и когато отново нищо не се случи, той отвори задната врата и направи знак на Джорди да излезе.

— Седни зад волана.

Едно от правилата да участва беше, ако дойде с тях, да прави каквото той каже и когато го каже. Тя се измъкна и седна на мястото му без въпроси или възражения.

Той сложи ръка върху главата ѝ и я натисна надолу.

— Стой наведена. Бих оставил Уайли с теб, но трябва да влезем от две различни посоки. При всеки признак за Джош или прошумоляване на листо, лягаш върху клаксона.

— Ако Джош е вътре, се моля да излезе с вдигнати ръце.

— Аз също. Но в случай че се разиграе друг сценарий...

— Като например Панела?

— Като каквото и да е. Натискаш клаксона, а след това газ до дупка.

— Ами вие?

— Не мисли за нас. Ти изчезваш. Ясно?

Тя кимна с явна неохота.

След това той измъкна малкия пистолет от ботуша си и ѝ го подаде.

— Ако наистина стане напечено, е готов за стрелба. Имаш седем изстрела. Не се колебай. Целиш се и дърпаш спусъка. Разбра ли?

— Да.

— Ще го направиш ли?

Тя преглътна.

— Не знам.

— Страхотно. Точно сега избра да бъдеш безкрайно честна. Свикнал съм да ми се противопоставяш.

Тя му хвърли трепереща усмивка.

— Пази се.

— Бъди сигурна.

Клекнал зад шофьорската врата, той погледна към Уайли, който му направи знак, че ще вземе фасадата. Шоу кимна, посочвайки, че минава отзад. Те си поеха дълбоко дъх, после излязоха иззад прикритията си и хукнаха към къщата.

Уайли изтрополя по стълбите към верандата. Последното, което Шоу го видя да прави, е да се прилепя към външната стена между два високи прозореца. Нищо не се случи. Дотук добре.

Шоу избягваше прозорци, докато тичаше покрай къщата, придържайки се към стената. Клекна веднъж, за да погледне под сградата, но мазето беше чисто. Когато стигна до задния край, спря и погледна към колата. Заради блясъка върху предното стъкло едва различи горната част от главата на Джорди. Помисли си, че ако някой отскубне и косъм от главата ѝ, ще го убие. Независимо кой е.

Мина зад ъгъла.

Задният двор представляваше бъркотия от гола земя и плевели. Следи от гуми, които водеха към фасадата и вероятно към алеята. Имаше барака, обособен гараж, изоставен, почти рухнал. Рахитична дървена колона, стояща върху изгнили купчини, се протягаше над разклонението на блатото, два ръждясали електрически стълба маркираха края му.

Той регистрира всичко това в секундите, докато стигне задната врата. Тя не беше заключена и се отваряше директно към кухнята. Той я обходи с движение на пистолета си. Беше направо кочина. Навсякъде имаше боклуци и празни опаковки от храни. Мивката беше пълна с

мътна вода, хванала мазен филм отгоре. На масата за хранене, в допълнение към няколко празни подноса, върху които пируваха хлебарки, имаше кутия с клечки за зъби, чифт очила и смачкан лотариен билет.

Уайли влезе през вратата, която се свързваше с предната част на къщата и поклати глава:

— Чисто. — Но Шоу посочи към масата. Лотарийният билет беше изобличение. Джош беше купил такъв от универсалния магазин.

Шоу направи знак на Уайли да остане където е, за да покрива предната и задната врата, и кимна към един коридор, извеждащ от кухнята, сочейки себе си. Уайли кимна. Шоу тръгна тихо по коридора, докато стигна една открехната врата. Побутна я с цевта на пистолета си, за да я отвори, след което бързо се вмъкна вътре.

Кепенците на прозорците бяха пуснати и затъмняваха стаята. Тя беше обзаведена спартански. Двойно легло с мръсни чаршафи, оставено неоправено. Върху едното нощно шкафче стоеше вентилатор, макар че стаята можеше да се проветрява. Мръсни дрехи бяха скупчени на пода в един ъгъл. Сред другите неща се виждаше и камуфлажна униформа.

Шоу се измъкна, без да докосва нищо. По-нататък по коридора имаше друга спалня. Празна. По тънкия слой прах върху пода не личаха стъпки. Банята между двете спални беше малка. Душкабината — почерняла от плесен. Мръсната тоалетна вонеше. Но мивката беше използвана скоро. В нея още се виждаха капки вода, а на тоалетката беше сгъната още влажна кърпа.

Той се върна в кухнята и докладва на Уайли какво е забелязал в банята.

— Няма начин да сме много зад него. Или зад когото и да било.

Не смяташе, че Уайли може да не е забелязал беглеца, но искаше лично да надникне в предните стаи, а и това беше най-краткият път да провери Джорди.

Кухненската врата водеше в официална трапезария, празна, с изключение на една крушка, която висеше скръбно на жица от тавана. Дневната отгатък беше също необзаведена, напълно занемарена и не предоставяше места за криене. Липсваха дъски в пода, но нито една от дупките не беше достатъчно голяма, за да мине човек. Освен това току-що бе надникнал в мазето. Там нямаше никой.

Той мина през входната врата и излезе на верандата. Джорди излезе от колата с разтревожено изражение. Той й направи знак да се върне обратно.

— Това е бърлогата му, ясно е. Определено е бил тук, но сега няма следа от него. — *Жив*, помисли си той. Боеше се от това, което с Уайли можеха да намерят в пристройките. — Стой там.

— Искам да видя.

Той поклати глава.

— Пълен хаос. Мръсотия. Дупки в пода. Не е безопасно.

— Къде отиваш?

— Проверявам бараката и гаража, и се връщам. А ти спазваш същите правила. Лягаш върху клаксона.

* * *

Джорди го изчака да завие зад ъгъла, после излезе от задната врата на колата и тръгна към къщата. Каза си, че мъжете може да са пропуснали следа къде може да е Джош, но истинската причина да иска да инспектира мястото лично, беше уклончивостта на Шоу. Той не искаше тя да види нещо. Какво?

Тя отвори входната врата, спря на прага и огледа предните стаи невярващо. Мина през тях бързо и отиде в кухнята. Спомни си как пралеля й беше поднесла на нея и брат й коледни сладки и пунш. Беше ужасена от това, което виждаше сега. Да не би душевното състояние на брат й да се бе изродило до пълна лудост? Как можеше да живее в такава мръсотия? Даваше ли си сметка за нея?

Осъзнавайки, че разследващите скоро ще бъдат извикани да съберат доказателства, тя не докосна нищо, не че имаше желание. Банята беше в още по-отвратително състояние от кухнята.

Гледката на разхвърляната спалня я изпълни с отчаяние. Когато Джош най-последно бе изписан след едногодишния си престой в болницата, той бе посрещнат вкъщи с новообзаведена спалня. Майка им се бе надявала, че изненадата ще повдигне духа му. Не беше, разбира се.

Сравнението между онази светла, красиво подредена стая и тази тъжна дупка беше символ на трагичния и неумолим упадък на Джош.

Тя се върна в кухнята. През прозореца видя Уайли да излиза от бараката, приличаща на работилница, докато Шоу се беше навел и надничаше под един разнебитен кей. Със сигурност щеше да ѝ се ядоса, че не е спазила правилата. Това я накара да излезе на предната веранда и да тръгне надолу по стъпалата. После се обърна към фасадата на къщата и се запита с какво беше очаровала Джош. Какво в нея го бе заинтригувало толкова, че да го накара да иска да се върне. Не беше красотата. Не беше това, че е голяма. Дизайнът беше...

Внезапно я порази едно несъответствие.

Двата фронтонни прозореца, симетрично разположени, стърчаха от скосения покрив над верандата, но къщата нямаше втори етаж. Или имаше? Дали не беше забелязала стълбището?

Озадачена, тя се върна. Там, където обикновено човек би се изкачил от дневната към горния етаж, нямаше стъпала. Беше сигурна, че няма и в задната част на къщата, защото щеше да ги види.

Застанала в центъра между дневната и трапезарията, тя бавно се завъртя. Обхвана с поглед архитектурните детайли, на които не беше обръщала внимание преди, и забеляза тесен вход в ъгъла на трапезарията, замаскиран от умелото му вграждане в дървената ламперия.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

Трябваше да предупреди Шоу.

Вместо това обаче тръгна към вратата и я отвори.

Миризмата я удари в ноздрите. Силно.

Тя покри носа и устата си, както за да потисне хлипането, така и за да не вдишва вонята. Преодолявайки страха и ужаса, побутна вратата навътре. Пред очите ѝ се разкри стръмно стълбище.

— Джош? — Като дишаше бързо през устата, тя се провикна отново: — Джош? Ако си горе, моля те, слез!

Не се чуваше никакъв звук, освен глухото биене на сърцето ѝ.

Светлината, проникваща от двата прозореца горе, ѝ позволяваше да вижда, докато се изкачва нагоре. Колкото по-високо стигаше, толкова по-ярка ставаше светлината. Тя изпълваше таванската площадка с неуместен жизнерадостен блясък, защото единственото нещо, което се намираще тук, беше черна торба за трупове със затворен цип, който лежеше на пода.

— О, Боже. О, не! — Тя се свлече по касата на вратата, като притискаше устата си, за да заглуши надигащите се звуци, вперила поглед в торбата. Затвори очи, надявайки се, че когато ги отвори, няма да я види там.

Но тя продължаваше да си стои, разбира се.

Трябваше да предупреди Шоу.

Но дължеше на Джош това последно разкаяние.

Тръгна с омекнали крака към торбата и коленичи до нея. Ръката ѝ трепереше, когато хвана металната кукичка и дръпна ципа рязко надолу. Отвори торбата.

И изпищя. Или по-скоро трябваше.

Една ръка се пресегна изотзад и затисна здраво устата ѝ; в този момент зловец, усилен и ужасно изопачен глас произнесе:

— Познай кой е!

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Шоу и Уайли тръгнаха от кея към къщата. Уайли попи потта от челото си с ръкав.

— Страхувах се, че ще намерим трупа му или гроб в някоя от пристройките.

— И аз.

— Боли ли те раната?

— Да.

— Има кръв по ризата ти.

Шоу сякаш не чу. Беше отнесен, челото му беше набръчкано.

— Телефонира ли в централата?

— На път са. Ще ги предупредим да не отгъпкват следите от гуми. Ако разгледаме добре, може би ще определим каква е колата на Джош.

Без да спира, Шоу погледна към къщата.

— Гледай това да се свърши бързо, после всички да изчезнат. Трябва да устроим засада. Не изглежда да се е омел завинаги, нали? Оставил е дрехи. Очилата си.

— Може да не е тръгнал по своя воля? — допусна Уайли. — Може би е преместен?

— Имаш предвид: от Панела?

— Именно.

— Може би — съгласи се Шоу замислено. — Но нищо не подсказва за борба.

— Трудно е да се каже. Мястото е пълна каша.

— Да, но...

— Какво? — не издържа Уайли.

— Не знам. Нещо продължава да ме безпокои.

— Горещината ме безпокои мен — промърмори Уайли, попивайки челото си отново. — Какво те безпокои?

— Не мога да определя. — Той забави. Уайли спря след него. — Първия път, когато говорих с Панела, беше в събота следобед. Обадих

му се от телефона на Мики, за да започна преговорите за нова сделка. Това беше към два часа.

— Окей.

— Същия следобед към три и половина Джош изпраща мобилен телефон на Джорди.

Той се обърна и погледна Уайли настойчиво, но Уайли имаше впечатлението, че Шоу не вижда него, а пъзел с едно същностно важно липсващо парче.

Внезапно Шоу каза:

— Човек може лесно да се сдобие с тези устройства по Интернет.

— Моля?

— Ти го каза. По-рано днес. — Той изви поглед отново към къщата, след това дългите му крачки глътнаха разстоянието до нея. Когато Уайли го настигна, той отваряше задната врата.

— Какво мислиш? — попита Уайли, когато го последва през кухнята и после в дневната.

— Джош не е гледал да се подсигури, когато е изпратил онзи телефон. *Знаел* е, че Джорди е жива. Просто я е чул да вика в телефона.

Бяха стигнали верандата. Шоу си пое рязко дъх и мига, в който видя празната шофьорска седалка, изруга:

— Мътните да ме вземат! — Той извади пистолета си. — Претърси къщата — извика той и хукна.

Уайли се завъртя и влезе обратно в къщата. Първото нещо, което забеляза, беше отвора в ъгъла на дневната. Той изтича нататък, видя стълбището и се стрелна нагоре.

Почти задушавайки се от миризмата, стигна догоре и видя отворената торба за трупове върху пода на таванската стая.

Вътре имаше силно разложен труп. Клепачите бяха задържани отворени с клечки за зъби. Дясната ръка, прилична на ръка на скелет, държеше пистолет. Върху кутрето на лявата проблясваше диамантен пръстен.

Това беше Били Панела.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джош я беше ударил по главата с дръжката на пистолета си. Тя беше неспособна да се защити, когато той събра ръцете ѝ отпред и ги стегна със свински опашки. Едва преглътна гаденето, което се надигна в гърлото ѝ, преди той да притисне носна кърпичка към устата ѝ, за да ѝ попречи да извика Уайли и Шоу.

Беше я дръпнал надолу по стъпалата с такава скорост, че тя едва не се спъна в него. Искаше ѝ се да беше. Разбира се, той можеше да я застреля веднага, приключвайки живота ѝ преди Шоу дори да разбере, че е в беда.

Шоу.

Ударът я беше оставил замаяна, зрението ѝ беше размътено. Когато стигнаха основата на стълбището, Джош хвана вързаните ѝ ръце и я извлачи през дневната, надолу по стъпалата и през поляната пред къщата. След това се шмугнаха в храстите.

Бяха вървели през тях няколко минути. Зашеметена и дезориентирана, Джорди беше погледнала през рамо, изоставайки зад брат си, но гледката към къщата беше вече закрыта. Сякаш враждебната местност ги беше погълнала. Шоу я беше предупредил за опасностите на блатото в нощта, когато я бе отвлякъл.

Шоу.

Сякаш не беше с вързана уста и беше произнесла името гласно, защото Джош каза:

— Онзи дръвник Мики Болдън май си е избрал хубав съдружник? Ченге, а? Или този Шоу Кинард е ФБР-терк? Съкровище?

Кога и как Джош беше открил, че Шоу не е убиец и похитител?

— Няма значение какъв вид ченге е — продължи брат ѝ. — Той съсипа всичко в петък вечер. Това, за което наистина ме е яд, е, че не си върнах на онзи дебел задник Болдън.

Съзнанието ѝ започна да се прояснява, но нищо от това, което Джош казваше, нямаше смисъл.

— Побързай, Джорди. — Той ускори крачка, дърпайки я грубо след себе си. — Нямаме време за губене. Скоро той и Уайли ще открият изгнилия труп на Панела. Няма ли да е изненада? Сигурен съм, че и на теб ти дойде като шок, нали?

Той спря и се обърна внезапно.

— Използването на гласов модулатор беше гениално хрумване от моя страна. — Той го извади от задния си джоб и го вдигна към гърлото си, когато каза: — Дори Мики Болдън се излъга, мислейки, че е Панела, а ти знаеш колко близки другарчета бяха двамцата.

Джорди се дръпна.

— Какъв е проблемът? Не ти харесва звукът ли? — Като се смееше, той прибра устройството в джоба си. — Ще го запазя като спомен за моя стиснат работодател Панела. Да знаеш, не беше лесно да се оправям с мобилните телефони — един, по който да говоря като Панела, и друг, който да използвам, когато съм себе си. Да говоря грубо и тежко като Панела. „Убий я най-подир“! А после: „онзи пъзльо Джош“. — Той промени гласа си на фалцет. — „Толкова ме е страх. Добре ли е Джорди? Моля ви, спасете сестра ми“.

Последната мъгла се вдигна от ума ѝ и нещата станаха ужасяващо ясни. Джош, а не Панела, беше замислил смъртта ѝ. Той се беше пазарил с Шоу да я убие.

Мисълта на Джош скачаше от тема на тема. Той заговори за това как Панела е разбрал, че е станал информатор.

— Нямах представа, че е знаел за къщата тук, но една ранна сутрин се вмъкна. Ядоса се и ме заплаши с най-отвратителните методи на мъчение. Не можеш да предположиш какво каза, че ще ми направи, ако не му призная всичко, което съм казал на полицията за нашата шашма.

Джорди мълчеше.

— Ни най-малко не се чувствах зле, че съм го предал. Че защо да се чувствам? Аз бях мозъкът на цялата работа. Ако трябва да го кажем ясно: той не беше нищо, освен подставено лице с печеливш маниер и коронки на зъбите.

Това не беше Джош, който се ядосва, има панически атаки и не спира да дрънка, когато е уплашен. Този Джош беше хладно неангажиран и беше ужасяващ. Тя трескаво се обърна назад, но

храстите, през които току-що бяха минали, изглеждаха непокътнати, с изключение на развълнуван облак микроскопични мушици.

— Както и да е, като си спомня онази сутрин преди шест месеца и тринайсет дни как се появява, притиснал ме е срещу стената, души ме, ръмжи и се зъби, самият Панела. Той не очакваше от мен — свитият, истеричният — да го застрелям в корема. Не съм толкова добър стрелец. Средна работа. Трябваше да видиш изражението му.

Той обърна глава и го изимитира грозно.

Шоу и Уайли сигурно бяха открили, че я няма и бяха тръгнали да я търсят. Тя просто трябваше да остане жива достатъчно дълго, за да стигнат до нея, защото беше убедена, че намерението на Джош е да я убие. Не би признал всички тези неща, ако планираше да я остави жива.

Колко време имаше? Колко време щеше да отнеме на Шоу да я открие? Щеше ли някога да види лицето му отново? Беязаното му, строго, красиво лице.

Джош ѝ разказваше, че не е имал време да се отърве от трупа на Панела, преди да предложи услугите си на Чичо Сам.

— Нямах друг избор, освен да го затворя в чувала и да го оставя там, и всъщност, след като се върнах, двамата проведохме някои интересни разговори. — Той се изкиска. — Разбира се, аз бях този, който говореше повече. Той само лежеше и се взираше в мен. За разлика от друг път беше принуден да ме слуша. Хареса ми. Наистина усмърдя мястото, обаче.

Тя огледа околностите за нещо, което можеше да използва, за да се защити. Дори земята да беше осеяна с потенциални оръжия, ръцете ѝ бяха вързани и Джош не я оставяше да спре. Всеки път, когато се спънеше или забавеше, едва ли не измъкваше раменете ѝ, дърпайки я напред.

Той продължаваше да говори:

— След като го убих, отидох в къщата му и направих да изглежда така, сякаш е излязъл бързо. Умниците стигнаха до заключението, до което знаех, че ще стигнат — че успешно се е измъкнал от страната. Единственото, което трябваше да направя, беше да изчакам, да оставя нещата да се уталожат, малко по малко да променя външността си до деня, в който щях да избягам. Поех риск, връщайки се тук, но не исках да пропусна цялата забава. Страничния продукт от убийството ти.

Планирах да се скрия тук и да се наслаждавам на врявата, на медийното отразяване. Но благодарение на голямото прецакване на Болдън нещата взеха друг обрат и не успях да изчезна завинаги. Както знаеш, усъвършенствал съм се да ставам невидим — продължи той с този плашещо нормален, разговорен тон. — Никой не ме вижда, защото аз не искам да ме виждат. Така отидох в онзи селяндурски бар незабелязан. Едва не изгубих контрол миналия петък, когато Болдън се обади и ми каза, че си влязла в същия бар, където той и Кинард си пиели питиетата. Това не е от онези места, на които ти ходиш, Джорди. Как се озова там?

Той ускори крачка и продължи да говори:

— Както и да е. Вече няма значение. Отидох там в неделя вечерта да проверя мястото. Онзи кресльо толкова ме ядоса. Това беше също така вечерта, когато Уайли ме информира, че си спасена. За втори път. Нещата се бяха прецакали за пореден път. Реших, че Панела трябва да изплува, да изкара ума на всички. „Той е тук! Знам го! Ще ме убие“! — изкрещя той, имитирайки собствената си истерия.

Джорди едва дишаше.

— Ами черното момче? Хикъм? Направо ми падна в скута, тъй да се каже. Действах по импулс, но беше брилянтно. Какво ще кажеш, а? — Той започна да куца. — Знаех, че това ще раздвижи паметта ти и ще им кажеш, че сигурно е бил Панела.

След това той изцъка със съжаление.

— Но Хикъм не умря. И тогава трябваше да стрелям многократно, но се бях справил така добре с онзи селяндур, и си помислих, че един изстрел в главата ще е достатъчен. Е, хубаво, човек не може да има всичко, което иска.

Той беше ненормален. Как можеше тя да се защити от човек, който е изгубил всяка връзка с действителността? А времето да измисли начин за бягство изтичаше. Пред тях беше само блатото. На брега се виждаше малка рибарска лодка, както изглежда, негова.

Той я дръпна нататък и измъкна кърпата от устата ѝ.

— Джош — задъхано каза тя. — Моля те. Нека ти помогна.

— Да ми помогнеш ли? Това е смешно.

— Какво искаш?

Той предпазливо отстъпи назад, но все още беше на крачка от нея, когато вдигна пистолета.

— Да изчезна и никога да не трябва да се притеснявам за хората, които ме зяпат.

— Никой не те зяпа.

— Напротив, зяпат ме. Ти се постара да го правят. Блъсна ме в камината и ме превърна в изрод.

Печели време, печели време, печели време. Тя наклони глава към лодката.

— Мислиш да избягаш с това?

— Не, глупачке. Колата ми е паркирана зад следващия завой. Мога да стигна до там с тази лодка. Ти ще си мъртва, а аз ще съм далече, преди да успеят да ме хванат. Но за да изчезна, имам нужда от парите си.

Той размаха пистолета, сякаш да ѝ напомни за него и това, че още е насочен към нея.

— Ти си единственото нещо, което стои между моето бъдеще и мен. Каква е паролата?

— Парола?

Той завъртя очи.

— Нямаме време да се правиш на тъпа. Кажи ми паролата. Втората парола. Онази, която се изисква за достъп до най-важната сметка. „*Паролата на Джорди Бенет*“ — произнесе той с изискан британски акцент.

— Джош, кълна ти се, нямам представа за какво говориш. — Тя вдигна вързаните си ръце умоляващо към брадичката си. — Как мога да имам парола за сметка, за която не знам?

— Разбила си защитните ми кодове.

— Това е абсурдно. Нямах да знам как, нито дори откъде да започна.

Лицето му се изкриви недоверчиво, след това явно взе решение.

— Нямах да знаеш, нямах да знаеш? Дори ако си имала достъп до компютъра ми, какъвто ти нямах, не си достатъчно умна, за да знаеш как да направиш нещо толкова сложно.

— Така е — каза тя, хващайки се за това, и обръщайки се към чувството му за гордост. — Ти си геният, не аз. Никога не съм била умна, колкото теб.

— Дори отдалечено.

— Именно защото си толкова интелигентен, трябва да съзнаваш, че не можеш да избягаш.

Той поднови дрънканиците си, сякаш тя не бе казала нищо.

— Това, за което си мисля сега е, че щом Панела е научил за моето предателство и е знаел за тази къща, трябва да е отишъл след мен и да е добавил тази втора парола. Сложил е твоето име, знаейки колко много ще ме раздразни това. Да, така трябва да е станало.

— Несъмнено си прав. Но това е история, Джош. Те ще намерят тялото му. Полицията ще дойде и...

— Не е твоя грижа. Ти ще си мъртва.

— Ти не искаш да ме убиеш, Джорди.

— Но ще го направя, Джорди — каза той с подчертана искреност. — Ти ме превърна в чудовище. Съсипа целия ми живот.

Тя знаеше, че е безсмислено да продължава да спори с него, и че може би само ще го провокира да я убие веднага.

— Знам, че направих грешки — произнесе тя с разкаяние.

— Да, направи. А най-голямата беше, когато каза: — „Аз съм дотук“. Помниш ли? Мен, окован в белезници, ме влачат като обикновен престъпник, а ти ме прегръщаш за сбогом със сълзи в очите. О, каква сладка, подкрепяща, предана сестричка. Не си ли чудесна?

Той се изсмя.

— Но почакай. Какво прошепна ти в ухото ми? „Аз съм дотук, Джош“. — Той размаха пистолета към нея. — Не можеш да казваш „Аз съм дотук“, Джорди. Не и при положение че ти си тази, която ме съсипа. Никога няма да си „дотук“. Никога!

Гласът му стана заплашително остър. Осъзнавайки това, той се стегна и произнесе с вледеняващо безразличие:

— В известен смисъл наистина съм доволен, че Болдън оплеска работата. Сега ще имам удоволствието да те убия лично.

— Няма да убиваш никого.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шоу беше последвал неравните стъпки в гъсталака.

Вече нямаше съмнение, че Панела е отговорен за убийството и осакатяването миналата седмица. След като събра всички разбъркани парчета, картинката беше започнала да се изяснява. Елементи от случая, които преди не пасваха напълно, внезапно си бяха дошли на място.

Джош се беше представял за Панела, преднамерено насочвайки фокуса на всички върху злодея, докато доносникът беше подхлъзнал всички тях. На Шоу му идваше да се скрита отзад, че не е видял това по-рано. Когато навлезе в храстите, единствената му мисъл беше да спаси Джорди от побъркания й брат.

Джош беше достатъчно брилянтен, за да разиграе тази сложна шарада, но той беше също така луд като плъх. И като всички плъхове ставаше още по-луд, когато е в капан. Шоу се молеше Уайли да е проявил достатъчно благоразумие да предупреди всички полицаи на път за насам да не разтръбят пристигането си. Беше си помислил да спре преследването, за да напише есемес на Уайли, но това щеше да отнеме ценно време. Затова продължи да върви.

Беше непоносимо горещо и задушно. От потта очите започнаха да го смъдят. Ризата лепнеше към тялото му. Но той продължи с равномерна крачка, докато не чу откъслеци от разговор някъде напред, което означаваше, че ги настига. Обикновено би се притеснил, че шумното му напредване през храстите ще разтревожи Джош. Но се съмняваше, че Джош осъзнава неговото приближаване. Джош създаваше повече шум от него, чупейки клони, газейки през зеленината и продължаваше да говори с пълна сила. Този тип беше напълно луд.

Което подлудяваше самия Шоу. Той не чуваше гласа на Джорди. Дали не беше сериозно ранена или в безсъзнание? Джош може вече да я е убил и да носи тялото й някъде, където да се разложи.

Тази мисъл скова Шоу, въпреки че го накара да се поти още по-обилно. Той пусна една ругатня, последвана от искрена молитва, гняв и тревога се бореха в него и той усещаше как шевовеите дават път на напрежението.

Когато осъзна, че Джош е спрял недалеч пред него, той забави ход и премина останалото разстояние колкото е възможно по-безшумно. Зае позицията зад един дънер и погледна.

Джорди беше жива! Слава Богу. Стоеше на собствените си крака. Но ръцете ѝ бяха вързани отпред. По тях се виждаха кървави драскотини. Кръв се стичаше отстрани по лицето ѝ и капеше от брадичката. Изражението ѝ беше смесица от състрадание, отвращение и ужас, може би напълно осъзнавайки за първи път, че дори нейната самоотвержена, безкористна любов не е достатъчна да пробие лудостта на брат ѝ.

Когато Джош насочи пистолета към нея, лицето ѝ побеля от страх, но тя го гледаше право в очите и не се сви.

Шоу се пребори с първичния инстинкт да събори веднага Джош. Това щеше да травмира Джорди. Не биваше да ѝ го причинява. Освен това правителството не искаше Джош мъртъв. То имаше нужда от него, за да възстанови откраднатите милиони.

Така че той прогони солените капки пот от очите си, мигайки, и прецени ситуацията с възможно най-голяма професионална обективност.

Само че ако този кучи син убиеше Джорди, той щеше да му изтръгне шибаното сърце.

И сега, не прекалено високо, но властно, той произнесе:

— Няма да убиваш никого!

Джорди се обърна рязко при звука на гласа му. Тя изхлипа от облекчение.

Джош дори не трепна.

— Кой се спотайва зад дървото?

— Специален агент от ФБР Шоу Кинард. Хвърли. Оръжието.

— Не.

— Ако не го направиш, си мъртъв.

Джорди се обади:

— Той говори сериозно, Джош.

Джош ѝ изкрепя да млъкне.

С периферното си зрение Шоу забеляза движение между дърветата и храстите от другата страна на блатото. Полицайте бяха пристигнали и заемаха позиция. Той се надяваше, че ако се стигне до стрелба, ще се окажат добри стрелци. Джорди стоеше прекалено близо до Джош.

Джош каза:

— Ти наистина развали плановете ми миналия петък, Кинард. Но този път няма да можеш да спасиш скъпата ми сестричка.

— Мога да те убия. И ще го направя, ако не хвърлиш оръжието.

— Джош, моля те.

— По-добре я послушай, Джош. Тя ме видя как гръмнах Болдън, без да ми мигне окото. Последен шанс. Хвърли пистолета и се отдалечи от нея.

— Направи каквото ти казва. Моля те. — Тя вдигна ръце под брадичката си умолително, после отново ги пусна. — Остави пистолета, Джош. Предай се. Аз ще ти помогна.

— Както ми помогна преди ли? — извика той. — Не ми трябва твоята помощ вече.

— Моля те, Джош. — Китките ѝ се опънаха срещу найлоновите връзки. — Умолявам те.

— Млъкни, Джорди. Просто млъкни.

— Джош, моля те, не прави...

— Ти съсипа всичко. Мразя те!

Шоу видя как пръстът на Джош се свива върху спусъка, след което няколко оръжия изгърмяха почти едновременно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джо Уайли беше любопитен.

— Кога успяхте да облечете бронезилетката?

— Когато излязохте от колата, за да говорите с майката на Хикъм — отвърна Джорди.

— Едно от правилата на Шоу?

— Той настоя. — Докато бяха сами в колата, Шоу я бе накарал да съблече ризата си и да облече под нея бронезилетката. — Смятах я за ненужна предохранителна мярка, но ако не бях с нея, щях да съм мъртва. — Тя избухна в сълзи.

Уайли, застанал до болничното й легло, прочисти гърлото си и започна да пристъпва от крак на крак. Явно се чувстваше неловко от ситуацията.

— Джош... ъ-ъ-ъ... никой от вас нямаше избор.

— Знам.

Тя беше пхнала пистолета на Шоу в джоба на панталона си, когато влезе в къщата да види лично какво има вътре. По време на спора с Джош, осъзнавайки, че е решил да сложи край на живота й, бе отвлякла вниманието му с умоляващ жест. Когато свали ръцете си, успя да измъкне пистолета от джоба си.

Изстрелът, който бе произвела, бе един от многото, които го събориха.

— Патолозите казват, че всеки един от куршумите би могъл да е фатален, така че ако наистина искате да знаете...

— Не.

— Не мисля така. Ако това е някакво успокоение, той умря мигновено.

Тя беше пропуснала да види най-лошото. Беше паднала по гръб на земята от куршума, който брат й беше изстрелял в нея.

— Чух, че имате натъртвания.

— По-големи от юмрук. Рентгенът показва тънка фрактура. — Тя докосна гръдната си кост. — Затова ме задържаха тук още една нощ.

Дават ми болкоуспокоителни и още съм под наблюдение.

Бяха я транспортирали до спешното с линейка, въпреки че почти не помнеше. Сигурно беше за нейно добро, че спомените ѝ за тези часове, последвали веднага след кризата, бяха неясни.

Освен фрактурата и натъртването на гръдния кош, лекуваха изподрасканите ѝ ръце с локални антибиотици. Наложиха се да ѝ направят два шева на скалпа, получени от удара. В резултат на него имаше и слабо мозъчно сътресение.

Но не бяха само физическите рани. Имаше и емоционални. Тя страдаше от пристъпи на неконтролируем плач, следвани от периоди на депресия, които я оставяха почти апатична. Лекарите решиха, че има нужда от няколко дни, за да се възстанови от изпитанието.

— Какво значи още една нощ? По-добре да сгрешат, но да проявят предпазливост — каза Уайли, колкото да каже нещо.

Това беше задължителен разговор между хора, които са оцелели при катастрофа. Те имаха какво да обсъждат, но материята беше деликатна, и единият, и другият изпитваха неохота да разчепкват това точно сега.

След дълго, неловко мълчание тя каза:

— Гуен Сондърс се обади. Беше любезно от нейна страна, нали? А заместник-шериф Мороу се отби тази сутрин.

— В служебно качество?

— Убийството на Ройс Шърман беше негов случай. Признанието на Джош го затвори. Но той не направи така, че посещенията му да изглеждат официално. Изрази съболезнованията си.

— И моята съпруга ви изпраца.

— Моля ви, благодарете ѝ за лилиите. — Тя посочи към перваза на прозореца, където стояха няколко букета.

— Те са от двама ни — каза той, — но Марша ги избра.

— Трябва да е била неимоверно облекчена, че вчера не сте бил ранен.

— Бясна, ако трябва да съм искрен. Каза, че един възвеличаван счетоводител нямал работа да обикаля из пущинаците със заредено оръжие.

Джорди се усмихна слабо.

— Говори като разумна жена. — И малко след това: — Казахте ли на агент Хикъм как е завършило всичко?

— Той е на етажa точно под вас, госпожице Бенет. Още е в интензивното, но да, съобщих му. Не можеше да повярва...

— Брат ми се е опитал да го убие.

— Той не е настроен срещу вас, госпожице Бенет. Джош е отговорен за престъпленията, които е извършил.

Тя стисна края на чаршафа, който я покриваше.

— Играеше добре всички тези роли. Разглезеното дете мъж с остра тревожност. Потиснатият подчинен, покварен от арогантния си шеф. Но студенокръвен убиец? Никога не съм допускала, че Джош е способен на това.

— Или да ви мрази толкова, че да иска да ви убие.

— Не — прошепна тя. — Никога не съм предполагала.

Джо усети надигащите се в нея емоции и не каза нищо, докато тя си попиваше очите. След това ѝ каза за банкера в Малайзия, който се обадил, за да попита дали господин Панела си е спомнил втората парола, която го е ужасила толкова много.

— Обаждането се получи по един от многото телефони, които намерихме в къщата на Джош. Попитах банкера дали някога е говорил с Джорди Бенет лично. Не, отвърна той. Никога не бил имал удоволствието да контактува директно с този джентълмен. Предполагал е, че Джорди Бенет е мъж.

— Това оневинява ли ме? И вече не ме подозирате в сътрудничество с Джош и Панела?

— Участието ви в онази работа в Коста Рика ще бъде преразгледано, но не вярвам да получите обвинения, особено ако се съгласите да ни помагате.

— Да ви помагам?

— Този случай беше едно сложно заплетено кълбо и ще продължи да е такава. Още не знаем всичко, което Джош и Панела са направили заедно и поотделно, за да измамят не само своите клиенти, но и един друг. Неща като тези малайзийски сметки биха могли да се нищят с години.

— Години?

Това беше мрачна мисъл. Нима е била толкова наивна да мисли, че с откриването на трупа на Панела и смъртта на Джош случаят ще бъде затворен и забравен? Когато я изпишеха от болницата медиците щяха да се нахвърлят върху нея. Възнамеряваше да помоли Ейдриън

Доувър да бъде нейна говорителка и да пусне изявление, което — да се надяваме — щеше да ги удовлетвори, макар да се съмняваше.

Освен това я очакваше мрачното задължение да погребее праха на Джош. Той трябваше да бъде положен до техните родители, смяташе тя, макар да нямаше представа дали такава би била волята му.

И, както се очертаваше, тя щеше да сътрудничи и съдейства по всякакъв начин на течащото разследване. Малка компенсация от нейна страна за престъпленията на брат й.

— Може би ще мога да помогна за възстановяването на загубите на жертвите на Джош.

Уайли кимна, но отново се размърда неловко.

— Колкото до личната ви загуба, госпожице Бенет, съжалявам, че завърши по този начин.

— А аз не. — Виждайки изненадата му, тя се усмихна тъжно. — Преди да сте си помислили каква жалка личност съм, нека ви обясня. Тъгувам за живота на брат си повече, отколкото за неговата смърт. Какъв друг изход би бил по-добър или по-милостив?

Унижението от един процес, където той щеше да бъде на постоянен показ? Години, прекарани в затвора, където щеше да е подложен на един Бог знае какви жестокости? Не, агент Уайли, това щеше да е мъчение от най-лошия вид. Когато натиснах онзи спусък, аз не спасявах себе си. Спасявах Джош. Не мога да скърбя, че неговата мъка е свършила.

— Мъката, която той ви причини, също. Трябва да се чувствате свободна.

— Така се и чувствам. Всъщност това, за което ми е най-мъчно — каза тя с треперещ глас, — е, че не скърбя за него. Това наистина ме натъжава. Заради двама ни.

Съчувственият му поглед и разбиране я трогнаха дълбоко и предизвикаха сълзи в очите й.

Смутен от тях, той се изкашля.

— Добре, оставям ви да си починете. Имате номера ми, ако ви потрябва нещо. — Той се обърна и тръгна към вратата.

— Агент Уайли?

Той спря и се обърна, но му беше трудно да срещне погледа й. Когато най-после го направи и видя неизречения въпрос в него, въздъхна тежко и поклати глава.

— Не знам, Джорди — каза той, използвайки за първи път малкото ѝ име.

— Имало е много скъсани конци и беше докаран тук да ги зашият отново; после дойде в офиса снощи и свърши цялата писмена работа. Излязох за малко да си взема кафе. Когато се върнах, го нямаше. Никой не го е виждал оттогава.

Тя притисна глава във възглавницата и затвори очи.

— Няма и да го види.

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно

Джорди и екипът ѝ от „Екстраваганза“ празнуваха прехвърлянето на собствеността.

Партито започна в три и половина, когато я наградиха с украсена с кристали маска за Марди Гра като прощален подарък. Ядоха сандвичи. Вдигаха тостове. Сбогуваха се колективно и индивидуално, и си обещаха да поддържат връзка.

В пет часа тя обяви края на партито, преди да стане сантиментално.

— Последното ми официално дело като шеф — *бивш шеф* — е да ви изпратя вкъщи. Ще изгася и ще заключа вратата, когато си тръгвам.

Те сигурно бяха усетили, че тя иска да остане няколко минути насаме на мястото, където беше изградила своя бизнес. Един по един я прегръщаха и излизаха. Секретарката ѝ си тръгна последна. Когато избърса насълзените си очи, тя каза:

— Когато дръпнахме тапата на шампанското, доставиха един пакет за вас. Може би от благодарен клиент. Оставих го на бюрото ви.

След което Джорди остана сама. Отиде в офиса си. Всичките ѝ лични вещи бяха вече опаковани и пренесени, но пространството беше все още толкова познато. Тя се заслуша в подсвирването на климатика и забеляза, че пукнатината в плочките на пода е със същата дължина, както в деня, в който беше влязла тук. Щорите на прозореца никога не висяха право, колкото и да се беше опитвала да ги нагласи. Щеше да гледа на тези несъвършенства с обич.

Седна за последен път в стола зад бюрото си. Пресегна се към плика, доставен от FedEx, отвори го и изсипа съдържанието му.

На бюрото ѝ се приземиха купчина камуфлажни шалове.

— Вървят по дванайсет в комплект.

Той стоеше в рамката на отворената врата, подпрял рамо на касата, облечен по същия начин, както когато го беше видяла за първи

път. Седефените копчета на ризата му проблясваха на следобедната светлина, идваща от прозореца с изкривена щора.

Тя намери дишането, а после и гласа си. Беше изгубила сърцето си преди три месеца.

— Не бях ли аз тази, която ти дължеше комплект от дванайсет?

— Така ли беше? — Той сви рамене. — Кой ти помни.

Страхувайки се, че може да види емоцията, нахлуваща в очите ѝ, тя сведе поглед към шаловете, взе един и разтърка плата между пръстите си.

— Тези трябва да ми стигнат за известно време.

— Зависи за какво ги използваш.

— Имат много приложения.

С дрезгав глас той каза:

— Мога веднага да се сетя за няколко.

Тя стана и заобиколи бюрото, но коленете ѝ омекнаха, преди да продължи по-нататък. Той се отблъсна от рамката на вратата и тръгна към нея. Деляха ги само няколко крачки. В следващите няколко секунди само се гледаха. Белегът му изпъкваше. Косата му беше разрошена и се нуждаеше от подстрижка. Той изглеждаше напълно непочтен и въпреки това привлекателен.

— Как те пропусна охранителят в лобито? — попита тя.

— Аз съм федерален, не забравяй.

— О, правилно. Носиш ли си значката сега?

— Не. Просто минах най-спокойно покрай охранителя.

Естествено, че беше минал. Искаше ѝ се едновременно да се смее и да плаче. Тя посочи към лявата му страна.

— Как е?

— Добре. Само от време на време ме пробощда.

Тя си пое бързо дъх.

— Много съжалявам.

— Аз съм си виновен. — Очите му бяха по-остри от всякога, когато я премериха отгоре до долу и останаха върху нея. — За първи път те виждам с пола.

— Шоу?

— По дяволите. Тези крака.

— Шоу?

— Хм-м? — Очите му се върнаха към нейните.

— Аз... аз... — Тя спря, след това произнесе на един дъх: — Изненадах се да те видя.

— Билбордът ти го няма.

— Какво?

— Онзи, на магистралата. „Екстраваганза“. Лъскави букви. Фойерверки. Дойдох да свърша малко работа по херувимчето. Докато пътувах от летището насам, забелязах, че знакът ти е сменен с кофичка пържени пилета.

— Наемът за билборда трябваше да се поднови. Аз отказах. Бившите ми служители обединиха средствата си и откупиха част от компанията.

— Продала си и къщата си.

— Джо Уайли ли ти каза?

— Звъннах му от колата. Каза, че приключваш всичко.

— Мисля... надявам се... че моята част в случая Панела/Бенет скоро ще свърши. Но известно време може да се наложи да давам показания за това-онова.

— Уайли каза, че ще изпишат Хикъм след половин ден.

— Отслабнал е.

— Шивачът му ще е щастлив.

Тя се усмихна.

— Хикъм ти е признателен, че си му спасил живота.

— Той щеше да направи същото за мен. — Той замълча, после каза: — Значи тръгваш?

— След всичко... — Тя разпери ръце. — Трябва да направя промяна. Ново начало.

— Разбирам. — Той огледа празния офис, преди да върне вниманието си върху нея. — Къде отиваш?

— Не съм решила. — После избъбри: — Поправял си херувимчето?

— А-а. Да. Щеше да излезе по-евтино да купя друго. Но мама го сложи там и го обичаше, така че сложих липсващата ръка. Освен това дойде един екип от озеленители и разчистиха двора, боядисаха стълбището. Изглежда почти прилично.

За да прикрие стягането в гърлото си тя го попита дали ще превърне градската къща във Френския квартал в свой постоянен дом.

— Не. Ще си бъде място, в което ще се връщам.

— Когато трябва да се скриеш от всички.

Той пхна ръце в задните джобове на дънките си.

— Всъщност, напоследък не работя под прикритие.

Това я накара да застане нащрек.

— Какво?

— Нали си спомняш момичето в Мексико?

— Което щяло да умре, ако не изкара добра подготовка?

— Казвал съм това толкова много пъти и на толкова много хора, че накрая стигна до погрешните уши. Или до правилните, може би. Правилните уши казаха, че щом не искам хората да умират, защо не започна да ги подготвям по-добре? Което събуди интереса ми. Само че поставих няколко условия.

— Например?

— Никакво местене в Куонтико. Аз ще имам последната дума за приемането или отхвърлянето на един кандидат и ще съм безкомпромисен, защото ще ги уча на неща, които ги няма в учебника.

— И?

— Без бюрократи, които да ми надничат зад рамото и да ме поучават. Няма да позволя да критикува метода ми човек, който никога не се е търкалял в канавката с такива като Панела.

— И?

— Никакви вратовръзки или подстрижки като тази на Уайли. Това наистина би провалило сделката.

— Те какво казаха?

Той вдигна рамене.

— Какво казаха ли? Казаха: имаш го.

— Сигурно ценят това, което имаш да предложиш.

— Което огорчи Хикъм безкрайно. Както и да е, не работя на бюро, но съм близо до Атланта, мястото е тайна. Разбира се, повечето от тренировките са извън класните стаи.

— Звучи вълнуващо. Ще бъдеш ли...

— Джорди?

— Какво?

— Достатъчно с тези глупости.

Той ѝ се нахвърли, ръцете му обхванаха главата ѝ, устата му се впи в нейната. Те се целуваха с такава пламенност и жажда, че тя беше изненадана, когато той завърши това прекалено скоро.

— Стоях настрана, защото не знаех как ще се чувстваш заради Джош — каза той. — Имаше нужда да разбереш и да приемеш това, Джорди. Ако трябваше да избира дали да го направя отново, пак щях...

Тя притисна пръсти към устните му.

— И аз щях да го направя отново, Шоу. Всичко завърши така, както трябваше. Джош беше освободен, а така също и аз.

— Уайли ми каза, че така се чувстваш.

— Наистина.

— Значи след години няма...

— Не.

Той потърси лицето ѝ и изглеждаше доволен, че тя говори искрено. След това направи кисела физиономия.

— После Уайли — който като една клюкарка се меси във всичко — подхвърли, че тъй като и без това съм в квартала, може да съм искал да се свържа с теб.

Тя обви ръце около шията му.

— Напомни ми да му изпратя бутилка вино. Хубаво вино.

— Ами, да, искам да се свържа с теб. — Той плъзна ръце под кръста ѝ и я придърпа по-близо към себе си. Целунаха се отново и когато той най-последно вдигна глава, острите очи, които тя обичаше, се забиха в нейните. — Правят страхотни партита в Атланта. Никога не съм ходил, но така разбрах.

— Звучи обещаващо. Непременно трябва да се провери.

— Мислех си да обнова жилището си. Нали разбираш, да купя някои мебели. Кухненска печка.

Тя се засмя.

Той се усмихна, но стана отново сериозен.

— Джорди. Бях ужасен в това преди, може би и сега съм такъв. Но не искам да прекарам остатъка от дните си в чудене какво е можело да бъде, ако съм с теб. С нас. И съм дяволски сигурен, че не искам да прекарам и една нощ без теб. Вече свикнах да сме заедно. Искам те в леглото си и под себе си всяка нощ. Дори и ако това означава да те връзвам с онези шалове и да те развързвам, както правех преди.

Тя целуна белега върху брадичката му.

— А какво ще стане, ако искам *ти* да си *под* мен?

Той се ухили, прокара палец по долната ѝ устна и точно преди да я целуне, прошепна:

— Стига си бърборила.

Издание:

Автор: Сандра Браун

Заглавие: Ужилване

Преводач: Диана Райкова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ергон

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-165-060-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3433>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.